

Bao Dưỡng Em Đi

Contents

Bao Dưỡng Em Đi	2
1. Chương 1: Xem Mắt (1)	2
2. Chương 2: Xem Mắt (2)	6
3. Chương 3: Xem Mắt (3)	11
4. Chương 4: Chúc Vụ Mới (1)	15
5. Chương 5: Chúc Vụ Mới (2)	20
6. Chương 6: Chúc Vụ Mới (3)	24
7. Chương 7: Công Việc Mới (1)	29
8. Chương 8: Công Việc Mới (2)	33
9. Chương 9: Công Việc Mới (3)	38
10. Chương 10: Hà Cửa Chủ Tư Bản	42
11. Chương 11: Lại Thăng Chức	46
12. Chương 12: Nhà Chim Sẻ	50
13. Chương 13: Tình Huống Bất Ngờ	56
14. Chương 14: Chuyến Đi Đài Bắc	62
15. Chương 15: Một Ngày Dạo Chơi (1)	67
16. Chương 16: Một Ngày Dạo Chơi (2)	74
17. Chương 17: Một Ngày Dạo Chơi Ở Chợ Đêm (3)	80
18. Chương 18: Chợ Đêm Tiếp Theo	87
19. Chương 19: Nửa Đêm Ở Sân Thượng	94
20. Chương 20: Kết Quả Tất Nhiên	100
21. Chương 21: Kích Động Nhất Thời?	106
22. Chương 22: Hành Trình Trở Về	112
23. Chương 23: Hôn Lễ Của Hoa Khôi Lớp	119
24. Chương 24: Điều Bất Ngờ	125
25. Chương 25: Thuê Hay Không Thuê	132
26. Chương 26: Hôn Lễ (1)	138
27. Chương 27: Hôn Lễ (2)	145
28. Chương 28: Hôn Lễ (3)	151
29. Chương 29: Quá Khứ (thượng)	159
30. Chương 30: Quá Khứ (hạ)	166
31. Chương 31: Vai Chính Trong Phim	172
32. Chương 32: Thư Phòng	178
33. Chương 33: Ảnh Người Xưa	185
34. Chương 34: Mời Khách	191
35. Chương 35: Về Quê (1)	199
36. Chương 36: Về Quê (2)	205
37. Chương 37: Về Quê (3)	211
38. Chương 38: May Mà Có Anh	217
39. Chương 39: Tai Nạn Giao Thông	223
40. Chương 40: Chuẩn Bị Đón Năm Mới	230

41. Chương 41: Đón Năm Mới	235
42. Chương 42: Bại Lộ	241
43. Chương 43: Đuổi Đến Đài Loan	247
44. Chương 44: Lam Gia	253
45. Chương 45: Kết Thúc	259

Bao Dưỡng Em Đi

Giới thiệu

Thể loại: Ôn nhu công X thâm mền công ngọc thụ, hiện đại, tình cảm văn phòng âm áp thoải mái, oan gia, HEDiển viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-duong-em-di>

1. Chương 1: Xem Mắt (1)

Editor: Tiểu Hách

Tốt nghiệp đại học ba năm, Lâm Hoa đi làm ở một công ty liên doanh Đài Loan. Mặc dù nói là một trong số 211 nhân viên tốt nghiệp đại học chính quy, nhưng bây giờ sinh viên đại học khắp nơi đều có, có thể tìm được một công việc tạm thời để sống qua ngày đã rất không dễ dàng.

Cuối cùng chịu đựng đến giờ tan ca, ngày mai là thứ bảy, lại có thể ngủ một giấc thật ngon rồi.

Gộp các văn kiện lộn xộn trên bàn lại với nhau, dùng một cái bìa hồ sơ kẹp lại, tắt máy vi tính. Vuốt vuốt cái đầu tóc bù xù, cầm lấy túi xách, Lâm Hoa liền quẹt thẻ ra về.

Một sổ văn phòng công ty, nhà máy sản xuất, doanh nghiệp lớn có lắp khóa cửa thẻ từ còn kiêm luôn tính chất để chấm công cho nhân viên trên cùng một hệ thống. Các thông tin về người dùng được tích hợp vào phần mềm chấm công và quản lý ra vào (Access control management software) để từ đó lưu trữ thông tin các lần quét thẻ ra vào. Sau đó, phần mềm chấm công sẽ tự động tính toán để đưa ra được thời gian làm việc, đi muộn/về sớm...của nhân viên, giúp người quản lý có thể tính thời gian làm việc (tính công) một cách dễ dàng và hoàn toàn tự động.

Cuối tuần đi đến siêu thị mua lương thực dự trữ, Lâm Hoa liền vội vàng về tới phòng trọ nhỏ của mình. Chính là căn phòng chừng mười thước vuông, có một phòng vệ sinh nhỏ không thể tả. Lâm Hoa vẫn là ở gian ngoài làm một kệ bếp nho nhỏ, chỉ có một cái bình gas, một bếp đun và một cái chảo. Lâm Hoa nấu ăn rất ngon, nhưng dường như ăn mì ăn liền nhiều hơn để tiết kiệm.

Lâm Hoa đã từng tính toán qua sổ sách một lần, một tháng lương của mình là bốn ngàn đồng. Trừ tiền thuê nhà, tiền điện nước, phí sinh hoạt, một tháng có thể còn dư được hai ngàn, nếu vẫn không có gì bất ngờ xảy ra như không sinh bệnh, không tặng quà cưới cho ai, không bị trừ tiền lương, sống trong điều kiện đặc biệt là nhịn ăn nhịn xài. Một năm có thể dư được hai mươi ngàn, mười năm có thể được hai trăm ngàn, bốn mươi năm có thể dành được tám trăm ngàn, vừa vặn đủ để mua một căn nhà vừa phải.

Thế nhưng cậu có thể hơn sáu mươi tuổi mới kết hôn sao? Bây giờ chuyện kết hôn không phải yêu cầu nhà trai có nhà có xe?

Trời ạ! Ai đó có thể tới bao dưỡng tôi? Lâm Hoa suy nghĩ có chút đau xót.

_____ . _____

Vọt tới vòi sen tắm, trên đầu Lâm Hoa còn đọng mấy giọt nước. Ngắm mình trong gương, dáng người không tính là cao, còn thiếu ba phân thì mới đủ một 1m7, nhìn cái gương mặt baby của mình, không có tiền không nhà không xe, cô gái nào có thể coi trọng mình?

Lại nói tiếp, lúc ở đại học mình cũng chỉ từng kết giao với một cô bé so với mình còn trẻ con hơn, ngoại trừ nắm tay, cái gì cũng chưa làm qua.

Haizzz, Lâm Hoa có chút nản lòng.

Mở nắp ly mì ăn liền, hơi nóng thoáng cái bốc lên, Lâm Hoa cầm lấy cái nĩa bắt đầu ăn. May mắn thay, mình vẫn còn mì ăn liền để ăn.

Một miếng mì sợi còn chưa nuốt xuống, nhạc chuông Phượng Hoàng Truyền Kỳ sôi động vang vọng lên. Lâm Hoa lại phun ra một đồng mì sợi, thậm chí ho khan vài tiếng, ném ly mì sang một bên, đi qua vài bước cầm lên cái Iphone hàng nhái còn mới toanh.

Phượng Hoàng Truyền Kỳ là nhóm nhạc hai người của Trung Quốc đại lục, thành lập vào tháng 9 năm 1997, các bài hát của họ kết hợp dân ca kinh điển với âm nhạc điện tử, rap... hòa trộn lối hát dân ca với lối hát nhạc hiện đại lại với nhau, tạo nên các giai điệu sôi động, vui vẻ và thu hút.

“Alo, mẹ!” Lâm Hoa hồi phục giọng nói.

“Tiểu Hoa, ăn cơm chưa?” Giọng nói của Lâm mẹ từ bên kia truyền đến, hơi lộ ra thanh âm già nua của người phụ nữ trung niên.

“Dạ, ăn rồi!” Lâm Hoa vừa nói vừa ngồi ở trên giường, nhìn ly mì ăn liền trên bàn trước mặt, có chút chột dạ nói.

“Con phải ăn ngon một chút, có biết hay không? Con xem con gầy như thế!”

“Vâng, con biết rồi mẹ. Con ăn rất ngon, mẹ không cần lo lắng. Ngày mai là cuối tuần, tối hôm nay con còn đi đến quán ăn một chuyến đây!”

“Vậy thì được!” Lâm mẹ ở bên kia gật đầu “Ông hai của con giới thiệu cho con một đối tượng, đúng lúc ngày mai con không có đi làm, con đi gặp con bé một chút nhé!”

“Mẹ, lại giới thiệu cho con, con gái người ta sao có thể để ý đến con đây?” Lâm Hoa bĩu môi, kể từ khi anh trai kết hôn, mẹ liền đặc biệt quan tâm đến hôn nhân đại sự của mình.

Gia đình của Lâm Hoa rất bình thường, vốn là một nhà bốn miệng ăn, ba mẹ ở quê làm ruộng, anh trai thì học một cái nghề, mình thì học đại học. Bởi vì anh trai muốn kết hôn, đã lấy ra một nửa tiền dành dụm và vật có giá trị của tám đời tổ tông trong nhà. Hiện tại, ba mẹ ở quê nhà, chỉ có thể xài tiền dưỡng già của họ, anh trai lại có một gia đình mới phải chăm sóc. Đó là lý do, Lâm Hoa hiện tại chính là một người cô đơn, cái gì cũng không có.

“Vớ vẩn, con dầu gì cũng là một sinh viên đại học mà” Lâm mẹ bắt mồm, trong nhà thật vất vả mới có một người học đại học, mặc dù nói không có tiền, nhưng có bằng tốt nghiệp đấy. Lâm mẹ đối với đứa con sinh viên này vẫn là rất tự hào, không có cho cậu tiền dành dụm gì cả, Lâm mẹ cảm thấy Lâm Hoa hoàn toàn có khả năng kiếm được.

Sinh viên khắp nơi đều có, công việc cũng không phải dễ tìm như thế. Những lời này Lâm Hoa không có can đảm nói ra.

“Đã biết, ngày mai con đi xem!” Lâm Hoa có chút miễn cưỡng.

Xác định thời gian và địa điểm ngày mai xem mắt, lại nghe Lâm mẹ lải nhải một đồng chuyện, Lâm Hoa mới để điện thoại xuống.

“Haizzz” khẽ thở dài một cái, lại bưng ly mì lên, lạnh tanh rồi, váng mỡ đã đông lại đầy trên mặt nước mì. Lâm Hoa đành phải chế thêm nước sôi vào lần nữa, làm cho váng mỡ tan ra, rồi bưng lên ăn tiếp. Mùi vị có hơi nhạt, nhưng Lâm Hoa vẫn ăn rất vui vẻ.

Buổi tối nằm trên giường, Lâm Hoa suy nghĩ lại chuyện tổ trưởng đã nói với cậu hôm nay. Lâm Hoa làm ở công ty ba năm, chưa từng thăng chức, chưa từng tăng lương, an phận thủ thường. Những đồng nghiệp đi vào công ty cùng năm với cậu, người thì sớm thăng chức giám sát viên hay tổ trưởng, người thì từ lâu đã đổi nơi công tác.

Cậu cũng không phải không có nghĩ tới việc nỗ lực hay đổi nơi công tác, chỉ là tính mình nhát gan bẩm sinh, vừa muốn an ổn lại hay nghĩ ngợi lung tung, cho dù dự định đổi nơi công tác nhưng cũng không khác hơn công việc hiện tại bao nhiêu.

Tổng công ty Đài Loan vào quý tới sẽ cử một tổng giám đốc đến quản lý công ty Đại Lục, cần một trợ lý có kinh nghiệm. Đương nhiên cái chức trợ lý này còn chưa tới phiên Lâm Hoa một nhân viên tầm thường đảm đương. Thấy Lâm Hoa làm ở trong công ty đã ba năm, tổ trưởng muốn cho cậu ra sức giành lấy chức

phụ tá trợ lý, chức vị này thật đúng là phức tạp. Lâm Hoa có phần muốn chạy trốn. Bởi vì không biết sẽ cử người nào sang đây, mọi người phần lớn vẫn là không ai muốn đi, hơn nữa giống như Lâm Hoa đã làm nhiều năm như vậy nhưng cũng chỉ một bộ dạng, thật đúng là không nhiều lắm.

Nếu như đi, tổ trưởng nói sẽ tăng lương. Nhưng quan mới nhậm chức, dù sao vẫn rất vất vả, khả năng mình bị sai đi làm việc lật vật vẫn không sai biệt lắm. Nhưng mà, nếu đúng là đi làm việc lật vật thì cũng được, chuyện gì cũng khỏi phải quan tâm. Haizzz, bốn năm đại học của mình thật sự uổng phí công học tập, Lâm Hoa có chút ai oán, vì sao lúc đó lại muốn học tập.

Lâm Hoa nói vào tuần sau sẽ cho tổ trưởng câu trả lời chắc chắn. Vì tiền lương thêm năm trăm đồng, Lâm Hoa quyết định đồng ý. Tuy nói là phụ tá của trợ lý, nhưng dù sao cũng tiếp cận với cấp trên, chỉ là không biết tổ trưởng có thể để cho các nhân viên trong tổ giành giật cái chức này hay không.

Mình năm nay hai mươi sáu tuổi, tiền lương gửi trong ngân hàng vừa mới được sáu ngàn đồng, vẫn là giữ lại để ứng phó nhu cầu bức thiết. Trước đây tính là mỗi năm phải dành dụm hai trăm ngàn, tất cả đều tan thành mây khói. Mình là kẻ có tiền thì sướng rồi, hay là được phú bà bao dưỡng cũng tốt, cho dù mặt mình là gương mặt baby. Lâm Hoa kéo kéo da mặt mình, có chút tức giận, lại dùng sức nhéo.

Ôi, quên đi. Cần gì phải hành hạ bản thân, Lâm Hoa thả lỏng tay.

Bao dưỡng? Trong đầu Lâm Hoa lại mọc ra cái từ này. Xem ra chính mình bị các đồng nghiệp nữ trong công ty lấy nhiệm không nhẹ. Đồng nghiệp nữ xung quanh mình, đều là các thư ký, người nào cũng ăn mặc trang điểm xinh đẹp. Cậu thỉnh thoảng cũng sẽ nghe được một ít bát quái, một người nào đó lại quá giang xe của một vị cấp trên nào đó, một người nào đó có bạn trai là ai đó, có bao nhiêu tiền bao nhiêu của cải, một người nào đó lại được ai đó bao dưỡng.

Yêu là gì, Lâm Hoa một cước đá văng chăn phủ giường. Mùa hè ở Tứ Xuyên chính là nóng nực khiến cho người ta bức dọc, nghe tiếng vù vù của quạt điện, đầu óc Lâm Hoa mơ mơ màng màng có chút buồn ngủ mông lung.

Trong lúc mông lung, Lâm Hoa ở trong giấc mộng. Nằm mơ thấy tổng giám đốc là một cô gái trẻ dịu dàng, đối với mình hâm mộ có thừa. Lâm Hoa ngốc nghếch nở nụ cười, có nước dãi chảy ra trên gối.

End chap 1

Note: Công ty Lâm Hoa làm việc là của Đài Loan, công ty mẹ cũng ở Đài Loan, còn chi nhánh tức là chỗ Lâm Hoa đang làm là ở Đại Lục (Trung Quốc). Ba của anh công chính là chủ tịch, cho nên mới cử anh công (thật ra thì ảnh tự nguyện, này nói sao ٩) sang Đại Lục quản lý công ty con.

2. Chương 2: Xem Mắt (2)

Editor: Tiểu Hách

Đúng bảy giờ tiếng chuông điện thoại di động báo thức vang lên.

Lâm Hoa lờ mờ mở mắt ra đi tìm di động, ấn tắt chuông báo thức, mới vừa muốn rời giường, lại bỗng nhiên nhớ đến hình như hôm nay là thứ bảy.

Tâm trạng thả lỏng, Lâm Hoa nghiêng đầu ngủ tiếp. Cọ cọ gối đầu, cậu cảm thấy buổi sáng hôm nay thật là tốt.

Ánh nắng đã lên cao, cái quạt điện định giờ cũng ngừng quay rất lâu. Lâm Hoa là bị nóng nực làm tỉnh giấc.

Lau mồ hôi toát ra trên trán, cậu từ trên giường đứng lên. Theo thói quen cầm lên điện thoại xem giờ.

Mười giờ rưỡi.

Lâm Hoa chớp chớp mắt, sao cứ cảm thấy đã quên chuyện gì đó.

“Ôi trời!” Một tiếng hét kinh hãi, hôm nay cậu còn phải đi xem mắt, hẹn với con gái người ta là mười một giờ rưỡi đến quán cà phê.

Nhanh chóng vọt vào phòng tắm, chải chuốt bản thân một chút, thật ra thì cũng không chải chuốt gì mấy, đi ngay ra cửa. Lâm Hoa không muốn ăn điểm tâm, dù sao cơm trưa cũng là mình mời, hà tất lại phải tốn thêm một bữa ăn, vả lại cũng xế trưa rồi.

Đang lúc Lâm Hoa do dự có nên đón xe hay không, xe buýt tới. Lâm Hoa lại thở dài một hơi, ngồi trên xe buýt, lấy tay quạt quạt làm cho mình bớt nóng.

Lam Tiểu Chính bị Trương Mạc lôi kéo ra ngoài ăn cơm trưa. Hắn mới vừa từ Đài Loan sang đây, bởi vì phải tiếp quản công ty Đại Lục, mấy ngày nay đều đang xem tư liệu của công ty.

Lam Tiểu Chính tiếp nhận công ty chi nhánh Đại Lục cũng là ý của bản thân, có anh trai và ba quản lý tổng công ty bên Đài Loan, mình cũng được dịp đến Đại Lục thay đổi hoàn cảnh mới.

“Cậu đang ở nhà hàng nào? Biết tôi chưa quen thuộc ở đây, còn để tôi tự đi tìm!” Trong giọng nói của Lam

Tiểu Chính có chút bất mãn. Hắn đang đứng ở một góc phố, một khu phố phồn hoa, hai bên trái phải là các nhà hàng, quán cà phê và các trung tâm mua sắm lớn mọc lên như rừng.

“Tôi ở lầu hai nhà hàng XX!” Trương Mạc là bạn của Lam Tiểu Chính ở Đài Loan, cũng ở trong thành phố này quản lý một công ty cỡ trung. Y nói rõ về vị trí cụ thể của nhà hàng.

“Ừm, tôi biết rồi. Tôi lập tức tới ngay!” Lam Tiểu Chính vừa nói xong, đang muốn cúp điện thoại.

Lâm Hoa không biết là mình xui xẻo hay chính là đang chảnh chọe với cô gái này, chờ đến khi cậu xuống xe buýt, đã là mười một giờ hai mươi phút. Minh nếu như đến muộn, con gái người ta đối với mình sẽ không có ấn tượng gì tốt.

“Cho qua một chút!” Một tiếng thét thất thanh. Lâm Hoa chưa kịp dừng chân lại, đã đụng phải Lam Tiểu Chính ở đằng sau. Ngay tức khắc, Lam Tiểu Chính bị đụng phải cả người lảo đảo, điện thoại di động cũng rơi trên mặt đất.

Quán cà phê đã hẹn cách trạm xe buýt còn một đoạn, chân của Lâm Hoa bắt đầu phi nước đại, ở đầu đường quẹo vào, đúng lúc đụng phải một Lam Tiểu Chính đang ung dung nhàn nhã.

Lâm Hoa thoáng cái ngã lộn cù mèo trên mặt đất, ngẩng đầu lên nhìn Lam Tiểu Chính đang ổn định thân thể.

“Xin lỗi, xin lỗi” Lâm Hoa lập tức từ dưới đất bò dậy, nói xin lỗi với Lam Tiểu Chính thiệt nhiều, cũng không quan tâm mình ở trên nền đất xi măng té đau đớn. Lam Tiểu Chính cau mày, nhìn Lâm Hoa có chút nhếch nhác.

“Thực sự xin lỗi!” Lâm Hoa thấy đối phương nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng.

“Không sao” Lam Tiểu Chính lạnh lùng đáp, thấy bụi bặm trên người Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính còn nói thêm “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, không sao!” Lâm Hoa liên tục xua tay, lại vội vàng đi đến nhặt lên một cái điện thoại Iphone rơi gần đó. Xem ra là người có tiền, đây chắc là hàng chính hãng? So với cái phiên bản hàng nhái của mình là một trời một vực, Lâm Hoa cảm giác mình có chút đau khổ.

Nhặt lên điện thoại di động, đưa cho Lam Tiểu Chính, xin lỗi một hồi. Không đợi đối phương tỏ thái độ, Lâm Hoa lại phải vội vàng chạy đi.

Mới đi hai bước, đưa tay vào trong túi, muốn gọi điện thoại cho cô nàng kia, Lâm Hoa lại sờ thấy trống rỗng. Thấy không xa một cái di động vẫn còn nằm lẩn lóc trên mặt đất, Lâm Hoa vội vàng nhặt lên, rồi nhanh chân chạy đi.

Cái Iphone hàng nhái của Hoa Hoa ngoài copy cái nhãn hiệu có lẽ từ kiểu dáng, màu sắc, kích cỡ cũng đều giống cái hàng xịn của Chính ca ca. Hơn nữa cũng do vội vàng nên Hoa Hoa đã nhầm lẫn hai cái Iphone với nhau, một sự nhầm lẫn vô ý gây ra nhiều mối dây dưa và sau cùng dẫn đến một tình yêu đương hoa kết trái.

Lam Tiểu Chính ở bên cạnh nhìn một loạt hành động của Lâm Hoa, cậu chạy đi quá nhanh, chờ đến khi hắn muốn gọi cậu lại, đã không thấy bóng dáng của Lâm Hoa.

Lam Tiểu Chính lắc đầu, từ dưới đất nhặt lên một cái ví tiền màu vàng nhạt, một cái người hấp tấp lỗ mãng.

Vừa mở ví tiền ra xem, thấy ảnh chụp một người, dưới ánh mặt trời cười đến xán lạn, ngốc nghếch tạo dáng tay chữ V. Lấy ra thẻ căn cước cất bên trong, Lâm Hoa, đã hai mươi sáu. Lam Tiểu Chính cảm thấy rất ngạc nhiên, nhìn dáng vẻ của cậu, cùng lắm giống như một sinh viên còn đi học, hoá ra đã hai mươi sáu rồi.

“Sao chậm như vậy?” Lam Tiểu Chính vừa đến, Trương Mạc liền từ chỗ ngồi đứng lên, tiến lên đón hắn.

“Có một chút chuyện làm chậm trễ” Lam Tiểu Chính nhìn Trương Mạc, lông mày lại nhíu nhíu lần nữa “Biết tôi chưa quen nơi này, vậy sao không đến đón tôi?”

“Tôi sai rồi được chưa? Cậu làm gì mà lúc nào cũng một cái mặt cá ươn thế, diện mạo đẹp trai lại không dùng tới. Tôi đều đói chết rồi, mau chọn món đi!” Trương Mạc lôi kéo Lam Tiểu Chính ngồi vào bàn.

Lâu hai gần với vị trí cửa sổ, nhìn qua cửa kính có thể thấy người đi đường đang vội vàng vàng và một rừng các biển quảng cáo ở bên dưới, còn có đối diện cũng là vách tường kính bên ngoài của quán cà phê.

Lâm Hoa bên này vội vàng chạy đến quán cà phê đã hẹn, bây giờ chính là thời gian đông khách. Lâm Hoa nhìn xung quanh một vòng, có mấy cô gái trẻ độc thân.

Thật ra lúc vào cửa, Lâm Hoa đã chú ý tới một cô nàng ngồi gần cửa sổ, cậu có cái trực giác này, đối tượng do ông hai giới thiệu, từ trước đến nay chưa bao giờ đáng tin cậy.

“Xin hỏi là Dương tiểu thư phải không?” Gần bên cửa sổ, là một cô nàng mập ơ là mập. Lâm Hoa cảm thấy mặt của cô rõ ràng giống y như cái bánh bao, trên mặt còn có lấm tấm mấy nốt tàn nhan và mấy cái mụn nhọt. Lâm Hoa đột nhiên nghĩ đến nếu như mình đứng cùng một chỗ với cô nàng, vậy thì cô ta chính là một con Snorlax khổng lồ, còn mình chính là một cọng rau mầm đậu xanh.

Snorlax là một con Pokémon tham ăn và cực kỳ mê ngủ. Nó có thể ngủ suốt cả ngày, và chỉ thức dậy khi được đánh thức bởi tiếng sáo đặc biệt của Poké Flute. Tuy nhiên, chính khả năng ngủ này lại mang lại sức mạnh đặc biệt cho chúng.

Snorlax đang chuyên tâm nghiên cứu thực đơn ngừng đầu lên, nhìn Lâm Hoa một chút, gật đầu.

“Anh là Lâm Hoa?” Trong giọng nói của Snorlax tràn ngập nghi ngờ.

Lâm Hoa nhìn Snorlax, gật đầu.

“Nhìn dáng vẻ của anh còn nhầm tưởng anh là học sinh đấy!” Snorlax lẩm bẩm nói “Anh đến trễ mười phút!”

Lâm Hoa có hơi bối rối mỉm cười, liền ngồi xuống. Snorlax nhìn lướt qua Lâm Hoa một lần, bần thần, Snorlax nhú nhú mày, thịt ở giữa trán xếp chồng lại, rất giống một ngọn núi nhỏ.

Thấy vẻ mặt của Snorlax, Lâm Hoa có chút bất đắc dĩ. Cúi đầu nhìn trên người mình, bởi vì vừa té lộn mào một cái, trên áo thun trắng đều là vết nước bẩn. Xem ra, không có ai để ý đến mình, cho dù chỉ là con Snorlax khổng lồ rất ham ăn.

“Tôi đã chọn rồi, anh còn muốn chọn thêm gì không?” Snorlax nhìn thấy Lâm Hoa ngồi xuống, liền đưa menu qua.

“Không cần, không cần.” Lâm Hoa vội vàng xua tay, đây không phải là một quán cà phê sao, chẳng lẽ còn có thể nấu ăn cho tôi? Mấy món cà phê, bánh Pudding... vẫn đắt tiền muốn chết, trong lòng Lâm Hoa đánh nhau bình bịch, may là mình có mang theo ví tiền.

Nhìn trước mắt bày đầy một bàn bánh ngọt và kem, Lâm Hoa đau lòng uống một ly cà phê hơn mười đồng.

“Anh là tốt nghiệp đại học Tây Nam JT?” Snorlax đút vào trong miệng một miếng bánh lớn, còn có vụn bánh màu vàng rơi xuống lả tả.

Lâm Hoa nuốt ngụm nước bọt, gật đầu.

“Tôi là tốt nghiệp trường dạy nghề Tây Nam XX”

“Trường giỏi, trường giỏi” Lâm Hoa mỉm cười mĩa mai, trường giỏi ghê, cậu ở trong lòng lạnh lẽ lau nước mắt.

Snorlax tán thành gật đầu “Anh đang đi làm ở công ty X của Đài Loan?”

Lâm Hoa lại gật đầu.

“Tiền lương một tháng của anh là mấy ngàn? Tiêu tiền vật một tháng của tôi cần phải là năm ngàn”

“Tiền lương một tháng của tôi là bốn ngàn” Lâm Hoa nhỏ giọng mở miệng.

Trong miệng Snorlax vừa nuốt vào hai quả dâu tây lớn, nghe lời nói của Lâm Hoa, thoáng cái mở to hai mắt nhìn. Có thứ nước dâu màu đỏ nhạt chảy ra từ khe miệng, cậu cố gắng uống một hớp cà phê.

“Một tháng anh chỉ có bốn ngàn tiền lương? Có được hộ khẩu thành phố không? Anh có nhà không? Có xe không? Có tiền tiết kiệm trong ngân hàng không?”

Lâm Hoa lắc đầu.

“Anh cái gì cũng không có? Tôi thế nhưng có một căn nhà, ba mẹ tôi còn có một căn nhà khác. Sau khi chúng ta kết hôn, nhà của tôi tuyệt đối sẽ không thêm tên của anh. Anh nhất định phải mua xe, tôi không muốn ngồi xe buýt đi làm. Cái công ty kia của anh là gì? Nếu như anh không tìm được một công việc mười ngàn một tháng sao có thể nuôi tôi nổi? ...”

Snorlax nói thao thao bất tuyệt, Lâm Hoa cứ lắc đầu hóa thành một cái trống bỏi lắc lư lia lịa.

Không muốn không muốn, tôi mới không muốn kết hôn với một con Snorlax khổng lồ, Lâm Hoa ở trong lòng kêu la.

“Tiểu Chính, cậu đang nhìn cái gì?” Trương Mạc thấy ánh mắt của Lam Tiểu Chính luôn nhìn bên ngoài cửa sổ, chỉ có một quán cà phê ở đường đối diện.

“Không có gì” Lam Tiểu Chính xoay chuyển tầm nhìn lại. Lâm Hoa ở trong quán cà phê đối diện, một hồi thì gật đầu, một hồi lại lắc đầu lia lịa, đối diện là một cô nàng mập thiệt là mập. Thì ra là mời con gái người ta uống cà phê, thế nhưng cậu ta có tiền trả không đây? Lam Tiểu Chính rất không phúc hậu mỉm cười.

“Cậu cười cái gì?” Trương Mạc quả thực là bị dọa, Lam Tiểu Chính lại vô duyên vô cớ cười khúc khích?

Lam Tiểu Chính im lặng, nâng ly trà lên, lãnh đạm thờ ơ uống một hớp trà.

“Cậu nói gì?” Đặt ly trà xuống, Lam Tiểu Chính nhàn nhạt hỏi.

“À, không có gì” Trương Mạc bị ghen hòng bởi giọng nói lãnh đạm và nụ cười lúc nảy của hắn.

“Hiện tại cậu dự định ở lại Đại Lục bao lâu?” Trương Mạc rót thêm trà cho Lam Tiểu Chính.

“Không biết nữa, tôi mới vừa tiếp quản cái công ty này, có thể phải ở lại vài năm!”

“Cậu cũng ba mươi hai rồi đó. Có phải là ba cậu thúc ép cậu kết hôn hay không, cho nên mới chạy trốn sang Đại Lục?” Trương Mạc thân thiết trêu chọc hỏi.

Lam Tiểu Chính cũng gật đầu, khẽ cười “Đây cũng là một nguyên nhân. Nhưng bây giờ ông ấy có con của ông anh tôi, vẫn không có rảnh để quản tôi”

Trương Mạc lắc đầu thở dài “Tôi nói cậu tuần tú lịch sự, mà cứ nghiêm nghị để làm chi? Có người tìm cậu vay tiền, vẫn không trả tiền lãi à? Mấy cô gái ở ngay trước mặt, cậu không để mắt đến một ai, cả ngày cũng chỉ biết lo làm việc!”

Lam Tiểu Chính không trả lời Trương Mạc, lại ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ một chút, cái thằng nhóc gọi là Lâm Hoa vẫn còn đang lắc đầu, cô gái đối diện cậu vẫn đang luyện thuyết. Lam Tiểu Chính xem bọn họ như đang diễn kịch câm, sờ sờ ví tiền trong túi, hắn cảm thấy kết thúc của vở kịch câm này cũng rất đặc sắc.

End chap 2

Chú thích:

Rau mầm: Rau mầm là loại rau sạch. Thường được trồng bằng các loại hạt giống thông thường như: củ cải, cải bẹ xanh, cải ngọt, cải tùa xại, cải tần ô, rau muống, hành tây, đậu xanh, đậu đỏ...

Trống bỏi: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh

3. Chương 3: Xem Mắt (3)

Editor: Tiểu Hách

Chuyện xem mắt người bình thường thực sự không đủ khả năng chấp nhận được.

Bây giờ ở trong đầu Lâm Hoa ngoại trừ cái bàn đầy bánh ngọt và một con Snorlax khổng lồ, còn có chính là những lời nguyên lâm nhảm.

Lâm Hoa nhìn chăm chăm cái miệng của Snorlax, cậu bây giờ rốt cuộc cũng biết ăn vào cái gì đó và thốt ra lời nói là có quan hệ trực tiếp với nhau.

“Anh nghĩ thế nào?” Snorlax nói xong câu đó, cũng không nói thêm lời nào khác.

“Hử, sao?” Lâm Hoa còn chưa có phản ứng lại, trong đầu tất cả đều là cà phê, có thể là do uống cà phê quá nhiều rồi.

“Tôi hỏi ý kiến của anh đối với hôn lễ” Snorlax rất mất hứng đối với việc Lâm Hoa không chăm chú nghe cô ta nói chuyện.

Lâm Hoa trợn to hai mắt, chuyện này có thể nói thế nào? Sao liền nói tới hôn lễ rồi? Con Snorlax này còn có thể hoang tưởng hơn mình?

“Chuyện đó, Snora... Dương tiểu thư, tôi không có tính kết hôn!” Lâm Hoa nói có hơi ngập ngừng.

“Anh không muốn kết hôn với tôi vậy anh đến đây xem mắt làm gì?” Snorlax thoáng cái liền nổi giận “Anh không có nhà không có xe, tôi có thể xem trọng anh đã là may mắn của anh rồi!”

“Chuyện đó” Lâm Hoa gãi đầu một cái, nghiêng răng một cái, mình tuyệt đối không kết hôn với một con Snorlax chỉ biết ăn “Tôi đã có bạn gái!”

Lúc Snorlax nghe được lời nói của Lâm Hoa, đúng lúc đang nhét vào trong miệng một miếng bánh mousse thì rớt xuống. Snorlax dừng dừng đứng dậy, kế tiếp phát sinh một loạt các sóng xung kích, cơn bão cát, núi lửa phun trào và cú đâm thẳng cực mạnh, xoay người ung dung rời đi.

Mousse (tiếng Pháp nghĩa là ‘bọt’ / mu s/) là thức phẩm chế biến có cấu trúc với nhiều bọt khí kết hợp cho món mousse cấu trúc nhẹ, mịn, xốp. Mousse có thể thanh mịn hoặc béo đặc, tùy kỹ thuật chế biến.

Lâm Hoa nhìn bóng lưng to béo của Snorlax, lặng lẽ lau sạch cà phê và nước sốt mayonnaise trên mặt, áo thun vốn đã rất bẩn giờ lại càng bẩn hơn. Thật ra mình căn bản là cưới không được vợ, cần gì phải tốn công như thế này? Lâm Hoa cảm thấy hoang phí là cái tội lớn lao, lại lặng lẽ ăn hết bánh ngọt mà Snorlax chưa ăn xong, dù sao cũng là mình trả tiền mà.

Lam Tiểu Chính cũng không nhịn được nữa, cúi đầu cười rộ lên. Thấy cái cô nàng mập mạp kia hất đồ ăn lên mặt Lâm Hoa, rồi chạy đi. Còn Lâm Hoa chỉ lau mặt và quần áo qua loa, liền bùng lên bánh ngọt trên bàn ăn.

“Tiểu Chính, cậu rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Trương Mạc thực sự rất hứng thú đối với thứ mà Lam Tiểu

Chính đang nhìn.

“Không có gì, cậu ăn xong chưa?” Lam Tiểu Chính đặt chén xuống, một bộ dáng ăn no muốn đi.

“Mấy món này còn chưa ăn mà? Đây chính là nhà hàng món cay Tứ Xuyên chính tông nhất ở gần đây. Sao vậy, cậu phải đi?”

Lam Tiểu Chính gật đầu “Cậu từ từ ăn, tôi đi trước!”

“Nè?” Lúc Trương Mạc kéo dài âm tiết nghi ngờ trong giọng nói, Lam Tiểu Chính đã đi xuống lầu.

Ăn hết sạch bánh ngọt trên bàn, Lâm Hoa cũng đã no, xoa xoa cái bụng có hơi căng tròn của mình, thỏa mãn thở dài một hơi.

“Phú bà nào đó đến bao dưỡng tôi đi!” Lâm Hoa tự đáy lòng cảm thán, tiện thể ợ một cái.

Lam Tiểu Chính vừa lúc đi tới gần cửa sổ, nghe thấy những lời này, mặt của hắn không khỏi co rút.

Lâm Hoa đứng dậy chuẩn bị đi tính tiền, thấy Lam Tiểu Chính đứng bên cạnh, có chút sững sờ. Anh ta nghe được câu nói kia rồi?

Lâm Hoa có hơi xấu hổ mỉm cười, nhìn ra vị tiên sinh này chính là người mình vừa đụng phải, thì càng ngượng ngùng hơn.

“Tiên sinh?” Lâm Hoa kêu Lam Tiểu Chính một tiếng.

Lam Tiểu Chính lần thứ hai quan sát một thân màu sắc sắc sỡ trước mắt, lại lòi ra một thanh niên mặt con nít, cảm thấy có chút hài hước.

Từ trong túi lấy ra ví tiền của Lâm Hoa đưa cho cậu, Lâm Hoa thấy ví tiền, bắt đầu luống cuống tay chân đào bới túi mình. Mùa hè mặc quần rất mỏng, túi quần cũng đặc biệt cạn.

“Lúc này cậu đánh rơi!”

“Cám ơn, cám ơn” Ở trong túi không bới móc ra được ví tiền, Lâm Hoa tiếp nhận ví tiền từ trong tay Lam Tiểu Chính, cảm ơn một trận thật nhiều. Vị tiên sinh này thật đúng là người tốt, còn có lòng đưa trả ví tiền đến cho mình. Đương nhiên, Lâm Hoa sau này sẽ cảm thấy, mình ban đầu đi đến cái kết luận mang

cho cậu đều là ảo tưởng.

“Cậu thực sự rất thích hợp được bao dưỡng” Cuối cùng, Lam Tiểu Chính còn tặng thêm một câu.

Động tác cảm kích của Lâm Hoa trong nháy mắt dừng lại, trở mắt nhìn Lam Tiểu Chính đang ung dung rời đi.

Ngày hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch, đây là kết thúc ghi chép của Lâm Hoa, đứng cảm tưởng ở cửa quán cà phê.

Lam Tiểu Chính mới vừa lấy ra chìa khóa xe chuẩn bị lái xe về nhà, nghe được một trận tiếng chuông vang vọng truyền ra từ trong túi. Mở cửa xe ngồi xuống, Lam Tiểu Chính mới bắt đầu tìm đầu nguồn tiếng ồn.

Điện thoại di động? Mình đổi lại tiếng chuông lúc nào? Lam Tiểu Chính vẫn nhận cuộc gọi.

“Tiểu Hoa, con làm cái gì vậy? Bạn gái của con ở đâu ra? Sao con có thể đối với con gái người ta như thế? Người ta có nhà lại có tiền, mẹ nghe nói con bé còn xem trọng con, đầu óc con thế nào mà nghĩ không ra? Con nói xem mẹ của con làm sao an tâm đây?”

Lam Tiểu Chính đem tay cầm điện thoại cách xa cái lỗ tai một chút, vẫn có thể nghe được Lâm mẹ lớn tiếng trách mắng. Bởi vì là tiếng địa phương, Lâm mẹ lại nói nhanh, Lam Tiểu Chính không có nghe rõ nội dung.

“Xin hỏi bác là?” Chờ bên kia ngừng lại, Lam Tiểu Chính mới mở miệng hỏi.

Lâm mẹ hiển nhiên ngăn người “Cậu không phải là Lâm Hoa? Đây chính là số của con tôi mà!”

Lâm Hoa? Lam Tiểu Chính trong nháy mắt hiểu được, ngay cả tiếng địa phương của mẹ Lâm Hoa cũng đã hiểu hơn phân nửa. Lam Tiểu Chính ở trong lòng than khóc, hôm nay sao mà lảm chuyện thế này.

“Bác gái, Lâm Hoa có việc, chờ một hồi cháu sẽ bảo cậu ấy gọi lại cho bác” Lam Tiểu Chính thần nhiên cúp điện thoại.

Bấm gọi dãy số của mình, Lâm Hoa lúc này, còn đang chen lấn trên xe buýt. Nghe thấy có tiếng chuông reo, Lâm Hoa không có quan tâm, dù sao cũng đâu phải điện thoại của mình, ai rảnh mà quản?

Nhưng mà thật là có người quản, bởi vì túi cạp, cái Iphone kia rõ ràng hiện ra ngay trong mắt người ta. Cho nên người đó lấy ra, tắt máy, nhét vào trong túi xách của mình, quá trình không đến nửa phút, Lâm Hoa hoàn toàn không phát hiện.

Xe buýt vào mùa hè rất là vất vả, đông đúc nóng nực, lúc Lâm Hoa xuống xe, thở dài một hơi thật sâu.

Lâm Tiểu Chính cũng không dễ dàng buông tha cho Lâm Hoa như vậy, gọi cuộc thứ nhất, không ai nhận. Hắn có chút bực bội, sao Lâm Hoa không nghe điện thoại? Cậu cũng không giống như là loại người đoạt đồ vật của người khác, nhưng nghĩ đến Lâm Hoa nói muốn được bao dưỡng, Lâm Tiểu Chính lại nhanh chóng phủ nhận cái kết luận này. Chờ đến lúc gọi cuộc thứ hai, bên kia đã khóa máy.

Lâm Tiểu Chính thực sự có chút tức giận, tay ném điện thoại lên ghế phó lái, không thèm quan tâm đến nữa.

Chờ đến khi Lâm Hoa ý thức được điện thoại đánh mất trên xe buýt, cậu đã trở về phòng trọ rất lâu rồi. Xem ra lại phải mua cái mới, nhưng mà, lần này không thể mua Iphone nữa. Tuy nói là hàng nhái, nhưng nó cũng dễ mất (rơi), hay là đành hoàng mua một cái bình thường được rồi.

End chap 3

4. Chương 4: Chức Vụ Mới (1)

Editor: Tiểu Hách

Có đôi khi cuộc sống giống như bọt khí CO2 trong nước ngọt có ga, lúc mới bắt đầu luôn không ngừng sủi bọt mãnh liệt, đến khi yên ả cho dù bạn có dùng sức khuấy động nó, nó cũng không trào ra ngoài.

Ngày thứ hai thật là một ngày làm cho người ta chán ghét, Lâm Hoa có chút mệt mỏi từ trên giường đứng lên. Snorlax, mẹ và việc mất điện thoại là ba điều trọng điểm làm sụp đổ, Lâm Hoa cảm thấy cuối tuần này quả thực xui xẻo. Mua một cái điện thoại mới, lập tức gọi ngay cho mẹ, từ chối cô nàng kia. Nghe được giọng nói hậm hực tức giận của mẹ, Lâm Hoa cũng đành chịu thôi!

Trong cái rủi còn có cái may, ví tiền quay về trở lại. Như đã nói qua, vị tiên sinh kia thoát nhìn giống như một doanh nhân thành đạt, trời nóng nực còn mặc áo sơ mi chỉnh tề, dáng dấp nhìn cũng bảnh bao. Mình khi nào mới có thể giống được như vậy chứ? Lâm Hoa bất chợt phát hiện bản thân gần đây có hơi than vãn quá nhiều.

Đi làm đi làm thôi, kiếm tiền vẫn là chuyện quan trọng.

Lâm Hoa vừa đến công ty đã bị tổ trưởng gọi đến phòng làm việc.

Thăng chức? Lâm Hoa cảm thấy cái chức vụ này thật là thăng cấp? Nhưng mà, tăng lương là thật! Năm trăm đồng chính là một tháng tiền cơm của mình đó! (Từ 4 ngàn thành 4 ngàn rưỡi)

Lâm Hoa bắt đầu thu dọn đồ đạc, phải đi nhậm chức chức vụ mới ngay lập tức.

Mặt khác, Lam Tiểu Chính cũng chính thức nhậm chức vào ngày thứ hai, trở thành tổng giám đốc của công ty chi nhánh Đại Lục, cũng chính thức tiếp quản cái công ty này. Khi Lam Tiểu Chính lái xe chạy đến công ty, thoáng nhìn chỗ ngồi kế bên tài xế sớm đã trở thành chỗ ngồi của cái Iphone hàng nhái, có chút bất lực chán nản. Thở dài, Lam Tiểu Chính đánh tay lái, bắt đầu cuộc sống đi làm của mình ở Đại Lục.

Lâm Hoa sắp xếp đồ dùng của mình lên bàn, vừa mới biết cấp trên của mình là mỹ nữ nổi tiếng ở công ty, chị Trần vừa giới thiệu lại cứng cỏi. Chị Trần là trợ lý của tổng giám đốc, vậy hiểu rõ công việc của mình sau này dám chắc không được thanh thoi nữa. Lâm Hoa thở dài, nghĩ lúc đó mình mới vào công ty, còn từng thăm mền bà chị này lớn hơn mình những năm sáu tuổi.

Tuổi trẻ thực sự là không hiểu chuyện.

Nhìn phòng họp khép kín, tổng giám đốc mới đến của mình đang ở bên trong mở cuộc họp cấp cao với các lãnh đạo trong công ty. Sáng sớm, người trong công ty đều bận rộn, mở cuộc họp, chỉnh sửa tài liệu, làm Lâm Hoa nhìn đến đầu óc choáng váng. Thậm chí đến bây giờ, cậu cũng chưa nhìn thấy mặt mũi của tổng giám đốc mà mọi người đang bàn tán.

Hướng tới cái đồng văn kiện chưa kịp chỉnh sửa vào tuần trước, Lâm Hoa dứt khoát nhét tất cả vào thùng rác. Công việc trước kia cũng không cần làm, nói cho cùng đều là một ít việc vặt vãnh không đáng kể. Trên bàn làm việc đã không còn bừa bộn, Lâm Hoa đuổi người.

Cánh tay mới vừa thả lỏng, cửa phòng họp liền mở ra. Lâm Hoa nhìn chằm chằm vào người đàn ông đi đằng trước.

Ó? Đây không phải là người hôm đó đã trả ví tiền cho mình sao? Lẽ nào anh ta chính là tổng giám đốc mới đến của mình? Kể đó Lâm Hoa bỗng nhiên nhớ đến câu nói cuối cùng cậu đã nói ở trong quán cà phê, trên mặt không biết bị sao, có hơi nóng nóng. Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính có cho cậu một cái nhìn trong tích tắc, trên mặt cũng không có lộ ra biểu cảm gì khác.

Hóa ra đã quên mình. Cảm ơn trời đất, chuyện mất mặt vẫn chỉ một mình mình biết là tốt rồi.

Một hàng người đi ngang qua Lâm Hoa, phó tổng ở đại sảnh vỗ tay triệu tập mọi người.

“Mọi người chú ý một chút, đây chính là tổng giám đốc Lam Tiểu Chính của chúng ta do tổng công ty phái tới, Lam tổng!”

“Chào mọi người, tôi là Lam Tiểu Chính, sau này chúng ta sẽ cùng nhau làm việc ở công ty này” Giọng của Lam Tiểu Chính trầm thấp nhưng hơi lộ ra lãnh đạm, toàn bộ người ở trong đại sảnh lúc này cũng tỏ ra

khác thường rõ ràng.

Lâm Hoa không tiếp tục lắng nghe Lam Tiểu Chính phát biểu, vội vàng lách người qua đám đông, đi đến nhà vệ sinh.

Trên đường đi, Lâm Hoa đều nghe được những lời thế này:

“Tổng giám đốc mới tới đẹp trai ghê, không biết đã kết hôn chưa?”

“Đúng đó, nếu như chưa lập gia đình, phải đi quyến rũ anh ta. Nhưng mà, không chừng anh cũng kết hôn rồi!”

“Mấy chị đừng mơ mộng, tổng giám đốc có thể để mắt đến mấy chị à?”

“Xíííí, cũng xem lại cái diện mạo của chị đi, tổng giám đốc chắc cũng không thể nào để mắt đến cái bản mặt của chị đâu!”

Và sau đó mấy cô nàng này chỉ chóc công kích lẫn nhau.

Giờ ạ. Lâm Hoa lại bắt đầu thừa dịp cảm thán, nếu như mình là con gái thì tốt rồi, tìm một tên đàn ông thật giàu có gả cho hẳn, tội gì giống như bây giờ đã hai mươi sáu tuổi mà ngay cả một cô bạn gái cũng không có? Cho dù không lấy chồng, được bao dưỡng cũng tốt mà!

Ôi... Hừ hừ hừ, Lâm Hoa nhanh chóng dùng nước lạnh hắt vào mặt mình. Nhất định là trời quá nóng, khiến cho thần chí của mình gần như mơ hồ.

“Lâm Hoa, cậu làm việc ở công ty đã ba năm?” Chị Trần ở trong phòng làm việc của cô, bắt đầu nhậm chức mới phát biểu.

Lâm Hoa nhanh chóng gật đầu.

Chị Trần mỉm cười, gương mặt trang điểm, lại làm cho người ta nhìn không ra cô đã ngoài ba mươi.

“Tổng giám đốc của chúng ta là mới nhậm chức, phải làm việc thật giỏi, thể hiện tốt một chút biết chưa?”

Lâm Hoa vẫn là gật đầu.

“Tốt lắm” Chị Trần từ ghế làm việc đứng lên “Đi với tôi một chuyến đến phòng làm việc của tổng giám đốc!”

Đi theo sau chị Trần, đến giữa phòng làm việc của mình và phòng họp bên cạnh là phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc” Sau khi gõ cửa, Lâm Hoa lên tiếng chào hỏi có chút yếu ớt. Lam Tiểu Chính nhìn người đi vào, lúc liếc nhìn Lâm Hoa, khóe mắt rõ ràng chớp một cái.

“Tổng giám đốc, đây là Lâm Hoa, trợ lý riêng của ngài!” (chỉ là phụ tá làm việc vặt, cái bà Trần mới chính thức)

Lam Tiểu Chính gật đầu “Đưa cái bảng kế hoạch quý này và bảng doanh thu của quý trước cho tôi!”

“Đã biết, tổng giám đốc” Chị Trần nói xong liền rời khỏi, chân của Lâm Hoa cũng nhấc lên muốn đi theo chị Trần ra ngoài.

“Lâm Hoa, cậu ở lại!”

Lâm Hoa dừng lại, trở mắt nhìn chị Trần đi ra ngoài, cậu không thể làm gì khác hơn từ từ xoay người lại.

“Tổng giám đốc, ngài có chuyện gì?” Đầu cúi thấp, thì thầm hỏi.

“Di động của tôi đâu?” Lam Tiểu Chính từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Lâm Hoa, thấy đỉnh đầu của cậu... Chính là đỉnh đầu của cậu, cái đầu cúi thấp, như một quả cầu bông (pom poms).

Pom poms: là hai quả cầu bông dùng cho các cô gái trong đội cổ vũ của các trận đấu rất phổ biến ở Mỹ.

Chỉ vừa vặn có thể tới vai Lam Tiểu Chính.

“Hả?” Lâm Hoa có chút kinh ngạc ngẩng đầu.

“Điện thoại của tôi!” Lam Tiểu Chính thấy dáng vẻ của Lâm Hoa có chút sững sờ không hiểu rõ tình huống, ở trong lòng thở dài một hơi.

“Điện thoại gì? Điện thoại của tổng giám đốc đã mất sao?” Lâm Hoa có chút thắc mắc, tại sao muốn tìm di động lại phải tìm tôi?

Ồ? Chẳng lẽ nói ngày đó bị đụng trúng không trả lại điện thoại cho anh ta? Không đúng nha, mình rõ

ràng đã trả lại cho anh ta mà.

“Điện thoại của cậu đâu?” Lam Tiểu Chính thật sự hết cách.

“Làm mất trên xe buýt rồi” Lâm Hoa vẫn còn có chút buồn bực, cái ông sếp mới tới này vì cái gì hỏi chuyện điện thoại với mình.

Lam Tiểu Chính yên lặng trở về chỗ ngồi “Hết giờ làm chờ tôi một lát, tôi đưa điện thoại cho cậu!”

“Hử?” Hiện tại, Lâm Hoa hoàn toàn không hiểu rõ là chuyện gì luôn.

“Chúng ta cầm nhầm điện thoại của nhau, điện thoại của cậu ở chỗ tôi, sau giờ làm tôi đưa cho cậu” Lam Tiểu Chính xoa xoa cái trán, không muốn tiếp tục dây dưa với cái nhân viên nhỏ này nữa.

Lâm Hoa chớp mắt lia lịa, nhớ lại tình huống hôm đó mình đụng vào Lam Tiểu Chính.

“Ôi chao” Lâm Hoa trong nháy mắt kêu lên.

Lam Tiểu Chính bị tiếng kêu bất thành linh của cậu dọa sợ.

“Xin lỗi, tổng giám đốc. Cái kia, điện thoại của ngài đã làm mất trên xe buýt, tôi sẽ đền cho ngài một cái mới!”

“Không cần, cậu đi ra ngoài trước đi!” Lam Tiểu Chính nói xong phát phát tay, muốn đuổi người ra ngoài.

” Sao vậy được? Tổng giám đốc, là tôi làm mất, tôi sẽ đền một cái cho ngài. Ngài là muốn loại kiểu dáng đó hay kiểu dáng khác? Hôm qua tôi mới đi dạo khu chợ bán sỉ...” Lúc nói đến bốn chữ cuối cùng, vừa đúng lúc Lam Tiểu Chính khó chịu nhìn cậu một cái.

Lâm Hoa hoảng sợ, vội vàng im miệng, chợ bán sỉ..., ông trời chứng minh, Lâm Hoa thật sự không phải cố ý.

“Haizzz” Lam Tiểu Chính khẽ thở dài một hơi “Tôi nói không cần”

Lâm Hoa cúi đầu, im lặng hơn nửa ngày.

“Cậu còn chuyện gì sao?” Lam Tiểu Chính thấy cậu im lặng hơn nửa ngày.

“Không có. Tổng giám đốc, tôi đi trước!”

Nhận được cái gập đầu ra hiệu của Lâm Tiểu Chính, Lâm Hoa lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

End chap 4

5. Chương 5: Chức Vụ Mới (2)

Editor: Tiểu Hách

Điều may mắn này thật không phải là chu kỳ kinh nguyệt, thời gian quay trở lại thì tốt rồi.

Mình thiệt sự không hiểu cái vụ chu kỳ là ý gì hết

Nếu như Lâm Hoa không thức dậy trễ, cậu cũng không cần vội vàng đi đến chỗ quán cà phê kia. Nếu như không phải vội vàng đi đến quán cà phê như thế, cũng sẽ không đụng vào Lâm Tiểu Chính. Không đụng vào Lâm Tiểu Chính thì sẽ không cầm nhầm điện thoại, không cầm nhầm điện thoại cũng sẽ không làm mất điện thoại của hắn. Không làm mất điện thoại của hắn thì đâu có tổn thất lên đến mấy ngàn đồng, đó là một tháng tiền lương của mình! Chẳng lẽ tháng sau phải ăn không khí sao?

Nhưng mà, loại chuyện như vậy chưa đến phút cuối, ai biết là tốt hay xấu chứ?

Lâm Hoa có chút mệt mỏi, tuy rằng Lâm Tiểu Chính nói không cần mình bồi thường, thế nhưng mình sao có thể không bồi thường? Mặc dù ở trong mắt mấy người như Lâm Tiểu Chính, mấy ngàn đồng căn bản chỉ là giấy vệ sinh, thế nhưng Lâm Hoa làm người rất là có nguyên tắc.

“Tổng giám đốc đã nói gì với cậu, trước đây cậu đã quen biết với tổng giám đốc à?” Lâm Hoa vừa về tới phòng làm việc nho nhỏ của mình, chị Trần liền đi đến, ôm một xấp tài liệu trong tay, có lẽ là thứ mà hồi này Lâm Tiểu Chính yêu cầu.

“Chị Trần” Lâm Hoa nhanh chóng đứng lên “Trước đây em không có quen tổng giám đốc, vừa rồi chỉ là bảo em làm mấy việc vặt vãi!”

“Thiệt?” Khóe mắt chị Trần liếc nhìn Lâm Hoa một cái, thấy Lâm Hoa đang hoảng gập đầu, trong khoang mũi của cô tràn ra một tiếng hừ lạnh, đi đến phòng của tổng giám đốc.

Lâm Hoa chẳng biết tại sao, trước đây không có làm việc chung với bà chị này, bây giờ nghĩ lại lúc đó mình thậm chí ta thật đúng là vô căn vô cứ. Nhưng mà rõ ràng chị ta trang điểm đẹp hơn hồi này nhiều lắm, đẹp thiệt chứ.

Ngay lúc mình có công việc để làm, thời gian trôi qua thật đúng là nhanh. Trong nháy mắt, công việc vẫn còn rất nhiều, thế nhưng giờ tan sở đến rồi.

Lâm Hoa vì cái chuyện điện thoại mà buồn bực cả ngày, chuyện ngoài ý muốn lần này làm mất sạch sành sanh tất cả tiền tiết kiệm mình gửi vào ngân hàng!!! Đúng, chính là tất cả tiền tiết kiệm.

Nhanh chóng thu thập mọi thứ, Lâm Hoa chuẩn bị tan ca. Những lúc thế này, thời gian có vẻ rất đáng yêu.

Vừa đứng trong thang máy, Lâm Hoa đột nhiên nhớ đến Lam Tiểu Chính kêu mình đi lấy điện thoại. Dù sao cái đó cũng là ba trăm đồng, đi lấy về cũng tốt.

Thế là, Lâm Hoa lại đi thang máy lên.

Nhìn vào bên trong qua tấm kính, Lam Tiểu Chính vẫn ngồi ở trước bàn làm việc gõ bàn phím.

“Thật đúng là liều mạng mà!” Lâm Hoa chăm chú ngắm nhìn sườn mặt Lam Tiểu Chính, thực sự giống như đám nhân viên nữ nói, Lam Tiểu Chính nhìn rất đẹp trai.

Lâm Hoa không có đi quấy rầy Lam Tiểu Chính, ngồi về bàn làm việc của mình. Phòng làm việc của Lâm Hoa ngay bên ngoài phòng làm việc của Lam Tiểu Chính, chỉ cần hắn đi ra ngoài, Lâm Hoa khẳng định có thể nhìn thấy.

Chuyên tâm vào cái game nhọc trí trong điện thoại mới, Lâm Hoa có chút mơ mơ màng màng đánh mấy cái ngáp. Tóm lại ngày thứ hai bất kể là thời điểm quan trọng nào thì cũng đều buồn ngủ, Lâm Hoa lìm dim liền gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Lúc Lam Tiểu Chính đi ra ngoài, chính là thấy một cảnh tượng như thế này. Xung quanh tối thui, chỉ có một cái bàn làm việc sáng đèn, một cậu trai với gương mặt baby miệng chảy nước dãi nằm sấp trên bàn, thỉnh thoảng còn cọ cọ mặt lên trên cánh tay, vẻ mặt ngủ say sưa.

Lam Tiểu Chính cứ như thế ngắm nhìn Lâm Hoa, người này cho hắn cảm giác có chút táo bạo, người con trai gầy teo yếu ớt, sao lại có nguyện vọng lớn mật như thế? Là muốn được bao dưỡng có phải không?

“Lâm Hoa.” Lam Tiểu Chính lấy tay vỗ vỗ đầu Lâm Hoa.

“Hử?” Lâm Hoa nheo mắt trả lời, giấc ngủ này thật không yên ổn, cứ cảm thấy có chuyện gì đó, muốn cho mình duy trì tỉnh táo, hơn nữa chưa ăn cơm tối, vẫn là có hơi đói bụng.

“Tổng giám đốc?” Chờ đến khi thấy rõ Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa lại càng hoảng sợ, từ trên ghế liền đứng lên.

“Sao cậu còn ở đây, không phải đã tan sở từ lâu rồi à?” Lam Tiểu Chính lại nhìn mu bàn tay của Lâm Hoa vừa lau nước dãi trên mặt, có chút dễ thương chọc cười.

“Tổng giám đốc không phải muốn trả lại điện thoại cho tôi sao? Tôi ở đây là chờ ngài!” Lâm Hoa gãi gãi đầu, để cho mình hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Xin lỗi, tôi quên mất” Lam Tiểu Chính suy nghĩ một chút, thật có một chuyện như thế, mãi xem văn kiện thì quên mất, đến khi bước ra khỏi phòng làm việc đã tan ca vài giờ.

“Không sao” Lâm Hoa nhanh chóng xua tay, thời gian của mình dù sao còn nhiều mà, cho dù trở về cũng không có chuyện gì để làm.

“Đi thôi, đi lấy di động cho cậu!”

Lam Tiểu Chính lấy di động của Lâm Hoa ở trong xe, đưa cho cậu.

“Cám ơn tổng giám đốc, tôi đi trước” Lâm Hoa nhận lấy di động, đúng là cái di động hàng nhái của mình, lúc đó sao không có nhìn rõ ràng chứ?

“Chờ đã” Lam Tiểu Chính gọi Lâm Hoa lại “Cậu trở về thế nào?”

“Ngồi xe buýt”

“Hiện tại mấy giờ rồi? Còn có xe buýt không?”

Lâm Hoa lấy ra cái điện thoại mới mua, nhìn đồng hồ, chín giờ? Sao có thể chứ? Lâm Hoa chớp mắt mấy cái, nhìn lại lần nữa, vẫn là chín giờ. Rõ ràng cảm thấy ngủ không lâu lắm, thế nào đã chín giờ, chuyển xe buýt trở về đã sớm thu xe.

Ngẩng đầu nhìn Lam Tiểu Chính đứng ở bên cạnh xe “Bây giờ xe buýt đã hết chuyến, tôi sẽ đón taxi đi về!”

Lam Tiểu Chính nhú nhú mày, đây cũng là trách nhiệm của mình thì phải.

“Tôi đưa cậu về” Giọng điệu thản nhiên không cho phản bác, Lam Tiểu Chính quay đầu liền lên xe.

Tổng giám đốc muốn đưa mình về? Đầu Lâm Hoa giống như bị một cái muện côn đập vào, lúc cậu còn chưa phản ứng lại, Lam Tiểu Chính đã ngồi vào trong buồng lái. Lâm Hoa vội vàng ngồi lên xe của Lam Tiểu Chính.

Muộn còn: tên một loại binh khí ở cổ đại

Không dám ngồi ghế phó lái, Lâm Hoa ngồi ở băng ghế sau xe.

“Cám ơn tổng giám đốc” Chờ đến khi xe lái ra đến cửa chính công ty, Lâm Hoa mới nghĩ đến nói lời cảm ơn.

“Hại cậu về trễ như thế cũng là trách nhiệm của tôi, nhà cậu ở đâu? Tôi đối với nơi này chưa rành lắm, cậu chỉ đường cho tôi!”

“Vâng” Lâm Hoa đáp lời.

“Cậu ăn tối chưa?”

“Vẫn chưa” Nghe được câu hỏi của Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa lại không phản ứng đến, sững sờ một hồi lâu, mới bắt đầu trả lời.

“Vậy chúng ta đi ăn!”

Chờ đến lúc Lâm Hoa về đến phòng trọ, đã gần mười một giờ.

Lâm Hoa cảm thấy ngày hôm nay thực sự kỳ, nhất là sáng sớm và buổi tối. Khi đối diện với Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa luôn luôn có cảm giác căng thẳng, dù sao cũng là cấp trên mà. Lúc nào cũng lãnh đạm không có chút biểu cảm nào, cái khoảng cách này làm cho Lâm Hoa nghĩ rằng đó là bản chất đặc biệt của người lãnh đạo.

Lúc ăn cơm, Lâm Hoa luôn cảm thấy mình chính là một đứa bé, bị một trưởng bối là Lam Tiểu Chính quát nạt ép ăn. Mình cẩn thận ăn, không dám nói lung tung, cũng không dám phát biểu ý kiến của mình.

Nhưng mà, ăn chưa một bữa cơm dù sao vẫn tốt, còn không có tiền đón xe, cứ coi như là bồi thường một chút cho mình vì nhả ra một tháng tiền lương.

Nói đến tiền lương, Lâm Hoa từ trên cái kệ sách của mình lấy ra một quyển từ điển dày cộm. Hồi đó lúc tốt nghiệp, không có bán đi cái quyển từ điển cũ kỹ này, Lâm Hoa liền đem thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm kẹp lại trong đó.

Cẩn thận đếm dãy số phía sau, có thể còn dư lại chừng một ngàn đồng. Xem ra tháng này chắc phải ăn mì ăn liền cả tháng.

End chap 5

6. Chương 6: Chức Vụ Mới (3)

Editor: Tiểu Hách

Tiền thực sự không phải là một món đồ, nhưng đôi khi thiếu nó, bạn lại cảm thấy rất lo lắng. Haizzz, vẫn là câu nói đó, tiền là vương bát đần, không có thì mình kiếm lại.

Lâm Hoa cảm thấy không có tiền thực sự là một cái chuyện rất thê thảm. Ngay lúc đó, Lâm mẹ gọi điện thoại đến, lại làm cho tiền của Lâm Hoa từ trong kẽ hở móng tay rơi ra.

Chị dâu tháng sau sắp sanh em bé, lại phải tặng quà. Dù thế nào cũng là anh trai mình, món quà này không thể quá sơ sài.

Bực bội gãi đầu, đây rốt cuộc là chuyện gì thế này? Quanh năm suốt tháng, mấy chuyện này xảy ra thường xuyên! Lúc thì người bạn học này kết hôn, người bạn kia có con, lúc nào cũng vậy, dù thế nào cũng không bao giờ quên được Lâm Hoa.

Chuyện quan trọng nhất là mình rõ ràng tốn tiền, đi không nhiều thì bị người ta ghét bỏ một phen.

Lúc Lâm Hoa đặt cái Iphone mới cáo cạnh trên bàn của Lam Tiểu Chính, hắn rõ ràng vẫn sững sốt một chút.

“Không phải đã bảo cậu không cần mua sao?”

“Đây là nên bồi thường cho tổng giám đốc” Lâm Hoa vẫn là cúi thấp đầu, mỗi lần nói chuyện với Lam Tiểu Chính, cậu luôn luôn cúi thấp đầu đến không thể thấp hơn nữa, hận không thể giống như là ngang bằng với ***g ngược.

Lam Tiểu Chính không nói gì thêm, cái Iphone kia vẫn nằm một góc trên bàn, đến bây giờ cũng chưa từng động đậy qua, chỉ sợ là đã bám đầy bụi.

Không ngờ sự tình hết chuyện này đến một cái chuyện khác, mà khoảng tiền lương cố định căn bản cũng không đủ chi cho mấy chuyện đó.

Thế nhưng đi làm vẫn phải đi làm, có việc làm vẫn tốt hơn là không có việc làm.

Kể từ sau ngày Lâm Hoa chuyển đổi chức vụ sang đây, cuộc sống rõ ràng không thoải mái như trước kia.

Lam Tiểu Chính thì luôn luôn làm việc không ngừng nghỉ, chị Trần thì cứ không ngừng trang điểm, mình thì luôn luôn làm không hết việc.

“Lâm Hoa, cậu đi photo đồng tài liệu này, rồi pha cà phê cho tôi” Đây là chị Trần đang phân phó, mấy việc lật vạt luôn là mình làm.

Có lẽ vì ở trước mặt Lam Tiểu Chính khẩn trương, Lâm Hoa luôn luôn tỏ ra vụng về. Thông thường có dịp đến phòng tổng giám đốc, chị Trần cũng sẽ không bảo Lâm Hoa đi, thế nhưng chị ta không phải lúc nào cũng vậy.

“Tổng giám đốc, đây là hợp đồng sẽ chuyển tới công ty Hoa Trung ngày hôm nay” Lâm Hoa gõ và mở cửa phòng làm việc của Lam Tiểu Chính, đưa lên hợp đồng. Cái công ty Hoa Trung này là đối tác lớn trong quý này, cũng từ khi Lam Tiểu Chính nhậm chức đến nay, là hợp đồng đặt hàng lớn đầu tiên.

“Để xuống đi. Giúp tôi đặt một phần cơm trưa, rót thêm tách trà nữa!” Lúc Lam Tiểu Chính phân phó căn bản là đầu cũng không ngẩng lên.

“Đã biết, tổng giám đốc muốn cơm trưa gì?”

“Tùy ý”

Lúc nào cũng vậy, Lâm Hoa nhịn không được oán giận, chỉ cần liên quan đến bản thân đều là tùy ý. Đi làm đã hai tuần lễ nay, chưa từng có tan ca đúng giờ, theo như cậu thấy, tổng giám đốc này sợ là làm bằng sắt. Cho dù chuyện của công ty là một cái giỏ lớn, cũng không thể ngược đãi bản thân mình nha. Cái này đương nhiên chỉ là quan điểm riêng của Lâm Hoa.

“Đặt ba phần cơm trưa” Lâm Hoa gọi điện đến một nhà hàng khá sang trọng cách công ty không xa. Đừng hỏi vì sao không ăn cơm cặp ***g vì sao muốn đặt cơm cao cấp như thế, cũng không phải Lâm Hoa muốn ăn ngon hơn. Đơn giản là cậu chỉ nhớ số điện thoại của nhà hàng này.

“Có thể gọi quản lý của anh nghe điện thoại không?” Cơm trưa đã đặt, Lâm Hoa nói với phục vụ viên đang tiếp điện thoại.

“Chuyện này?”

“Tôi là bạn của quản lý Dương” Lâm Hoa vội vàng nói rõ.

“Ok, xin chờ chút!”

“Dương Bằng?” Nghe thấy đầu bên kia là giọng nói của người khác, Lâm Hoa hỏi.

“Ừm, Tiểu Lâm Tử, nghĩ xong rồi?” Dương Bằng cười hì hì chào hỏi.

“Ừ, nhưng mà, tôi muốn một tháng là hai ngàn rưỡi!”

“... Cậu chỉ là một nhân viên phục vụ!!!” Dương Bằng thực sự bị cái thằng gốc nghèo kiết xác này đánh bại “Hơn nữa cái này cùng lắm coi như là công việc làm thêm của cậu, sáu giờ chiều mới vô ca, chỉ có thứ bảy và chủ nhật mới làm nguyên ngày. Tôi chỉ có thể cho cậu mức lương đó thôi đồ gốc!”

“Nhưng mà tôi phải làm đến mười giờ rưỡi, đến lúc đó xe buýt sớm đã hết chuyến, cậu không thể trợ cấp cho tôi một chút tiền để đón xe à?” Điểm này Lâm Hoa cân nhắc cũng rất có lý.

“Thôi được, xem như nể mặt cậu là bạn cũ, hai ngàn rưỡi thì hai ngàn rưỡi vậy. Tối hôm nay cậu đến ký hợp đồng, nhận đồ đồng phục làm việc, huấn luyện một đêm. Tối ngày mai cậu đến làm liền cho ông!”

“Hi hi, cảm ơn nhiều nha! Lúc rảnh rồi mời cậu ăn cơm!” Lâm Hoa cười hì hì đáp lại.

“Được rồi, đi làm công việc của cậu đi, mà cậu cũng phải nghiêm túc bắt kịp công việc làm thêm này!”

“Phù” Lâm Hoa thở phào nhẹ nhõm, may là cái thằng bạn thuở đại học này đang làm quản lý một nhà hàng, lại gần công ty của mình. Xem ra mấy tháng sau mình sẽ rất cực khổ.

Cái cảm giác này giống như sắp đến kỳ thi, liều mạng ôn tập, thế nhưng bị treo môn hay không treo vẫn là chưa biết. Đại học bên Trung thì thi rớt môn nào thì gọi là treo môn, sang năm phải thi lại đến khi thông qua

Cuộc sống ơi! Lâm Hoa thừa dịp cảm thán một chút, loại tâm tình bi thương là phải phát tiết đúng thời điểm!

“Trà của tôi đâu?” Không đợi Lâm Hoa cảm thán xong, điện thoại nội bộ liền vang lên, thanh âm lạnh lùng của Lam Tiểu Chính khiến cho Lâm Hoa triệt để tỉnh táo.

“Lập tức tới ngay!”

Công ty tan ca lúc năm giờ rưỡi, Lâm Hoa phải trong vòng nửa giờ chạy tới nhà hàng, thay đổi quần áo đồng phục, rồi bắt đầu làm việc. Cái công việc mới thực sự không phải là người bình thường có thể chịu đựng.

Lâm Hoa ở công ty làm việc cả ngày lại phải ở chỗ này làm bồi bàn, làm liên tục kiếm tiền khiến cho đầu óc cậu quay mòng mòng. Bảy giờ sáng rời giường, đến mười hai giờ khuya mới có thể lên giường ngủ, hơn nữa từ sáng đến tối công việc đều đầy ắp, làm cho Lâm Hoa đã quen tính lười biếng trong mấy năm nay có chút chịu không nổi.

“Lâm Hoa” Chị Trần gọi điện thoại nội bộ cho Lâm Hoa.

“Chị Trần” Tinh thần của Lâm Hoa đang mệt mỏi buồn ngủ lại kéo căng lên.

“Cậu phải chuẩn bị xong tài liệu họp vào ngày mai, rồi chuyển giao bản hợp đồng ký kết cho công ty Hoa Trung. Còn có, hoàn thành bản kế hoạch cuối năm vào cuối tuần!”

“Chị Trần, bản kế hoạch cuối năm không phải là chị viết à?”

Lâm Hoa nhăn mặt hỏi, nếu như nhớ không lầm, bản kế hoạch hẳn là công việc của chị ta.

“Chẳng lẽ cậu không muốn nhân cơ hội này rèn luyện sao? Viết xong đưa cho tôi xem” Chị Trần không giải thích liền cúp điện thoại.

“Chị Trần” Nghe âm thanh tút tút trong điện thoại, Lâm Hoa cũng có chút ngỡ ngàng. Từ khi tổng giám đốc nhậm chức đến nay, hầu như mỗi ngày chị Trần đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, công việc rõ ràng cũng không nghiêm túc như hồi đó, còn thường xuyên chạy đến phòng làm việc của Lam Tiểu Chính.

Lâm Hoa cũng biết chị Trần có tình ý với tổng giám đốc, nhưng cũng không thể giao hết công việc của chị ta cho mình? Bây giờ mỗi ngày công việc của cậu đều đầy ắp, đến cả ngày cuối tuần cũng không có, chỉ có thể tăng ca vào buổi tối.

Cuộc sống với cường độ công việc cao thế này, cũng chỉ từng trải qua lúc học cao trung thôi.

Có đôi khi bị kịch cuộc sống không do cuộc sống của bạn có quá nhiều khổ cực, mà bạn rõ ràng sống khổ cực như vậy cũng do có người đối với bạn bỏ đá xuống giếng. Bạn còn không biết rốt cuộc là người ta vô ý hay là cố ý muốn trêu chọc bạn.

“Đem cái này đi photo!” Lam Tiểu Chính đứng lúc phải đi ra ngoài, thuận tiện mang tư liệu ra để cho Lâm Hoa photo.

Lam Tiểu Chính đợi một hồi lâu, cũng không có câu trả lời của Lâm Hoa.

“Lâm Hoa.” Lam Tiểu Chính đến gần từng bước, thấy Lâm Hoa có vẻ như đang cố gắng làm việc ở trước bàn.

Khẽ chạm vào đầu Lâm Hoa, thì bịch một cái, đầu của cậu liền thẳng tắp ngã xuống bàn.

“Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?” Đầu của Lâm Hoa bị đụng đau, có chút mơ hồ tỉnh lại.

Trước mặt chính là một gương mặt lạnh tanh phóng lớn của Lam Tiểu Chính.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa từ trên ghế nhảy dựng lên. Phàm là mỗi lần mình ngủ gật đều sẽ gặp phải tổng giám đốc sao? Hay là mỗi khi tỉnh giấc đều phải với cái kiểu khiếp sợ này?

“Giờ làm việc, mà cậu ngủ gật à?” Giọng nói của Lam Tiểu Chính nghe cũng không có vẻ tức giận, vẫn là lãnh đạm trước sau như một.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa với gương mặt khổ sở, thực sự không biết nên trả lời thế nào, chuyện này là phải trừ tiền lương sao?

“Cậu được bao dưỡng, cho nên giờ làm việc cũng chẳng cần làm việc chăm chỉ à?” Lam Tiểu Chính hí mắt nhìn cái người nhân viên nhỏ bé có chút hoảng sợ quá mức, trên gương mặt trẻ con là biểu cảm sắp khóc đến nơi.

Ôi! Đây là lời mà tổng giám đốc mặt lạnh này nói sao? Cậu nói hôm đó sao hần vẫn nhớ rõ chứ?

“Tổng giám đốc, ngài ngài.. nói đùa. cái gì...” Lâm Hoa hạ thấp thanh âm, lại có chút lắp bắp. Cả khuôn mặt đỏ bừng, có chút không biết làm sao.

Lam Tiểu Chính thấy cái bộ dạng này của Lâm Hoa, đúng là có chút vui vẻ.

“Bộ dạng cậu vụng về như vậy, cũng không ai muốn bao dưỡng cậu đâu!”

Lúc này Lâm Hoa là triệt để nói không ra lời. Nè nè nè, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Ai có thể nói cho Lâm Hoa biết giấc mộng này đã hoàn toàn tan tành mây khói.

Thấy Lâm Hoa không đáp lời, Lam Tiểu Chính cũng không tiếp tục trêu chọc cậu. Lại nói, hần vẫn chưa từng đùa giỡn với ai giống như vậy, mà đối tượng còn là nhân viên của mình, Lâm Hoa này thật đúng có phần dần đến bộ dạng cũng ngớ ngẩn khôi hài.

“Photo phần tài liệu này, phân chia cho trưởng ban các bộ phận một bản!”

“Đã biết.” Lâm Hoa có hơi run run tiếp nhận, chuyện này chắc là sẽ không trừ lương? Sẽ không trừ lương chứ?

“Hai ngày nay cậu không tập trung tinh thần, nghỉ ngơi thật tốt, đừng ngủ gật trong giờ làm việc” Thừa dịp quan tâm nhân viên, cũng là việc nên làm của một cấp trên.

“Đã biết.” Lâm Hoa cúi đầu đáp lại.

End chap 6

7. Chương 7: Công Việc Mới (1)

Editor: Tiểu Hách

Dựa vào cạnh bàn, Lâm Hoa không ngừng ngáp.

“Cậu đang làm xấu hình tượng của nhà hàng chúng tôi” Dương Bằng đang tuần tra nhà hàng đi đến, thì thấy Lâm Hoa đang há to miệng ngáp lên ngáp xuống, gương mặt thì mệt mỏi.

“Hi hi, tôi gần đây làm việc hơi nhiều, cậu châm chế một chút nha!” Lâm Hoa lập tức đứng thẳng, bước vào trạng thái hết sức tập trung.

“Cậu thực sự thiếu tiền thế à? Làm gì mà liều mạng đi làm như vậy? Lại kiếm không được bao nhiêu tiền!”

“Tôi muốn cưới vợ, mà không có nhà không có xe, chẳng lẽ tôi còn chờ được người ta bao dưỡng à?” Thôi xong, bây giờ mở miệng ngậm miệng đều là bao dưỡng! Lâm Hoa có chút ai oán, đây đều là do Lam Tiểu Chính gây họa, còn nói mình chân tay vụng về, sẽ không có ai thêm bao dưỡng mình? Nếu như mình được người ta bao dưỡng vậy hẳn nên nói thế nào đây?

Chát! Lâm Hoa ở trong lòng cho mình một cái tát.

Dương Bằng ở bên cạnh nhìn sắc mặt Lâm Hoa đổi tới đổi lui, con ngươi đảo qua đảo lại, nhin không được cười lên.

“Vậy cậu cứ chờ được người ta bao dưỡng nhé Tiểu Lâm Tử. Xem kìa da mỏng thịt mềm” Dương Bằng đưa tay ngắt mặt Lâm Hoa, riu rít khen ngợi.

“Đứng sang một bên!” Lâm Hoa hất tay Dương Bằng ra.

“Được rồi, không đùa với cậu nữa, nhanh chóng lên tinh thần cho ông. Đi đến phòng bên kia có mấy người khách mới tới, cậu đến nhận order” Dương Bằng khẽ đẩy Lâm Hoa một cái.

“Biết rồi”

Đẩy cửa phòng ra, Lâm Hoa liền có hơi choáng váng.

Lam Tiểu Chính, chị Trần và phó tổng của công ty, còn có mấy người khác, đều là cấp lãnh đạo của công ty Hoa Trung.

Lam Tiểu Chính liếc mắt quan sát tổng thể trên người Lâm Hoa đang mặc bộ đồng phục nhân viên, không có thừa biểu cảm, xoay mặt lại trò chuyện với tổng giám đốc công ty Hoa Trung ở bên cạnh.

Chị Trần và phó tổng cũng nhìn Lâm Hoa, thấy Lam Tiểu Chính không nói gì, hai người này cũng không nhiều lời.

“Xin.. Xin hỏi, quý khách muốn gọi gì.. món nào?” Lâm Hoa có chút lắp bắp hỏi ra những lời này, máu và nước mắt trong lòng đang hòa quyện vào nhau.

Cho dù các người đi ăn, tại sao phải tới nhà hàng này? Cho dù các người đến nhà hàng này tại sao muốn tôi tới cho các người order món ăn chứ?

“Được để tôi chọn món ăn, mà cậu cả làm cái gì?” Lam Tiểu Chính liếc mắt nhìn Lâm Hoa, cầm thực đơn từ từ lật xem.

“Đã biết!” Lâm Hoa theo quán tính đáp lại.

Khóe miệng Lam Tiểu Chính nhẹ nhàng câu dẫn ra một nụ cười yếu ớt, cái bộ dạng của Lâm Hoa lúc này rõ ràng chính là một học trò làm chuyện sai trái, đầu đang cúi thấp, chờ người ta giáo huấn.

Mấy người bên Hoa Trung cũng nhìn Lâm Hoa, lại nhìn Lam Tiểu Chính một chút.

“Các anh xem qua còn muốn chọn món nào?” Lam Tiểu Chính đưa thực đơn cho đám người bên Hoa Trung, mấy người kia mặc dù cảm giác bầu không khí có chút kỳ lạ, nhưng cũng nuốt xuống phần thắc mắc này.

Chọn món xong, Lâm Hoa bắt đầu châm trà cho bọn họ, tay đều run lấy bầy. Cậu rót cho Lam Tiểu Chính là người cuối cùng.

Lâm Hoa thực sự không biết phải làm sao để đối mặt với lãnh đạo công ty mình. Mình ở bên ngoài làm thêm, lại đụng phải sếp của mình, chẳng lẽ ngầm oán trách phúc lợi công ty không tốt sao?

Nắp ấm trà và thân ấm trà phát sinh tiếng đồ sứ va chạm lạnh lạnh vang lên, Lâm Hoa đang rót trà cho Lam Tiểu Chính. Hắn lại đưa tay bao phủ bàn tay run rẩy của cậu, đang rót đầy nước trà trong ly cho mình.

Chờ đến lúc bay ra khỏi phòng, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, ngay cả trên mặt cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh.

Điều hòa trong đại sảnh thổi rất mát, nhưng lại thua kém trái tim lạnh giá tê tái trong lòng Lâm Hoa.

Giời ạ! Cậu đã gặp phải cái gì đây? Lam Tiểu Chính vừa mới làm gì vậy? Sợ tay mình run rẩy làm phổng anh ta? Tình huống lúc này, nếu như Lam Tiểu Chính không giúp cậu, cậu có thể thực sự sẽ làm văng nước vào người Lam Tiểu Chính không.

Lâm Hoa vùi mặt vào hai lòng bàn tay, mặt mũi lúc này thực sự ném hết xuống nền nhà. Hơn nữa lúc đó còn có chị Trần và phó tổng!

Lâm Hoa không biết mình làm sao bay đến đưa order cho nhà bếp, lại làm thế nào bưng đủ món ăn lên trên, cả người đều có chút choáng váng.

Có thể là vì thảo luận chuyện làm ăn, Lam Tiểu Chính và nhóm người bên công ty Hoa Trung ăn uống rất lâu, gần như sắp đến giờ Lâm Hoa tan ca.

Lâm Hoa còn nhớ Lam Tiểu Chính là lái xe đi làm, hôm nay Lam Tiểu Chính cũng uống nhiều rượu, không biết hẳn có thể lái xe hay không? Tuy rằng thoát nhìn, Lam Tiểu Chính hoàn toàn không có vẻ say rượu, thế nhưng nếu như có thì sao?

Lâm Hoa không biết tại sao bản thân lại quan tâm đến vị cấp trên này, haizz, thở dài. Lâm Hoa hướng Dương Bằng xin nghỉ, sớm hơn nửa giờ.

Đứng chờ ở cửa nhà hàng, buổi tối mùa hè lúc nào cũng làm cho người ta cảm thấy mát mẻ sảng khoái. Có gió thổi qua, đem đầu của Lâm Hoa cả ngày đều mơ màng thanh tỉnh không ít.

Thấy mấy người kia đều ngồi lên xe chạy đi, Lam Tiểu Chính đi đến xe của mình, Lâm Hoa nhanh chân bám sát.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa đứng ở bên cạnh Lam Tiểu Chính, cúi đầu gọi.

Lam Tiểu Chính dừng lại động tác mở cửa xe trong tay, xoay người lại nhìn Lâm Hoa, chờ cậu nói tiếp.

“Ngài đã uống rượu, tôi đưa ngài về nhà!” Lâm Hoa muốn tiếp nhận cái chìa khóa trong tay Lam Tiểu Chính, lại không được sự đồng ý của hắn, cả người đều bất động đứng yên tại chỗ.

Lam Tiểu Chính đưa chìa khóa trong tay cho Lâm Hoa “Cậu có bằng lái không?”

“Có!” Lâm Hoa tự tin trả lời.

Lam Tiểu Chính im lặng mỉm cười, Lâm Hoa có hơi xấu hổ gãi đầu.

Vòng qua đầu xe, Lam Tiểu Chính ngồi lên vị trí ghế phó lái. Lâm Hoa ngồi lên ghế tài xế, cơ thể uốn éo vặn vẹo có chút bất an.

“Làm sao vậy?” Lam Tiểu Chính nhìn động tác nhỏ cậu, nhíu mày hỏi.

“Tổng giám đốc, đây là lần thứ hai tôi lái xe sau khi lấy được bằng lái” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng, lúc học đại học năm thứ hai, mình chạy đi thi bằng lái, rồi cũng chỉ mượn xe bạn học lái qua một lần, sau đó cũng không có cơ hội lái xe nữa.

Thấy Lam Tiểu Chính không mở miệng, Lâm Hoa len lén liếc mắt nhìn trộm hắn, thấy hắn cũng đang nhìn mình.

“Nhìn đằng trước rồi lái đi, buổi tối xe cũng không đông” Thanh âm của Lam Tiểu Chính vẫn lạnh lùng, nhưng Lâm Hoa lại cảm thấy thật là êm tai, đây coi như là tín nhiệm mình sao? Lâm Hoa thật đúng là khéo tưởng tượng.

“Thắt dây an toàn ” Lam Tiểu Chính tựa vào lưng ghế, lúc nhắm mắt nghỉ ngơi lại bỏ thêm một câu.

“Vâng” Lâm Hoa luống cuống tay chân một hồi thắt chặt dây an toàn, thấy Lam Tiểu Chính không có thắt dây, lại ngẩng đầu thấy hắn đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cởi ra dây nịt an toàn mới vừa cài lên, nhích người qua thắt dây an toàn cho Lam Tiểu Chính. Lúc đang muốn đứng dậy rời đi, Lam Tiểu Chính đột nhiên mở mắt.

Lâm Hoa đối diện với ánh mắt của Lam Tiểu Chính, trong chốc lát mặt cậu toàn bộ đều đỏ, lúng túng không biết phải làm sao.

“Tổng giám đốc, chuyện là.. Tôi giúp ngài thắt dây an toàn!” Lâm Hoa vội vàng đứng dậy, đứng dậy quá mạnh, lại đụng phải trần xe, thoáng cái lại nhào vào trong lòng Lam Tiểu Chính.

Lâm Hoa mở to hai mắt, sáng hôm nay lúc ra cửa nhất định không có xem hoàng lịch, chuyện xui xẻo cứ hết việc này đến việc khác. Cậu có chút oán giận Lam Tiểu Chính, tự nhiên lúc đó mở mắt ra làm chi.

Lam Tiểu Chính đưa tay đỡ Lâm Hoa dậy, thấy cậu có chút đỏ mặt ngồi trở lại chỗ ngồi.

“Lái xe!” Lam Tiểu Chính đơn giản ra lệnh, sau đó lại nhắm mắt lại.

“Đã biết” Lâm Hoa theo thói quen trả lời, nơm nớp lo sợ khởi động xe. Kỳ thực bây giờ trong lòng Lâm Hoa vẫn là có hơi kích động, đã nhiều năm không lái xe, hiện tại lại sờ tới, vẫn có chút hưng phấn.

Lái một hồi, dần dần tìm được cảm giác. Lâm Hoa nắm thật chặt tay lái, mắt nhìn phía trước.

Hình như đã quên chuyện gì quan trọng nhất! Trong đầu Lâm Hoa thoáng qua điều gì đó, đúng rồi, còn chưa có hỏi Lam Tiểu Chính ở chỗ nào.

“Tổng giám đốc, nhà ngài ở đâu?”

Không có nghe thấy Lam Tiểu Chính trả lời, Lâm Hoa thấy đằng trước không có xe nào, liền quay đầu hướng về Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính dựa lưng vào ghế, hơi thở đều đặn, chắc là đang ngủ.

Chuyện này phải xử lý thế nào?

Lam Tiểu Chính nhất định là uống nhiều rượu, không thì cũng không dễ dàng giao chìa khóa cho Lâm Hoa, lúc này cũng không thể nào ngủ dễ dàng như vậy.

Lâm Hoa cũng không nỡ đánh thức Lam Tiểu Chính, cậu nghĩ hần vất vả lắm mới có thể nghỉ ngơi.

Chạy xe đến cửa viện chỗ trọ của mình, Lâm Hoa là nghĩ như thế này. Nếu như sáng ngày mai Lam Tiểu Chính thức dậy, mình lại ở trên xe với anh ta cả đêm, sáng ngày mai anh ta cũng tỉnh rượu, có thể tự lái xe về nhà, mình cũng vừa lúc có thể về nhà, rửa mặt đánh răng rồi đi làm.

End chap 7

8. Chương 8: Công Việc Mới (2)

Editor: Tiểu Hách

Chờ đến khi Lâm Hoa mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã không ở trên xe.

Ý thức được điểm này, Lâm Hoa đang chần chừ bỗng chốc gần như nhảy dựng lên.

Đây là đâu? Một căn phòng ngăn nắp, mình đang nằm trên giường ở phòng này. Vừa nhìn ở đây, thì không thể so với cái phòng trọ ổ chuột của mình.

Đi xuống giường, Lâm Hoa mở cửa phòng ra. Ánh mắt lướt qua phòng khách, thấy điểm tâm sáng trên

bàn ăn, Lam Tiểu Chính thì đang xem báo.

“Cậu đã thức dậy” Lam Tiểu Chính nghe thấy tiếng động, dời ánh mắt từ tờ báo qua, ngẩng đầu nhìn Lâm Hoa.

“Tổng giám đốc, tôi.. Sao tôi ở đây vậy?” Lâm Hoa dè dặt hỏi.

“Tôi ngủ quên trên xe, lúc tôi thức dậy, cậu cũng đang ngủ” Lam Tiểu Chính đơn giản giải thích.

“....” Thế là nửa ngày, Lâm Hoa cũng không nghĩ ra một nguyên do đến nơi này.

“Tôi nhớ rõ lần trước đưa cậu về là ở chỗ kia? Nhà cậu chắc ở nơi đó? Nhưng tôi không biết vị trí cụ thể của nhà cậu, lại gọi cậu không dậy, không thể làm gì khác hơn là mang cậu về đây!” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa vẫn không hiểu rõ mọi chuyện, tiếp tục vì cậu giải thích.

Gọi không dậy. Lâm Hoa có chút ảo não nghe ba chữ này, gần đây mình có phần quá mệt mỏi, nếu như đêm khuya muốn đánh thức mình, sợ là sét đánh cũng không dậy nổi.

“Cậu dậy rồi thì tới ăn chút điểm tâm. Chờ một hồi nữa tôi đi đến công ty, cậu đi theo tôi luôn, hay là trở về nhà một chuyến?”

“Tôi trở về nhà một chuyến” Lâm Hoa vượt vượt bộ đồng phục nhân viên nhà hàng vẫn còn mặc trên người, cái bộ dạng này sao có thể đến công ty đi làm?

Ngồi ăn chung một chỗ với Lam Tiểu Chính đúng là có áp lực, Lâm Hoa đã ném thử qua một lần, nhưng không nghĩ còn có lần thứ hai.

Vừa ăn điểm tâm, trong đầu Lâm Hoa còn đang quay mòng mòng, đêm qua làm sao Lam Tiểu Chính đem mình từ trên xe lên lầu.

Ôm đi lên? Ôm đi lên... Ôm đi lên...

“Cậu vì sao mà phải đi làm thêm?” Lam Tiểu Chính đột nhiên đặt câu hỏi, làm cho Lâm Hoa mới vừa nuốt vào miếng bánh mì thì bị sặc một cái.

“Cậu từ từ thôi” Lam Tiểu Chính thấy cậu khổ sở ho khan, dùng một ánh mắt như nhìn đứa con nít nhìn cậu.

“Chuyện đó, tôi...” Lâm Hoa không biết nên trả lời thế nào, nói mình thiếu tiền? Ừm, là rất thiếu, tháng sau phải tặng quà cho vợ chồng anh trai và đứa cháu chưa biết là trai hay gái, cũng không biết lúc nào đó

lại phát sinh tình huống ngoài ý muốn là bồi thường di động như thế này. Hay là, mình trả lời muốn để dành tiền cưới vợ?

Chuyện này phải nói sao đây?

“Là vì cái điện thoại?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa muốn nói lại thôi.

“Không phải” Một giây trước Lâm Hoa còn cúi thấp đầu lại ngẩng đầu lên, nhanh chóng lớn tiếng nói.

“Tôi đã mua một cái mới, cậu không cần phải ... Mua một cái nữa!”

“Đó là tôi cần phải bồi thường” Lâm Hoa có chút lắp bắp nói ra.

“ ... ”

“Mấy ngày nay đều ở đó làm thêm?” Lam Tiểu Chính nhớ tới bộ dạng luôn luôn không có tinh thần của Lâm Hoa gần đây, lại nhú mào hỏi tiếp.

Lâm Hoa gật đầu.

“Cậu như vậy mới làm trễ nải công việc thực tại!”

“Xin lỗi” Lâm Hoa cúi đầu xin lỗi.

“Cậu vẫn tính làm việc ở nhà hàng đó tiếp?”

“Tôi sẽ làm tốt công việc, tuyệt đối sẽ không làm trễ nải công việc của mình, tổng giám đốc, ngài phải tin tưởng tôi!” Lâm Hoa vội vàng giải thích, ngàn vạn lần đừng trừ tiền lương của mình nha, càng không nên đuổi mình ra khỏi công ty!

“Mỗi ngày cậu tan ca lúc mấy giờ?”

“Sao?” Lâm Hoa đối với câu hỏi mới của Lam Tiểu Chính, có hơi ngây ngẩn cả người. Vị tổng giám đốc này tại sao nhảy chủ đề như thế?

“Mấy giờ tan ca?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa không trả lời, lại hỏi lần nữa.

“Mười giờ rưỡi!”

“Ăn đi” Ngay lúc cậu chuẩn bị lắng nghe câu hỏi tiếp theo của Lam Tiểu Chính, thì hần gần gọn nói ra hai chữ.

Lâm Hoa lại ngây ngốc lần nữa.

Trở lại phòng trọ nhỏ của mình, Lâm Hoa trong nháy mắt có loại cảm giác mệt mỏi. Bây giờ là tám giờ sáng, nhưng Lâm Hoa lại cảm giác đã bị ông chủ Tư Bản bóc lột cả ngày.

Ông chủ Tư Bản bây giờ còn đang chờ ở bên ngoài cửa viện, chờ đợi mình. Lâm Hoa ngửa mặt lên trời im lặng gào thét, mình thật không phải là cố ý muốn đi làm thêm cái công việc chết tiệt đó!!!

Lấy tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay rửa mặt và thay quần áo, Lâm Hoa không dám để cho Lam tổng đợi lâu, giống như một cơn gió thổi bay vào trong xe Lam Tiểu Chính.

Vẫn là ngồi ở hàng ghế sau, Lâm Hoa ngồi ngay ngắn, không nói được một lời.

Lam Tiểu Chính cũng không có nhìn cậu nữa, trực tiếp lái xe, hai người cứ như vậy cùng đi làm.

“Tổng giám đốc, ngài thả tôi xuống ở chỗ này là được rồi!” Lúc cách công ty còn một quãng đường, Lâm Hoa bảo Lam Tiểu Chính thả cậu xuống.

“Còn chưa tới” Lam Tiểu Chính vẫn là nhứu lông mày, nhàn nhạt nói.

“Tổng giám đốc, tôi xuống ở nơi này!” Lâm Hoa cũng có hơi lớn gan cãi lại.

Lam Tiểu Chính liếc mắt nhìn Lâm Hoa, cũng không nói gì. Dừng xe ở ven đường, thả Lâm Hoa xuống xe.

Lâm Hoa đưa mắt nhìn đuôi xe của Lam Tiểu Chính xa khuất chạy đi. Cậu vừa đi tới công ty, vừa kiểm điểm bản thân.

Tại sao đòi xuống ở ven đường chứ? Xuống xe ở công ty thì thế nào, chẳng lẽ còn có người nghĩ mình là tình nhân bé nhỏ của tổng giám đốc?

Tình nhân bé nhỏ, tình nhân bé nhỏ... Cái từ này phóng đại vô cùng, lảng vảng qua lại trong đầu Lâm Hoa, nó chấn động làm da đầu cậu tê dại.

Chát một tiếng, Lâm Hoa lại đánh mình một bạt tai. Gần đây có điểm rất không bình thường. Nhưng mà, trong đầu lại vô thức xuất hiện dáng vẻ của Lam Tiểu Chính, gương mặt vô cảm của hắn, lại rất đẹp mắt, gương mặt đó rất dễ mê hoặc các cô gái trẻ.

Thế nhưng mình là con trai. Ôi! Lâm Hoa bị cái ý niệm đột nhiên mọc ra trong đầu làm hoảng sợ, cậu đột nhiên có cái cảm giác khóc không ra nước mắt, mình rốt cuộc là làm sao vậy?

Gần như là chạy ào vào công ty, cũng may vẫn còn một phút không thì không thể quẹt thẻ rồi, toàn bộ chuyên cần, cái này được một trăm đồng có thể ăn được mấy ngày. Lâm Hoa nghĩ tới cảnh mình sẽ ăn món gì trong một tuần, bỗng nhiên lại cảm thấy bất thường, làm cho chính mình giống như mấy ngày nay chưa từng ăn cái gì vào bụng.

Ở trên bụng của mình sờ sờ, chẳng trách mình sáng nay thoải mái như thế, thì ra nguyên do là vì có ăn điểm tâm.

Mấy ngày qua, vì muốn ngủ thêm một chút, Lâm Hoa đều là dậy trễ hơn mọi khi, mấy cái loại điểm tâm này cũng gần bị cậu quên lãng là mùi vị gì.

Rõ ràng lại muốn nghĩ đến Lam Tiểu Chính rồi, Lâm Hoa nhanh chóng lắc lắc đầu, bắt đầu một ngày làm việc.

Chuyện trên đời chính là kỳ lạ như vậy, lúc bản thân muốn chăm chỉ làm tốt một việc, thì luôn có người tới quấy rầy mình.

Hôm nay Lâm Hoa vừa mới quyết tâm tràn trề phải chăm chỉ làm việc, lại nhận được điện thoại nội bộ của chị Trần.

“Chị Trần, chị tìm em?” Lâm Hoa gõ cửa phòng làm việc của chị Trần.

“Ừm” Chị Trần hất cằm lên gật một cái, ý bảo Lâm Hoa ngồi vào trước bàn.

“Tại sao cậu phải đi làm thêm?” Vấn đề này, hôm nay đã được người thứ hai hỏi đến.

Lâm Hoa âm thầm gào thét.

“Cậu là một nhân viên hành chính của công ty, lại đi đến nhà hàng làm bồi bàn? Cậu biết chuyện này làm ảnh hưởng bao nhiêu đến hình tượng của công ty không? Nếu có người nào tiếp đãi khách đến nhà hàng đó ăn, cậu phải xử lý sao đây? Cậu có nghĩ tới mấy vấn đề này không?”

Một chuỗi câu hỏi dài, làm cho đầu Lâm Hoa đã cúi thấp lại càng thấp.

“Cậu không chú ý đến hình tượng của cậu, nhưng cũng phải chú ý đến hình tượng của công ty chứ? Cậu đang là nhân viên của công ty lại chạy đi đến nhà hàng làm bồi bàn, cái này chẳng khác nào nói công ty ngược đãi nhân viên đấy!”

Làm bồi bàn cũng không phải là nghề nghiệp xấu xa gì, làm bồi bàn thì thế nào? Mất mặt à? Những lời này dĩ nhiên Lâm Hoa cũng chỉ là oán thăm. Chị Trần cứ bô lô ba la, Lâm Hoa thì coi mình như đi vào cõi thần tiên ở trên thiên đàng là được.

“Cậu và Lam tổng là quan hệ gì?” Chị Trần cũng giống như Lam Tiểu Chính, cứ đưa ra câu hỏi đột ngột khiến cho người ta không kịp trở tay. Thần trí còn đang đi dạo chơi, đầu óc liền chao đảo vào vấn đề này.

“Hả?” Lâm Hoa ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn chị Trần. Chẳng lẽ hôm nay lúc Lam Tiểu Chính đưa mình đến công ty, bị chị Trần nhìn thấy? Nếu không, chị ta sao lại hỏi tới cái vấn đề này.

“Lúc tổng giám đốc mới đến, đã bảo tôi gọi Lâm Hoa đến gặp anh ta. Tôi vẫn còn bực lắm đây, tại sao Lam tổng biết cậu?” Chị Trần hai chân chéo nguầy (ngồi chéo chân), một dáng vẻ phong thái uy quyền của nữ quản lý, Lâm Hoa ngồi đối diện trước mặt cô, giống như một học sinh tiểu học, đang bị giáo huấn.

Thấy Lâm Hoa không có ý muốn trả lời, chị Trần cũng hết kiên nhẫn.

“Tôi mặc kệ cậu và Lam tổng là quan hệ gì, Lam tổng là từ Đài Loan sang đây, cậu cũng không thể nào lôi kéo mối quan hệ với anh ta. Cậu làm tốt công việc của cậu cho tôi, cái công việc làm thêm kia tốt nhất là cậu nên từ chức, tôi không hy vọng nhân viên của công ty làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến hình tượng của công ty. Đi ra ngoài đi!”

“Đã biết!” Lâm Hoa trả lời.

End chap 8

9. Chương 9: Công Việc Mới (3)

Editor: Tiểu Hách

Lam Tiểu Chính vừa tới công ty từng tìm mình? Bây giờ trong đầu Lâm Hoa chỉ nhớ rõ những lời này. Là bởi vì nhìn thấy mình, nên muốn trả diện thoai cho mình sao.

Chính là bởi vì chuyện này, Lâm Hoa mất trọn một tháng tiền lương.

Một tháng tiền lương là khái niệm gì, đó có thể để cho Lâm Hoa làm hai tháng sinh hoạt phí thêm phí điện nước lại thêm một tháng tiền thuê nhà có thể đi tham dự đám cưới của tám người, tặng quà đầy tháng cho mười đứa trẻ có thể mua hơn ba trăm cân thịt heo, hơn một trăm thùng mì ăn liền! Đây là vấn đề mà Lâm Hoa nghĩ nhiều nhất, cũng là vấn đề dân sinh thực tế, có được không? Có được không!!! Cái loại chủ Tư Bản như Lam Tiểu Chính có thể hiểu những vấn đề này sao? 1 cân = 500g = 0.5 kg, 300 cân = 150 kg

Rất rõ ràng, không phải à. Hơn nữa, mua cho Lam Tiểu Chính cái điện thoại di động, hắn cũng chưa hề dùng tới, sớm biết vậy, thì mua một cái hàng nhái là được rồi!

Sau một ngày làm việc có chút mệt mỏi, mỗi khi Lam Tiểu Chính và chị Trần đi ngang qua mình, Lâm Hoa cứ giống như là có một thứ cảm ứng, thân thể ngồi thẳng tắp, gõ bàn phím, kiểm tra đối chiếu một đồng lớn số liệu.

Hiện tại Lâm Hoa mặc dù có hơi mệt, nhưng quả thực chăm chỉ hơn so với lúc trước rất nhiều, cũng làm rất nhiều công việc coi như là hữu dụng. Bởi vì chị Trần giao cho mình rất nhiều việc, bây giờ năng suất làm việc của cậu cũng rõ ràng tăng lên không ít, như vậy sau khi tối về nhà, cũng không cần làm thêm nhiều việc, mới có nhiều thời gian hơn thuận lợi nghỉ ngơi một chút.

Buổi tối tan ca từ nhà hàng, Lâm Hoa đứng ở ven đường, chờ đợi taxi. Tuy rằng đón xe hơi đắt tiền, nhưng đối với số tiền lương hai ngàn rưỡi, bấy nhiêu đó coi như là tiền lẻ.

Dương Bằng cũng đã nói đưa tiễn mình, nhưng mà, mình có thể làm công ở nhà hàng này cũng đã nhờ vả cậu ta rất nhiều, cậu ta coi như đã rất chiều cố mình, sao còn không biết xấu hổ làm phiền người ta?

May mà bây giờ là mùa hè, buổi tối cũng không lạnh lắm, thế nhưng gió thổi, cũng có luồng khí lạnh. Đợi hai ba tháng nữa vào thu, sợ là không còn dễ chịu so với bây giờ.

Lâm Hoa đứng ở lề đường nhìn xung quanh tìm taxi, một chiếc xe sáng đèn liền lái về phía Lâm Hoa.

Xe dừng lại ở ven đường, Lâm Hoa đứng ở trên lề đường, có chút sững sờ thấy Lam Tiểu Chính quay cửa kính xe xuống.

“Cậu vẫn chưa gọi xe tới?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa một người ngốc nghếch đứng ở ngã tư hết nhìn đông rồi nhìn tây, vẫn là không nhận được lái xe tới đây.

“Tổng giám đốc, sao ngài ở đây?” Lâm Hoa không trả lời câu hỏi của Lam Tiểu Chính, có chút ngạc nhiên hỏi ngược lại hắn. Bây giờ đã gần mười một giờ, lẽ nào tổng giám đốc vẫn chưa tan ca sao?

“Tôi mới từ công ty về” Lam Tiểu Chính nhú mồm, thấy cậu đút hai tay vào túi quần, rụt cổ lại.

“Lên xe, tôi đưa cậu về nhà” Vẫn đơn giản ra lệnh không rào trước đón sau.

“Không cần, không cần, xe taxi một lát sẽ đến thôi!” Lâm Hoa nhanh chóng xua tay.

“Lên xe!” Lam Tiểu Chính không có lời thừa với Lâm Hoa, lần thứ hai nói thẳng ra mệnh lệnh của mình.

Lâm Hoa há hốc miệng, nhưng âm tiết gì cũng không phát ra được, đành phải mở cửa xe sau, ngồi xuống.

Một đường im lặng.

Lâm Hoa ở đằng sau ghế phó lái, ngắm nhìn sườn mặt của Lam Tiểu Chính. Gương mặt của người đàn ông này không phải là loại góc cạnh rõ nét, ngược lại có chút mượt mà. Nhưng dáng vẻ và gương mặt vô cảm của hắn, lại làm cho người ta cảm giác góc cạnh rõ nét, vì luôn luôn cho người khác cảm giác lạnh lùng sao?

Tuy rằng Lam Tiểu Chính luôn luôn lạnh lùng đối với người khác, thế nhưng Lâm Hoa vẫn có thể cảm nhận được Lam Tiểu Chính vô thức bộc lộ sự quan tâm đối với cậu. Xem ra, Lam tổng này vẫn là có tính người.

Có tính người? Lâm Hoa có chút , dùng cái từ này để hình dung Lam Tiểu Chính thật đúng là kỳ cục.

Lâm Hoa bây giờ có hơi ngất ngây, ngắm nhìn sườn mặt của hắn, trong lòng có một luồng khí ấm áp.

“Là chỗ này sao?” Lam Tiểu Chính dừng xe ở một cửa viện lớn.

“Vâng” Ý thức được Lam Tiểu Chính đã đậu xe xong, Lâm Hoa cuối cùng phục hồi tinh thần lại, dời đi ánh mắt vẫn đang nhìn chằm chằm Lam Tiểu Chính.

Từ sau khi Lam Tiểu Chính đưa Lâm Hoa về nhà, cậu mỗi khi tan ca cũng sẽ ở bên lề đường đợi đến mười một giờ. Sau khi xác định Lam Tiểu Chính sẽ không xuất hiện, Lâm Hoa mới có thể đón taxi trở về nhà. Lam Tiểu Chính thì sẽ cách hai ba ngày xuất hiện một lần, Lâm Hoa luôn cực kỳ vui vẻ. Ngay cả hôm Lam Tiểu Chính không có xuất hiện, cậu cũng cảm thấy có một loại hy vọng.

Lâm Hoa vẫn như trước mỗi khi trở về đều ngồi ở ghế sau, nghiêng đầu qua ngắm nhìn sườn mặt Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa cảm thấy đây là một loại tâm tình mình chưa bao giờ có. Mỗi ngày ngóng trông một người, giống như là người vợ mong đợi chồng.

Người vợ mong chờ chồng...Người vợ mong chờ chồng.

Những lời này cứ quanh quẩn mãi, khiến cho Lâm Hoa có chút dễ khóc dễ cười.

Lâm Hoa vẫn đi làm thêm, Lam Tiểu Chính vẫn tặng ca mỗi đêm, thỉnh thoảng đưa Lâm Hoa về nhà. Cậu cũng sẽ thỉnh thoảng ngủ gà ngủ gật trong giờ làm việc, lúc chị Trần và Lam Tiểu Chính đi ngang qua mình thì lên dây cót tinh thần gấp trăm lần.

Nhưng mà, Lâm Hoa cảm thấy có cái gì khác biệt. Nếu có cơ hội, Lâm Hoa luôn tranh giành chạy đi đến phòng làm việc của Lam Tiểu Chính, cậu cũng sẽ thỉnh thoảng hỏi hắn muốn uống cái gì, bưng trà đưa nước cho hắn, giống như một thư ký nhỏ. Lâm Hoa còn có thể.. Còn có thể ở trên lề đường chờ đợi hắn thật lâu.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa nhận được cuộc gọi nội bộ của Lam Tiểu Chính.

“Đến phòng làm việc của tôi một chút!”

Chờ đến khi mở cửa phòng làm việc tổng giám đốc, chị Trần cũng ở bên trong. Không biết tại vì sao, Lâm Hoa bây giờ nhìn chị ta, là càng nhìn càng không vừa mắt. Chị Trần có cơ hội đi vào phòng làm việc của Lam Tiểu Chính nhiều hơn mình, chị ta thì xinh đẹp, dáng người cũng đẹp, lại có năng lực. Chị ta cũng có tình ý rất nhiều với tổng giám đốc, cứ nghĩ mọi cách trưng diện bản thân, y như là muốn đi quyến rũ Lam Tiểu Chính.

Cho nên, Lâm Hoa càng nhìn chị Trần, càng không vừa mắt. Sao có thể lộ liễu như thế chứ? Ôi giờ thật là làm cho người ta không ưa nổi!

“Hai giờ chiều có một cuộc họp, tôi để quên tư liệu ở nhà. Lâm Hoa cậu đi lấy dùm tôi. Tiểu Trần, đưa bản kế hoạch hôm trước cho tôi xem qua, cuộc họp chiều nay cô chuẩn bị tốt một chút, cái đánh giá thu nhập để trình bày cần phải làm xong!”

“Vâng, tổng giám đốc!”

“Đã biết!”

Lam Tiểu Chính từ trong túi công văn lấy ra một xâu chìa khóa, đưa cho Lâm Hoa “Địa chỉ nhà tôi cậu còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ!” Tuy rằng chỉ đi đến nơi đó một lần, thế nhưng Lâm Hoa ghi nhớ địa chỉ nhà của Lam Tiểu Chính rất rõ ràng.

“Tốt lắm, trở về nhanh một chút!”

“Đã biết”

“Không có việc gì nữa, đều đi ra ngoài đi!” Lam Tiểu Chính phất phất tay, muốn đuổi người.

Đến lúc hai người ra khỏi phòng, chị Trần nhìn về phía Lâm Hoa với ánh mắt rất phức tạp, mơ hồ dò xét cậu.

Chị ta là ngạc nhiên sao mình biết địa chỉ nhà của sếp? Hay đang khinh thường mình là một chân chạy việc, chị ta là một nhân viên thực thụ?

Dĩ nhiên, Lâm Hoa bây giờ có chút đắc ý. Trong tay cầm cái xâu chìa khóa cửa nhà của Lam Tiểu Chính

đưa cho mình, có loại cảm giác hẫng giao cho mình trong nom việc nhà của hẫng. Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác. Hơn nữa, chị Trần cũng không biết Lam Tiểu Chính đang ở nơi nào, mà chỉ một mình mình biết, đây cũng là nguyên nhân làm cho Lâm Hoa có chút đắc ý. Tuy rằng, lúc này cậu hết sức khinh bỉ việc mình làm là ấu trĩ, nhưng cũng không nhịn được nhếch nhếch khóe miệng với chị Trần. ẻm cũng không phải dạng vừa đâu ()

Để xem coi, cô còn đi đến quyền rũ nữa không?

Chị Trần lại liếc mắt nhìn Lâm Hoa, giẫm lên giày cao gót lộp cộp trở về phòng làm việc.

End chap 9

10. Chương 10: Hà Cửa Chủ Tư Bản

Editor: Tiểu Hách

Lâm Hoa gọi taxi đi đến nhà Lam Tiểu Chính, không đi thang máy, Lâm Hoa là đi lên cầu thang.

Tuy rằng Lam Tiểu Chính nói muốn mình đi nhanh về nhanh, nhưng dù sao thời gian vẫn còn sớm, Lâm Hoa muốn có thể la cà ở nhà hẫng bao lâu thì la cà bấy lâu. Lam Tiểu Chính ở công ty bận nhiều việc như vậy, chắc chắn không thể nhớ đến mình đâu.

Nhà Lam Tiểu Chính là nhà ở đúng chuẩn với ba phòng ngủ và hai phòng khách, nhà tư bản đúng là có khác biệt. Trong lòng Lâm Hoa rất cảm thán, cái phòng trọ ổ chuột của mình vẫn còn thiếu một cái phòng khách so với Lam Tiểu Chính.

Thong thả ngắm nghía một vòng, lần trước có lẽ thời gian ngủ nhiều hơn so với thời gian tỉnh táo, còn vì có Lam Tiểu Chính ở đây, mình căn bản cũng không dám dõm ngó xung quanh nơi này.

Ngang qua phòng khách, Lâm Hoa dừng lại trước cửa hai gian phòng, một gian phòng là mình đã ngủ qua lần trước, chắc đây là phòng dành cho khách ngủ. Cho nên, Lâm Hoa đẩy ra cánh cửa một gian phòng khác...

Thấy một cái giường và một cái tủ treo quần áo, nhưng mà... nhưng mà không còn gì khác... Nhà của Lâm Hoa tuy nhỏ nhưng đầy đủ, còn phòng ngủ của Lam Tiểu Chính chỉ có thể ngủ, nhưng ai bảo hẫng đều đặt các vật dụng khác ở bên ngoài chứ? Nhà tư bản, nhà tư bản!!!

Lâm Hoa thấy trên tủ đầu giường có hai khung hình, đi tới, trực tiếp ngồi trên đất.

Một bức ảnh gia đình, bốn người. Chắc là ba của hắn, anh trai và chị dâu đây mà. Chắc hẳn là chị dâu! Lâm Hoa nghĩ, người phụ nữ kia đứng cách xa Lam Tiểu Chính, lại thân mật dựa vào trên người người đàn ông khác. Nếu như người phụ nữ này dựa vào người Lam Tiểu Chính? Nếu như.. Nếu như.. Lâm Hoa nghĩ đến cảnh tượng này, đột nhiên đã cảm thấy buồn bực.

Còn có một bức ảnh là Lam Tiểu Chính chụp một mình, Lâm Hoa lại có chút vui vẻ. Đây không phải là nói rõ hắn không có bạn gái? Nhưng mà, Lam Tiểu Chính hắn là đã ba mươi thì phải? Sao còn chưa kết hôn, hắn lại không giống với mình. (ý là Lam ca có nhà có xe có tiền khác với em)

Nhìn tấm hình kia, là một tấm ảnh chụp ăn mặc đơn giản, không phải là như bây giờ mỗi ngày đi làm luôn là tây trang giày da. Nhìn hơn nửa ngày, Lâm Hoa lấy điện thoại ra, chụp cái ảnh này lại, cài đặt làm màn hình nền điện thoại.

Đến lúc ý thức được mình đang làm gì, hình nền ảnh chụp cô gái đẹp đã đổi thành Lam Tiểu Chính.

Lâm Hoa có chút không hiểu rõ việc làm của mình, trong đầu cứ chẳng biết tại sao xuất hiện hình dáng Lam Tiểu Chính, trông thấy hắn thì mình rất là vui vẻ. Tuy rằng ở trước mặt hắn, mình luôn luôn khúm núm.

Ngồi dưới đất, Lâm Hoa cầm điện thoại phát ngốc thật lâu.

Đợi đến khi Lâm Hoa ý thức được hắn là còn có chuyện rất quan trọng, đã mười hai giờ.

“A!” Lâm Hoa hét to một tiếng, từ dưới đất bật dậy, hai giờ họp, cậu phải nhanh chóng chạy trở về.

Thư phòng, thư phòng. Lam Tiểu Chính nói, tư liệu trên bàn ở thư phòng.

Lâm Hoa bước nhanh đi tới thư phòng của hắn. Tư liệu trên bàn thật đúng là nhiều, tập hồ sơ màu xanh, tìm được rồi!

Lâm Hoa cầm lên văn kiện, liền hướng ra cửa chạy đi.

Chỉ nghe rầm một tiếng, cửa đóng lại. Lâm Hoa chưa kịp đổi giày, cũng chưa kịp cầm lấy cái chìa khóa.

Đứng ở cửa, Lâm Hoa có chút choáng váng. Mình rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cái lỗi ấu trĩ đến buồn cười vậy mà cũng phạm vào? Cào vài cái trên cánh cửa chống trộm dày cộm, không còn cách nào, Lam Tiểu Chính chắc là còn chìa khóa sơ cua. Giày mình.. giày mình.. Lần sau có thể tới lấy lại được hay không? Nhưng mà, Lâm Hoa cúi đầu nhìn thoáng qua dưới chân mình, là dép của Lam Tiểu Chính.. Dép...

Đến lúc đợi được Lâm Hoa đến công ty, Lam Tiểu Chính đang ở trong phòng hội nghị, các lãnh đạo đã ngồi xung quanh.

“Sao giờ cậu mới đến?” Chị Trần ôm một đồng lớn văn kiện trong tay “Văn kiện tổng giám đốc cần đâu?”

Lâm Hoa vội vàng đặt văn kiện trong tay mình lên trên xấp văn kiện chị Trần đang ôm.

“Được rồi, cậu trở về đi!” Chị Trần ôm tư liệu, đi vào phòng họp.

Mấy cái hội nghị cấp cao này, Lâm Hoa là không có tư cách tham gia. Thế nhưng, bây giờ không thấy được Lam Tiểu Chính, cái chuyện chìa khóa lúc nào có thể nói được với hắn?

Lâm Hoa có chút rầu rĩ ngồi ở chỗ của mình, trên chân còn là một đôi dép lê số lớn. May là ở nhà hàng mình làm việc còn có đôi giày, vừa khéo lát nữa có thể lấy ra mang vào.

Gần đến giờ tan ca, Lâm Hoa vẫn không nhìn thấy Lam Tiểu Chính, hắn mở cuộc họp xong liền đi ngay xuống nhà máy ở tầng dưới.

Lâm Hoa không biết kế tiếp nên làm sao.

Đến khi tới nhà hàng, Lâm Hoa vẫn là một dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Lúc hóng mát trên lối đi bộ, Lâm Hoa vẫn còn đang suy nghĩ, Lam Tiểu Chính có mang theo chìa khóa sơ cua hay không, có tới đón mình hay không?

Một tia sáng chói lóa đập vào trên mặt Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính dừng xe ở ven đường.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa ngạc nhiên kêu lên, rồi ngồi lên hàng ghế sau xe.

“Đã vào tháng mười, cậu vì sao không mặc nhiều (quần áo) thêm một chút?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa vẫn ăn mặc phong phanh giống như mùa hè, trời tối lạnh thì co lại thành một nhúm.

“Đã biết, trở về tôi mặc thêm quần áo!” Lâm Hoa hì hì cười tủm tỉm, đây có thể xem như hắn quan tâm mình không? Bây giờ ban ngày cũng rất lạnh, buổi tối có thể có gió thổi đến còn lạnh hơn nhiều.

“Chìa khóa của tôi đâu?” Lâm Hoa đang ngẩn ngơ ngăm nhìn sườn mặt Lam Tiểu Chính, chợt nghe đến câu hỏi của hắn.

“Khóa.. Cái chìa khóa...” Lâm Hoa có hơi lắp bắp, đầu cúi thấp xuống “Tôi để quên cái chìa khóa ở nhà ngài rồi!”

Xe phanh một cái, Lam Tiểu Chính quay đầu lại nhìn Lâm Hoa đang cúi đầu “Sao, cậu vừa nói gì?”

“Tôi để quên cái chìa khóa ở nhà ngài!” Lâm Hoa lại cúi đầu một lần nữa.

Lam Tiểu Chính hiện tại thực sự không giữ hình tượng liếc mắt một cái.

Quay đầu xe, Lam Tiểu Chính lái đi ngược trở lại.

“Tổng giám đốc, chúng ta đi đâu?” Nhìn hướng đi là đi ngược trở lại.

“Công ty, lấy cái chìa khóa dự phòng!” May là ở công ty Lam Tiểu Chính có để cái chìa khóa dự phòng, thật sự là không nghĩ tới thần kinh của Lâm Hoa lại thô đến nước này.

“Bây giờ ở công ty có khóa cửa hay không?” Lâm Hoa nói một câu lại cúi đầu.

Cảm giác được nhiệt độ không khí chợt hạ xuống, Lâm Hoa ngẩng đầu lên, thấy Lam Tiểu Chính mặt lạnh tanh nhìn cậu.

Sợ quá giật nảy mình, Lâm Hoa nhanh chóng cúi đầu, không nhìn thấy ánh mắt của Lam Tiểu Chính tựa hồ có chút nguy hiểm.

“Đừng cúi thấp nữa, sắp đụng đến chân rồi!” Nghe được những lời này của Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa hận không thể vùi đầu chôn trong đất luôn đi.

Đến cửa công ty, cửa chính lại không có khóa.

“Chẳng lẽ còn có người sao? Sao lại không có khóa!” Lâm Hoa có chút khó hiểu, thông thường bảo vệ công ty sẽ khóa cửa vào khoảng mười một giờ.

Giờ làm việc, cho dù là trực đêm, cũng sẽ khóa cửa.

Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa đi thẳng đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lâm Hoa ở bên cạnh chờ Lam Tiểu Chính dùng thẻ nhận diện mở cửa, tại sao cứ luôn cảm thấy phòng làm việc có người khác. Cậu khẩn trương nhìn bốn phía, ngoài bọn họ ra ở đây chỉ là một mảnh đen như mực.

“Đi thôi!” Ngay lúc Lâm Hoa đang hết nhìn đông nhìn tây, Lam Tiểu Chính đã lấy ra chìa khóa dự phòng.

Đến khi Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính mới vừa đi, đèn văn phòng của chị Trần liền sáng lên. Về đến nhà rồi, chị Trần đột nhiên nhớ tới đã quên mang về bảng báo cáo ngày mai Lam Tiểu Chính cần tới, còn có mấy chỗ chưa hoàn thiện lắm, cần phải sửa đổi.

Chị Trần cố ý van nài bảo vệ mở cửa, cô còn chưa kịp mở đèn phòng làm việc, thì chợt nghe thấy có tiếng bước chân.

Lúc thấy rõ ràng là tổng giám đốc và Lâm Hoa, chị Trần ngạc nhiên há hốc miệng. Hai người kia rốt cuộc là quan hệ gì? Trong hai tháng Lam Tiểu Chính nhậm chức, cô luôn cảm thấy quan hệ giữa Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính có điểm lạ, thế nhưng rốt cuộc là lạ chỗ nào, cô cũng không nói ra được.

Thân thích? Bạn bè? Không thể nào. Đừng nói bọn họ trước chưa từng gặp qua, cho dù là đã gặp qua, tổng giám đốc sẽ có quan hệ gì với cái đứa nhân viên tầm thường này?

Xem ra, cần phải tìm cho Lâm Hoa một chức vụ mới. Nếu như là thăng chức, tổng giám đốc có đồng ý hay không?

End chap 10

11. Chương 11: Lại Thăng Chức

Editor: Tiểu Hách

Đêm qua, Lâm Hoa luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trả dép lê lại cho Lam Tiểu Chính, bởi vì muốn mang lại giày mình về, thì phải đến nhà Lam Tiểu Chính? Vì Lam Tiểu Chính mệt mỏi cũng không muốn đưa mình về nhà? Bên ngoài gió lớn, đêm khuya trở về sẽ không an toàn? Thế nhưng mình là một thằng con trai, vậy không an toàn gì chứ?

Lâm Hoa cố gắng tháo gỡ các mắt xích liên quan đến vấn đề này cho rõ ràng, nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra. Bất quá, có thể ngủ một đêm ở nhà Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa vẫn rất vui vẻ, chỉ ít giường ở nhà Lam Tiểu Chính so với giường nhà mình thoải mái hơn nhiều.

Và giống như lần trước, Lâm Hoa vẫn là xuống xe cách công ty một quãng đường. Cậu lại kiểm điểm bản thân một chút, thật coi mình là tình nhân bé nhỏ của Lam Tiểu Chính, vì cái gì phải mất công đi thêm vài bước nữa?

Còn đang phát gốc nhớ lại chuyện tối qua và chuyện sáng nay, mạch suy nghĩ của Lâm Hoa liền bị điện thoại nội bộ quấy rầy.

Bữa môi, Lâm Hoa tiếp nhận.

“Chị Trần? Chị tìm em có chuyện gì?”

“Đến phòng làm việc của tôi một chuyến!”

“Lâm Hoa, cậu vào công ty chúng ta cũng sắp gần bốn năm nhỉ?” Chị Trần với một tác phong dịu dàng, biểu thị sự quan tâm của cấp trên đối với cấp dưới.

Lâm Hoa gật đầu, bắt đầu thực tập từ năm thứ tư đại học, cậu đã làm việc trong công ty này, một doanh nghiệp tư nhân rất xuất sắc, chuyện này còn khiến cho bạn cùng phòng lúc đó cũng rất hâm mộ.

“Cậu làm phụ tá của tôi cũng đã hơn hai tháng, năng lực làm việc của cậu tôi cũng nhìn thấy, phòng kỹ thuật của chúng ta còn thiếu một tổ trưởng, tôi nghĩ hiện tại cậu rất thích hợp với cái chức vị này, cậu cảm thấy thế nào?” Chị Trần mỉm cười nói những lời này.

Lâm Hoa mở to hai mắt, phòng kỹ thuật? Tổ trưởng? Đây là thăng chức sao? Không cần làm phụ tá cho chị Trần, trợ lý riêng của Lam Tiểu Chính?

“Chị Trần, chuyện này.. Em cảm thấy công việc hiện giờ của em tốt vô cùng. Hơn nữa năng lực làm việc của em thực sự có hạn, chức vị này em chỉ sợ đảm nhận không nổi!” Lâm Hoa liên tục xua tay. Nếu như thay đổi chức vụ và phòng làm việc, thì không thể ở bên cạnh Lam Tiểu Chính nữa rồi, cũng không nhìn thấy hân ra ra vào vào, cũng không thể bưng trà đưa nước cho hân... Bưng trà đưa nước... Lâm Hoa lại một lần nữa bị suy nghĩ của mình làm ngẩn ngơ.

“Cậu cũng đừng vội trả lời tôi, chuyện này coi như là thăng chức cho cậu, đương nhiên cũng sẽ tăng lương, cậu đi làm thêm không phải rất thiếu tiền à? Cậu trước cứ suy nghĩ kỹ, hai ngày sau cho tôi câu trả lời chắc chắn!” Chị Trần cũng xua tay, không nghe Lâm Hoa từ chối.

Ra khỏi phòng làm việc của chị Trần, Lâm Hoa có chút ngẩn ngơ. Nếu như trước đây nói với mình việc thăng chức, mình chắc chắn sẽ vui mừng nhảy cẫng lên, nhưng bây giờ Lâm Hoa một chút cũng không muốn đổi đi nơi khác. Mà vì sao không muốn đổi đi nơi khác, đây chính là chuyện thăng chức và tăng tiền lương.

Chẳng lẽ mình quen làm việc bên cạnh văn phòng của Lam Tiểu Chính? Chẳng lẽ là mình quen bưng trà đưa nước cho hân? Hay chẳng lẽ mình chính là một người thích bị áp bức, để cho người ta sai việc?

Lẽ nào... Không có lẽ nào, đầu óc của Lâm Hoa bây giờ rối bời, chuyện gì cũng không nghĩ ra. Hay là mình quá muốn tình trạng an ổn như hiện giờ à? Thay đổi một chút, mình cũng không thích ứng.

Một mối nằm úp sấp trên bàn, Lâm Hoa cũng không muốn làm gì hết.

Gần đây khí trời trở nên lạnh giá, miền Nam tuy rằng không lạnh giống như miền Bắc, thế nhưng miền Bắc lạnh thì lạnh ngoài da, mà miền Nam lạnh thì lạnh đến tận xương tủy.

Lâm Hoa đứng ở bên lề đường, nhìn đèn đường hai bên trái phải, nó tỏa ra những tia sáng trong trẻo nhưng

lạnh lẽo và cô đơn. Tuy rằng bọn chúng từng dây từng dây thành cụm, nhưng bọn chúng mãi mãi cũng không thể đứng chung một chỗ, khoảng cách luôn bắt bọn chúng cách xa thật là xa.

Đã qua hai ngày, sáng mai sẽ cho chị Trần câu trả lời chắc chắn, thế nhưng tới bây giờ mình vẫn không muốn lắm. Cảm giác này giống như là bảo Lâm Hoa chọn một đề mục, một bên là tiền, bên kia là thói quen hai tháng qua. Đường như bên trong thói quen này phần lớn đều có bóng dáng của Lam Tiểu Chính.

Có chút tự cười chế giễu mình, mình vẫn vương nơi đó, rốt cuộc là vì cái gì vậy?

Phía trước có đèn chiếu sáng đến, Lam Tiểu Chính dừng xe ngay bên cạnh Lâm Hoa.

Lâm Hoa thật không hiểu rõ Lam Tiểu Chính, hẳn đối với mình chỉ là sự quan tâm của cấp trên với cấp dưới sao? Chỉ là tiện đường à? Chỉ vì cũng tăng ca về muộn như thế này? Tại sao hẳn thường xuyên đưa mình về, tại sao ảo tưởng của mình có một loại cảm giác hẳn rất quan tâm?

Lâm Hoa hôm nay thấy Lam Tiểu Chính không giống như những ngày trước cao hứng bồng bồng, một bộ dạng tâm sự nặng nề. Lam Tiểu Chính nhíu mày một cái.

“Cậu có chuyện gì à?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa ngồi ở băng ghế sau, mặt dựa vào lưng ghế phó lái, đôi mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào sườn mặt của mình.

Lâm Hoa ngồi thẳng lưng “Tổng giám đốc, chị Trần muốn thăng chức cho tôi ngài biết không?”

“Ừm, cô ta có nói với tôi, đã viết bản báo cáo thăng chức của cậu đưa cho tôi!” Lam Tiểu Chính gật đầu, tỏ ý mình biết chuyện này.

“Ngài cảm thấy tôi nên đi sao?” Mắt nhìn chăm chăm vào Lam Tiểu Chính, giống như là tìm kiếm một đáp án an lòng.

“Đây là thăng chức, cậu làm gì không đi, cậu không phải rất thiếu tiền sao?” Lam Tiểu Chính nở nụ cười, cảm thấy câu hỏi này không cần câu trả lời cũng biết đáp án.

“Đã biết.” Lâm Hoa cắn cắn môi, đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất. Đúng vậy, chính là rất ủy khuất.

Ngày hôm sau đi làm, Lâm Hoa đã bị chị Trần gọi đến phòng làm việc.

“Lâm Hoa, cậu nghĩ xong chưa? Đây chính là một cơ hội tốt!” Vẻ mặt của chị Trần giống như chiếm được nhiều tiện nghi của người khác.

Lâm Hoa gật đầu.

“Được rồi, cậu đi đến phòng làm việc tổng giám đốc đi. Đến phòng Lam tổng lấy báo cáo thăng chức, Lam tổng hẳn là đã phê duyệt cho cậu!” Chị Trần cười cười “Nếu như tổng giám đốc không duyệt cho cậu, cậu cũng đừng đổ lỗi cho tôi nói xấu sau lưng cậu!”

Không duyệt tôi mới hài lòng đấy! Lâm Hoa ở trong lòng lớn tiếng phản bác, lại cũng không thể nhiều lời gì, đành phải chậm rãi nói lời cảm ơn, lui ra ngoài.

Lúc gõ cửa phòng Lam Tiểu Chính, trong lòng Lâm Hoa rất lo lắng. Nhưng mà, Lam Tiểu Chính nhất định sẽ duyệt thôi, nhìn thái độ tối qua của hắn thì cũng biết rồi.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính đang xem một đồng văn kiện, bộ dạng nghiêm chỉnh làm cho cậu càng cảm thấy hắn thực sự rất đẹp trai.

“Lâm Hoa, cậu đến rồi” Lam Tiểu Chính ngẩng đầu lên từ trong đồng văn kiện.

Lâm Hoa gật đầu, cắn cắn môi, vẫn là nói ra “Tổng giám đốc, tôi tới lấy báo cáo thăng chức. Tôi không muốn đi, ngài có thể đừng duyệt được không?”

“Hả? Vì sao, lẽ nào cậu không muốn được thăng chức à?” Lam Tiểu Chính mỉm cười xoa xoa ấn đường đứng lên, đi tới trước mặt Lâm Hoa, có một chút buồn ngủ mệt mỏi.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa nhìn Lam Tiểu Chính, mặt như đưa đám, vừa có vẻ như sắp khóc.

“Tháng sau tôi phải sang tổng công ty bên Đài Loan để trao đổi kỹ thuật, có lẽ phải đi hơn nửa tháng” Lam Tiểu Chính thấy nét mặt của Lâm Hoa có phần sắp khóc, trong lòng đột nhiên cảm thấy khỏe hẳn, ngay cả cơn buồn ngủ lúc trước cũng giảm đi không ít.

“Hử?” Lâm Hoa không biết Lam Tiểu Chính vì sao đột nhiên nói đến chuyện này, nó với chuyện chuyển công tác của mình có quan hệ gì sao?

“Nếu như cậu chỉ là phụ tá của Tiểu Trần, tôi làm sao dẫn cậu đi?” Lam Tiểu Chính cúi đầu cười khúc khích.

Lâm Hoa kinh ngạc há hốc miệng, đây rốt cuộc là chuyện gì? Chuyện này Lam Tiểu Chính sớm đã sắp xếp sao? Muốn dẫn mình đi Đài Loan? Trước đó mình còn buồn rầu như vậy, rốt cuộc là vì sao? Vì sao?

Lâm Hoa trong nháy mắt cảm thấy trước mặt là con đường rộng rãi thênh thang, nở đầy hoa nhỏ, giống như chúng đang ùn ùn kéo đến.

“Được rồi.” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa đang ngây ngô, đột nhiên đưa tay sờ đầu của cậu, xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu “Đi ra ngoài trước đi!”

Lâm Hoa mới vừa phục hồi tinh thần, thần kinh lại một lần nữa đứt phứt, nhìn chăm chăm Lam Tiểu Chính. Anh.. Anh.. Anh ta đang làm gì vậy?

Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa còn đang thờ người ra, bình tĩnh thu tay về, đi trở về ngồi lên ghế.

“Lâm Hoa!” Kêu gọi thần trí của Lâm Hoa quay về “Cậu đi ra ngoài trước đi, đừng mang quần áo quá dày, Đài Bắc không lạnh lắm!”

“Đã biết!” Lâm Hoa lớn tiếng trả lời, nhếch môi cười toe toét lộ cả hàm răng ra ngoài, hành động ám muội lúc này của Lam Tiểu Chính cũng lựa chọn quên lãng đi.

Đài Bắc: là thủ đô cũng là thành phố trung tâm của một vùng đô thị lớn nhất tại Đài Loan

End chap 11

12. Chương 12: Nhà Chim Sẻ

Editor: Tiểu Hách

Note: Ở chương 10 có đoạn Lâm Hoa đến nhà Lam Tiểu Chính lấy chìa khóa, sau đó so sánh phòng trọ của mình và nhà Lam ca “Nhà của Lâm Hoa tuy nhỏ nhưng đầy đủ, còn phòng ngủ của Lam Tiểu Chính chỉ có thể ngủ”.... Nguyên văn là:

“Ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn”: chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng có đủ, câu này chỉ những vật thể tuy nhỏ nhưng bên trong rất đầy đủ... Tiêu đề “Nhà chim sẻ” của chương này là ám chỉ chỗ ở của Lâm Hoa ấy

Lúc từ phòng làm việc của Lam Tiểu Chính đi ra, Lâm Hoa bỏ đi cái mặt đăm chiêu ủ dột lúc trước, thay bằng nụ cười tươi rói như đóa hoa sắp nở.

Gõ cửa văn phòng của chị Trần, Lâm Hoa giao bản báo cáo thăng chức mà Lam Tiểu Chính đã ký xong đưa cho chị ta. Chức vụ trước kia của mình, nghe nói là giao cho một sinh viên mới vào công ty.

Thấy Lâm Hoa một khắc trước ở phòng làm việc của mình vẫn còn một bộ dạng không vui, bây giờ lại cười đến mắt cũng híp lại thành đường chỉ may, trong lòng chị Trần có hơi buồn bực.

“Lâm Hoa, được thăng chức vui vẻ đến thế à?” Chị Trần mỉm cười trêu chọc.

“Đúng vậy! Cám ơn chị Trần đã chăm sóc em trong khoảng thời gian qua, còn nữa em được thăng chức, chắc chắn chị cũng bỏ ra không ít công sức. Lúc rảnh rồi, em nhất định phải mời chị ăn cơm!” Lâm Hoa cũng cười đáp lại chị Trần, niềm vui sướng trên gương mặt, không cần người khác nói, cũng có thể cảm nhận được.

“Tốt lắm, tôi chờ cậu mời cơm đấy!” Chị Trần cũng không thèm nghĩ đến tâm tình lúc trước và bây giờ thay đổi của Lâm Hoa, chuyển được cậu đi là tốt rồi.

“Đợi lát nữa cậu và Tiểu Vương bàn giao công việc một chút, chính là cái người sinh viên mới vào làm. Giao bản báo cáo chuyển đổi công tác của cậu cho bộ phận nhân sự, thăng chức rồi, phải tiếp tục làm thật tốt đó!” Chị Trần dặn dò và động viên một hồi.

“Em biết rồi!” Lâm Hoa trả lời như thường ngày...

Đến khi Lam Tiểu Chính tuyên bố phải đi trao đổi kỹ thuật với tổng công ty Đài Loan, đã là một tuần lễ sau.

Vì mấy ngày nay đi làm ở công ty hầu như đều không gặp mặt Lam Tiểu Chính, nhưng mỗi tối Lam Tiểu Chính đều sẽ đến đón Lâm Hoa tan ca.

Điều này làm cho Lâm Hoa vừa mừng lại vừa lo, cũng để cho nỗi buồn chuyển dời chức vụ lúc trước tan biến mất.

Mỗi ngày đều có thể gặp mặt Lam Tiểu Chính như thế này, cậu cảm thấy từ đáy lòng lan tỏa một loại cảm giác vui vẻ, một loại vui vẻ chưa bao giờ có.

“Còn một tuần nữa thì xuất phát, cậu xin phép nghỉ xong chưa?” Lam Tiểu Chính lái xe, hỏi Lâm Hoa ngồi ở ghế sau.

“Công ty của chúng ta mà còn phải xin phép nghỉ à?” Lâm Hoa có chút ngạc nhiên, đây không phải là đi công tác sao? Còn phải nói xin nghỉ.

“Tôi nói là công việc phục vụ! ” Giọng điệu bất đắc dĩ, vì sao có đôi khi cảm thấy Lâm Hoa rất thông minh lanh lợi, có đôi khi giống như thẳng ngốc.

“Ày za! Đúng rồi, tôi quên xin nghỉ phép với Dương Bằng!” Lâm Hoa vỗ vỗ đầu “Công việc này tôi đã năn nỉ cậu ta hơn nửa ngày trời, rồi nói chuyện thương lượng giá cả cũng lâu lắm. Tôi nói với ngài, cái tên Dương Bằng này thật ra rất dễ nói chuyện, chứ đừng nhìn cái bộ dạng lúc nào cũng kiêu ngạo của cậu ta, thật coi mình là tổng giám đốc!”

Lâm Hoa đột nhiên im miệng ngay tức khắc, sao lại nói những chuyện không đâu với Lam Tiểu Chính, nhất là câu cuối cùng, thật coi mình là tổng giám đốc...Thật coi mình là tổng giám đốc.. Lâm Hoa ơi là Lâm Hoa! Trong lòng cậu gào thét chính mình, là bởi vì ở bên cạnh Lam Tiểu Chính bao lâu nay, cho nên bản thân thật ra rất quen có ảo giác thân thiết với hắn, không coi hắn là cấp trên?

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa có chút thấp thỏm gọi Lam Tiểu Chính đang im lặng.

“Ừm, cậu nói tiếp đi!” Lam Tiểu Chính gật đầu, chứng tỏ mình vẫn còn đang nghe.

Lâm Hoa hơi nghiêng đầu về phía bên ngoài cửa sổ, làm một cái biểu tình nhăn nhó dữ dội, lại bình tĩnh quay mặt lại “Tổng giám đốc, tôi cái gì cũng chưa nói!”

“Hả? Là sao? Dương Bằng kia là ai?” Lam Tiểu Chính dường như rất hứng thú hỏi đến.

“À, Dương Bằng hả.. cậu ta...ừm... Là bạn cùng phòng bốn năm đại học với tôi...” Lâm Hoa cười khúc khích, nhưng trong lòng cũng có chút oán giận, anh hỏi tới cậu ta làm gì???

“Lâu vậy à, vẫn không biết rốt cuộc cậu ở nơi nào?” Lam Tiểu Chính lại mở miệng, rồi lại hỏi tới một vấn đề khác không liên quan.

“Hử?” Lâm Hoa vẫn chờ Lam Tiểu Chính hỏi chuyện liên quan đến công việc bồi bàn ở nhà hàng, thế nhưng, hắn lại nhảy cóc, hỏi một vấn đề khác.

“Tôi ở nơi này thuê phòng trọ, chỉ là một phòng đơn!”

“Thuê phòng ở?”

“Ừm, ba mẹ tôi đều ở quê, chỉ một mình tôi ở nơi này đi làm!” Đối với người như Lam Tiểu Chính, chắc là hắn sẽ không hiểu chuyện làm công ăn lương của người khác? Lâm Hoa cũng hâm mộ Lam Tiểu Chính không cần lo âu những điều này như người ta, nhưng mà ai lại không có chuyện khó khăn chứ? Có thể những người có tiền kia cũng có kẻ có buồn phiền thôi!

“Gia đình cậu không có thành viên khác sao?” Lam Tiểu Chính từ từ đào bới lý lịch gia đình của Lâm Hoa.

“Tôi còn có một người anh trai, nhưng mà anh ấy kết hôn rồi, em bé của anh tháng sau cũng sẽ chào đời” Lâm Hoa thành thật khai rõ lý lịch.

“Cậu vì sao mà túng thiếu?” Lam Tiểu Chính lại nhảy qua một vấn đề khác, Lâm Hoa nghĩ đầu óc của những người gian thương này có đúng là mau thay đổi như thế?

“Tổng giám đốc.. Ngài hỏi cái chuyện này để làm gì?” Vấn đề này Lâm Hoa thực sự không biết nên trả lời thế nào.

“Cậu liều mạng làm việc như thế cũng phải có một nguyên nhân chứ?” Lam Tiểu Chính nhíu lông mày, thấy ở trong mắt Lâm Hoa, cái ý tứ biểu đạt chính là: Lẽ nào tôi nói sai.

“Tổng giám đốc, tôi...” Lâm Hoa nói không nên lời, phải nói mình một đồng gửi ngân hàng cũng không có? Hay là nói anh trai có em bé nên muốn tặng quà? Hay là nói tôi còn là một kẻ trộm điện thoại đắt tiền?

“Xuống xe!” Không đợi Lâm Hoa nghĩ ra một đáp án có thể nói ra miệng, Lam Tiểu Chính đã dừng xe lại.

“Đến rồi?” Lâm Hoa thấy bên ngoài đen như mực, nhưng quả thực là ở bên ngoài cửa viện chỗ trọ của mình.

“Tổng giám đốc?” Thấy Lam Tiểu Chính cũng xuống xe, Lâm Hoa có hơi thiếu lịch sự thắc mắc.

“Tôi không phải nói bao lâu nay tôi vẫn chưa biết chỗ ở cụ thể của cậu ở đâu sao? Chẳng lẽ cậu không hoan nghênh tôi vào nhà cậu ngồi một chút?” Lam Tiểu Chính khóa kỹ xe, rồi đi vòng qua bên cạnh Lâm Hoa.

“Đâu có, đâu có, tôi sợ là phòng trọ tôi nhỏ quá, không chiêu đãi tổng giám đốc thật tốt!”

“Đi thôi!” Lam Tiểu Chính không nhiều lời gì thêm với Lâm Hoa, trực tiếp bảo cậu dẫn đường phía trước.

Giống như các nhà trọ cho thuê ở xứ này, bạn đừng thấy khoảng sân của viện bé xíu, nhưng bên trong đó giống như là mê cung phức tạp.

Vòng vèo uốn lượn, đi ngang qua một gian phòng trọ lại một gian phòng trọ của các công nhân đang thuê ở, mới đến một gian phòng nhỏ của Lâm Hoa.

“Tổng giám đốc chắc chưa từng đến chỗ như thế này? Địa hình trong này rất phức tạp, vừa chật hẹp lại đông đúc, nhưng mà tiền thuê nhà rất rẻ” Lâm Hoa lấy ra cái chìa khóa, vừa mở khóa cửa, vừa giải thích với Lam Tiểu Chính.

“Tổng giám đốc, ngài vào đi!” Lâm Hoa đứng ở cửa có chút chật hẹp, thấy Lam Tiểu Chính đứng ở bên ngoài dựa vào tường ngắm nghía cái kia, chính là kệ bếp mình tự xây. Chỗ ở chật chội khiến cho Lâm Hoa cảm thấy xấu hổ.

Lam Tiểu Chính đi vào phòng trọ nhỏ của Lâm Hoa mắt trần đầy dò xét “Cậu bình thường đều tự mình nấu cơm ăn à?”

“Thỉnh thoảng mới nấu, thường thì đều ăn mì ăn liền. Mì rất rẻ!” Lâm Hoa gãi đầu, bây giờ cái kệ bếp kia, căn bản đã là một vật trang trí rồi. Mặc dù cái món trang trí này đầy dầu mỡ như vậy, còn ám khói đen nửa vách tường.

“Chẳng trách cậu gầy như thế!” Lam Tiểu Chính lắc đầu, không ủng hộ lối sống của Lâm Hoa.

Đánh giá gian phòng của Lâm Hoa, bên trái gian phòng là một buồng vệ sinh nhỏ đến đáng thương. Trong phòng chỉ có cái giường xem như là món đồ to nhất, một bàn học, một cái tủ treo quần áo, và một máy vi tính.

Chỗ ở chật hẹp, chẳng phân biệt được phòng ngủ và phòng khách, không có nhà bếp không có phòng ăn. Không thấy ti vi và sofa, nhưng lại rất có hương vị của cuộc sống.

“Tổng giám đốc, ngài ngồi trên giường đi, chỗ này của tôi cũng không có cái gì có thể làm ghế ngồi” Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính đánh giá xung quanh chỗ này, không biết làm sao mở miệng, cũng không biết nên làm cái gì. Phòng này, ngay cả chỗ ngồi chiêu đãi khách cũng không có.

“Ngài uống nước không? Tôi rót nước cho ngài” Lâm Hoa lại đi đến khắp nơi lục lọi tìm cái ly.

“Tổng giám đốc, không có cái ly khác...” Lâm Hoa ở đây cho tới bây giờ cũng chưa có người khách nào đến, càng không thể nào có những người khác ở lại, tất cả mọi thứ đều chỉ có một mình cậu, ngay cả cái ly cũng chỉ có một.

Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa dường như đang ngồi xổm rồi bày đầy một đồng đồ gia vị và chén đĩa trước ngăn tủ để tìm kiếm. Hai cái chén, hai cái đĩa, một đôi đũa, thêm nữa cái ly cũng không có.

“Lấy cái của cậu được rồi!” Lam Tiểu Chính cảm thấy cuộc sống như thế này có bao nhiêu đơn giản? Một thanh niên ốm yếu như vậy, một thân một mình ở thành phố làm công, ăn uống qua loa, làm việc khổ cực, kiếm không được bao nhiêu tiền.

“Lấy của tôi?” Lâm Hoa gãi đầu, lấy của mình thì liền của mình đi. Ngược lên nhìn thấy cái ly của mình trên máy vi tính trước mặt, Lâm Hoa cầm lên chạy vào buồng vệ sinh rửa rửa. Có chút bối rối, nhưng mà, ai kêu ở chỗ này chỉ có buồng vệ sinh là có nước máy chứ?

Rót nước vào ly từ phích nước nóng, đưa cho Lam Tiểu Chính.

“Tổng giám đốc, nước này không nóng lắm, ngày hôm qua tôi nấu, phích nước không còn ấm nữa!”

Lam Tiểu Chính uống một hớp, nước máy nấu, uống vào có mùi vị đặc trưng của kiềm. Vì chỉ là ấm ấm, mùi vị chưa tính là quá tốt, ở đây ly còn lắng đọng mấy hạt sạn bẩn.

“Một mình cậu ở chỗ này quen không?” Lam Tiểu Chính cầm cái ly trong tay, không uống nữa.

Lâm Hoa đang ngồi trên ghế đầu thấp hơn so với cái giường, ngẩng đầu nhìn Lam Tiểu Chính “Đâu có gì quen hay không quen, tôi cũng đã ở đây sắp ba năm rồi”

“Cậu lên trên giường ngồi đi!” Lam Tiểu Chính cảm thấy Lâm Hoa ngồi ở chỗ kia, ngẩng đầu nhìn mình, nhìn thấy khó chịu thế nào.

“Không sao, tôi ngồi như vậy được rồi, tôi cũng quen” Lâm Hoa mỉm cười, còn duỗi thẳng chân, một bộ dạng thoải mái dễ chịu.

Lam Tiểu Chính cũng không nói gì nữa.

“Cậu chưa từng nghĩ đổi chỗ ở mới?”

“Nghĩ tới rồi! Lúc phát tiền lương, cũng muốn đổi qua một chỗ rộng hơn một chút, nhưng mà tìm chỗ nào được phòng ở rẻ thế này. Hơn nữa, tôi cũng đã ở nhiều năm như thế, dời hay không dời cũng không sao cả!”

“Nếu như có một chỗ vừa rộng lại vừa rẻ thì sao?”

“Chạy đi đâu tìm một chỗ như thế?” Lâm Hoa chép miệng “Chỗ này là tôi đã tìm rất lâu nó vừa gần công ty lại vừa rẻ, thật ra có một chỗ ở, cũng tốt lắm rồi, không dám đòi hỏi quá nhiều!”

“Cậu không phải muốn để cho người ta bao dưỡng sao?” Lam Tiểu Chính mỉm cười nói “Cậu được bao dưỡng rồi, không phải là có được chỗ ở tốt hơn à?”

“Tổng giám đốc, ngài có thể quên câu nói kia được không, đừng đùa cái chuyện này nữa” Lâm Hoa cười có chút ngượng ngùng, hẳn vẫn chưa quên hẳn câu nói đùa của mình trong lúc vô ý vào ngày đó sao???

“Nếu như quả thật có người muốn bao dưỡng cậu?”

“...” Lâm Hoa nói không nên lời.

“Được rồi, không nói đùa với cậu nữa. Trễ như thế, tôi đi trước!”

Lam Tiểu Chính nói xong liền đứng lên, đi ra ngoài cửa.

“Tôi tiễn ngài nhé!”

13. Chương 13: Tình Huống Bất Ngờ

Editor: Tiểu Hách

“Ban đêm ở trong sân nơi này rất tối, vẫn không nghĩ đã qua mười hai giờ” Lâm Hoa ở phía trước dẫn đường. Chỗ cậu thuê trọ là chỉ duy nhất một cái sân trong, tuy rằng bên ngoài đó đã có một cái cửa rào, thế nhưng trong này lại có rất nhiều phòng nhỏ đơn độc, khác biệt với chủ nhà.

Đi tới cửa cổng, cũng tối thui một vùng, dường như có vật gì đó chặn lại.

“Ừa, chuyện gì vậy trời? Chủ nhà sao lại khóa cửa viện?” Lâm Hoa kêu lên, quay đầu nhìn Lam Tiểu Chính đi theo phía sau mình.

“Xảy ra chuyện gì?” Lam Tiểu Chính đi lên phía trước.

Lâm Hoa gãi đầu, đi lên phía trước lắc vài cái lên cửa, ổ khóa bên trên và cửa sắt va chạm vang lên leng keng, nhất là ở trong đêm tối nghe đặc biệt rõ ràng hơn.

Loay hoay một hồi, vẫn không mở ra.

“Tổng giám đốc, tôi...” Lâm Hoa có hơi luống cuống, trước đây vẫn chưa từng xuất hiện qua tình huống như vậy.

“Gõ cái gì mà gõ?” Lam Tiểu Chính vẫn im lặng, là một người đàn ông ở trong một gian phòng ngay cửa cổng đi ra rống lên.

“Xin lỗi nha anh trai, anh cho chúng tôi hỏi chút, cửa này sao đã khóa lại chứ?” Lâm Hoa cũng có hơi ngại ngùng, đêm khuya còn quấy rầy đến người ta.

“Cậu không thấy tờ giấy dán ở cửa hả?” Người đàn ông thấy là người thuê phòng ở trong viện, quen mặt, giọng nói cũng hòa nhã hơn “Con trai của chủ nhà trọ học lớp mười hai, trời đất này bao la, con của ông là lớn nhất. Trong một năm này, cửa viện là đúng mười hai giờ khuya đóng lại, đúng sáu giờ sáng mở cửa. Nói cái gì muốn buổi tối kêu mấy cậu giữ yên lặng một chút, con của ông phải nghỉ ngơi!” Người đàn ông này giải thích, còn mang theo chút ý tứ chẳng bận tâm.

Cái viện này ai cũng biết con của chủ nhà, chính là một đứa tính khí lỗ mãng, thi lên đại học cũng có mờ ám. Thỉnh thoảng, chủ nhà trọ còn tìm Lâm Hoa giảng dùm con trai ông ta vài cái đề, Lâm Hoa cảm thụ

sâu sắc, chỉ số IQ trên cái thế giới này vẫn là khác biệt.

“Vậy bây giờ tôi đi tìm ông chủ lấy cái chìa khóa?” Nhà của chủ nhà trọ ở tận cùng trong sân, là một căn nhà lều nhỏ riêng biệt.

“Cậu đừng đi nha, chuyện lần trước của người anh em họ Vương ở trong cùng, cậu biết không?” Người đàn ông hỏi, thấy Lâm Hoa gật đầu, lại nói tiếp “Chuyện là cậu ta có một người bà con đến, gọi cậu ta ra đón, cũng như thường lệ đi ngay đến gõ cửa nhà chủ phòng trọ, bị ông chủ nhà cầm chổi đánh cho một trận. Bây giờ cậu ta bị tăng tiền thuê phòng, điện nước bị cúp không có mà sai, đây không phải là buộc cậu ta dọn ra khỏi đây sao!”

Lâm Hoa có chút trợn mắt há mồm, cái ông chủ nhà trọ này là một người đàn ông mập mạp với cái bụng to tướng, một kẻ tham ăn, đời này quan tâm nhất chính là đứa con trai đàn độn của ông.

“Mau trở vào ngủ đi, giờ này đã hơn nửa đêm, làm gì nữa mà làm?” Người đàn ông đóng cửa rầm một tiếng.

Lâm Hoa quay đầu qua, nhìn Lam Tiểu Chính còn đứng ở cửa viện, hai người liếc nhìn nhau, tùy ý để gió lạnh thổi qua một vòng lại một vòng.

Chờ đến khi cơn gió thổi qua lần thứ ba, Lam Tiểu Chính bước đi.

“Tổng giám đốc?” Lam Tiểu Chính đi vào trong, Lâm Hoa đuổi theo hần.

Bây giờ Lâm Hoa vẫn không hiểu rõ tình cảnh đang xảy ra, đây rốt là chuyện gì? Đây rốt cuộc là cái tình huống gì?

Hai người lại vào phòng nhỏ của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính ngồi trên giường, nhìn cậu đứng ở cạnh cửa.

“Tổng giám đốc, tôi... việc đó..” Lâm Hoa cũng không biết được mình muốn nói cái gì, nếu như đang ở nhà của Lam Tiểu Chính, chắc chắn là liền mời người ngủ một phòng, nhưng bây giờ phải làm thế nào? Cái phòng chim sẻ bé xíu của cậu, chỉ có một cái giường vừa phải, chuyện này rốt cuộc phải làm sao đây?

“Tổng giám đốc, hay là tôi đi gõ cửa nhà chủ trọ nhé!” Lâm Hoa thử dò hỏi.

“Cậu không muốn tiếp tục ở chỗ này nữa hả?” Tuy rằng Lâm Hoa và người đàn ông kia nói tiếng địa phương, thế nhưng ý tứ đại khái, Lam Tiểu Chính vẫn hiểu.

Lâm Hoa cắn môi một cái, quyết định “Tôi đây nằm ra đất ngủ!”

“Cậu muốn lạnh chết sao?” Miền Nam không có khí hậu ẩm áp, trong và ngoài phòng lạnh như nhau, bây

giờ đã vào thu, ban đêm thì càng lạnh hơn.

Tóm lại, Lâm Hoa là sao cũng đều không tự nhiên. Lam Tiểu Chính rất cao, ở nơi này chen chúc trong cái phòng nhỏ, thì có vẻ đặc biệt chật chội. Lâm Hoa trước đây vẫn không phát hiện, vì sao khi không có Lam Tiểu Chính ở trong phòng thì sẽ không có những rắc rối này.

Chỉ có một đôi dép, chỉ có một cái ly, chỉ có một cái khăn lông, may mắn có một cái bàn chải đánh răng mới.

Tùm lum vấn đề, hết cái này đến cái khác. Lam Tiểu Chính cũng không nói gì, nhưng mà Lâm Hoa cảm thấy mặt mũi của cậu cũng nhanh chóng bị mất đi hết rồi.

Chờ đến lúc có thể lên giường ngủ, đã vui mừng một chút, đầu của Lâm Hoa cả ngày nay bị giày vò cũng có hơi rối loạn.

Thế nhưng những vấn đề mới lại tới rồi, Lâm Hoa đã nhiều năm cũng chưa từng ngủ chung với người khác, hơn nữa còn là cùng với tổng giám đốc của mình! Cậu cảm thấy mình mệt mỏi khủng khiếp, nhưng thần kinh lại khẩn trương cao độ.

Ai có thể nói cho cậu biết bây giờ là một tình huống gì? Ở qua đêm nhà mình sao? Nếu như mình là con gái có thể phát sinh mấy chuyện gì đó không?

Khà khà, mà tướng mạo của Lam Tiểu Chính nhìn rất đẹp trai, nhắc tới cái này cũng không thua thiệt, đây chính là câu dẫn cấp trên mà mọi người hay nói? Lâm Hoa suy nghĩ một chút liền vui vẻ!

Đột nhiên đầu óc Lâm Hoa lại quay ngoắt, mình là một thằng con trai!! Thật coi mình là được người ta bao dưỡng sao?

Chát một tiếng, Lâm Hoa cho mình một cái tát, đầu óc gần đây là càng ngày càng không bình thường, tất cả đều nghĩ chuyện không đâu, mình lại mắc chứng bệnh hoang tưởng nghiêm trọng vậy sao.

Lam Tiểu Chính từ toilet đi ra, thì thấy Lâm Hoa ngã xuống giường, trước là cười ha ha, sau đó, lại cho mình mấy cái tát.

“Cậu đang làm gì vậy?” Lam Tiểu Chính ngồi vào bên giường của cậu.

“Đâu có làm gì!” Lâm Hoa trả lời, nhanh chóng xê dịch vào tận bên trong giường, gần như sắp dán dính trên vách tường.

Lam Tiểu Chính cũng không nói gì nữa. Bây giờ đầu óc của hắn rất loạn, cũng không nghĩ đến sẽ phát sinh tình cảnh này.

Nếu như cho hẳn lựa chọn, hẳn đương nhiên cũng rất muốn từ nơi này đi ra ngoài.

“Tổng giám đốc, còn chưa ngủ sao?” Thấy Lam Tiểu Chính đang ngẩn người, Lâm Hoa có chút khẩn trương hỏi.

Tình cảnh này, sao quái dị như thế?

Muốn quái dị thế nào thì liền quái dị thế đó!

Thấy Lâm Hoa co ro ở trong góc tường, Lam Tiểu Chính trợn mắt đến mức trắng dã.

Cái giường này bề ngang chính là bề ngang giường mẹ con, một mét hai. Hai người đàn ông chen chúc nhau có chút gượng gạo, nhưng mà, Lâm Hoa rất gầy, ngược lại hai người nằm trên đó cũng không phải chật lắm.

Thấy Lam Tiểu Chính nằm xuống, Lâm Hoa duỗi tay, tắt đèn đi.

Mắt mở trao tráo, Lâm Hoa cũng không sao ngủ được, không quen ngủ bên cạnh người khác, hơn nữa người bên cạnh lại là Lam Tiểu Chính.

“Tổng giám đốc” Lâm Hoa nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy hai mắt Lam Tiểu Chính cũng mở trao tráo, vào buổi tối có ánh sáng bên ngoài lấp ló.

“Sao thế?” Lam Tiểu Chính cũng nghiêng đầu sang nhìn cậu, mắt đã thích ứng với bóng tối, chỉ thấy cái đầu nhỏ bé của Lâm Hoa gối lên đồng quần áo của cậu. Vì chỉ có một cái gối đầu, lại dưới sự yêu cầu khăng khăng của Lâm Hoa, chính cậu từ tủ quần áo lấy ra một ít quần áo không mặc thường làm thành một cái gối đầu tạm thời.

“Chúng ta có tính là bạn bè không?” Lâm Hoa nhìn ánh mắt của Lam Tiểu Chính hỏi.

“Vì sao hỏi chuyện này?” Lam Tiểu Chính khẽ cười một tiếng, sao cậu ta lại đột nhiên hỏi tới chuyện này.

“Có cấp trên và nhân viên nào lại giống như chúng ta không?” Lâm Hoa nói rất nghiêm túc.

Lam Tiểu Chính trầm ngâm một lúc, lại mỉm cười “Quả thực không có cấp trên và nhân viên nào giống như chúng ta, tôi đúng là quá quan tâm đến cậu!”

Lâm Hoa bĩu môi “Là tôi quá trẻ con, anh cố tình trêu chọc tôi!”

“Cậu phát hiện?”

Lâm Hoa bị nghẹn lời, im lặng một hồi lâu, Lâm Hoa mới phát ra tiếng tăm “Anh cũng lại nói đùa?”

Lam Tiểu Chính cười lớn tiếng hơn.

“A!” Lâm Hoa đột nhiên hét một tiếng “Anh không phải chính là hay nói giỡn à, anh làm tổn thương người ta, anh có thể quên đi câu nói kia của tôi được không?”

“Mới có một hồi mà cậu đã quên? Lúc trước cứ tổng giám đốc, dù thế nào cũng gọi là ngài, bây giờ gọi trực tiếp là anh!”

Lâm Hoa ngượng ngùng cười hì hì hai tiếng, sắc mặt có hơi ửng đỏ, nhưng mà buổi tối ai nhìn ra chứ?

“Muốn tôi quên câu nói kia?”

“Chính là cái câu bao dưỡng đó!” Lâm Hoa có chút giận dữ nói ra “Mỗi lần nói chuyện đều lôi cái vụ này ra nói!”

“Chẳng lẽ cậu đã vứt bỏ cái giấc mộng này rồi?” Giọng nói của Lam Tiểu Chính có chút ngạc nhiên.

“Anh biết rõ tôi là đùa giỡn!” Lâm Hoa cũng có chút cắn răng nghiêng lợi.

“Tôi cảm thấy cái suy nghĩ này hay vô cùng” Lam Tiểu Chính nói đáp lại.

“Anh!” Lâm Hoa nói xong liền lấy tay từ trong chăn, bóp cổ Lam Tiểu Chính, cậu thực sự rất tức giận mới làm như thế.

“Được rồi, được rồi, tôi sẽ không lấy cái này ra giỡn nữa!” Lam Tiểu Chính cười cười lấy tay cậu xuống.

“Thiệt?” Lâm Hoa có chút không tin hỏi lại.

“Thiệt!”

“Tổng giám đốc là người Đài Loan à?”

“Ừ”

“Đài Loan chơi vui không? Tôi phải mang theo quần áo dày cỡ nào mới phù hợp, không phải anh nói Đài Bắc không lạnh lắm sao?” (dày là độ dày của quần áo)

“Đầu thu mặc là được, cậu cũng có thể mang ít quần áo dày”

“Tổng giám đốc kết hôn chưa?” Lâm Hoa là đang nói chuyện phiếm ư?

“Sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Là bỗng nhiên nghĩ đến! Nhưng mà, anh bao lớn rồi?”

“Không lớn lắm. Năm nay mới ba mươi hai thôi” Lam Tiểu Chính có chút cảm thán.

“Vậy tại sao anh còn chưa kết hôn? Có nhà có xe!”

“Có phải tối nay cậu đã nói quá nhiều hay không?”

“Tôi...” Tối hôm nay quả thật nói hơi nhiều.

“Tôi chỉ là muốn biết thôi!” Lâm Hoa có chút bất mãn lắm lắm nói.

“Cậu muốn biết để làm gì?” Lam Tiểu Chính thính tai nghe được.

“...” Lâm Hoa không đáp lại, tại sao mình phải biết?

“Vì sao nhất định phải kết hôn?” Lam Tiểu Chính hỏi ngược lại cậu.

”Là chuyện thường tình mà, lẽ nào còn có người không muốn kết hôn sinh con sao?”

“Đúng là có một loại người như thế, bọn họ là không kết hôn sinh con” Lam Tiểu Chính nghe được Lâm Hoa nói, có hơi hạ giọng gần như thì thầm nói.

“Anh nói gì?” Lâm Hoa không nghe rõ.

“Không có gì! Cậu còn chưa ngủ, ngày mai khỏi cần đi làm à?”

“Chúng ta là bạn bè phải không?” Lâm Hoa lại hỏi một lần nữa.

“Ừ”

“Vậy ngày mai tôi có thể xin nghỉ không?”

“Không thể”

“ ... ”

Đến nửa đêm Lam Tiểu Chính ngủ không thoải mái lắm, tướng ngủ của Lâm Hoa cũng không sao đành hoàng. Tất cả chân đều gác lên trên người Lam Tiểu Chính, mặt còn dùng sức cọ trên gối đầu. Đây là thói quen từ bé của Lâm Hoa, luôn luôn thích cọ gối đầu.

Một đồng quần áo bị Lâm Hoa cọ đến rồi tung rồi nùi, Lam Tiểu Chính không còn cách nào khác, nâng đầu của cậu, lấy ra quần áo dưới đầu cậu, lại lấy gối đầu dưới đầu mình gối dưới đầu Lâm Hoa.

Lâm Hoa ngủ ở bên trong, có lẽ chật lắm, lúc nào cũng lấn qua chỗ Lam Tiểu Chính, hận không thể cả người đều nằm sấp trên người hắn.

Gối đầu lên cánh tay của mình, Lam Tiểu Chính không biết có phải ngủ thiếp đi, dù sao cũng là mơ mơ màng màng thì thấy bên ngoài trời đã sáng.

End chap 13

Mình muốn giải thích chuyện này một chút, chỗ trọ của Lâm Hoa, tác giả dùng từ “viện”, mình không biết dùng từ nào ở VN để edit lại, nên mình để nguyên như vậy. Theo mình dò trên Baidu, thì mấy cái viện này, hình như là mấy cái nhà cổ của người Trung Quốc.

14. Chương 14: Chuyển Đi Đài Bắc

Editor: Tiểu Hách

Lâm Hoa là bị chuông đồng hồ ồn ào đánh thức.

Lờ mờ mở mắt, đã không thấy bóng dáng Lam Tiểu Chính. Bên cạnh đầu Lâm Hoa còn có một cái dấu nhợt nhạt, nhắc nhở cậu tối hôm qua có người ngủ cùng với mình.

Nhưng tại sao không thấy gối đầu? Lâm Hoa nhìn nơi đó một chút, sau đó thật lặng lẽ phát hiện cái gối đầu duy nhất trong phòng này ở dưới đầu của mình.

Ở trên bàn đặt máy vi tính, ly nước của mình dề xuống một tờ giấy:

Tôi đi về trước, hôm nay nghỉ một ngày, ngủ đã đi!

Oh Yeah! Lâm Hoa hoan hô một tiếng, lại chui vào chăn lần nữa, cọ cọ gối đầu, ngày hôm nay thật là một ngày tuyệt vời.

Lam Tiểu Chính là đi lúc sáu giờ, cửa viện vừa mới mở. Không có gối đầu thật là một chuyện rất bực bội, Lam Tiểu Chính là ở nơi này tự mình cảm thụ. Về đến nhà, hân vội vàng tắm rửa, rồi đi ngủ, tối qua thực sự ngủ không ngon.

Cho Lâm Hoa nghỉ một ngày, bản thân cũng thành thật nghỉ một ngày. Ai bảo tổng giám đốc là lớn nhất chứ?

Đối với chuyến đi công tác này, Lâm Hoa tưởng tượng là chuyến du lịch miễn phí tuyệt vời. Cả một tuần lễ hoàn toàn trôi qua trong sự hưng phấn, bởi vì cậu chưa từng ra nước ngoài công tác. Hơn nữa còn là nửa tháng, hơn nữa còn là đi đến quê nhà Lam Tiểu Chính, hơn nữa còn là lần đầu tiên đi công tác, hơn nữa... Không biết còn có cái gì hơn nữa. Nói chung, Lâm Hoa xem như là tinh thần hăng hái tràn trề.

Mỗi buổi tối nhìn thấy Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa đều vui vẻ, giống như là trúng xổ số được mấy ngàn. Ai có thể hiểu được tâm tình lần đầu tiên đi công tác của Lâm Hoa?

Vào lúc Lâm Hoa đang chờ đợi ngày lên đường, thì mặt trời cùng với ánh trăng luân phiên trao đổi vài lần, cuối cùng đã tới.

Lâm Hoa không biết tâm trạng của chị Trần khi biết mình và Lam Tiểu Chính cùng đi Đài Loan sẽ như thế nào? Bất quá, nếu như Lâm Hoa lượn một vòng trước mặt chị Trần, vậy thì cô ả có tức chết không nhỉ?

Lần trao đổi kỹ thuật này, bên Đại Lục ngoại trừ tổng giám đốc ra, còn có một kỹ thuật viên phải đi. Nhưng mà, Lam Tiểu Chính lại dẫn theo hai người, ngoại trừ Lâm Hoa, còn có một trưởng phòng của bộ phận kỹ thuật.

Lâm Hoa nghĩ Lam Tiểu Chính dẫn theo trưởng phòng đi là để trao đổi kỹ thuật, dẫn mình theo là để làm cảnh.

Mặc dù mang mình đi kèm theo, nhưng mà Lâm Hoa vẫn cảm thấy rất vui vẻ, chỉ ít là Lam Tiểu Chính muốn mình đi theo. Nghĩ tới đây, Lâm Hoa liền không nhịn được vui vẻ. Cái chức tổ trưởng giả danh này của mình, vừa thăng chức vừa tăng lương, hơn nữa còn có cơ hội theo Lam Tiểu Chính đi đến các nơi công tác.

Ngày đó, Lâm Hoa dậy thật sớm, xách va li của mình lên, kiểm tra một lần mấy món đồ cần mang theo. Sau khi xác định không có sai lầm, Lâm Hoa liền vội vàng đi đến công ty.

Chín giờ đến công ty, được xe của công ty đưa đến sân bay.

Trưởng phòng đi cùng là một người đàn ông trung niên họ Vương, chừng bốn mươi tuổi, tỏ ra rất có khí chất lãnh đạo.

Lúc đang chờ đợi ở sân bay, Lâm Hoa ngồi ở chỗ ngồi có chút bất an nhìn ngang nhìn dọc.

“Cậu sao vậy?” Lam Tiểu Chính thấy cậu cứ xoay tới xoay lui, bộ dạng rất bất an.

“Tổng giám đốc, đây thật ra là lần đầu tiên tôi ngồi máy bay” Chuyện này không thể trách Lâm Hoa người ta, từ nhỏ học tiểu học ngay tại quê nhà, rồi thi đậu cấp hai ở huyện, sau đó thi đậu đại học ở Thành Đô. Kỳ thực đến bây giờ, Lâm Hoa thậm chí còn chưa ra khỏi tỉnh (Tứ Xuyên), bạn bảo cậu ta ngồi máy bay đi đâu?

Thành Đô: là thành phố tại Tây Nam Trung Quốc, thuộc tỉnh Tứ Xuyên (Cre: Wikipedia)

Nhìn Lâm Hoa, biểu tình trong mắt Lam Tiểu Chính thật phức tạp, hẳn cũng không biết nên thế nào để hình dung tâm tình của hắn ở giờ khắc này.

“Yên tâm, không có chuyện gì đâu, cậu cứ thả lỏng thì được rồi, hơn nữa còn có tôi ở bên cạnh cậu mà” Lam Tiểu Chính kỳ thực có chút bất đắc dĩ.

“Tiểu Chính!” Từ đằng xa truyền đến một tiếng gọi.

Lâm Hoa quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông tuổi tác gần bằng với Lam Tiểu Chính, thoạt nhìn không phải là một lãnh đạo công ty, nhưng cũng là con ông cháu cha có cuộc sống khá giả.

“Trương Mạc” Lam Tiểu Chính từ trên ghế đứng lên, tiến lên đón.

“Sao bây giờ mới đến? Sắp lên máy bay ngay bây giờ!”

“Đây không phải là tới đúng lúc à!” Trương Mạc hì hì cười trêu chọc nói. Biết được Lam Tiểu Chính phải đi Đài Loan công tác, y liền sớm an bài xong xuôi công việc, cũng muốn quay về Đài Loan một chuyến, vừa khéo hai người có thể làm bạn đồng hành.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Nghe được loa phát thanh, Lam Tiểu Chính dùng cánh tay khoác vai Trương Mạc, cùng nhau đi lên máy bay.

Lâm Hoa và trưởng phòng Vương đi theo sau họ. Nhìn hai người đằng trước quan hệ rất thân thiết, trong lòng Lâm Hoa bắt đầu có suy đoán mới.

Trương Mạc kia và Lam Tiểu Chính là quan hệ gì? Đường như rất thân, là một cặp bài trùng. Trong lòng

Lâm Hoa có chút bất mãn, mình dù sao cũng là lần đầu tiên ngồi máy bay, cũng không chăm sóc mình chu đáo một chút, chỉ chú ý đến người bạn cũ này. Tên Trương Mạc kia cũng là người Đài Loan? Lẽ nào bọn họ đã quen biết nhau từ nhỏ, là thanh mai trúc mã gì đó?

Lâm Hoa hừ lạnh một tiếng, tâm tình bất mãn tăng vọt. Loại tâm tình ghen ghét đố kỵ chiếm một phần lớn, cái tên Trương Mạc kia càng nhìn càng không vừa mắt.

Càng nghĩ càng xa, Lâm Hoa lắc lắc đầu, không để cho mình suy nghĩ vẩn vơ nữa, đi nhanh vài bước, đuổi theo mấy người trước mặt.

Ở trên máy bay, Lâm Hoa ngồi bên cạnh Lam Tiểu Chính, mà Lam Tiểu Chính thì ngồi bên cạnh cái tên gọi là Trương Mạc.

Trên đường đi, đều nghe Trương Mạc và Lam Tiểu Chính trò chuyện với nhau. Bọn họ nói chuyện rất nhiều thứ, nhiều nhất chính là mấy người nào đó trong gia đình của Lam Tiểu Chính và người nhà của Trương Mạc, cuộc sống trước đây ở Đài Loan và cuộc sống hiện tại ở Đại Lục. Hai người trò chuyện rất vui vẻ, Lâm Hoa rất buồn bực.

Lâm Hoa không chỉ có chen miệng vào không lọt, cho dù muốn chen miệng vào, cũng không có sức lực. Kể từ lúc lên máy bay, cậu liền bắt đầu choáng váng, không biết rõ phương hướng, cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Ngay lúc Lâm Hoa rất khó chịu muốn gắng sức co mình lại thành một nhúm, Lam Tiểu Chính rút cuộc chú ý tới cậu.

“Cậu có khỏe không?” Lam Tiểu Chính đỡ Lâm Hoa dậy liên tục vuốt lưng cậu. Lâm Hoa xua tay với Lam Tiểu Chính, tỏ vẻ mình không sao.

“Muốn nôn sao? Tôi tìm túi cho cậu?” Lam Tiểu Chính nhìn bộ dạng của Lâm Hoa, tin cậu thật là lần đầu tiên ngồi máy bay.

Thấy Lâm Hoa lắc đầu, Lam Tiểu Chính lại hỏi: “Vậy muốn uống chút nước nóng không?”

Thấy Lâm Hoa gật đầu, Lam Tiểu Chính yêu cầu với tiếp viên hàng không ly nước nóng, đút Lâm Hoa uống xong, lại đắp cho cậu tấm chăn dày, để cho cậu ngủ.

“Cậu này là nhân viên của công ty cậu?” Trương Mạc ở bên cạnh thấy Lam Tiểu Chính chăm sóc tận tình cho Lâm Hoa, mở miệng dò hỏi.

Lam Tiểu Chính gật đầu.

“Không nhìn ra nha, cậu còn là một ông chủ tốt như thế. Chẹp chẹp, cậu chưa từng đối với tôi tốt thế này!” Trương Mạc chặc lưỡi, vô cùng đau khổ lắc đầu với Lam Tiểu Chính.

“Cậu đang góp vui chuyện gì nữa đây?” Lam Tiểu Chính giống như đang liếc Trương Mạc, thực sự không vừa ý với cái suy nghĩ của y.

“Nhìn kỹ một chút, tôi lại cảm thấy cậu ta rất giống Đình Chính, cậu cảm thấy thế nào?” Trương Mạc nhìn chăm chăm Lâm Hoa một hồi lâu, nói với Lam Tiểu Chính.

Trong mắt Lam Tiểu Chính hiện lên một chút âm đạm “Cậu ta có điểm nào giống Đình Chính hả? Cậu thật giỏi liên tưởng!”

Thanh âm của Lam Tiểu Chính có chút trầm xuống, Trương Mạc cũng nhìn không ra biểu tình của hắn vào thời khắc này.

“Xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn nhắc tới Đình Chính, chỉ là nhìn cái cậu nhân viên này có cảm giác đó mà thôi” Trương Mạc có chút áy náy cười cười “Cậu không sao chứ?”

“Không sao” Lam Tiểu Chính lại cho Trương Mạc một khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt, sau đó im lặng.

Lâm Hoa có chút mơ mơ màng màng, chỉ nghe thấy những từ mơ hồ. Đình Chính? Đó là cái gì? Là một người, vậy là ai? Là anh của Lam Tiểu Chính hay là em trai?

Khi đến Đài Bắc, Lâm Hoa vẫn có chút không tỉnh táo. Lần đầu tiên ngồi máy bay, Lâm Hoa chưa tiếp thu được, vẫn cứ ở trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Đến khách sạn do công ty an bài, đã là ba giờ chiều. Ở trên máy bay, Lâm Hoa không ăn cái gì, bây giờ xuống máy bay, thì cảm thấy rất đói bụng.

Trương Mạc xuống máy bay liền trực tiếp trở về nhà y, Lam Tiểu Chính mặc dù ở đây cũng có nhà. Nhưng mà, Lam Tiểu Chính lại ở khách sạn cùng với Lâm Hoa và trưởng phòng Vương.

“Cậu ăn cái gì không? Ở trên máy bay cậu cũng chưa ăn gì hết” Đoàn người an định lại, Lam Tiểu Chính liền gõ cửa phòng của Lâm Hoa.

Lâm Hoa vội vàng gạt đầu “Đói bụng quá, không biết ngồi máy bay lại khổ cực như vậy” Lâm Hoa bĩu môi. Nhưng mà, thực sự đói lắm, sáng sớm hôm nay, Lâm Hoa chỉ húp bát cháo ở quán điểm tâm trước cửa viện, liền đến Đài Loan ngay.

Lam Tiểu Chính mỉm cười “Lần sau sẽ tốt hơn rất nhiều, tôi thật sự không biết cậu là lần đầu tiên ngồi máy bay!”

Đầu năm nay, không ngồi qua máy bay làm người ta ngạc nhiên lắm sao?

“Ăn chút gì lót dạ trước, buổi tối cùng ăn cơm với mấy người bên tổng công ty!”

“Vâng, tôi biết rồi!” Lâm Hoa gật đầu, phải tìm ít đồ lót dạ trước đã, rồi tắm rửa nữa. Ngủ chắc là không ngủ được, ai kêu Lâm Hoa ngủ nhiều quá chứ?

Ngày thứ hai sang Đài Bắc, nhóm người Lam Tiểu Chính đi ngay đến tổng công ty, rồi thực tập với người bên tổng công ty nữa. Cũng là mỗi ngày đúng hạn báo danh, mở mấy cuộc họp nghiên cứu và thảo luận, xuống một vài phân xưởng.

Tổng công ty lớn hơn nhiều so với công ty chi nhánh ở Thành Đô, hơn nữa công ty chủ yếu kinh doanh là sản phẩm điện tử, chủ yếu đều do tổng công ty sản xuất.

Kỳ thực Lâm Hoa đối với phương diện kỹ thuật gì đó không phải rất hiểu biết, lên làm một tổ trưởng nhỏ của phòng kỹ thuật, hoàn toàn có thể nói là ngoài ý muốn. Cái loại ngoài ý muốn này, nên xảy ra thường xuyên thì tốt hơn! Lâm Hoa có chút cảm thán, đi theo sau Lam Tiểu Chính và trưởng phòng Vương, chuyển đi trong hai tuần lễ này có gì khác biệt với đi làm ở công ty Thành Đô?

Bất quá, tuy rằng Lâm Hoa cảm thấy vẫn là đi làm, nhưng mỗi ngày đi theo bên cạnh Lam Tiểu Chính cũng tốt. Cho dù lúc trước làm phụ tá cho chị Trần, mỗi ngày cũng không thể nào nhìn thấy Lam Tiểu Chính như thế này. Trong lòng Lâm Hoa vẫn rất vui vẻ, buổi tối không còn tăng ca ở nhà hàng, không còn được Lam Tiểu Chính thỉnh thoảng đưa đón, nhưng mỗi ngày đều có thể ở rất gần bên hắn.

Bất kể là ban ngày, hay là buổi tối.

Thật ra Lâm Hoa cũng thấy rất kỳ lạ, đã hai ngày rồi, sao Lam Tiểu Chính cũng không trở về nhà nhìn một chút? Lâm Hoa có thể đã quên, công ty này không phải là nhà Lam Tiểu Chính à? Chuyện này có thể xem như là mỗi ngày cũng về nhà không?

Haizzz! Ngưng suy nghĩ vẫn vơ lại, Lâm Hoa từ từ chìm vào giấc mộng. Đi làm ở tổng công ty hai ngày, nói tóm lại, vẫn là rất thuận lợi. Hôm nay gọi điện thoại cho ba mẹ, khoe khoang mình được đi công tác ở Đài Loan, lúc trở về sẽ mang quà cho bọn họ.

End chap 14

15. Chương 15: Một Ngày Dạo Chơi (1)

Editor: Tiểu Hách

Đài Loan là một nơi rất khác biệt, điểm ấy nói từ trên mặt chữ, Lâm Hoa rất có cảm giác. Nghe không quen bọn họ nói chuyện, có lẽ giống như là người ở vùng khác đến Tứ Xuyên cũng nghe không quen người quê mình nói chuyện với họ.

Con gái Tứ Xuyên đa phần nói giọng nghệt mũi, rất cao và lớn tiếng. Nhưng người Đài Loan thì lại ngọt ngào, có loại cảm giác nũng nịu, có thể nghe quen giọng nói Tứ Xuyên nên Lâm Hoa nổi da gà một trận.

Mà tại sao Lam Tiểu Chính nói thì chưa bao giờ là cái loại cảm giác ngọt ngào này, lúc nào cũng lạnh như băng?

Nghĩ đến Lam Tiểu Chính lúc nói chuyện đổi lại một giọng nói nũng nịu ngọt ngào trơn miệng như thế, Lâm Hoa không khỏi run lên một cái, hay cứ thế này thì được rồi. Chỉ ít, Lâm Hoa muốn nghe thanh âm của hắn như vậy.

Mỗi ngày thường xuyên đi làm, cứ như là nhân viên mới ở nơi này. Lâm Hoa cảm thấy mình không cần phải học nhiều thứ như lúc ở Đại Lục, thế nhưng trưởng phòng Vương thì không giống.

Trưởng phòng Vương cả ngày theo giám đốc bên tổng công ty đi khắp nơi, đều là một dáng vẻ bận rộn vội vàng. Điều này làm cho Lâm Hoa ít nhiều sinh ra chút cảm giác áy náy, ngay cả Lam Tiểu Chính cũng tiếp nhận một công việc khác.

Lâm Hoa vốn là cái người dư thừa. Buồn chán cảm thán, cậu có chút nản lòng, mình vốn chính là làm công tác văn phòng, không nên điều mình đến bộ phận kỹ thuật.

Ngày mai có thể nghỉ một ngày, Lâm Hoa chính là rất cao hứng. Nếu đã đến Đài Bắc, làm gì mà không ra ngoài chơi cho đã chứ? Chuyến du lịch được đài thọ là không thể lãng phí.

Cùng ăn cơm chiều với Lam Tiểu Chính và trưởng phòng Vương, Lâm Hoa liền trở về phòng trước, vì cậu muốn đi chuẩn bị một chút.

Đoán chừng thời gian không sai biệt lắm, Lâm Hoa hít sâu một hơi, đi ra cửa phòng. Tâm tình lúc này thật đúng là không yên!

Lúc đứng trước cửa phòng Lam Tiểu Chính, tay giơ lên lại buông xuống. Cuối cùng, Lâm Hoa hạ quyết tâm, gõ cửa phòng hắn.

“Vào đi!” Nghe được Lam Tiểu Chính đáp lời, Lâm Hoa vội vàng đẩy cửa phòng Lam Tiểu Chính.

“Tổng giám đốc? Ngày mai ngài có rảnh không?” Lam Tiểu Chính đang ngồi trên ghế sofa đơn bên cạnh giường đọc sách.

“Ngày mai không phải được nghỉ à?” Lam Tiểu Chính mỉm cười hỏi ngược lại “Cậu có chuyện gì sao? À, đúng rồi, đây là đang đi công tác, cũng không có ở trong công ty, không cần thiết gọi tổng giám đốc tổng giám đốc hoài!”

“Hi hi, tổng giám đốc vẫn chưa quên chuyện tôi nói chúng ta là bạn hả?” Trong lòng Lâm Hoa vui vẻ như mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

“Ừm, mà chuyện kia, tôi và cậu vẫn là có một ngày nghỉ” Lam Tiểu Chính cũng cúi đầu mỉm cười hai tiếng.

“Đúng rồi, ngày mai anh có rảnh không?”

“Ừm. Cậu có chuyện gì sao?”

“Ngày mai tôi muốn đi dạo ở nơi này, mang về chút đặc sản gì đó cho người nhà, khó khăn lắm mới đến Đài Bắc một chuyến!” Lâm Hoa có chút xấu hổ mỉm cười “Nhưng mà tôi đối với nơi này không quen thuộc lắm, anh có thể dẫn tôi đi ra ngoài được không?”

Nói xong, Lâm Hoa liền cúi đầu, dùng ngón chân chà chà mặt đất.

“Được. Đúng lúc, tôi cũng muốn ra ngoài dạo, thì dẫn cậu theo!”

“Thực sự?” Lâm Hoa vui mừng ngẩng đầu hỏi ngược lại, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Thế nào? Cậu không muốn đi?”

“Sao có thể!” Lâm Hoa hơi giậm chân “Hay quá, ngày mai anh dẫn tôi đi ra ngoài!”

“Ừm” Lam Tiểu Chính gật đầu “Vậy tối nay cậu nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta đi dạo!”

“Vâng” Lấy được câu trả lời chắc chắn, Lâm Hoa vui mừng khấp khởi rời khỏi phòng của Lam Tiểu Chính.

Oh Yeah! Lâm Hoa vui vẻ nhào lên giường, lăn lộn. Lam Tiểu Chính mới vừa rồi là đáp ứng đi dạo với mình? Là muốn dẫn mình ra ngoài dạo chơi ư? Lâm Hoa im lặng tự hỏi mình nhiều lần trong đầu.

Sau khi lấy được câu trả lời chắc chắn, Lâm Hoa liền mở va li của mình.

Ngày mai mặc gì đây ta? Aigoo, lúc đi nên mang theo vài bộ quần áo, việc mang nhiều quần áo theo, để cho mình lựa chọn thế nào?

Lâm Hoa vò đầu bứt tai suy nghĩ hồi lâu, một cái áo thun SpongeBob hay là cái áo thun zombie, nếu không thì mặc cái áo sơ mi sọc caro? Có buồn cười hay không?

SpongeBob SquarePants (tạm hiểu là: anh chàng bọt biển quần vuông) là một tên bộ phim hoạt hình dài tập do hãng Derek Drymon sản xuất và phát sóng lần đầu vào 1/5/1999. SpongeBob – nhân vật chính trong phim – là một anh chàng bọt biển rất hài hước và vui nhộn

Thay tới thay lui hơn nửa này, cuối cùng Lâm Hoa từ bốn bộ quần áo ít ỏi lấy ra một bộ quần áo chính bản thân tự nhận mặc vào rất tuần tú.

Nhưng mà, tâm trạng bây giờ là gì? Chờ sau khi chọn xong quần áo, Lâm Hoa đột nhiên liền nghĩ đến vấn đề này. Mình giống như là một đứa trẻ lần đầu tiên đang hẹn hò yêu đương, vẫn còn buồn rầu ngày mai nên mặc kiểu quần áo nào?

Dùng sức gãi đầu, Lâm Hoa để cho mình tỉnh táo lại. Mình rốt cuộc là đối với Lam Tiểu Chính áp ử tâm tư gì?

Phiền quá! Lâm Hoa khê hét một tiếng, đem quần áo lúc nãy lấy ra từ trong va li hành lý lại nhét tất cả trở vào, để ngày mai quyết định phải mặc bộ nào.

Lấy bộ đồ ngủ, Lâm Hoa quyết định tắm rửa rồi đi ngủ, cuộc hẹn ngày mai vẫn làm mình càng thêm mong chờ một chút.

Hẹn hò... Cái từ này lại lần nữa khiến cho bước chân Lâm Hoa đi vào buồng vệ sinh vấp một cái.

Hiện thực luôn luôn phũ phàng không giống như suy nghĩ, đây thật là một chân lý, một chân lý mãi mãi không thay đổi.

Lâm Hoa từ sáng sớm thức dậy đã rất vui vẻ, mặc quần áo của mình, cẩn thận chải chuốt tóc tai của mình, Lâm Hoa liền hào hứng đi ra cửa tìm Lam Tiểu Chính.

Gõ cửa phòng một cái, không ai trả lời, chẳng lẽ đi đến đại sảnh ăn điểm tâm rồi sao?

Đi đến đại sảnh khách sạn, thì thấy Lam Tiểu Chính và trưởng phòng Vương ngồi ở đó tán dóc, xem ra là đang chờ thức ăn mang lên.

“Tổng giám đốc, trưởng phòng Vương, dậy sớm thế!” Lâm Hoa chọn chỗ ngồi bên cạnh Lam Tiểu Chính ngồi xuống.

“Cậu đến rồi, đợi lát nữa ăn điểm tâm xong, chúng ta liền cùng nhau ra ngoài dạo đi!” Lam Tiểu Chính nhìn Lâm Hoa, gật đầu với cậu, thế nhưng hai câu sau chắc là nói với hai người.

Vẻ mặt Lâm Hoa trong nháy mắt cứng ngắc.

Cái ý này là trưởng phòng Vương cũng muốn đi cùng với mình và Lam Tiểu Chính? Trong lòng Lâm Hoa chớp mắt liền nín thở, một luồng oán khí rất nặng.

Nhưng Lam Tiểu Chính vẫn không chú ý tới sự bất động của Lâm Hoa, tiếp tục trò chuyện với trưởng phòng Vương.

“Đây là lần thứ ba trưởng phòng Vương đến Đài Loan rồi hả?”

“Đúng vậy! Hai lần trước cũng là tới bên này đi công tác, nhưng mà, lần này đi cùng với Lam tổng, thật sự là học hỏi được không ít thứ đấy!”

“Chúng ta đi vòng quanh khắp chỗ này đi, mang ít đồ về cho người nhà cũng được!” Lam Tiểu Chính gật đầu mỉm cười.

“Tôi thì cứ đi ngay đến trung tâm mua sắm mua một ít đồ đặc sản đặc biệt ở đây là được rồi, không đi lòng vòng khắp nơi với thanh niên mấy người, Đài Loan này nói thế nào tôi cũng đã tới lần thứ ba!”

Những lời này nghe vào trong lỗ tai Lâm Hoa như tiếng sét.

Sau khi Lam Tiểu Chính gật đầu đồng ý xong, biểu tình của Lâm Hoa càng sung sướng ghê gớm.

“Chúng ta đi đâu?” Lâm Hoa đứng ở cửa khách sạn, nhìn Lam Tiểu Chính, nụ cười trên mặt cũng không dừng lại, xem như trưởng phòng Vương biết điều, không cùng đi chung. Rõ ràng là mình rủ Lam Tiểu Chính đi dạo, nếu như trưởng phòng Vương cũng đi, Lam Tiểu Chính đặt mình ở đâu chứ?

“Chờ một chút” Lam Tiểu Chính thấy sự phấn khởi trên mặt Lâm Hoa, cái này có lẽ là do lần đầu tiên đi công tác, còn là lần đầu tiên đi đến nơi xa như thế này.

Đợi khoảng năm phút đồng hồ, Lâm Hoa liền thấy một chiếc xe từ xa lái tới, chiếc xe kia còn dừng bên cạnh Lam Tiểu Chính và cậu.

Chờ cửa xe hạ xuống, Lâm Hoa lại một lần nữa cảm thấy bị tổn thương nặng nề.

“Lên xe!” Trương Mặc ở trên xe chào hỏi hai người còn đang đứng ở cửa.

Lam Tiểu Chính mở cửa xe, ngồi vào vị trí ghế kế bên tài xế, Lâm Hoa vẫn đang đứng ngẩn ngơ ở cửa, sững sờ không biết nên làm sao.

“Lâm Hoa!” Lam Tiểu Chính ở trong xe gọi Lâm Hoa một tiếng “Lên xe!”

Bị Lam Tiểu Chính quát một tiếng như thế, Lâm Hoa có suy nghĩ muốn quay đầu, nhanh chóng chạy về khách sạn.

Cuối cùng Lâm Hoa vẫn ngoan ngoãn lên xe, mặc dù trăm điều là không tình nguyện.

“Đi đâu hả?” Trương Mạc lái xe, hỏi thăm.

“Cậu muốn đi đâu?” Lam Tiểu Chính quay đầu, hỏi Lâm Hoa ngồi ở hàng ghế sau. Lâm Hoa đang ngồi buồn bực, cái đầu cúi thấp xuống.

Nghe được âm thanh của Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa ngẩng đầu lên nhìn hắn đang xoay mặt lại.

“Sao thế? Khó chịu à? Sắc mặt tệ như vậy?” Thấy sắc mặt Lâm Hoa không tốt, Lam Tiểu Chính nhíu mày hỏi.

“Tôi không sao” Lâm Hoa xua tay, lắc đầu nói: “Đi đâu cũng được, dù sao tôi cũng không rảnh nơi này, không thể nói nơi đến” Miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, Lâm Hoa cảm thấy ngày hôm nay thực sự tồi tệ. Nếu như nói muốn có một ai đó đi theo, còn không bằng là trưởng phòng Vương!... Chí ít ... trưởng phòng Vương so với Lam Tiểu Chính lớn tuổi hơn nhiều... Chí ít ... Trưởng phòng Vương không đẹp bằng Trương Mạc... Chí ít ... trưởng phòng Vương và Lam Tiểu Chính vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới!... Chí ít ... Lâm Hoa khỏi cần phải ganh tỵ với Trương Mạc.

Có chút oán giận, tại sao Lam Tiểu Chính muốn kéo theo người này?

“Không biết đi đâu hả?” Trương Mạc một tay vịn cằm, một tay chống trên tay lái, đúng lúc đang đợi đèn đỏ “Vậy đi đến Tây Môn Đình đi, bé nhân viên này là lần đầu tiên đến Đài Bắc, không đi Tây Môn Đình thật đúng là không thể nào nói nổi. Dù sao cũng không xa lắm!”

Tây Môn Đình: là một trong những khu mua sắm nổi tiếng nhất ở Đài Bắc, với đa dạng hàng hóa sản phẩm thời trang. Ngoài ra còn có các nơi giải trí đặc sắc khác như phố đi bộ, chợ đêm, kịch trường Hồng Lâu, Tattoo Street (phố xăm hình), KTV...

Trương Mạc nói xong, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lam Tiểu Chính, Lam Tiểu Chính gật đầu đồng ý.

“Đúng rồi, cậu tên là gì?” Những lời này, là Trương Mạc nói với Lâm Hoa.

“Lâm Hoa”

“Lâm Hoa à” Trương Mạc vừa gật đầu vừa nói.

“Tôi biết tên tôi rất tục!” Lâm Hoa có chút buồn bực trẻ con, biết tên mình không thể nào nghe hay, nhưng y cũng không cần phải dãi giọng nói ra như thế? Nói thế nào tên này cũng là ba mẹ phí hết thời gian dài mới nghĩ ra được, tên Trương Mạc của y nghe hay lắm sao?

Lâm Hoa có chút oán hận nghĩ đến, một ngày tuyệt vời của mình, đều bị cái tên gọi là Trương Mạc này phá đám.

Phụt Trương Mạc ngược lại không chút khách khí cười sằng sặc.

“Aigooo, tôi nói nha Tiểu Chính, cậu nhân viên này của cậu thật đúng là thú vị!”

Lam Tiểu Chính dùng khước mắt liếc Trương Mạc “Cậu lái xe cẩn thận đi!” Rồi quay đầu nhìn về phía Lâm Hoa “Ai nói tên cậu tục?” Lại hơi mỉm cười.

Lâm Hoa cắn môi một cái, không nói gì nữa. Chả lẽ nói ra tên này, do Lâm Hoa là con thứ, lúc đó thực hiện chính sách kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm ngặt, cho nên gia đình cậu phải nộp phạt mấy ngàn đồng. Đó là nguyên do bây giờ ở quê, cha mẹ già và các trưởng bối vẫn còn gọi Lâm Hoa là “Phật Khoản Nhi”, chính là có tên này, Phật Nhi, Hoa Nhi...

“Thật là giống Đình Chính quá đi!” Trương Mạc lại cúi đầu lẩm bầm một câu, Lâm Hoa vẫn là nghe được.

Trong lòng Lâm Hoa có chút khó hiểu, Đình Chính này rốt cuộc là ai? Tại sao cái tên Trương Mạc này luôn nhắc tới?

Lam Tiểu Chính cũng không nói gì thêm nữa.

Trương Mạc lái xe không nhanh không chậm đi qua các phố lớn của Đài Bắc.

End chap 15

Nói về cái tục danh “Phật Khoản Nhi” gọi tắt là “Phật Nhi” của Hoa Hoa: lúc đầu mình nghĩ chữ “Phật” và “Hoa” là đồng âm với nhau, nhưng mà sau tìm hiểu thêm thì không phải nha mọi người. Đại khái giải thích theo nghĩa của mặt chữ, nó ám chỉ đến việc tốn tiền = “Phật”, ăn sài xa xỉ = “Hoa”.

– Nói cho rõ một chút là thế này, phong trào Kế Hoạch Hóa Gia Đình ở Trung Quốc làm rất nghiêm ngặt. Theo như Google sama nói:

Những cặp vợ chồng vi phạm chính sách một con phải đóng một mức phạt cao gấp nhiều lần so với thu

nhập bình quân thông thường của họ.

Nếu gia đình không đóng khoản phí này, những đứa con ngoài chính sách không được đăng kí khai sinh, không có tên trong hộ khẩu, không được cấp chứng minh thư, không được tham gia vào hệ thống bảo hiểm cũng như không được hưởng hệ thống giáo dục, sức khỏe của nhà nước. Vì vậy không muốn con mình chịu thiệt thì cha mẹ phải xì tiền đóng phạt.

Theo như Lâm Hoa nói trong chương này và các chương về sau, số tiền phạt tính theo thời gian hiện giờ là rất lớn, và đối với một số gia đình nông thôn còn khó khăn như Hoa Hoa để đóng phạt thì rất là “xa xỉ”, cho nên tục danh “Phạt Nhi” và tên “Hoa Nhi” đều mang ý nghĩa là tốn tiền, sai tiền... đại khái chỉ vậy thôi à toát mồ hôi”

16. Chương 16: Một Ngày Đạo Chơi (2)

Editor: Tiểu Hách

Chúng ta đa số cũng không biết rõ suy nghĩ chân thật nhất của bản thân trong nội tâm, vậy mà đột nhiên hiểu rõ trong nháy mắt, nơi trái tim dâng trào những cảm xúc này, giống như nước lũ vỡ đê nhấn chìm mình.

Ánh nắng mùa thu ở Đài Bắc vẫn tươi đẹp như mùa hè, thành phố trường hạ vô đông (mùa hè dài và không có mùa đông) khiến cho Lâm Hoa bỗng dưng phiền não.

Mùa nóng ở Đài Bắc, còn là một trong số hiện tượng khác biệt với quê nhà mình.

Lâm Hoa ngơ ngác nhìn ánh mặt trời ngoài cửa xe ngăn người, ánh nắng xuyên qua tấm kính, ánh sáng rực rỡ tản mát ra năm màu.

Ở hàng ghế sau, Lâm Hoa là đang ngồi phía sau Lam Tiểu Chính, rồi xê dịch sang bên trái, Lâm Hoa ngồi ở phía sau Trương Mạc.

Ngắm nhìn sườn mặt Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa có cái ảo giác mình còn đang ở Thành Đô, tưởng hắn đang đưa mình về nhà.

“Chúng ta bây giờ đang ở trên đường gọi là đường Thành Đô, tên này dùng được không?” Lam Tiểu Chính đột nhiên hỏi, khiến cho Lâm Hoa đang ngắm nhìn sườn mặt của hắn bị dọa nhảy dựng lên.

“Hả? Anh nói cái gì?” Lâm Hoa không nghe rõ Lam Tiểu Chính nói gì.

“Cậu phát gốc chuyện gì thế?” Lam Tiểu Chính khẽ cười “Tôi nói con đường này gọi là đường Thành Đô”

“Đường Thành Đô? Thành Đô đã biến thành con đường, đó không phải là thành phố của chúng tôi sao?” Lâm Hoa có chút bất mãn, làm thế nào Thành Đô lại trở thành con đường chứ? Thành Đô trong miệng Lâm Hoa là thành phố thuộc tỉnh Tứ Xuyên, Thành Đô trong miệng Lam ca là tên con đường ở Đài Bắc

“Ha ha ha” Trương Mạc bật cười, càng làm Lâm Hoa giật mình “Tôi nói cậu sao mà thú vị như vậy chứ?”

Đôi mắt Lâm Hoa lướt qua ghế ngồi dày cộm, nhìn chăm chăm vào phía sau ót của Trương Mạc...

Mỗi ngày khu thương mại đều rất náo nhiệt, Lâm Hoa đã lâu lắm cũng không có đi dạo chơi. Mỗi ngày đều phải đi làm rồi tăng ca, buổi tối không có vui chơi giải trí, cũng không có ngày nghỉ cuối tuần.

Lâm Hoa nhìn đông, nhìn tây một chút, nhưng ánh mắt vẫn dòm ngó hai người Lam Tiểu Chính và Trương Mạc.

“Cậu muốn mua cái gì?” Trương Mạc hỏi Lâm Hoa.

“Tôi cũng không biết muốn mua thứ gì” Lâm Hoa gãi đầu “Tôi cũng không biết nơi này có đặc sản gì!”

“Vậy thì mua ô giấy dầu mang về?” Trương Mạc mỉm cười hỏi “Ô giấy dầu Mỹ Nùng nha”

Ô giấy dầu là một loại ô (dù) giấy có nguồn gốc ở Trung Quốc. Kiểu ô làm bằng giấy dầu này đã truyền khắp châu Á, như Nhật Bản, Hàn Quốc, Việt Nam, Okinawa, Thái Lan và Lào. Người dân ở các quốc gia này đã tiếp tục phát triển những chiếc ô giấy dầu với các đặc tính khác nhau. Khi người Khách Gia chuyển đến Đài Loan, chiếc ô giấy dầu cũng bắt đầu phát triển ở Đài Loan.

Mỹ Nùng là một quận của thành phố Cao Hùng, Đài Loan. Khu vực quận đã trồng cây thuốc lá từ năm 1630 và nổi tiếng khắp Đài Loan với sản phẩm ô có các họa tiết sơn dầu.

Lâm Hoa nhìn chăm chăm Trương Mạc, không lên tiếng. Lam Tiểu Chính ngược lại im lặng cười khúc khích.

Lâm Hoa cảm thấy hai người này chính là đang cố ý trêu chọc mình.

“Tôi muốn mua chút đồ ăn mang về!” Lâm Hoa hướng về phía Trương Mạc nói rất nghiêm túc.

“Bánh ngọt? Trà? Hay là rượu?” Trương Mạc lại hỏi.

“Tôi dường như muốn Lục Đóa Kim Hoa!”

“Tôi mời cậu ăn quả khế ướp lạnh Thành Đô” Trương Mạc thật không còn gì để nói, Lâm Hoa thực sự là không hiểu chuyện đời, rõ là vẫn ra sức ủng hộ đặc sản quê nhà. Có thể nhận thấy được hôm nay tâm tình của Lâm Hoa không tốt lắm, Trương Mạc không tiếp tục tư vấn giới thiệu đặc sản cho cậu nữa.

“Lục Đóa Kim Hoa” là rượu nổi tiếng của Tứ Xuyên, “khế ướp lạnh” cũng là món ăn nổi tiếng nhưng mà ở đường Thành Đô (Đài Bắc – Đài Loan). Chỗ này Mạc Mạc nói móc Hoa Hoa, cu cậu đang ở Đài Loan mà đòi mua rượu Tứ Xuyên cũng thiệt cạn lời với ẻm:))))

Ba người đàn ông, cùng nhau đi dạo phố thật đúng là không có gì vui để dạo chơi. Lam Tiểu Chính có thể vì chiều ý Lâm Hoa, nên dẫn cậu đến những nơi có đặc sản đặc biệt. Trương Mạc cũng ở bên cạnh, vẫn nói liên tục về phố lớn ngõ nhỏ của Đài Bắc.

Lâm Hoa dọc đường đều yên lặng nghe Lam Tiểu Chính và Trương Mạc đối thoại, mình là một câu cũng không xen vào được. Cậu không biết Đài Loan, cũng không biết quá khứ của Lam Tiểu Chính, giống như những gì Trương Mạc đang nói lúc này, Lâm Hoa tuyệt không biết.

“Tiểu Chính, còn nhớ rõ cậu lúc ở quốc trung hay hẹn hò với bạn gái, chính là ở cái tiệm kia!” Trương Mạc chỉ vào một tiệm trà sữa, hào hứng bưng bưng nói. Quốc trung = trung học cơ sở = cấp hai đây là ngôn ngữ địa phương

Lam Tiểu Chính liếc nhìn Trương Mạc “Cậu ở quốc tiểu đã bắt đầu hẹn hò, một tháng đổi một người”

Phì, lúc này là Lâm Hoa nở nụ cười.

“Quốc tiểu chắc là tiểu học? Mới tiểu học mà đã bắt đầu kết giao bạn gái?” Lâm Hoa có chút hâm mộ hỏi.

Trương Mạc liếc Lâm Hoa “Cậu không cảm thấy mị lực của tôi là vô địch à?”

“Chẳng lẽ cậu không thừa nhận mấy cô bé kia là vì cậu một tháng có mấy trăm đồng tiền tiêu vặt?” Lam Tiểu Chính không chút khách khí chỉ ra điểm này.

“Mấy trăm đồng?” Lâm Hoa có chút kinh ngạc, đây là kẻ có tiền mà!

“Tiền Đài Loan.” Lam Tiểu Chính bổ thêm một câu.

“Vậy cũng không ít có được không?” Lâm Hoa cúi đầu lẩm nhẩm, nhớ lúc mình học tiểu học, muốn ba mẹ

cho một đồng đi học đều phải mè neho rất lâu mới xin được.

Đối với chuyện thời thơ ấu của Lam Tiểu Chính và Trương Mạc, Lâm Hoa nghe thấy cực kỳ hâm mộ, cũng ao ước biết được nhiều chuyện về Lam Tiểu Chính như Trương Mạc.

“Còn nhớ rõ quán mì điểm tâm kia không?” Trương Mạc chỉ vào một quán ăn rất nhỏ, buôn bán lại rất đắt khách, chỉ có mấy cái bàn, nhưng đều ngồi đầy người.

Lam Tiểu Chính gật đầu.

“Tôi nhớ rõ Đình Chính thích nhất quán mì đó, còn hay mè neho bắt cậu dẫn nó đến!” Trương Mạc nhìn cửa tiệm kia, trong ánh mắt là màu sắc của một mảnh hồi ức.

“Đúng vậy, nó lúc nào cũng thích ăn mấy món ăn vặt trên vỉa hè, dù nói với nó rất nhiều lần, nó cũng luôn không thay đổi.” Lam Tiểu Chính mang theo nụ cười nói ra. Nhưng mà, Lâm Hoa nghe vào trong lỗ tai, sao lại có một vị đạo thương cảm?

“Tất nhiên rồi! Tôi còn nhớ nó thích nhất đi dạo chợ đêm. Có một lần, nó đến lớp tự học ban đêm của chúng ta để tìm cậu, để gọi cậu đi dạo chợ đêm!” Trương Mạc cười nói ha ha.

“Nó ghét cậu nhất, mà cậu còn nhớ rõ ràng như thế?” Lam Tiểu Chính thấy Trương Mạc cười, ánh mắt nhu hòa giống như nghĩ đến chuyện gì đó ấm áp.

Lâm Hoa nhìn ở trong mắt, càng nổi lên hiếu kỳ và ủy khuất. Lần này đi ra ngoài, rõ ràng là mình sắp đặt, nhưng phải nghe bọn họ nói về một người mà mình căn bản cũng không quen biết. Mặc dù mình rất muốn biết chuyện của Lam Tiểu Chính, thế nhưng cũng không cần bỏ quên mình chứ? Tại sao cứ cảm thấy ánh mắt của Lam Tiểu Chính nhìn Trương Mạc ôn nhu như thế.

Thật ra Lam Tiểu Chính chỉ là nhớ Lam Đình Chính.

“Đúng đó. Tôi là bị nó ghét nhất, vì tôi với cậu thường xuyên lẫn lộn cùng một chỗ, nó không vừa lòng thôi. Cậu cũng vậy, cứ bao che cho nó thế kia, nhìn nó xấc láo, cả ngày kêu la trách cứ tôi. Nhưng có lúc nó lại là người rất nhút nhát, một bộ dạng lắng nghe dạy bảo!”

“Cậu cũng giống như nó, đều chưa trưởng thành!” Lam Tiểu Chính khẽ cười.

Trương Mạc liếc mắt nhìn Lam Tiểu Chính, biểu đạt mình bất mãn, dù sao bản thân cũng ba mươi tuổi, còn bị người ta nói chưa trưởng thành?

“Được rồi.” Lam Tiểu Chính đẩy Trương Mạc một cái “Đừng nói những chuyện này nữa” Lam Tiểu Chính mỉm cười gượng gạo.

“Hôm nay ra ngoài đi dạo, chúng ta đã lâu lắm rồi không có dạo chơi. Đúng rồi, còn phải giúp đỡ Lâm Hoa đi mua đặc sản” Lam Tiểu Chính thúc đẩy Trương Mạc đi về phía trước.

“Tiểu Chính!” Trương Mạc gọi Lam Tiểu Chính một tiếng.

“Tôi không sao, đi thôi!”

Lâm Hoa nhìn hai người kia đi về phía trước, bản thân ở đằng sau đã quên dịch bước.

“Lâm Hoa!” Lam Tiểu Chính quay đầu lại gọi Lâm Hoa một tiếng.

“Tới ngay”

Đi quanh quần các cửa hàng nhỏ ở Tây Môn Đình rất lâu, đâu đâu cũng thấy các cửa hiệu mọc lên như rừng, bán nhiều loại mặt hàng.

Lâm Hoa có chút thần thờ đi theo Lam Tiểu Chính nhìn thăm dò, cũng không gặp được món nào muốn mua.

Nhanh đến buổi trưa đường phố có chút náo nhiệt, mọi người ra ngoài tìm kiếm đồ ăn bàn bạc chỗ nào lại có quán mới mở, nơi nào đồ ăn chính tông nhất, nơi nào lại rẻ nhất.

Du khách đến Đài Bắc lúc nào cũng thích đông đô ở những hàng quán lâu đời, hầu như những món ăn vặt chỉ ở chỗ đó mới có thể ăn được. Lâm Hoa cũng muốn ăn mấy món ăn vặt bên đường, cũng muốn đi dạo chợ đêm, cũng muốn nếm thử quán mì mà bọn họ nói ăn rất ngon.

Thế nhưng, buổi trưa Lam Tiểu Chính tìm một nhà hàng đúng tiêu chuẩn, cơm và thức ăn order đều có thể ăn được.

Lâm Hoa không biết mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đến lúc xế chiều hoàn toàn không muốn đi dạo nữa. Cậu cũng nhìn ra được, Lam Tiểu Chính cũng không thích đi dạo phố, có người đàn ông nào thích đi dạo phố đâu, nếu không phải ngày hôm qua hắn đã đáp ứng với mình, chắc là hắn cũng sẽ không đi đến đây?

Chỉ có Trương Mạc nhiệt tình giới thiệu cho Lâm Hoa vài thứ, rồi thảo luận với Lam Tiểu Chính, bản thân cậu thì không thể chen ý kiến vào chỉ thỉnh thoảng nhìn qua các mặt hàng.

Nhưng mà Lam Tiểu Chính cùng với Trương Mạc sống vai đi, Lâm Hoa thì đi theo ở đằng sau.

“Hay là chúng ta trở về đi?” Lâm Hoa đưa ra đề nghị.

“Cậu không mua đồ mang về cho người nhà hả?” Trương Mạc nhướn mày hỏi “Haizzz tôi và Tiểu Chính đã cố ý nhín chút thời gian để đi dạo với bé nhân viên là cậu đây, sao mà một món đồ cậu cũng không mua?”

Lâm Hoa cúi thấp đầu, giống như đứa trẻ đang tiếp thu giáo huấn.

“Được rồi.” Lâm Tiểu Chính cắt ngang lời nói của Trương Mạc “Đã ra đây, thì nên mua ít đồ mang về đi!”

Cuối cùng, Lâm Hoa chỉ mua một lon trà Cao Sơn, mang về cho Lâm ba uống. Lúc làm việc đồng áng trên ruộng, Lâm ba luôn luôn pha một bình trà lớn để uống. E rằng Lâm ba chưa từng uống qua loại trà ngon nào, cái này là lá trà đặc sản của Đài Loan mang về cho ông ấy uống, cũng coi như là để cho Lâm ba thay đổi khẩu vị.

Nếu đã mua được đồ, Lâm Hoa liền muốn đi trở về.

Thời gian còn rất sớm, lúc trở về vẫn là Trương Mạc lái xe. Trên đường đi, Lâm Hoa cũng đều im lặng giống như lúc trước, chỉ là lắng nghe Trương Mạc và Lâm Tiểu Chính đối thoại.

Thấy Trương Mạc mặt mày hớn hở nói chuyện, bàn tán thật nhiều chuyện mà Lâm Hoa không biết. Lâm Tiểu Chính thản nhiên lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

Lâm Hoa chịu không nổi cái bầu không khí này. Dường như giữa bọn họ có phần tình cảm ăn ý mà người khác khó có thể ngắt lời và xen vào.

Thật ra, đây chỉ là tình bạn hơn hai mươi năm của Lâm Tiểu Chính và Trương Mạc.

Trương Mạc đưa tiễn bọn họ đến cửa khách sạn, Lâm Hoa gần như là bay trở về phòng.

Qua một lúc, Lâm Hoa bắt đầu kiểm điểm bản thân. Sao mình lại không có tiền đồ như thế, rõ ràng muốn cùng Lâm Tiểu Chính đơn độc đi dạo, tại sao luôn có người phá đám? Mình rốt cuộc nên làm thế nào?

Lâm Hoa đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, hai mắt của mình lúc nào cũng vây quanh Lâm Tiểu Chính, mình luôn muốn tìm cơ hội bắt chuyện với Lâm Tiểu Chính, mình lại đổ kỵ tình bạn thân thiết giữa hắn và Trương Mạc.

Lấy di động ra, trên màn hình là ảnh mình chụp lên tấm hình Lâm Tiểu Chính đặt ở đầu giường. Đã quên tâm trạng lúc chụp tấm hình này là gì, chỉ là cảm thấy Lâm Tiểu Chính ăn mặc đơn giản như vậy có một chút khác biệt khi hắn tiếp xúc với mình, sau đó ngắm nhìn tấm hình này cũng thành thói quen, lười đổi lại.

Do lười biếng như vậy, tấm hình nền này đã lưu lại trong điện thoại gần một tháng. Một tháng này, thật giống như bất kỳ lúc nào cũng đều nhìn thấy Lâm Tiểu Chính.

Ôm lon trà, Lâm Hoa ở trên giường mở to mắt chờ ra. Lại quay đầu nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ vẫn chưa tắt, nắng chiều chiếu vào phòng này đều tràn đầy ánh sáng màu vàng óng ả. Nó ấm áp, một chút cũng không cảm thấy lạnh, cũng không có gió thu dịu hiu.

Thoáng cái lại phần chần, Lâm Hoa cảm giác mình tràn đầy nhiệt huyết. Loại nhiệt huyết và kích động này liền nhớ đến lúc mình mới vào công ty, lòng hăng hái cao ngất muốn làm nên sự nghiệp. Tuy rằng chuyện đó không có kiên trì bao lâu, nhưng mà, Lâm Hoa cảm thấy đối với chuyện này (chuyện tình cảm với Lam ca ấy), bản thân nhất định sẽ kiên trì thật lâu.

Dựa vào cái niềm nhiệt huyết đó, Lâm Hoa vào lúc sắp ăn cơm tối, lại gõ cửa phòng Lam Tiểu Chính.

End chap 16

Chú thích:

1. Lục đoá kim hoa là rượu nổi danh nhất ở Tứ Xuyên gồm sáu loại: Ngũ Lương Dịch, Kiếm Nam Xuân, Lang tửu, Toàn Hưng Đại Khúc Tửu, Lô Châu Lão Diếu, Đà Bài Khúc Tửu. Mình tìm được chi tiết hai loại rượu, mọi người xem thêm bên dưới:

Ngũ Lương Dịch Tửu: được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hững khối, một giọt cũng lưu hương”). Rượu có lịch sử 600 năm bắt đầu từ thời nhà Minh. Loại ngũ lương dịch tửu thượng hạng được sản xuất và ủ trong các bình đất sét 10 năm.

Kiếm Nam Xuân Tửu: được ghi lại vào quốc sử đời nhà Đường, thành phần tương tự như rượu Ngũ Lương Dịch, Có vị ngọt đậm, thuần khiết, tinh tế và dư vị lâu trong lưỡi, thơm và hài hòa.

2. Khế ướp lạnh Thành Đô: được sáng chế từ năm 1966, đến nay đã có gần năm mươi năm lịch sử. Khế ở đây được người ta hái xuống từng quả từng quả bằng tay, tuyệt không dùng cây gậy hái để tránh trái khế bị dập, móp méo không nguyên vẹn. Sau khi cắt gọt vỏ và rửa sạch thì đem đi ướp muối, thời gian ướp khoảng ba tháng, như vậy mới đảm bảo trái khế đã ngon miệng.

Ngoài ra ở đây còn có ô mai (mận) và thơm ướp lạnh nữa.

17. Chương 17: Một Ngày Dạo Chơi Ở Chợ Đêm (3)

Editor: Tiểu Hách

Lâm Hoa gõ cửa phòng Lam Tiểu Chính một cái, không ai trả lời. Điều này làm cho dừng khí mới vừa nhắc đến lại giảm xuống.

Lam Tiểu Chính đi đâu? Chẳng lẽ lại đi ra ngoài với Trương Mạc sao? Hay là đi đến đại sảnh ăn cơm với trưởng phòng Vương?

Lâm Hoa gõ cửa phòng trưởng phòng Vương ở bên cạnh.

Cửa mở, trưởng phòng Vương cũng một bộ dạng đúng lúc muốn đi ra ngoài.

“Lâm Hoa, đi ăn cơm?” Trưởng phòng Vương vừa nói vừa đi ra, thuận tiện đóng luôn cửa phòng của mình.

“Trưởng phòng Vương chuẩn bị đi ăn cơm?”

“Ừ, đúng vậy! Tổng giám đốc có ở trong phòng không?”

“Anh ta không có ở trống!”

“Không ở trong phòng? Vậy chúng ta tự đi ăn thôi!” Trưởng phòng vừa nói vừa đi đến đại sảnh ở tầng một, nhóm người Lâm Hoa thì đang ở tầng chín.

“Vậy anh đi ăn đi, tôi không muốn ăn.”

“Cậu không ăn cơm?”

Lâm Hoa lắc đầu, đi từ từ trở về gian phòng của mình.

Lòng mình tràn đầy nhiệt huyết muốn rủ Lam Tiểu Chính lần nữa, lại không nghĩ rằng phí công vô ích. Dũng khí của mình lúc trước lại ít đến đáng thương, lúc này không biết còn có thể lấy lại dũng khí trở về hay không.

Không phải đã nói phải kiên trì sao?

Tự cổ vũ bản thân như thế, bầu nhiệt huyết lại trở về!

Lâm Hoa lấy điện thoại ra, không hề nghĩ ngợi, liền gọi điện thoại cho Lam Tiểu Chính.

Đây là cuộc gọi nội địa trong nước! Haizzz, có hơi buồn cười. Vì để tiết kiệm tiền cước phí điện thoại đắt tiền đến dọa chết người, Lâm Hoa là sử dụng điện thoại trong khách sạn, có số điện thoại của Lam Tiểu Chính đang ở trong nước.

Điện thoại vang lên bảy tám hồi chuông, ngay lúc Lâm Hoa nghĩ Lam Tiểu Chính sẽ không bắt máy, đầu dây bên kia có một giọng nói cất lên.

“Alo?” Giọng nói lạnh lùng của Lam Tiểu Chính truyền đến.

“Tổng giám đốc, tôi là Lâm Hoa!” Lâm Hoa cầm ống nói, tay hơi ẩm ướt chút mồ hôi, là tại thời tiết Đài Bắc quá nóng.

“Ừm”

“Tổng giám đốc, anh đang ở đâu vậy? Gọi anh ăn cơm chiều cũng không thấy anh ở đây!”

“Tôi ở bên ngoài làm một ít chuyện, cậu có chuyện gì không?”

“Tổng giám đốc, anh buổi tối có rảnh không?” Lúc này không chỉ lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, cả bàn tay đều hơi run rẩy.

“Sao thế?” Lam Tiểu Chính lên cao giọng nói.

“Tổng giám đốc, chuyện là...” Lâm Hoa trở nên ấp a ấp úng.

“Nói!”

“Tôi buổi tối muốn đi dạo chợ đêm, anh có thể cùng đi không?” Lâm Hoa có chút hồi hộp đợi Lam Tiểu Chính trả lời, ở trong trí nhớ Lâm Hoa, chỉ cần mình nói ra yêu cầu nhỏ, hẳn đều có thể đáp ứng.

“Đừng dẫn Trương Mạc theo!” Lâm Hoa đang trong lúc chờ đợi liền nhớ tới một chuyện quan trọng, chuyện này nhất định phải nói ra. Mạc Mạc đã trở thành quân địch giả tưởng của Hoa Hoa, poor him =)))

“Sao đột nhiên muốn đi dạo chợ đêm?” Trong giọng nói Lam Tiểu Chính pha lẫn chút tiểu ý.

“Tối nơi này tất nhiên phải đi dạo chợ đêm. Còn nữa, có thể đừng dẫn bạn bè khác của anh không, anh đi dạo với tôi được không?” Câu nói phía sau, Lâm Hoa gần như là lẩm bẩm, sóng điện thoại cách xa nên hơi yếu, Lam Tiểu Chính hầu như không nghe được Lâm Hoa rốt cuộc đang nói gì.

“Cậu nói cái gì?” Lam Tiểu Chính thật đúng là không nghe thấy Lâm Hoa nói mấy câu phía sau.

“Tôi...” Lâm Hoa cũng không nói ra được, chuyện này bảo cậu làm thế nào mở miệng nói lại lần nữa?

Lam Tiểu Chính thở dài “Vậy cậu có thể phải chờ một chút, tôi bây giờ còn một ít việc, một giờ sau, tôi đi đến khách sạn đón cậu!”

“Thực sự?” Lâm Hoa ngạc nhiên hỏi.

Khẽ cười một tiếng “Hay cậu lại không muốn đi?”

“Không phải mà” Lâm Hoa cắn môi một cái, vẫn hỏi ra “Chỉ một mình anh à?”

“Cậu muốn gọi bao nhiêu người?”

“Không có!” Lâm Hoa trả lời rất lớn tiếng “Một mình anh là được rồi!”

“Vậy cậu chờ một chút nữa, tôi sẽ nhanh chóng đi qua đón cậu!”

“Vâng”

Lâm Hoa và điện thoại trên tay có chút lằng lằng, Lam Tiểu Chính lại đáp ứng mình. Mong muốn chợ đêm tối nay đừng giống như ban ngày, dẫn theo một người, ngay cả hứng thú mua đồ Lâm Hoa cũng không có.

Tắm rửa một cái, thay đổi một bộ quần áo, Lâm Hoa ở trong phòng có chút phấn khởi chờ Lam Tiểu Chính đến đón mình.

“Hôm nay con không ngủ ở nhà!” Lam Tiểu Chính ở trên bàn cơm, nói với ba của mình, anh trai và chị dâu. Đứa cháu bé bỏng của hắn đang ở trong vòng tay chị dâu, vui vẻ chơi với cái chăn nhỏ quần mình.

“Tại sao?” Lam ba để đũa xuống “Thật vất vả con mới trở về được hai tuần lễ, cho dù con nói làm việc ở khách sạn, nhưng hôm nay không phải là không đi làm à? Sao còn phải ở khách sạn? Còn nữa, con không phải có nhà riêng ở bên ngoài ấy ư? Sao không về đó ở?”

“Hôm nay con còn có việc, nhất định phải trở lại” Lam Tiểu Chính nói xong cũng buông đũa xuống, nhưng lại là một bộ dạng không ăn nữa.

“Tiểu Chính, em khó khăn lắm mới trở về một chuyến, sao không ở bên cạnh ba? Em có chuyện gì mà quan trọng hả?” Lam Dữ Chính cũng buông đũa xuống.

“Cũng không có gì, nhưng em nhất định phải trở lại đó một chuyến!” Ánh mắt Lam Tiểu Chính có chút

lãnh đạm nhìn Lam ba. Trong mắt biểu đạt ý tứ chính là con nhất định phải đi, chẳng qua nói với ba một tiếng thể thôi.

“Nếu như không phải là chuyện gì đáng lo ngại, thì cũng không cần phải đi về. Tiểu Chính, ngày mai Nhã Nhi muốn đến nhà, em cũng đã lâu không gặp em ấy nhỉ? Gặp con bé một lát, trau dồi tình cảm”

“Anh, anh là muốn em và Nhã Nhi kết nối quan hệ yêu đương lâu dài ư? Em vẫn còn đang ở Đại Lục chưa có dự định muốn về nơi này đâu” Lam Tiểu Chính trực tiếp cắt đứt lời giới thiệu của Lam Dữ Chính. Cô Nhã Nhi này là con gái của một người bạn thân thiết với Lam ba, từ lúc Lam Tiểu Chính hai mươi lăm tuổi, người nhà cứ không ngừng tác hợp hai người bọn họ.

“Tiểu Chính!” Lam ba lên tiếng “Con cũng đã lớn rồi, ý của ba là muốn con kết hôn. Đình Chính cũng đã mất nhiều năm như vậy, con cũng nên kết hôn rồi. Hơn nữa con cũng không thể cứ sống ở Đại Lục, trước sau gì cũng phải quay về tiếp quản tổng công ty!”

“Con nói rồi, bây giờ con vẫn chưa muốn kết hôn!” Lam Tiểu Chính cũng có hơi mất kiên nhẫn xoa xoa thái dương.

“Chuyện kia con vẫn không bỏ xuống được sao? Lẽ nào vì chuyện Đình Chính, con vẫn muốn kéo dài? Con muốn Đình Chính cũng không yên lòng vì con à? Đình Chính đã mất, con vẫn phải làm cho ba lao tâm khổ trí?” Trong giọng nói của Lam ba xen lẫn tức giận.

“Đừng nói đến chuyện Đình Chính nữa!” Lam Tiểu Chính vỗ lên bàn một cái “Cho dù có những chuyện này hay không, con hiện tại cũng không muốn kết hôn. Con đi trước, đã có hẹn với người khác!”

Lam Tiểu Chính nói xong, xoay người rời khỏi bàn ăn.

“Tiểu Chính!” Lam ba gọi Lam Tiểu Chính, sự tức giận trong giọng nói càng nhiều hơn nhưng cũng đành chịu.

Lam Tiểu Chính xua tay, đi thẳng tới huyên quan, mở rộng cửa, đóng cửa, đi ra ngoài.

Khi Lâm Hoa nhận được điện thoại Lam Tiểu Chính, đúng lúc đang đùa nghịch lon trà mới mua hôm nay. Lúc ở trong phòng nghe điện thoại, Lâm Hoa vẫn chưa phản ứng được.

“Xuống đây!” Giọng nói của Lam Tiểu Chính từ trong loa truyền ra ngoài, một giây sau Lâm Hoa liền cúp điện thoại, bỏ lon trà xuống, mở cửa phòng, chạy nhanh như làn khói xuống dưới.

Chờ đến khi Lâm Hoa xuống tới cửa khách sạn, thì thấy Lam Tiểu Chính lái xe chờ ở cách cửa khách sạn không xa.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa chạy tới, mở ra cửa ghế sau rồi ngồi lên “Tổng giám đốc, sao anh lái xe?”

“Đây vốn chính là xe của tôi” Lam Tiểu Chính cười cười, đảo quanh tay lái.

“À, tôi quên mất, tổng giám đốc là người địa phương mà” Lâm Hoa có chút ngốc nghếch mỉm cười “Tổng giám đốc sao không về nhà ở?”

Thông qua tấm gương chiếu hậu, Lam Tiểu Chính ngược mắt nhìn thoáng qua Lâm Hoa.

“Không phải muốn đi chợ đêm à? Còn muốn đi không?”

“Đi, đi chứ!”

Vấn đề này đã bị Lam Tiểu Chính phớt lờ, Lâm Hoa mặc kệ Lam Tiểu Chính có trả lời hay không, hiện tại chỉ có hai người bọn họ ở trong xe, Lâm Hoa cũng không để ý đến những chuyện khác. Không có Trương Mạc, cũng không có những bạn bè khác của Lam Tiểu Chính.

Lâm Hoa có chút lảng lảng cho rằng chuyện này là một lần hẹn hò.

Buổi tối, chợ đêm ở đường Hoa Tây quận Vạn Hoa, rất náo nhiệt. Bây giờ là tám giờ, là thời gian đông người nhất.

Lam Tiểu Chính dừng xe xong, Lâm Hoa liền không nhịn được mở cửa xe nhảy xuống. Buổi tối ở Đài Bắc, hiện tại trên con đường này, không có một chút khí lạnh, khác biệt rõ ràng với Thành Đô, dường như còn có hơi nóng đang tỏa ra trước mặt.

“Ở đây buổi tối thật đúng là náo nhiệt!” Lâm Hoa nhìn không được cảm thán.

“Nơi này là chợ đêm!” Lam Tiểu Chính từ trong xe xuống tới, khóa kỹ cửa xe, đi vòng qua bên cạnh Lâm Hoa.

Lâm Hoa nghiêng mặt sang một bên nhìn hắn, có chút không rõ nguyên do.

“Cho nên náo nhiệt hơn so với ban ngày” Bỏ thêm một câu nói, Lam Tiểu Chính xem như là giải thích cho Lâm Hoa.

Lâm Hoa liếc mắt.

“Chúng ta đi ăn cái gì đi! Tôi còn chưa ăn cơm chiều nữa!” Lâm Hoa nói xong liền lôi kéo Lam Tiểu Chính,

lúc tay chạm đến góc áo của hắn rồi lại rút trở về. Hơi mỉm cười ngượng ngùng, nhưng mà, Lam Tiểu Chính dường như cũng không chú ý tới hành động mờ ám của Lâm Hoa.

“Đi thôi!” Lam Tiểu Chính vừa nói vừa dẫn đường ở phía trước, Lâm Hoa đuổi theo sát bước chân Lam Tiểu Chính.

Chợ đêm đường Hoa Tây rất náo nhiệt, rất đông người, khắp nơi đều bay đến mùi thơm của các món ăn vặt, Lâm Hoa có chút phấn khởi nhìn trái ngó phải. Lam Tiểu Chính vẫn đi theo sau Lâm Hoa, thấy cậu nhìn cái này, lại muốn ăn cái kia.

Đối với người ở độ tuổi này như Lam Tiểu Chính mà nói, hắn là không thích đi dạo chợ đêm như thế này, càng không thích đi dạo phố, giống như rất nhiều quý ông thành đạt, luôn là một bộ dạng nghiêm túc cao thâm lại khó lường.

Quý ông thành đạt? Có hơi quá...

Ăn một bát mì Danzi, lại ăn mấy chén phá lấu cộng thêm một chén đá bào, rồi ăn một đĩa tôm nấu rượu, sau đó còn muốn ăn súp mì sợi.

“Cậu còn có thể ăn nữa à?” Thấy Lâm Hoa dừng lại trước cửa quán mì điểm tâm, Lam Tiểu Chính nhin không được hỏi. Hắn là ăn xong cơm tối trở lại, cũng không phải muốn ăn mấy món ăn vặt này lắm, gần như đều là Lâm Hoa ăn.

Sờ sờ cái bụng, Lâm Hoa nhú nhú mào, tối hôm nay thực sự ăn quá nhiều. Vì Lam Tiểu Chính luôn đi theo sau Lâm Hoa, cho nên cậu ăn rất vui vẻ, hơn nữa hắn còn giúp cậu trả tiền. Điều này làm cho Lâm Hoa cảm thấy mình giống như cô bạn gái bé bỏng của Lam Tiểu Chính.

Tuy rằng trên đường đi Lam Tiểu Chính cũng không nói gì, đều là Lâm Hoa nói một đồng chuyện trên trời dưới đất và tán gẫu chuyện mấy món ăn ngon.

Lâm Hoa bỏ qua súp mì sợi, dù sao mình cũng còn ở đây được mấy ngày, đến lúc đó lại nhờ Lam Tiểu Chính dẫn mình đi dạo không phải tốt hơn sao? Đây là một cơ hội tốt lại đến, Lâm Hoa suy nghĩ một chút, cảm thấy đáng giá, lại tiếp tục đi.

Hai người đi lòng vòng ở khu chợ, Lâm Hoa vừa ăn, vừa đi dạo cũng liền sắp gần mười một giờ. Ngoài trừ những hàng ăn vặt ven đường, cũng có thật nhiều cửa hàng tạp hóa nhu yếu phẩm và cửa hàng Boutique, Lâm Hoa cũng lần lượt dạo một vòng từng cửa hàng.

Boutique là một từ có bắt nguồn từ tiếng Pháp chỉ cửa hàng nhỏ, bán các đồ có phong cách riêng và dễ sử dụng/mặc trong đời sống, thường là các cửa hàng quần áo hoặc trang sức. Nhiều cửa hiệu ưa dùng từ boutique hơn shop

Lam Tiểu Chính thực sự không hiểu được, Lâm Hoa làm thế nào có nhiều sức lực để đi dạo mấy cửa hàng này?

Hai người càng đi càng xa, tiếng người nhỏ dần, ánh trăng lặng lẽ dần dần xuất hiện ở góc đường. Đèn đường màu vàng sẫm, làm cho cả bóng đêm đều có chút mờ lung.

End chap 17

Chú thích

1. Mì Danzi: hay còn gọi là mì gánh rong/ mì đường phố, là món ăn nổi tiếng ở Đài Nam (Đài Loan)

Món mì gánh rong (gồm có thịt heo, trứng, tôm)... là món ăn nổi tiếng được sáng tạo vào năm 1895 bởi Hong Yu Tou. Tên của món ăn cũng chính là cách để ông kỷ niệm đôi quang gánh đã cùng ông vất vả khắp nơi.

2. Đá Bào: món này nổi tiếng với sự kết hợp giữa sữa đặc, siro hoặc nước đường (nước mật) cùng với các loại trái cây, sương sáo, đậu xanh, đậu đỏ, khoai môn, trân châu... được rải đều trên mặt của lớp đá bào mát lạnh bên dưới.

3. Tôm nấu rượu

4. Súp mì sợi: Loại mì gạo sợi nhỏ (bên mình gọi là miến, bún gạo, bún tàu) được chan với nước dùng chay, măng và một số nguyên liệu khác

18. Chương 18: Chợ Đêm Tiếp Theo

Editor: Tiểu Hách

“Tổng giám đốc, làm thế nào chúng ta đi ra xa như vậy?” Lâm Hoa nhìn không thấy người nào đi dạo phố, đã rời khỏi khu vực chợ đêm.

“Tôi là theo chân cậu đi” Lam Tiểu Chính đơn giản trả lời, làm cho Lâm Hoa nói không ra lời.

“... Anh biết tôi không biết đường xá mà!” Nhỏ giọng lầm bầm, Lâm Hoa nhìn xung quanh một chút, quả thật chỗ nào cũng không nhận ra.

“Vậy anh đậu xe ở đâu?” Chờ dừng tìm không được xe nha.

“Chẳng lẽ tôi cũng không biết đường à?”

“ ... ”

“Đạo phở xong rồi, muốn đi về?” Lam Tiểu Chính lại hỏi một câu.

“Ừm” Lâm Hoa gật đầu “Tổng giám đốc vẫn còn muốn ăn gì à?”

“Vậy thì đi về!” Lam Tiểu Chính xoay người thay đổi hướng đi, Lâm Hoa đuổi sát theo bước chân của Lam Tiểu Chính.

Buổi tối có gió lạnh thổi qua, đem phở xá náo nhiệt cả ngày, thổi qua có chút cảm giác lạnh lẽo. Lâm Hoa theo thói quen rút cổ một cái, bởi vì nghĩ thời tiết ở đây không lạnh, cậu chỉ mặc một cái áo thun ngắn tay.

“Lạnh không?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa rút cổ, tối hôm nay có hơi lạnh, cậu lại chỉ mặc một cái áo ngắn tay.

Lâm Hoa gật đầu, đúng là có hơi lạnh.

“Sao không mặc nhiều một chút?” Lam Tiểu Chính mặc chính là cái loại tây trang đơn giản, ở trong mắt cậu, hẳn mỗi ngày đều ăn mặc chỉnh tề như vậy, tây trang giày da. Nhìn một cái, cũng biết hẳn là loại người nào.

Chờ đến khi Lâm Hoa khoác lên người áo khoác của Lam Tiểu Chính, cậu cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang tỏa ra hơi nước ấm áp. Là giống như bộ phim ngôn tình sến sẩm, nam chính vào buổi tối khoác áo khoác lên người nữ chính, sau đó tình cảm của hai người liền nhanh chóng lên cao trào.

Nghĩ đến đây, Lâm Hoa lại lặng lẽ lấy tay tát mình một cái, mình là nữ à?

“Tổng giám đốc, anh không lạnh sao?” Lâm Hoa sờ sờ áo khoác Lam Tiểu Chính, cười ngoác miệng đến tận mang tai, cả hàm răng đều lộ ra ngoài.

“Áo sơ mi bên trong của tôi cũng là tay dài” Lam Tiểu Chính nhìn thoáng qua Lâm Hoa đang cười toe toét, tay nắm thật chặt áo khoác của mình, nếu như mình nói lạnh, cậu ta sẽ trả lại cho mình?

“Vậy anh cũng không nóng à?” Lâm Hoa cảm thấy vào thời tiết này, mặc áo sơ mi tay dài, còn có ống tay áo khoác, nóng vậy mà cũng chịu nổi ư? Thiệt là bội phục đó, đây là doanh nhân thành đạt, chịu nóng cũng đỉnh thật!

Đối với câu hỏi này của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính lựa chọn không đếm xỉa đến, trừng mắt cậu một cái,

hắn tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Hoa chợt cảm thấy mình hình như đã phá hỏng cảnh sắc (làm mất vui), chẳng lẽ mình nói chuyện một chút lãng mạn cũng không có sao? Khó khăn lắm hiện tại mới đơn độc một mình đi dạo với Lam Tiểu Chính.

Đường trở về không còn là con đường chợ đêm náo nhiệt kia nữa, Lam Tiểu Chính chọn một con đường khác khá vắng vẻ.

“Tổng giám đốc, đây là đường trở về ư?” Lâm Hoa cảm thấy con đường này khác với lúc đến.

“Đổi đường khác, cái đường kia đông lắm!”

“À” Trong đầu Lâm Hoa lúc này mọc lên vô số ý niệm.

Đường đêm khuya, tối như bưng, hãy bỏ qua ánh đèn đường. Cô nam quả nam, đêm khuya đi bộ trên đường phố vắng vẻ, ven đường không một bóng người. Nếu như lúc này phát sinh chuyện gì cũng không có ai biết, bản thân muốn làm gì thì làm cái đó.

Cướp sắc hắn? Lâm Hoa nghĩ đến Lam Tiểu Chính ở dưới uy quyền của mình, hết lời van xin, kêu cứu người qua đường. Thôi thôi, nghĩ không nổi nữa, mắc cười quá.

Suy nghĩ một chút, Lâm Hoa còn thỉnh thoảng bật cười.

Nghe được tiếng cười của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính dừng bước lại quay đầu nhìn cậu.

“Cậu không sao chứ?”

Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ của Lam Tiểu Chính, trong đầu Lâm Hoa chỉ biết nghĩ đông nghĩ tây, nhất là khi Lam Tiểu Chính xin tha thứ, Lâm Hoa nói: “Cung tên là gì, gọi rất cổ hòng cũng không có người tới cứu cứng đầu, cứng cứ ngoan ngoãn hầu hạ bổn đại gia đi!”

Cho nên Lâm Hoa cười càng vui vẻ hơn, ngay cả thất lưng cũng không thể đứng thẳng nổi.

“Cậu đang mơ mộng gì đó?” Lam Tiểu Chính đỡ Lâm Hoa dậy, dường như cậu cười đến vật vã, nhưng cũng mau chóng đi qua.

Lâm Hoa dùng sức chớp chớp mắt “Hổng có gì!”

Chỉnh trang xong suy nghĩ của mình, Lâm Hoa khôi phục như thường, nhưng vấn đề mới lại tới rồi.

Mình tối nay rủ Lam Tiểu Chính đi ra ngoài dạo là tại vì sao?

Đối với chuyện này, không phải là mình nên làm một chút chuyện gì đó?

“Tổng giám đốc...” Lâm Hoa có chút lắp bắp gọi Lam Tiểu Chính.

“Sao vậy?” Lam Tiểu Chính thả chậm lại bước chân, chờ Lâm Hoa phía sau nói chuyện.

“Chuyện là... Anh chưa có nghĩ tới chuyện kết hôn à?”

“Sao lại hỏi vấn đề này?” Lam Tiểu Chính nhú lông mày một cái, lãnh đạm liếc mắt nhìn Lâm Hoa.

“Tôi muốn biết tổng giám đốc tính khi nào kết hôn?”

“Vậy sao cậu không hỏi trước tiên là tôi có bạn gái không?” Lam Tiểu Chính khẽ cười một tiếng, từ từ hỏi ra cái điều kiện cần có trước.

“Gi?” Lâm Hoa lúc này ngược lại giật mình, lẽ nào Lam Tiểu Chính thật sự có bạn gái? Thế nhưng tại sao không nghe hắn nói qua? Hắn có bạn gái, hắn sẽ nghĩ đến chuyện muốn kết hôn.

“Thì ra anh có bạn gái hử?” Lâm Hoa nhỏ giọng nói, giọng nói cũng vô thức có chút thay đổi.

“Ai nói cho cậu biết?”

“Ừa?” Lâm Hoa ngược nhìn Lam Tiểu Chính một cái “Tổng giám đốc không phải mới vừa nói à?”

“Sao cậu không hỏi tôi?”

Lâm Hoa có chút bối rối, Lam Tiểu Chính rốt cuộc là có ý gì?

“Vậy anh rốt cuộc có bạn gái hay không?” Lâm Hoa nắm chặt áo khoác Lam Tiểu Chính.

“Không có.”

“Anh?” Lâm Hoa lớn tiếng nói, muốn nói điều gì đó, lại cảm thấy không lời nào để nói.

Buồn bực một hồi lâu, Lâm Hoa lại nói tiếp “Vậy sao anh không tìm một người?”

“Không thích.”

“... Như thế nào mới thích?” Nghe được Lam Tiểu Chính trả lời, Lâm Hoa vội vàng hỏi.

“Sao vậy? Lẽ nào cậu còn muốn làm mai cho tôi à?” Lam Tiểu Chính cảm thấy có chút buồn cười rồi “Hay là muốn tôi giới thiệu cho cậu một phú bà?”

“Anh! Anh không phải nói đã quên chuyện này ư?” Sao hắn ta còn nhớ rõ như vậy, vì cái gì mỗi lần (nói chuyện) cũng phải nhai đi nhai lại chuyện này?

“Đành chịu thôi, trí nhớ có chút sâu sắc” Lam Tiểu Chính liền mỉm cười khúc khích.

“...” Lâm Hoa trước tiên chờ cái vấn đề dư âm này đi qua.

“Tổng giám đốc không tìm bạn gái, là muốn đi tìm... bạn trai à?” Lúc Lâm Hoa nói ra mấy chữ phía sau, lại gần như không có âm thanh.

Phổ xá giữa đêm khuya thanh tịnh, thanh âm nhỏ xíu đều có thể bị phóng đại vô số lần.

“Vậy là cậu muốn giới thiệu bạn trai cho tôi?” Mấy chữ này Lam Tiểu Chính nghe rất rõ ràng, hắn đối với trình độ lớn mật của Lâm Hoa phỏng đoán lại lên một bậc thang rồi.

“.....” Lâm Hoa có chút lo lắng không thôi.

“Hửm?”

“... Tổng giám đốc thích đàn ông à?”

“Cậu ám chỉ ai?”

Lâm Hoa cúi thấp đầu, nhìn dưới chân, cái bóng mình bị đèn đường soi sáng kéo ra rất dài “Hổng có ai!”

Bóng của hàng cây hai bên đường cũng dưới ánh đèn đường soi sáng ra có chút âm trầm, Lâm Hoa cảm giác mình như là bị bóng ma vây quanh. Tuy rằng đã thấy ánh sáng, cũng không dám đẩy bóng ma ra đi về phía trước, sợ đi ra một bước, sẽ mãi mãi ở lại trong bóng tối, ngay cả tia sáng kia cũng không nhìn thấy được nữa.

“Lên xe!” Lam Tiểu Chính dùng điều khiển từ xa mở khóa cửa xe, âm thanh của nó quấy nhiễu mạch suy nghĩ của Lâm Hoa.

Mở cửa bên ghế phó lái, Lâm Hoa cứ như vậy ngồi xuống.

Chờ hai người ngồi vào chỗ, Lam Tiểu Chính liếc mắt nhìn Lâm Hoa, vừa khởi động xe, vừa nói:

“Sao ngồi ở đằng trước thế?” Ở trong trí nhớ Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa chỉ cần mở cửa xe ngồi xuống, cậu đều là ngồi ở ghế sau, hôm nay sao an vị ngồi đằng trước.

“Ừa?” Lâm Hoa nhìn về phía Lam Tiểu Chính, vẫn còn đang trầm ngâm đau khổ trong tâm trí bé bỏng, không có phản ứng với tình cảnh hiện tại.

“Xin lỗi, tôi ra phía sau ngồi!” Đến lúc ý thức được mình ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Lâm Hoa chuẩn bị mở cửa xe nhảy xuống phía dưới.

“Cậu không muốn sống nữa à!” Lam Tiểu Chính thắng xe gấp, khiến cho tay của Lâm Hoa vừa hé mở cửa liền ngừng lại.

“Xin lỗi.” Lâm Hoa thả tay xuống, ngồi trầm mặc ở đó, không biết bước tiếp theo mình nên làm gì.

“Ngồi đằng hoàng, đóng cửa lại!” Chờ cho Lâm Hoa thành thật đóng cửa lại, Lam Tiểu Chính lại khởi động xe lần nữa.

“Cậu vừa rồi đang nghĩ chuyện gì?” Đến khi xe bình ổn chạy ở trên đường, Lam Tiểu Chính hỏi.

“Xin lỗi!” Lâm Hoa ngoại trừ nói lời xin lỗi ra, cái đầu cúi thấp thiet thiet, cũng không biết nên nói cái gì.

“Sao không muốn ngồi phía trước?”

“Không biết”

“Không biết?”

Lâm Hoa không đáp lời, cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Nói!” Giọng nói của Lam Tiểu Chính lớn giọng gấp mấy lần, cũng lộ ra ý tứ không cho cự tuyệt.

“Tôi...” Lâm Hoa ngược nhìn Lam Tiểu Chính, giọng nói có chút ủy khuất.

Lam Tiểu Chính vừa nhìn đường đi vừa quay đầu lại thoáng nhìn qua Lâm Hoa, đôi mắt của cậu có chút ẩm ướt, cả khuôn mặt đều tràn ngập ủy khuất. Trong mắt Lam Tiểu Chính nhìn thấy, là cậu sắp khóc đến nơi, sao mà giống như trẻ vị thành niên bị bắt nạt?

Thở dài một hơi, Lam Tiểu Chính từ tốn nói: “Sao cậu giống như một đứa bé, cũng đã ngoài hai mươi rồi”

Lâm Hoa lúc này là triệt để muốn khóc, bị Lam Tiểu Chính nói như thế, càng cho rằng mình là bị hấn dọa sợ, mới làm ra chuyện này, đã vậy còn nói ra những lời như thế đã kích mình.

“Tôi hai mươi sáu rồi” Lâm Hoa nghi ngờ cho rằng mình bị xem thường.

“Tôi biết!”

Nghe được Lam Tiểu Chính trả lời, còn mang theo tiếng cười khê, mình thực sự bị coi thường mà.

Lâm Hoa vẫn nghiêng đầu nhìn Lam Tiểu Chính, trong ánh mắt còn kèm theo mấy phần phẫn nộ.

Lam Tiểu Chính bị nhìn chăm chăm, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Lâm Hoa. Cái bộ dạng này, thực sự rất giống với Đình Chính, hấn không nhận được muốn lấy tay xoa đầu Lâm Hoa một chút.

Lam Tiểu Chính nhanh chóng thu tay về, ánh mắt của Lâm Hoa mở to cực kỳ, còn ngồi thẳng lưng, nhìn chăm chăm vào hấn.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa gọi Lam Tiểu Chính, trong giọng nói đều là sự ngạc nhiên. Ở trong trí nhớ của Lâm Hoa, dường như Lam Tiểu Chính đã có một lần xoa đầu mình, nhưng lúc đó lựa chọn quên đi, lúc này lại nghĩ tới.

Tóm lại Lam Tiểu Chính làm thế nào mà quan tâm đến mình? Chuyện này Lâm Hoa bây giờ bức thiết muốn biết. Hấn đối với mình là đặc biệt, cậu không phải kẻ ngốc, cậu có thể cảm nhận được, có ông chủ nào đối với nhân viên của mình như thế? Nhưng mà, đây cũng là đại biểu cho cái gì? Lam Tiểu Chính xem mình như đứa con nít sao?

“Khụ” Lam Tiểu Chính giả vờ ho nhẹ một tiếng “Dẫn cậu đi đến một nơi!”

“Đi đâu?” Trong nháy mắt Lâm Hoa đã bị chuyển dời đi lực chú ý, đêm khuya, Lam Tiểu Chính muốn dẫn mình đi nơi nào?

“Đến rồi sẽ biết!” Lam Tiểu Chính nhanh nói ra.

Chỉ chốc lát, xe liền ngừng lại.

End chap 18

19. Chương 19: Nửa Đêm Ở Sân Thượng

Editor: Tiểu Hách

Xe dừng lại ở trong một tiểu viện.

Trong khái niệm của Lâm Hoa, loại tiểu viện độc môn như thế này, chính là một căn biệt thự.

Thấy Lam Tiểu Chính xuống xe, Lâm Hoa cũng vội vàng theo sát xuống xe.

Từ bên ngoài nhìn vào, đây là một ngôi nhà thật đơn giản, hai tầng lầu nhỏ. Khoảng sân trước mặt rộng thênh thang, trồng đầy cây cỏ, xem ra cũng dùng để đậu xe.

Gian nhà tối om, không biết bên trong là không có ai hay đã ngủ hết.

“Đây là đâu?” Lâm Hoa có chút không nghĩ ra được, Lam Tiểu Chính dẫn mình đến xem một ngôi nhà? Tặng cho mình vẫn là không giống lắm...

“Nhà của tôi!” Không đợi Lâm Hoa ngấm nghĩa xong, Lam Tiểu Chính liền nhấc chân đi vào trong.

“Nhà anh?” Lâm Hoa có hơi kinh ngạc, Lam Tiểu Chính dẫn mình đến nhà của hắn? Đi chậm chậm theo Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính mở cửa ra, có thể do đã lâu không ai ở, có cái cảm giác lạnh lạnh.

“Hôm nay đã gọi người đến dọn dẹp một chút, chắc là có thể ở rồi!” Lam Tiểu Chính ở huyền quan vừa tìm dép cho Lâm Hoa vừa nói.

Ngôi nhà này so với khách sạn gần gũi hơn một chút. Chỉ mở một cái đèn ở huyền quan, Lâm Hoa đi vào trong đánh giá nhà Lam Tiểu Chính.

Chờ tới khi hai người đều thay giày xong đi vào trong nhà, Lam Tiểu Chính mở đèn lớn ở phòng khách, làm toàn bộ căn nhà đều sáng lên.

Lúc này có thể tỉ mỉ quan sát. Phong cách thiết kế rất đơn giản, như chỗ ngồi này và bề ngoài ngôi nhà, nó đơn giản khiến cho người ta có một cảm giác thoải mái.

“Đây là nhà của tổng giám đốc ở Đài Loan?” Thấy bóng lưng của Lam Tiểu Chính chắc là đang đi đến nhà bếp, Lâm Hoa nhìn không được đứng lên tán thán.

“Ừm” Lam Tiểu Chính không có dừng lại “Cậu muốn uống gì không?”

“Tùy ý” Lâm Hoa ngồi trên ghế sofa. Ở trong nhận thức của Lâm Hoa, hiện tại giá nhà liên tục tăng vọt không giảm dưới mọi hoàn cảnh, có thể có một ngôi nhà như thế này, đó quả thật là một điều xa xỉ.

“Cũng không có gì có thể cho cậu chọn” Lam Tiểu Chính từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng hai cái ly “Cũng chỉ có nước lọc và rượu đỏ”

“Vậy tôi uống nước lọc!”

“Cũng không có ý định cho cậu uống rượu!”

“ ... ”

“Dẫn cậu đến phòng khách (phòng ngủ dành cho khách), đã trễ như thế, đi ngủ thôi. Ngủ ở nơi này cậu có ngại không?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa uống nước xong, dò hỏi.

“Sao lại thế” Lâm Hoa lắc đầu, có thể đến nhà Lam Tiểu Chính, cậu còn vui mừng không kịp đây chứ.

“Tại sao tổng giám đốc không ở chung một chỗ với ba và anh trai vậy?” Lâm Hoa nhớ đến chuyện này, Lam Tiểu Chính không ở chung một chỗ với người nhà sao?

“Đây là nhà riêng tôi tự mình mua ở bên ngoài, chỉ là thỉnh thoảng trở về nhà với bọn họ một lát” Lam Tiểu Chính dừng một chút, lại nói “Sao cậu biết tôi có anh trai?”

Biểu cảm trên mặt Lâm Hoa cũng đành lại, mắt vô thức đảo tới đảo lui, là không nhìn đến Lam Tiểu Chính.

“Đi thôi” Lam Tiểu Chính cũng không ép buộc Lâm Hoa trả lời cái vấn đề này, thấy cậu né tránh ánh mắt của hắn, thật đúng là có vài phần ấu trĩ.

Lầu hai là phòng ngủ, có hai gian phòng, phòng ngủ chủ nhà và phòng cho khách nằm đối diện, còn có một cái sân thượng rộng mênh mông.

Thu xếp cho Lâm Hoa xong, Lam Tiểu Chính cũng trở về phòng của mình.

Lâm Hoa ở trong phòng, đi đi lại lại đánh giá. Drap trải giường là mới thay, mặt trên vẫn còn mùi thơm đã từng phơi nắng. Phía trên đầu giường có hai cái đèn ốp tường màu cam, chính giữa treo một bức tranh phong cảnh thiên sắc.

Cửa tủ treo quần áo mở ra, là lúc này Lam Tiểu Chính mở tủ lấy quần áo và đồ ngủ mới cho Lâm Hoa.

Lấy điện thoại xem giờ, đã gần mười hai giờ. Cầm quần áo và đồ dùng hằng ngày để thay, Lâm Hoa đi ngay đến phòng vệ sinh tắm rửa.

Đến khi nằm trên giường rồi, cậu cũng không sao ngủ được.

Nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay, lúc chạng vạng tối, mình còn thề thốt quyết tâm, nhưng khi đối mặt với Lam Tiểu Chính, thì chuyện gì cũng không nói ra được.

Điều này làm cho Lâm Hoa rất phiền muộn, cái tâm trạng có chuyện gì giấu ở trong lòng lại không thể nói ra khiến cho cậu có chút nóng nảy.

Suy nghĩ kỹ hơn, khi lần đầu tiên nhìn thấy Lam Tiểu Chính, còn có biểu tình của hắn lúc nghe thấy mình nói muốn được người khác bao dưỡng. Lần đầu tiên hắn đưa mình về nhà, lúc giúp mình ở nhà hàng, khi lần đầu tiên ngủ lại nhà hắn, còn có mỗi lần đưa đón sau này. Còn có lần đầu tiên Lam Tiểu Chính đến phòng trọ nhỏ của mình thì phát sinh chuyện rắc rối, lần đó còn ngủ chung một giường...

Lúc này là hoàn toàn không ngủ được.

Lâm Hoa vén chăn mỏng lên, liền mang dép đi đến sân thượng.

Thật ra lúc này lên lầu, Lâm Hoa liếc mắt đã nhìn thấy cái sân thượng kia, bản thân rất muốn đi tới nhìn một chút. Nhưng mà Lam Tiểu Chính bảo mình lên trên đây là để ngủ, khi đó cũng ngại bảo hắn dẫn mình đi đến sân thượng.

Tối nay ánh trăng rất tròn cũng rất sáng, còn có đèn đường ngoài phố. Lâm Hoa có thể quán sát sân thượng rõ ràng. Một bàn gỗ cùng với ghế gỗ dài đặt ở hai bên trái phải, những thứ khác thì tất cả đều là chậu hoa cảnh, một mảnh xanh biếc của sức sống. Nhất là hai cái giá hai bên thật cao, phía trên từng vòng dây leo quấn lấy.

Thì ra Lam Tiểu Chính là người yêu thích nuôi trồng cây cảnh. Vẫn hơi tối, Lâm Hoa không phân biệt rõ rốt cuộc Lam Tiểu Chính trồng cái gì, cậu căn bản vẫn chưa thấy qua.

Lâm Hoa đứng ở trên ban công sân thượng nhìn xuống, cũng không cao lắm, địa thế cũng không nhìn được

bao xa, nhiều lắm chỉ có thể nhìn thấy đường phố và nhà ở xung quanh.

“Cậu làm gì ở đây?” Tiếng nói đột nhiên thốt ra dọa Lâm Hoa giật cả mình.

“Tổng giám đốc, anh... Sao anh tới đây?” Lâm Hoa nghiêng đầu, thấy Lam Tiểu Chính sóng vai cùng cậu đứng ở trên ban công, trong tay hắn còn cầm một điếu thuốc.

“Đi ra hút điếu thuốc!” Lam Tiểu Chính còn gắp điếu thuốc trong tay một cái.

“Tôi còn không biết thì ra tổng giám đốc cũng hút thuốc lá” Lâm Hoa cũng chưa từng thấy qua hắn hút thuốc.

“Chỉ là thỉnh thoảng mới hút thôi!” Lam Tiểu Chính cũng bắt đầu nhìn về phía Lâm Hoa.

Ánh trăng mờ ảo rơi vào mặt Lam Tiểu Chính, có chút mờ lung, Lâm Hoa thấy không rõ sắc mặt của hắn.

Hai người nhất thời đều không nói chuyện, yên lặng nhìn đèn đường nơi xa. Trong mũi truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có gió mát buổi tối thổi đến, khiến cho Lâm Hoa nhìn chằm chằm vào Lam Tiểu Chính, lại không biết mở miệng từ đâu.

Một điếu thuốc cháy hết, Lam Tiểu Chính đem dập tắt, tiện tay ném vào trong thùng rác bên cạnh bàn gỗ.

“Đi ngủ sớm một chút đi, bên ngoài cũng lạnh lắm!” Lam Tiểu Chính vỗ vỗ vai Lâm Hoa, liền xoay người lại.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa thoáng cái níu lại cánh tay Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính ngừng lại, xoay đầu lại nhìn Lâm Hoa, chờ cậu nói tiếp.

Hai người nhìn nhau một hồi, thấy Lam Tiểu Chính nhìn mình với ánh mắt đen nhánh, Lâm Hoa vẫn không phun ra được nửa chữ.

“Cậu có lời gì muốn nói?” Thấy Lâm Hoa níu kéo mình lại rề rà không nói, Lam Tiểu Chính phá vỡ yên lặng trước.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa nuốt nước bọt ở yết hầu một cái “Ban đêm gió lớn, nhớ đắp chăn lên!”

Lam Tiểu Chính nghe được Lâm Hoa nói, biểu tình cứng đờ, muốn cười lại không cười được.

“Tôi biết rồi!” Cố nén cười, Lam Tiểu Chính vỗ vỗ tay của Lâm Hoa, lại muốn đi vào trong.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa tiến lên từng bước, đồng thời gắt gao nắm lấy tay áo ngủ của Lam Tiểu Chính thật chặt.

“Làm sao vậy?” Lam Tiểu Chính lại không thể làm gì khác hơn là dừng lại, sau đó chờ đợi Lâm Hoa.

“Chuyện là...” Mặt của Lâm Hoa hiện tại kìm nén đến đỏ bừng, dưới ánh trăng mờ màng, ập a ập ứng nói.

“Lâm Hoa!” Lam Tiểu Chính kêu Lâm Hoa một tiếng.

“Tổng giám đốc, chần mông có thể bị lạnh không?”

“Không”

“À”

“Cậu còn chuyện gì không?” Thấy Lâm Hoa một bộ dạng vẫn chưa nói xong, Lam Tiểu Chính nhin không được hỏi.

Lâm Hoa nắm tay áo Lam Tiểu Chính, tay vô thức bấu chặt lại, thật chặt, cũng mau chóng bấu mình đến đau đớn.

“Tổng giám đốc, anh... Tại sao anh đối với tôi tốt như thế?” Lâm Hoa khẽ hỏi, thanh âm còn vô thức mang theo run rẩy.

Lam Tiểu Chính khẽ cười, nghe được tiếng cười của hắn, Lâm Hoa đang cúi thấp liền ngược lên, nhìn chăm chăm vào hắn.

“Cậu giống như một đứa bé, là sếp đều sẽ chăm sóc cậu thôi?”

“Sếp nào cũng chăm sóc nhân viên của mình nhiều vậy ư?” Lâm Hoa không có ý buông tha, cố chấp tiếp tục hỏi.

“Vậy cậu cảm thấy tôi nghĩ thế nào?” Lam Tiểu Chính cũng thành thật vứt bỏ ý định hiện tại là đi vào trong, trầm tĩnh lại, nhìn Lâm Hoa.

“Tổng giám đốc, anh thích tôi sao?” Thanh âm của Lâm Hoa có thể so với muối, vừa nhỏ vừa nhẹ, còn mang theo chút run rẩy.

Lam Tiểu Chính có chút sững sốt, ý của lời này có mấy nghĩa, Lâm Hoa muốn biểu đạt ý gì, Lam Tiểu Chính hiểu được là rõ ràng.

“Cậu... Cậu chính là giống như một đứa trẻ, sao mà không thích cậu” Lam Tiểu Chính im lặng hồi lâu, mới nhẹ giọng nói ra.

“Anh thừa biết tôi không phải ý đó!” Lâm Hoa có chút nóng nảy, Lam Tiểu Chính không thể cứ như vậy trả lời qua loa với mình, mình rõ ràng là cảm thấy hấn đối với mình khác biệt. Cái loại khác biệt này khiến cho Lâm Hoa cũng cảm nhận rõ ràng, sao hấn có thể phủ nhận?

“Vậy ý của cậu là gì?”

“Tôi... Tôi...” Lâm Hoa ngược lại nói không ra lời, câu nói vừa rồi cũng đã mau chóng dùng hết dũng khí của cậu.

“Đã trễ như vậy, cậu cũng mau đi ngủ đi, đừng suy nghĩ bậy bạ cả ngày!”

“Tổng giám đốc!” Thấy Lam Tiểu Chính muốn đi, luồng dũng khí của Lâm Hoa dường như đã di chuyển trở lại, tiến lên một bước từ phía sau ôm lấy Lam Tiểu Chính.

Hai cánh tay siết chặt hông của hấn, Lâm Hoa cảm giác được toàn thân mình đều đang run rẩy, lời nói ra cũng có chút đứt quãng:

“Tổng giám đốc, tôi... tôi là muốn hỏi, muốn hỏi anh thích tôi không?”

Lam Tiểu Chính cảm giác được cả người Lâm Hoa đều đang run rẩy, nhưng hai tay siết chặt vô cùng, thật giống như không lấy được đáp án của hấn, thì cậu sẽ không buông tay.

“Lâm Hoa!”

Nghe được Lam Tiểu Chính nói, Lâm Hoa thả lỏng tay một chút, bỗng nhiên lại siết chặt, sau đó chờ Lam Tiểu Chính nói.

“Sao tôi có thể không thích cậu chứ, tôi buồn ngủ rồi!” Nói xong, cương quyết đẩy tay Lâm Hoa ra, bước nhanh đi vào trong phòng.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa ở phía sau Lam Tiểu Chính lớn giọng gọi hấn một tiếng, bây giờ cậu có chút đứng không vững, đây rõ ràng xem như là từ chối sao?

Cơ thể Lam Tiểu Chính dừng một chút “Khuya lắm rồi, cậu mau chóng đi ngủ đi!” Không quay đầu lại,

trực tiếp đi trở về phòng của mình.

Lâm Hoa thoáng cái liền đứng không vững, ngồi trên mặt đất, nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

End chap 19

20. Chương 20: Kết Quả Tất Nhiên

Editor: Tiểu Hách

Khi Lam Tiểu Chính về đến phòng, đầu luôn luôn trấn tĩnh nhưng không biết đang suy nghĩ gì.

Đối với lời thổ lộ đột ngột của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính có chút bất ngờ. Hắn cảm thấy mình đối với cậu giống như đối với Đình Chính, xem cậu như em trai, thậm chí là một đứa trẻ, mà không phải là người yêu.

Có phải là mình đối với cậu ta quá tốt không, mới để cho cậu ta nảy sinh cảm giác bất đồng, hay là trong lúc vô ý mình đã biểu đạt cái ý này nhỉ?

Đầu của hắn hoàn toàn đều nghĩ chính là chuyện của Lâm Hoa, thỉnh thoảng bóng dáng Đình Chính chợt hiện lên, cái thằng em từng rất đáng yêu và nhút nhát như thế, nhưng đôi khi lại lớn gan.

Sau khi Lam Tiểu Chính đi, Lâm Hoa ngồi trên ban công, không ngồi dậy nổi. Bản thân đã có chút mờ mịt, trong đầu trống rỗng.

Nhưng mà, cậu có thể nhận biết rõ, Lam Tiểu Chính đang giả bộ ngốc, gián tiếp từ chối mình.

Hắn từ chối mình.

Ban đêm gió hơi lạnh, Lâm Hoa mặc áo ngủ tay dài, nhưng cũng cảm giác được có chút lạnh.

Thế nhưng Lâm Hoa không muốn di chuyển, cũng không có sức lực động dậy. Vừa rồi ôm chầm Lam Tiểu Chính từ phía sau, cậu đã dùng hết tất cả sức lực.

Lâm Hoa cuộn mình lại thành một cục, ngồi ngẩn ngơ, nước mắt trên mặt đã khô rồi. Dần dần đầu càng ngày càng trầm tư, đã quên qua bao lâu, Lâm Hoa cảm thấy mình không có ý thức.

Sáng hôm sau lúc mặt trời mọc, nhiệt độ giảm xuống vào ban đêm lại bắt đầu tăng lên.

Một buổi tối Lam Tiểu Chính ngủ cũng không yên giấc, trời vừa sáng, đã thức dậy.

Chờ Lam Tiểu Chính thu dọn xong, khi bước ra cửa phòng, mắt cố ý liếc nhìn đến ban công.

Lúc thấy Lâm Hoa cuộn tròn mình ở trên ban công, Lam Tiểu Chính bỗng nhiên nhú chân mày một cái.

Kéo ra cánh cửa kính, Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa dựa vào bên trong vách tường, mắt khép lại, giống như đang ngủ, nhưng ngủ vô cùng bất an.

“Lâm Hoa?” Lam Tiểu Chính đi tới trước mặt cậu, nhẹ giọng gọi cậu một tiếng.

Lâm Hoa không có phản ứng, nhìn cái bộ dáng này, chẳng lẽ cậu ta ở lại trên ban công suốt đêm?

Lam Tiểu Chính ngồi chồm hồm xuống, lắc lắc Lâm Hoa.

“Lâm Hoa, tỉnh dậy đi!”

Lâm Hoa mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu đỏ, mặt tràn đầy hốc hác.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa có chút mơ hồ gọi Lam Tiểu Chính một tiếng, rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp, khóe mắt còn xẹt qua một giọt nước mắt.

“Lâm Hoa!” Lam Tiểu Chính lại gọi cậu một tiếng, hẳn có chút lo lắng và đau lòng.

Tay đưa ra muốn lau giọt nước rơi trên mặt Lâm Hoa, lúc sờ lên mặt cậu, có hơi nóng.

Trong lòng Lam Tiểu Chính giật mình, cậu thực sự ngủ cả đêm ở trên ban công. Tay phủ lên cái trán Lâm Hoa, nơi đó nhiệt độ càng cao.

Vào đêm khuya gió lạnh thổi suốt đêm, còn ở dưới tình huống tâm trạng hết sức sa sút, cho nên Lâm Hoa phát sốt.

Ôm ngang Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính liền hướng phòng khách đi đến. Cậu vốn thấp bé, người cũng rất gầy, bế lên chỉ cần một cái như thế này.

Lúc đi đến phòng khách, Lâm Hoa mở mắt, liền thấy gương mặt của Lam Tiểu Chính. Đôi tư thế ngủ, cậu cũng có chút thanh tỉnh.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa làm rõ tình huống, muốn nhảy xuống từ trong lòng Lam Tiểu Chính.

“Cậu đừng động!” Lam Tiểu Chính cúi đầu quát một tiếng, Lâm Hoa trong nháy mắt vẫn không nhúc nhích, còn hô hấp cũng trở nên có một chút dè dặt thế kia.

Lam Tiểu Chính thật không biết làm sao, Lâm Hoa rõ ràng là sợ mình như thế này, nhưng tại sao lại dám hỏi đến cái vấn đề lớn mật như vậy.

Đặt Lâm Hoa lên trên giường, Lam Tiểu Chính kéo chăn đắp lên cho cậu.

“Cậu ở suốt đêm trên ban công?” Giọng nói của Lam Tiểu Chính nghe có chút lạnh lùng không ra hỉ nộ.

Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính thật giống như thờ ơ như không, cắn cắn môi dưới, gật đầu.

Chân mày Lam Tiểu Chính rõ ràng nhíu lại “Cậu không biết bên ngoài rất lạnh à? Tại sao không vào phòng ngủ?”

Lâm Hoa thấy ánh mắt của Lam Tiểu Chính, một tầng hơi nước tích trữ lại nổi lên. Nhưng vẫn cố gắng mở to, nhìn hẩn, có chút bướng bỉnh.

Khẽ thở dài một tiếng “Cậu lên cơn sốt, tôi đi mua thuốc cho cậu, cậu trước tiên nằm nghỉ ngơi cho khỏe!” Nói xong, Lam Tiểu Chính đang ngồi ở bên giường liền đứng lên, đi ngay ra ngoài cửa.

Trước khi đóng cửa, Lam Tiểu Chính còn cố ý căn dặn Lâm Hoa đừng ngồi dậy.

Vì cái nhà này đã mấy tháng không có ai ở, tuy rằng có người thỉnh thoảng đến quét dọn, thế nhưng thuốc lại không có sẵn. Lam Tiểu Chính cũng chỉ có thể đi ra bên ngoài mua.

Sau khi Lam Tiểu Chính đi, Lâm Hoa mới cảm giác được cả người mình đều có chút đau nhức, càng không có sức lực gì hết.

Đầu càng mê man, có chút rối loạn nghĩ không ra một đầu mỗi gì. Đưa tay sờ sờ trán, có chút nóng, xem ra thật là có hơi sốt.

Cố gượng ngồi dậy, Lâm Hoa xuống giường. Nhìn tấm gương trong phòng vệ sinh, mặt mình có chút tiêu tụy, thoát nhìn còn có chút tính trẻ con, không có trắng như mọi ngày, thần sắc có bệnh ứng lên một chút hồng. (Chắc tại bị sốt nên mặt đỏ hồng lên)

Thảo nào Lam Tiểu Chính không thích mình. Mình hiện tại không có điểm nào đáng để cho người ta chú ý, đã hai mươi sáu tuổi, nhưng lại mọc ra một mặt học sinh, còn là cái loại này ngũ quan bình thường.

Dùng sức kéo kéo da mặt, kéo có chút đau đớn, cuối cùng nước mắt nhịn đã lâu chảy xuống.

Đây là đau, không phải là buồn.

Miễn cưỡng rửa mặt, đổi lại y phục của mình, Lâm Hoa liền hướng phía ngoài phòng chạy đi.

Lam Tiểu Chính công khai nói từ chối mình, Lâm Hoa cảm thấy bản thân còn có lý do gì nương nhờ trong nhà người ta, còn chờ người ta tới chăm sóc mình sao?

Có chút buồn cười.

Thật vất vả gọi xe taxi tới, Lâm Hoa trực tiếp trở về khách sạn.

Thật ra Lam Tiểu Chính cũng không đi ra ngoài bao lâu, cách nơi này không xa có một tiệm thuốc. Thế nhưng Lâm Hoa chính là ở trong khoảng thời gian này đi rồi.

Chờ đến khi Lam Tiểu Chính về đến nhà, vội vàng đi lên lầu. Lúc mở cửa phòng Lâm Hoa, lại không thấy bóng dáng của cậu.

Giường chiếu cũng không có thu dọn, vẫn là bộ dạng vén lên lộn xộn, bộ quần áo ngày hôm qua Lâm Hoa mặc tới cũng bị cậu mặc trở lại, bộ đồ ngủ tối qua cậu mặc thì vắt lên trên cái giá treo khăn.

Thật ra Lâm Hoa rất muốn thu dọn, cũng không muốn để lộn xộn tùm lum như vậy mà đi, bản thân vẫn muốn lưu lại cái ấn tượng tốt cho Lam Tiểu Chính.

Thế nhưng Lâm Hoa lại sợ Lam Tiểu Chính sẽ trở về, vẫn là cứ như thế vội vàng chạy đi. Nếu hắn đã không quan tâm mình, cần gì phải lưu lại ấn tượng tốt làm chi?

Tuy rằng chạy ra được như vậy, ý nghĩa gì cũng không có. Tuy rằng vẫn sẽ gặp mặt hắn, nhưng mà Lâm Hoa không muốn ở dưới tình huống như thế này lại ở chung một chỗ với Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính có chút tức giận, Lâm Hoa này luôn là lỗ mãng bộp chộp như vậy, bản thân còn đang phát sốt, lại chạy ra ngoài, thậm chí cũng không chào hỏi với mình.

Ném thuốc hạ sốt và thuốc giảm đau vừa mới mua về vào thùng rác, Lam Tiểu Chính liền đi xuống lầu.

Vừa xuống lầu, trong lòng Lam Tiểu Chính buồn bã. Ngày hôm qua hắn đối đãi với Lâm Hoa như vậy, còn mong đợi người ta đối đãi tử tế với mình à? Nếu như thay đổi một người khác, trong lòng chỉ sợ cũng không dễ chịu.

Không biết Lâm Hoa có đi về khách sạn hay không, cậu ta còn sốt, không biết có xảy ra chuyện gì ở giữa đường không?

Trong lòng thầm thở dài một hơi.

Lam Tiểu Chính đột nhiên phát hiện bản thân thật là càng ngày càng không thể nói lý, thái độ đối đãi với Lâm Hoa như thế thật là có chút ám muội bất minh. Thảo nào Lâm Hoa lại có cảm giác nhận thức như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy mình đối với Lâm Hoa quan tâm dường như quá mức, quá ... Quá khác biệt.

Xoay người lên lầu, Lam Tiểu Chính nhặt lên thuốc vừa mới bỏ, liền lái xe đi đến khách sạn.

Lại nói, sau khi Lâm Hoa trở về khách sạn, có hơi choáng váng liền trở về phòng ngủ. Bản thân thực sự cấp bách cần ngủ một giấc, cái đầu nặng trĩu khiếp. Hơn nữa tối qua cuộn tròn lại một cục, ngủ khăng định cũng là không thoải mái.

Mơ mơ màng màng nghe được có người gõ cửa, Lâm Hoa cũng không có ý muốn rời giường đi mở cửa.

Trong lúc mông lung cảm giác được có người đút mình uống thuốc và uống nước, thế nhưng Lâm Hoa chính là không mở mắt ra nổi.

Đến lúc Lâm Hoa tỉnh lại, đã chạng vạng tối, ngoài trời chỉ còn lại một cái ánh tà dương.

Đầu quay một vòng, Lâm Hoa liền thoáng thấy Lam Tiểu Chính ngồi trên ghế sofa đơn bên phải góc giường.

“Cậu tỉnh rồi?” Thấy Lâm Hoa tỉnh, Lam Tiểu Chính đứng lên, đi tới bên giường, cúi đầu nhìn cậu.

Tay xoa xoa cái trán của Lâm Hoa “Hạ sốt rồi!”

Lâm Hoa vẫn không có hé răng, cứ như vậy nhìn Lam Tiểu Chính.

Yên lặng một hồi, vẫn là Lam Tiểu Chính mở miệng “Cậu có đói bụng không? Tôi gọi cho cậu chút đồ ăn nhé!”

Được Lam Tiểu Chính vừa nhắc nhở như thế, Lâm Hoa mới nhớ tới, mình đã một ngày chưa ăn cái gì.

Hà có gì phải làm khó dễ cái bụng của mình, Lâm Hoa gật đầu.

“Tôi muốn húp cháo thịt nạc và trứng bắc thảo!” Lâm Hoa còn đưa ra yêu cầu của mình.

Trong QT dịch là trứng muối, nhưng từ gốc trong bản Raw mình tra trên Baidu thì chính xác là loại trứng bắc thảo hoặc bách thảo ở bên mình hay gọi.

Nghe được Lâm Hoa mở miệng, Lam Tiểu Chính cười khẽ một tiếng “Biết rồi”

Thấy Lam Tiểu Chính xoay người ra cửa, Lâm Hoa ngồi dậy, kê một cái gối đầu ở sau lưng, liền dựa vào đầu giường, chờ hẩn.

Lúc Lam Tiểu Chính trở lại, thì thấy Lâm Hoa đang cầm di động, ngẩn người dựa vào đầu giường, ánh mắt thì rơi trên điện thoại di động, nhưng con người lại không có di chuyển. Hẩn tiến đến, cậu cũng không có phát hiện.

Tới gần Lâm Hoa, hẩn liếc nhìn điện thoại trên tay cậu một cái.

Chỉ là màn hình khóa, cũng không đăng nhập vào cái gì. Thế nhưng chính là cái màn hình khóa kia, làm cho Lam Tiểu Chính lại sững sờ trong nháy mắt.

Cái hình kia hẩn là tấm hình mình chụp một mình đặt ở phòng ngủ.

Lặng lẽ đặt thức ăn trong tay ở trên tủ đầu giường, Lam Tiểu Chính ho nhẹ một tiếng “Lâm Hoa, ăn đi!”

Một tiếng gọi này, dọa Lâm Hoa giật mình, điện thoại trong tay, cũng thiếu chút nữa bay ra ngoài.

“Tổng... Tổng giám đốc.” Lâm Hoa có chút lắp bắp gọi Lam Tiểu Chính.

“Nhìn cái gì? Mà chăm chú như thế?”

“Hong... Hong có gì!” Lâm Hoa cẩn thận cất xong điện thoại. Vừa rồi ngẩn người với cái ảnh chụp của hẩn, cũng không có cảm nhận được hẩn đi vào.

“Ăn cháo đi!” Lam Tiểu Chính bưng cái bàn nhỏ lên trên giường Lâm Hoa, trên bàn có cháo và dưa muối.

“Không cần như vậy đâu!” Lâm Hoa cảm thấy mình chỉ là cảm mạo mà thôi, còn phải ăn ở trên giường, làm giống như bị bệnh nặng nguy cấp gì đó không chữa khỏi.

“Tùy cậu!” Lam Tiểu Chính cất xong cái bàn ở trên giường, liền đứng qua một bên.

Lâm Hoa ngơ ngác ngồi ở trên giường, thấy gì đó trước mắt, lại nhìn Lam Tiểu Chính đang ngoảnh mặt làm ngơ đứng ở cạnh giường.

Bây giờ Lâm Hoa nghĩ cậu ở trên giường ăn cũng không đúng, cầm ra ngoài phòng khách ăn cũng không thích hợp.

Cảm thấy ủy khuất, cậu bây giờ thực sự cảm thấy rất ủy khuất. Nếu như Lam Tiểu Chính đã quan tâm mình tại sao không quan tâm tốt hơn một chút, vậy thì mình đâu cần phải chuốc lấy tình cảnh xấu hổ? Không mặn không nhạt thế này là ý tứ gì.

Nếu quả thật là từ chối mình, chán ghét mình, sao lại không dứt khoát mặc kệ mình, còn muốn dứt mình uống thuốc uống nước, chăm sóc mình.

Suy nghĩ một chút, nước mắt liền rơi xuống, từng giọt từng giọt, làm nhòe tầm nhìn.

End chap 20

21. Chương 21: Kích Động Nhất Thời?

Editor: Tiểu Hách

Tâm tình của người sinh bệnh cũng rất yếu đuối, cũng rất dễ dàng thể hiện cảm xúc chân thật nhất của mình, cũng rất dễ dàng dựa dẫm vào một người khác.

Thấy Lâm Hoa lớn người như thế, nhưng lại giống như một đứa con nít vì một câu nói của mình mà rơi nước mắt, Lam Tiểu Chính ngoại trừ cười khổ cũng không biết làm sao, thực sự không biết nên làm thế nào để diễn tả cảm xúc của mình.

“Cậu khóc cái gì?” Lam Tiểu Chính bất đắc dĩ nhìn Lâm Hoa ở đó không lên tiếng, cũng không động đậy, chỉ là rơi nước mắt.

Lâm Hoa không ngẩng đầu, không trả lời, cứ im lìm như thế.

“Haizzz” Lam Tiểu Chính khẽ thở dài một cái “Tôi giúp cậu dời đi đến phòng khách” Lam Tiểu Chính nói giúp Lâm Hoa mang bàn ăn trên giường rời khỏi giường.

Ba người bọn họ là ở một gian phòng lớn, có ba phòng. Lam Tiểu Chính không đợi Lâm Hoa tỏ thái độ, liền bưng bàn nhỏ đến phòng khách, đúng lúc, trưởng phòng Vương bước ra cửa.

“Lâm Hoa, bệnh khá hơn chút nào chưa?” Lâm Hoa không kịp ngăn cản Lam Tiểu Chính, liền theo hắn đi ra, hắn mới mở cửa phòng, thì thấy trưởng phòng Vương.

“Vâng, tốt hơn nhiều!” Lâm Hoa gật đầu, tỏ ý mình đã khỏe.

“Cậu phải nghỉ ngơi thật tốt đó, cậu bị bệnh, làm cho tổng giám đốc lo lắng” Trưởng phòng Vương bật cười ha ha.

Lâm Hoa nhìn Lam Tiểu Chính một chút, lại cúi đầu “Tôi biết rồi”

“Tốt lắm, tôi trước đã ăn xế, cậu từ từ ăn!” Trưởng phòng Vương bắt chuyện xong với hai người, liền đi ra ngoài.

“Bây giờ đã ở phòng khách, cậu ăn đi!” Đồ ăn đều đặt lên trên bàn, Lam Tiểu Chính liền an vị ngồi trên ghế sofa ở bên cạnh.

Lâm Hoa đứng ở cửa phòng của mình, nghe được Lam Tiểu Chính nói, mới ngược lên nhìn hắn:

“Anh biết tôi không phải ý đó!”

“Vậy ý của cậu là muốn trở về phòng để ăn sao?”

“Anh!” Lâm Hoa hô hấp có chút dồn dập, đối với Lam Tiểu Chính, cậu hoàn toàn không có cách nào để cư xử như thường.

“Được rồi!” Lam Tiểu Chính khẽ thở dài một cái “Cậu ăn cháo trước đi!”

Cháo là cháo thịt nạc và trứng bắc thảo nấu rất đặc, Lâm Hoa rất thích ăn món cháo này. Vì giá mỗi món cháo đều giống nhau, mà món cháo này bên trong vừa có thịt lại có trứng, ăn thật ngon, cũng rất có lời.

Hình như cháo hôm nay đặc biệt ăn ngon, cả một ngày không có món nào bỏ bụng, một ngụm cháo lót dạ, cảm thấy đặc biệt thoải mái. Thịt rất nhiều, trứng cũng rất nhiều.

Thấy Lâm Hoa ăn cháo, hai người cũng không nói gì. Lam Tiểu Chính lấy ra một điếu thuốc, chậm rãi mời lửa hút.

“Khụ” Một ngụm cháo trong miệng sặc ra, luồng khói thuốc tiến vào trong lỗ mũi, khiến cho cậu cảm thấy có chút khó chịu.

Nghe thấy Lâm Hoa ho khan, Lam Tiểu Chính chỉ hút hai hơi rồi dập tắt trong cái gạt tàn thuốc.

“Tổng giám đốc.” Thấy động tác của Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa vội vàng gọi hắn, hắn không cần thiết phải làm như vậy.

“Cậu cứ ăn cháo của cậu!” Lam Tiểu Chính có chút không nhịn được phát phát tay.

“Tại sao sáng nay không lên tiếng chào hỏi đã đi?” Thấy một chén cháo của Lâm Hoa đã gần thấy đáy, Lam Tiểu Chính mới hỏi đến.

“Tôi vẫn nên quay về khách sạn tốt hơn!” Lót bụng một chén cháo, Lâm Hoa cảm thấy mình cũng có chút sức lực, đầu cũng không choáng váng như lúc trước.

“Tôi hỏi cậu tại sao không chào hỏi với tôi?” Gia tăng trọng điểm câu hỏi.

“Tôi...” Lâm Hoa lại càng cúi thấp đầu xuống, tại sao không chào hỏi Lam Tiểu Chính? Mà tại sao phải chào hỏi hắn?

Nghĩ như vậy, Lâm Hoa cảm thấy mình ba lần bốn lượt khóc nhè trước mặt hắn, thực sự rất mất mặt, hắn cũng đã từ chối mình, còn quản nhiều như vậy để làm gì?

“Tại sao phải chào hỏi với anh?” Suy nghĩ một chút, Lâm Hoa cuối cùng có lại dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn Lam Tiểu Chính.

“Cậu!” Lam Tiểu Chính thoáng cái bị Lâm Hoa làm nghẹn họng.

“Tôi đưa cậu về nhà của tôi, cậu muốn đi chẳng lẽ không lên tiếng chào hỏi tôi sao?” Lam Tiểu Chính cảm thấy đây chính là trách nhiệm của Lâm Hoa, sáng sớm mình đi ra ngoài mua thuốc cho cậu ta, sau khi trở về, vị chính chủ này lại bỏ đi như thế.

Thanh âm những lời này của Lam Tiểu Chính gần như rống Lâm Hoa, hắn tuy rằng luôn luôn không lộ vẻ gì, hắn cũng chưa từng tức giận, thế nhưng không biết lúc này thế nào lại nói chuyện lớn tiếng với Lâm Hoa.

Thấy vẻ mặt Lam Tiểu Chính có chút tức giận, Lâm Hoa cũng thẳng tắp quay sang nhìn, vẻ mặt cũng không hề chịu thua:

“Vậy tôi bây giờ lên tiếng nói với anh được chưa? Tôi trở về khách sạn, không ở nhà của anh!”

Lam Tiểu Chính sững sờ tại chỗ, từ lúc nào Lâm Hoa dám rống với mình như thế này, là bị dồn ép?

“Anh cũng đã từ chối tôi, còn quân tôi làm chi chứ? Tôi còn nán lại ở nhà anh để bị anh chê cười à?” Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính không đáp lại lời của mình, lại càng tủi thân lên án, bộ dạng nóng nảy, hãy cùng giống như có người mượn gạo nhà cậu, còn nhà cậu cũng rỗng tuếch như nhau.

“Ai nói tôi từ chối cậu?” Bị Lâm Hoa nói có chút hồ đồ, Lam Tiểu Chính buột miệng nói ra.

Lâm Hoa còn muốn nói thêm gì nữa, lại ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Lam Tiểu Chính không có phản ứng trở lại.

Lam Tiểu Chính bị lời nói của mình cũng khiến cho sững sốt, sao lại thốt ra lời lẽ như thế chứ?

Cái này chẳng lẽ chính là tiềm thức?

“Cậu nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước!” Lam Tiểu Chính phản ứng trước, thấy Lâm Hoa còn đang ngần người, có hơi bối rối đứng lên, muốn chạy trốn.

Còn chưa đi ra được hai bước, Lâm Hoa liền từ phía sau ôm Lam Tiểu Chính “Anh muốn đi đâu?” Giọng có hơi run, giống như tối qua mình hỏi hắn cái vấn đề kia, cả người đều có chút run rẩy.

Lam Tiểu Chính cứ như vậy mặc cho Lâm Hoa ôm, không nói gì, cũng không có di chuyển.

Dường như qua rất lâu, Lâm Hoa chưa từng cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy.

“Tôi về nhà” Lam Tiểu Chính từ từ nói ra những lời này, trái tim Lâm Hoa bỗng chốc liền chùng xuống.

“Em đi cùng luôn!” Cảm giác được tay Lâm Hoa rõ ràng thả lỏng, lập tức sẽ trượt xuống hông mình, Lam Tiểu Chính lại tăng thêm bốn chữ này nữa.

Cơ thể Lâm Hoa chấn động, trợn to hai mắt nhìn phía sau ót Lam Tiểu Chính. Hắn quay người lại, nhìn chăm chăm đôi mắt mở to của Lâm Hoa.

“Tôi muốn về nhà ở, em cùng nhau trở về đi!” Lam Tiểu Chính lại mở miệng.

Trong nháy mắt, nước mắt cậu lại rơi xuống, từng giọt từng giọt lăn dài trên mặt.

“Sao em lại khóc nữa?” Lam Tiểu Chính đưa tay lau nước mắt trên mặt Lâm Hoa.

Lâm Hoa nhìn chăm chăm vào Lam Tiểu Chính, không nháy mắt một cái, giống như chờ mong Lam Tiểu Chính có thể nói cái gì đó.

“Được rồi, cùng nhau quay về!” Lam Tiểu Chính lấy tay từ trên mặt Lâm Hoa xuống, ngược lại nắm lấy tay của cậu.

Lâm Hoa mỉm cười, từng chút từng chút, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn. Thả tay Lam Tiểu Chính ra, dùng sức ôm lấy hắn.

Do dự một chút, Lam Tiểu Chính từ từ nâng hai tay lên, cũng ôm lại Lâm Hoa.

“Đi!” Chờ Lam Tiểu Chính lại mở miệng, Lâm Hoa mới buông hắn ra.

Theo sát Lam Tiểu Chính phía sau, một bước cũng không rời, dường như chỉ sợ hắn đột nhiên biến mất.

“Đây là đang trong thang máy!” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa nắm góc áo mình thật chặt, có chút bất đắc dĩ.

“Em biết!” Lâm Hoa lại không tình nguyện buông tay.

Thang máy lẳng lặng chuyển xuống dưới, ước chừng cũng hơn mười giây.

Lam Tiểu Chính dẫn đầu bước ra thang máy, Lâm Hoa lại không có bám theo.

Lam Tiểu Chính quay đầu nhìn cậu “Sao không đi?”

“Lam Tiểu Chính” Lâm Hoa lần đầu tiên gọi tên Lam Tiểu Chính, hạ thấp giọng xuống “Vừa rồi anh không phải nhất thời kích động mới nói ra chứ? Anh là nghiêm túc đúng không?”

Lúc này Lam Tiểu Chính nói ra lời nói kia, Lâm Hoa cũng bối rối, cũng không biết nên làm thế nào. Thời gian lẳng xuống, cái suy nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu Lâm Hoa. Lam Tiểu Chính lúc đó giống như là cao hứng nhất thời, nếu quả thật là muốn đồng ý, vì sao lúc trước phải từ chối chứ?

Hai người nhìn nhau, đều không nói gì.

Thấy Lam Tiểu Chính im lặng, Lâm Hoa thất vọng nhắm mắt lại, có chút đau khổ và bối rối.

Cửa thang máy từ từ khép lại, Lâm Hoa ở bên trong, Lam Tiểu Chính ở bên ngoài.

Lâm Hoa mở mắt, trơ mắt nhìn khe hở cửa thang máy càng ngày càng hẹp, gương mặt của Lam Tiểu Chính cũng càng ngày càng nhỏ, trái tim cậu cũng càng ngày càng tuyệt vọng.

Đợi đến khi khe hở chỉ còn độ rộng một ngón tay, tay Lam Tiểu Chính đưa đến trong khe cửa. Cửa thang máy được cảm ứng, lại từ từ mở ra.

Vào lúc đó bàn tay tiến vào thang máy, Lam Tiểu Chính kéo Lâm Hoa ở bên trong đi ra.

Đến khi ngồi vào trong xe Lam Tiểu Chính, đầu Lâm Hoa còn ở trong tình trạng mơ hồ.

Lam Tiểu Chính là trực tiếp nhét Lâm Hoa vào ghế phó lái, quay đầu một cái, là có thể thấy sườn mặt Lam Tiểu Chính.

Giống như cảm giác được Lâm Hoa đang nhìn hấn, Lam Tiểu Chính cũng quay mặt lại.

“Tôi đã nói thì đều chắc chắn!”

Im lặng trong chốc lát, Lam Tiểu Chính đợi không được Lâm Hoa trả lời, lại đánh tay lái xoay vòng, tự quay đầu lại khởi động xe, chuẩn bị xuất phát.

Lâm Hoa câu dẫn ra một nụ cười hờ hững. Nếu hấn đã kéo mình ra ngoài, cho dù là không chắc chắn, Lâm Hoa cũng nhất định không từ bỏ Lam Tiểu Chính đâu.

Lâm Hoa kiên định Lam Tiểu Chính đã đồng ý ý nghĩ này của mình.

“Em chưa ăn no!” Đến khi xe Lam Tiểu Chính sắp đi đến nhà hấn, Lâm Hoa đột nhiên nói ra.

Lam Tiểu Chính thả chậm tốc độ, nhíu mày nhìn Lâm Hoa.

“Em còn muốn ăn món gì đó, cả ngày em chỉ ăn một chén cháo!” Lâm Hoa thật sự ăn chưa no, một chén cháo phân lượng quả thực là không có nhiều.

“Em còn muốn ăn gì nữa?” Lam Tiểu Chính dự định quay đầu xe lại, lúc này đã sắp đến cửa nhà rồi, mới nói ra. Là bởi vì mình đáp ứng cậu ấy, lá gan liền bắt đầu càng lúc càng lớn sao?

“Em muốn ăn mì!” Lâm Hoa còn nhớ rõ đêm qua không ăn được súp mì, mình nhất định phải ăn mì của quán đó.

“Em mới hạ sốt, đừng ăn thức ăn chứa nhiều dầu mỡ gì đó. Trở về tôi nấu cho em chút cháo!”

Lâm Hoa cúi đầu do dự một chút, lại ngẩng đầu nhìn về phía Lam Tiểu Chính “Em muốn ăn mì sợi!”

Ánh mắt Lâm Hoa sáng loáng lấp lánh nhìn Lam Tiểu Chính, gương mặt đỏ, khiến cho Lam Tiểu Chính nghĩ, nếu như mình không đáp ứng cậu ấy, giống như là ngược đãi.

Bất đắc dĩ thay đổi phương hướng, may là nhà Lam Tiểu Chính ở rất gần chợ đêm. Nhưng mà, cho dù là xa, hẳn nghĩ cũng sẽ không từ chối Lâm Hoa.

Dừng xe ở đầu phố chợ đêm, Lâm Hoa mở cửa xe liền nhảy xuống. Không đợi Lam Tiểu Chính xuống xe, Lâm Hoa liền đã chạy xa thật là xa.

Muốn ăn món mì kia liền như thế à? Còn quan trọng hơn mình, cũng không chờ mình luôn.

Chờ đến khi Lam Tiểu Chính đi từ từ đến cửa quán mì, Lâm Hoa đã đứng chờ bên cạnh.

“Sao không ngồi xuống?” Lam Tiểu Chính thấy vài chỗ trống bên trong.

“Chúng ta bỏ bao, một lát là xong rồi, không cần ngồi đâu!”

“Không ăn ở nơi này hả?”

Lâm Hoa nhìn Lam Tiểu Chính nói nghiêm túc “Em muốn về húp cháo của anh nấu!”

End chap 21

22. Chương 22: Hành Trình Trở Về

Editor: Tiểu Hách

Buổi tối đó, Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa trở về Lam gia, Lam Tiểu Chính còn nấu cho cậu một nồi cháo trắng, trực tiếp cho rằng là điểm tâm hôm sau.

Khi Lam Tiểu Chính đưa Lâm Hoa về phòng khách, cẩn thận đắp kín chăn cho cậu, còn sờ sờ trán của cậu, xác định không có khác thường, mới chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Lâm Hoa kéo hẳn lại, Lam Tiểu Chính nhìn cậu, dùng ánh mắt thăm dò.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa nói có hơi ấp úng ngập ngừng, ánh mắt không dám nhìn Lam Tiểu Chính lung tung.

“Đã nói với em đừng gọi tôi là tổng giám đốc nữa!” Lam Tiểu Chính kéo tay cậu ra, lại ngồi xuống mép giường “Em có chuyện gì? Hay là có chỗ nào không thoải mái à?”

“Hổng có” Lâm Hoa lắc đầu, mí mắt rũ xuống “Lam... Tiểu Chính!”

“Em cứ gọi tôi là Tiểu Chính đi!” Lam Tiểu Chính lắc đầu, nghe được Lâm Hoa khẽ gọi tên của mình, nhưng cùng với cái họ kia nghe xa cách.

“Hai chữ phía sau tên của anh cũng giống như một cái tên, người ta còn nghĩ anh lấy họ Tiểu đấy!”

“Em không nhận thức như thế là được rồi, ngủ đi, tôi đi!” Lam Tiểu Chính lại giúp Lâm Hoa chỉnh sửa chăn lại, mới chịu xoay người rời đi.

“Tiểu Chính” Lâm Hoa lại đưa tay ra nín lại Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính bực tức dĩ không thể làm gì khác hơn xoay người lại nhìn cậu. Thấy ánh mắt long lanh của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính cúi xuống, dùng đôi môi nhẹ nhàng chạm một cái lên trán của cậu.

Đến khi Lam Tiểu Chính rời khỏi cửa phòng, Lâm Hoa mới hài lòng nhếch môi mỉm cười. Lúc này, cậu còn cảm giác mình như đang nằm mơ. Có một cảm giác không thật, dường như chưa từng ở gần Lam Tiểu Chính như thế này.

Sáng hôm sau thức dậy, tiếp tục giao lưu học tập ở tổng công ty, nhưng Lâm Hoa hoàn toàn không có tâm trạng.

Chỉ cần lúc theo chân Lam Tiểu Chính, ánh mắt không có một khắc không theo trên người hắn.

“Em cứ nhìn tôi như vậy, công việc của em em không cần làm à?” Lam Tiểu Chính rốt cuộc bị cậu nhìn có chút chống đỡ không nổi nữa.

“Dù sao cũng chính là anh dẫn em tới chơi, những thứ mấy người bọn anh nói em lại hiểu không nhiều lắm” Lâm Hoa không hài lòng, rõ ràng là bọn họ kiên định muốn chuyển đổi chức vị này cho mình, lại không đòi hỏi mình.

“Em trả treo như thế với sếp của mình, không sợ tôi đuổi em sao?”

“Vậy anh có thể bao dưỡng em không?”

“ ... ”

Mỗi tối Lâm Hoa đều cùng Lam Tiểu Chính đi về nhà hẩn ngủ, đương nhiên là ngủ tách nhau ra.

Lâm Hoa hỏi hẩn tại sao, Lam Tiểu Chính nói hẩn thích ngủ ở nhà, sau đó cậu lại hỏi, một tuần trước vì cái chi không ngủ trong nhà, Lam Tiểu Chính muốn dùng nhân thần giết chết cậu.

Mỗi tối Lam Tiểu Chính đều sẽ nói chúc ngủ ngon với Lâm Hoa, và tặng cho cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon, tuy rằng đều là hôn lên trán.

Trưởng phòng Vương phát hiện hai người bọn họ đều không ở trong phòng buổi tối, hơn nữa cũng không ăn cơm tối ở khách sạn.

Tròn hai tuần lễ rất nhanh, chờ đến ngày trở về, Lâm Hoa còn chưa phản ứng tối, đã bước lên máy bay về nhà.

Hai tuần này trôi qua như giấc mộng, Lâm Hoa cũng có chút không muốn về nhà nữa.

Lúc ở sân bay, đồng dạng gặp Trương Mạc.

Trương Mạc và Lam Tiểu Chính hẹn cùng nhau quay về Đài Bắc, sau đó cùng nhau quay về Thành Đô.

Thấy bộ dạng ăn ý của Lam Tiểu Chính và Trương Mạc, Lâm Hoa âm thầm bất mãn. Cậu cảm nhận được, một tuần lễ này, Lam Tiểu Chính ngoại trừ ăn cơm cùng với mình, và cho mình một nụ hôn chúc ngủ ngon, thì không có bất kỳ chuyện gì khác. Lam Tiểu Chính đối đãi với Lâm Hoa không có khác trước đây, cậu có chút chán nản.

Lâm Hoa không dám quá thân mật với Lam Tiểu Chính, cậu nghĩ hẩn cũng chưa từng xác định rõ quan hệ của cả hai, điều này cũng làm cho cậu cảm thấy rất phiền muộn.

Ngồi trên máy bay, chỗ ngồi lại giống như lúc đi.

Lâm Hoa từ lúc lên máy bay liền ngồi vào chỗ, không nhúc nhích một cái, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Khó chịu sao?” Lúc giọng nói của Lam Tiểu Chính vang lên bên tai, Lâm Hoa mở mắt nhìn hẩn một lát, sau đó lắc đầu.

“Sắc mặt có chút không tốt” Lam Tiểu Chính vuốt ve mặt Lâm Hoa, có hơi tái nhợt, nhưng mà rõ ràng lần này so với lần trước tốt hơn nhiều.

Lam Tiểu Chính yêu cầu một cái chăn và một ly nước nóng, để cho Lâm Hoa uống nước nóng, rồi đắp chăn lên ngủ.

Trương Mạc ở bên cạnh nhìn thấy, lại không hiểu rõ tình cảnh này. Từ lúc ở trên máy bay, Trương Mạc luôn cảm thấy Lam Tiểu Chính đối với thằng nhóc gọi là Lâm Hoa này rất chu đáo. Thậm chí còn cố ý kêu mình lái xe đi dạo, giúp Lâm Hoa mua đặc sản đặc biệt, Lâm Hoa còn không nể mặt chỉ mua một lon trà Cao Sơn.

Chờ Lam Tiểu Chính săn sóc cho Lâm Hoa xong, Trương Mạc liền khều Lam Tiểu Chính:

“Cậu thành thật khai báo, cậu và Lâm Hoa này rốt cuộc là quan hệ gì, quan tâm nhiều vậy? Từ lúc đầu tôi cũng có chút hoài nghi quan hệ của hai người không bình thường rồi!”

“Cậu ấy chính là nhân viên của tôi!” Lam Tiểu Chính nhú nhú mày, hạ giọng nói. Trương Mạc nói lớn tiếng như thế, là sợ cái người đang ngủ bên cạnh mình không nghe được ư?

Lâm Hoa nghe được Lam Tiểu Chính nói quan hệ giữa mình và hắn, trong lòng có chút chua chát.

“Nào có đơn giản như vậy?” Trương Mạc nghe Lam Tiểu Chính hạ giọng, cũng vô thức hạ giọng.

Bởi vì khoảng cách hơi xa, hơn nữa đầu cũng bắt đầu phát mộng, Lâm Hoa cũng mơ màng, nghe không rõ bọn họ lại nói gì.

“Vậy cậu nghĩ là gì?” Lam Tiểu Chính liếc mắt dò xét Trương Mạc, thản nhiên nói. Cuộc đối thoại của hai người bọn họ vẫn tiếp tục.

“Lẽ nào cậu đang tán tỉnh chị gái hay em gái của thằng nhóc này? Đây là lấy lòng cậu em vợ?”

“ ... ”

“Không phải mà. Chẳng lẽ cậu cho rằng cậu ta thật sự là một nền tảng hùng mạnh, là con trai của một ông tổng?”

“ ... ”

“Hay là cậu xem cậu ta trở thành Đình Chính rồi? Chính là muốn chăm sóc đứa em này?”

Lam Tiểu Chính cuối cùng nhìn thẳng vào Trương Mạc.

“Cậu lại nói gì đó?” Lam Tiểu Chính rũ xuống mí mắt, lãnh đạm phản bác cái giả thiết kia.

Trương Mạc cũng im lặng trong nháy mắt, sau đó lại mở miệng “Nhìn bộ dạng của cậu, chỉ sợ là vì nguyên nhân này rồi?”

“Theo như cậu nói đều không phải! Đừng nói về Đình Chính nữa” Lam Tiểu Chính có chút không nhịn được, hẳn không muốn nghe đến tên Đình Chính, tuyệt không muốn. Hắn cũng không biết tại vì sao, thật giống như đây là một cái vùng cấm, không thể tùy tiện nhắc đến.

Trương Mạc thông minh lựa chọn im lặng.

Lam Tiểu Chính xoay qua chỗ khác ngắm nhìn gương mặt say giấc của Lâm Hoa. Cậu như là có chút khó chịu, hai hàng lông mày nhíu chung một chỗ, cũng cái khuôn mặt búp bê giống như Đình Chính.

Chỉ có điều, gương mặt của Lam Đình Chính đẹp hơn Lâm Hoa, nhưng cái tính trẻ con vòng vo cũng không khác gì mấy.

Cũng như cái tính nhút nhát, có đôi khi mạnh dạn làm người ta phải lú lẫm, nhưng nói chung tính tình hai người không phải như nhau.

Tóm lại vẫn là hai người. Hai người khác biệt, có cuộc sống khác nhau, không có cùng người thân, tính cách hoàn toàn không giống nhau, còn có những tình cảm khác nhau.

Có lẽ đó là tình cảm giống nhau? Ai mà biết được?

Tay vô thức vuốt ve mặt Lâm Hoa, gương mặt không phải quá đẹp, nhưng lại làm cho người ta cảm giác thoải mái. Giống như một thằng nhóc con nhà bên cạnh, có bộ dạng đọc sách khờ khạo.

Không là cùng một người, cũng thực sự tìm không được bao nhiêu điểm tương đồng, sao có thể xem như một người? Thế nhưng tình cảm đối với Lâm Hoa là như thế nào? Lam Tiểu Chính ngắm nhìn gương mặt của Lâm Hoa, phát ngốc.

Sẽ vô thức trêu chọc cậu ta, có đôi khi cảm thấy cậu ta rất khôi hài, rất ngây thơ, cũng rất đáng yêu. Chính là đáng yêu...

Cũng sẽ quan tâm đến cậu, giống như quan tâm đến Đình Chính.

Đáp xuống mặt đất, trong nháy mắt đi ra khoảng máy bay, Lâm Hoa cảm thấy một luồng khí lạnh phà vào mặt.

Tứ Xuyên đã sắp vào đông. Ai đó nói ở đây không lạnh, đó là vì bọn họ chưa từng tự mình cảm nhận qua mùa đông ở nơi này.

Người của công ty đến sân bay đón, trực tiếp đưa Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính về nhà. Lâm Hoa trở về phòng trọ của cậu, Lam Tiểu Chính trở về nhà của hắn.

Đi vào phòng trọ một khắc kia, Lâm Hoa mới cảm giác được mình đã sống lại. Bỏ qua hành lý, cậu liền ném mình lên trên giường.

Đây thật là một chuyến hành trình tiêu hao thể lực, lại hao mòn trí tuệ, còn hao tổn dũng khí.

Vừa mới nằm xuống, di động của Lâm Hoa lại vang lên.

“Alo?”

“Đến nhà chưa?” Giọng nói nhàn nhạt của Lam Tiểu Chính truyền đến.

“Rồi!” Lâm Hoa thật vui mừng, Lam Tiểu Chính vừa về đến nhà hắn liền gọi điện cho mình.

“Vậy em trước nghỉ ngơi thật tốt, thứ hai phải đi làm!”

“Đã biết”

Có chút mệt mỏi cúp điện thoại, Lâm Hoa còn nghĩ rằng Lam Tiểu Chính gọi điện thoại đến, sẽ để cho mình và hắn cùng nhau ăn gì đó, thế nhưng, hắn lại nhắc nhở mình đừng quên chuyện đi làm.

Ở trên giường lăn lộn một hồi, Lâm Hoa dự định đứng lên nấu chút nước sôi, mình vẫn phải giải quyết cơm tối.

Không đợi Lâm Hoa có động tác cụ thể, điện thoại di động cũng lại vang lên.

“Alo?”

“Hoa Nhi, con về Thành Đô rồi?” Là Lâm mẹ.

“Về rồi ạ. Mẹ, mẹ có chuyện gì vậy?”

“Trở về là tốt rồi. Mẹ chính là muốn nói với con một tiếng, chị dâu con sinh!”

“Sinh rồi?” Lâm Hoa chính là có chút vui mừng, đứa nhỏ này chính là cháu ruột của mình.

“Sinh một đứa bé trai, sinh vào tuần trước. Con đang ở Đài Loan, mọi người không thể báo tin cho con biết. Còn nữa, em bé phải làm tiệc đầy tháng, con phải nhớ trở về!”

“Vâng, con biết rồi, đợi lát nữa con sẽ gọi điện thoại cho anh!”

Lâm mẹ dài dòng một đồng chuyện, cũng là quan tâm một ít chuyện sức khỏe và công việc của cậu. Cuối cùng, Lâm mẹ còn đặc biệt nhấn mạnh một lần chuyện bạn gái, Lâm Hoa lóng ngóng lừa gạt cho qua.

Bạn gái? Lâm Hoa không dám nghĩ đến chuyện này nữa, đã xác định thích Lam Tiểu Chính còn muốn đi tìm bạn gái.

Nhưng mà, Lâm Hoa thật sự không phải vì bị ế mới thích Lam Tiểu Chính = =

Tắm rửa một cái, thu dọn qua loa cái phòng nhỏ đã hai tuần lễ không ở. Lâm Hoa tìm được lương thực dự trữ còn tồn lại trước đó, một túi mì ăn liền, còn có thể ăn hai tuần.

Nước sôi phát sinh tiếng vang ùng ục, Lâm Hoa có hơi kích động rút phích cắm ra. Đói bụng quá, có thể ăn một tô mì thật hạnh phúc biết bao.

Vừa đảo mì trong nước nóng, vừa nghĩ tới mấy món ăn vặt ở chợ đêm Đài Bắc. Tuy rằng Lâm Hoa vẫn thích mấy món ăn vặt của Tứ Xuyên, nhưng mà mấy món ăn vặt đặc sắc của Đài Bắc vẫn làm cho Lâm Hoa bây giờ nghĩ đến liền nhỏ dãi.

Haizzz. Lam Tiểu Chính không phải đã đáp ứng mình rồi sao? Vậy hần hần là bạn trai của mình nhỉ? Vậy tại sao bây giờ vẫn phải một mình ăn mì ăn liền chứ? Lâm Hoa ai oán thở dài, nhẩn nại chờ đợi mì chín.

Lâm Hoa vừa định ăn, chợt nghe có tiếng gõ cửa.

Một khắc kia thấy Lam Tiểu Chính đang đứng ở ngoài cửa, Lâm Hoa cảm thấy đồ ăn ngon trên khắp thế giới đều đang bay đến.

“Tiểu Chính!”

“Ăn cơm chưa?” Lam Tiểu Chính nói xong thì đi vào trong, liếc mắt liền thoáng thấy mì ăn liền còn đang bốc hơi trên bàn thấp.

Lâm Hoa có chút lúng túng gãi đầu một cái “Trong nhà không có gì ăn!”

“Đi ra ngoài ăn!” Lam Tiểu Chính lại xoay người ra khỏi căn phòng nhỏ của Lâm Hoa.

Lâm Hoa chần chừ đổ sạch mì của mình, liền đi ra ngoài theo Lam Tiểu Chính.

End chap 22

P/s: Cái chỗ (), bản raw là “tiểu thúc tử” dịch ra là chú em chồng hay cậu em chồng, nhưng mà nếu giống như Mặc Mặc nói, Lam ca lấy chị gái của Hoa Hoa, thì Lam ca ở cương vị là người chồng, quan hệ với Hoa Hoa là “anh rể – em vợ” mới đúng. Nên mình tự chỉnh sửa lại là “cậu em vợ”

23. Chương 23: Hôn Lễ Của Hoa Khôi Lốp

Editor: Tiểu Hách

Lâm Hoa cùng đi ra ngoài ăn cơm với Lam Tiểu Chính, đúng lúc đi đến chính là nhà hàng bên cạnh công ty, cũng chính là nhà hàng Lâm Hoa đang làm công.

“Tại sao tới nơi này?” Đến lúc Lam Tiểu Chính dừng xe lại, Lâm Hoa nhin không được hỏi.

“Đột nhiên nghĩ đến, thì cứ nhà hàng này đi!” Lam Tiểu Chính khóa kỹ xe liền đi về phía trước.

“Ở đây đắt lắm đó” Lâm Hoa lẩm nhẩm đi theo phía sau “Tùy tiện tìm một nhà hàng nhỏ là được rồi”

Lam Tiểu Chính đã đi ra xa thật xa, Lâm Hoa đuổi theo sát.

Hai tuần lễ không có tới, Lâm Hoa vẫn thấy nhớ lắm, bản thân cũng chưa quyết định muốn làm tiếp công việc này không.

Lâm Hoa vừa đẩy cửa ra liền thấy Dương Bằng, Dương Bằng cũng đúng lúc nhìn thấy cậu.

“Lâm Hoa” Thấy được, Dương Bằng chào hỏi với Lâm Hoa.

Dương Bằng đi đến trước mặt Lâm Hoa, vỗ vỗ bờ vai của cậu “Sao cậu tới đây?”

“Tôi tới dùng cơm!” Lâm Hoa dùng dư quang liếc nhìn Lam Tiểu Chính ở phía trước, hần thấy cậu đang trò chuyện với người khác, liền dừng lại chờ cậu.

“Ăn cơm à!” Dương Bằng híp mắt nhìn Lâm Hoa “Tôi còn nhớ ai đã nói sẽ mời tôi ăn cơm ấy nhỉ? Đúng lúc, tôi hiện tại đã thay ca rồi, cậu liền mời tôi đi!”

“Hử?” Lâm Hoa mở to hai mắt nhìn Dương Bằng.

“Sao vậy? Cậu đừng nói cậu đã quên? Không được không được, cậu đã tới chỗ này ăn, bữa này định sẵn cậu mời rồi!” Dương Bằng không nhìn thấy Lam Tiểu Chính ở phía trước, vì vậy cứ nghĩ Lâm Hoa là đến ăn cơm một mình. Vừa nói, vừa đẩy Lâm Hoa đi vào trong.

“Dương Bằng! Chuyện đó...” Lâm Hoa vẫn chưa nói hết lời, thì Lam Tiểu Chính đã đi đến trước mặt.

“Lâm Hoa” Lam Tiểu Chính ở đằng trước thấy Lâm Hoa nói chuyện với người nọ, muốn hỏi thúc cậu đi vào trong.

“Tổng giám đốc!” Lúc có người ngoài, vẫn không tự chủ gọi Lam Tiểu Chính là tổng giám đốc.

“Cậu đến với một người khác?” Thấy Lam Tiểu Chính kêu gọi Lâm Hoa, Dương Bằng có chút xấu hổ thả ra tay đang đẩy Lâm Hoa.

Lâm Hoa gật đầu, giới thiệu với Dương Bằng “Đây là tổng giám đốc của công ty chúng tôi” Rồi nói với Lam Tiểu Chính “Tổng giám đốc, cậu ta là Dương Bằng, là bạn học thời đại học của tôi, cũng là người quản lý đại sảnh của nhà hàng này. Cậu ấy muốn tôi mời cậu ấy ăn cơm!”

“Này!” Dương Bằng liếc Lâm Hoa một cái “Ừm, xin chào.... Ngại quá, các người cứ ăn đi, tôi đi trước!”

“Nếu đã tụ họp chung một chỗ rồi, vậy cùng nhau dùng cơm đi!” Lam Tiểu Chính cũng gật đầu lịch sự với Dương Bằng, xem như là chào hỏi.

“Thế nhưng...” Dương Bằng muốn từ chối. Chớ nói đùa, đây là tổng giám đốc, mình nhận thức cũng không nhận ra, hơn nữa nhìn bộ dạng đứng mà cũng lạnh như băng, làm thế nào cùng nhau ăn cơm.

“Đi thôi, đi thôi!” Lâm Hoa là một điểm cũng không khách sáo, đẩy Dương Bằng đi ngay vào trong.

Tuy rằng đã quen thuộc nhiều với Lam Tiểu Chính, còn cùng nhau ăn cơm một tuần. Nhưng mà, Lam Tiểu Chính ở trên bàn cơm cũng không thể nào trò chuyện, Lâm Hoa cũng ngại trò chuyện. Cho nên, Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính ăn cơm với nhau luôn luôn có chút vắng lặng, bây giờ thêm người đến để trò chuyện cũng tốt.

Hướng chi, Lâm Hoa cũng đã hứa phải mời Dương Bằng ăn cơm, lần này vừa đúng lúc, cũng không cần mình tốn tiền riêng mời một bữa, Lam Tiểu Chính đã trực tiếp mời rồi.

Bị Lâm Hoa thúc đẩy Dương Bằng có chút lúng túng, lần này Lâm Hoa đi ăn với sếp của mình, tám chín phần mười là có chuyện thỉnh cầu với sếp, bây giờ lại dẫn mình theo, bộ không sợ sếp có ý kiến?

Ba người đều đã ngồi vào chỗ của mình, Dương Bằng lại càng thêm ngượng ngùng hơn.

“Muốn ăn gì?” Lam Tiểu Chính đưa thực đơn cho Lâm Hoa, hỏi ý kiến của cậu.

“Cái gì cũng được, tôi đều có thể ăn!”

Dương Bằng ở một bên nhìn thấy, nào có cấp trên hỏi cấp dưới muốn ăn cái gì, không phải Lâm Hoa đang lấy lòng vị tổng giám đốc này sao? Bầu không khí này có hơi bất thường, hơn nữa còn là rất không bình thường. Dương Bằng cũng không biết nên hình dung hai người này thế nào, bạn bè lại không giống, cấp trên và nhân viên nhỏ cũng không giống.

“Cậu muốn ăn món gì?” Trong lúc đó, Lâm Hoa hỏi ngược lại Dương Bằng đang xoắn xuýt khí tức quái lạ xung quanh của hai người.

“Hừm? Cái đó, tùy ý đi, đều ăn được!”

Lâm Hoa chép miệng “Cậu là quản lý đúng không? Có thể giảm giá không? Có thể khuyến mãi một đĩa trái cây gì không?”

“Cậu mời tôi, mà hỏi tôi giảm giá hả?” Dương Bằng cực kỳ khinh bỉ Lâm Hoa không phóng khoáng.

“Không giảm thì không giảm, sau này không đến chỗ mấy người ăn cơm nữa, đắt tiền muốn chết!” Lâm Hoa cũng không khách sáo với Dương Bằng.

“Ê, cậu dù sao cũng xem như là nhân viên của nhà hàng nhé? Cậu cũng không ủng hộ việc làm ăn của nhà hàng?”

“Ngày mai tôi liền từ chức, ông đây không làm, cậu muốn sao?”

Lúc rảnh rỗi chờ đợi thức ăn mang lên, Lam Tiểu Chính thì ở một bên lẳng lặng uống trà, nghe đối thoại của hai người. Hắn đột nhiên ý thức được, hình như cho tới bây giờ Lâm Hoa cũng chưa từng nói chuyện không khách sáo và đùa giỡn với mình như thế. Vừa liếc nhìn Dương Bằng trạc tuổi như nhau với Lâm Hoa, trong lòng Lam Tiểu Chính là nổi lên ganh tỵ, hình như Lâm Hoa rất thân thiết với cậu Dương Bằng này.

Ánh mắt Lâm Hoa liếc về phía Lam Tiểu Chính, phát hiện hắn đang nhìn mình và Dương Bằng, mới phát hiện dường như Lam Tiểu Chính có chút lạnh nhạt.

“Tổng giám đốc!” Lâm Hoa không tiếp tục tán dóc với Dương Bằng nữa, kêu Lam Tiểu Chính một tiếng.

“Sao vậy?” Lam Tiểu Chính từ từ uống một ngụm trà, trà Bát Bảo ấm áp, vị đạo có chút ngọt ngào.

“Không có gì!” Lâm Hoa cũng cúi đầu uống một ngụm trà, vị ngọt tan ra trong miệng.

“Đúng rồi, còn chưa có thỉnh giáo ngài gọi là gì nữa?” Dương Bằng thấy trên bàn cơm này có hơi im ắng, Lâm Hoa cũng cúi thấp cái đầu, không nói một lời.

“Lam Tiểu Chính, gọi thẳng tên tôi là được rồi!”

“Chuyện là, Lâm Hoa cậu ấy... Chuyện là... Tôi cũng không phải cố ý muốn tới quấy rầy các người!” Dương Bằng cũng có chút ngượng ngùng không biết nên mở lời thế nào.

“Không sao, tôi và Lâm Hoa là đi ra ăn cơm tối. Cậu đã là bạn của cậu ấy vậy chúng ta cũng nên quen biết một chút!” Lam Tiểu Chính nhàn nhạt đáp lại.

“Ồ?” Dương Bằng thật có hơi thắc mắc, bạn của Lâm Hoa, anh muốn biết để làm gì?

“Quý khách, thức ăn lên!” Đúng lúc thức ăn mang lên, cắt đứt cái thắc mắc mà Dương Bằng muốn thoát ra.

Thức ăn từ từ mang lên đầy đủ, Lam Tiểu Chính gọi thức ăn đầy một bàn, ba người rõ ràng không ăn hết.

“Anh gọi nhiều như vậy để làm gì?” Lâm Hoa nhìn không được phàn nàn với Lam Tiểu Chính.

“Đóng gói” Hai chữ ngắn gọn nhanh chóng.

Lâm Hoa có chút ngốc lảng nhìn Lam Tiểu Chính, cậu chưa từng nghĩ tới, người như hắn, còn nhớ rõ phải phát huy tính tiết kiệm truyền thống mỹ đức quang vinh, đồ ăn còn dư thì đóng gói lại.

“Nhanh ăn đi, không phải đói bụng à? Tôi đi toilet một chuyến!”

Thấy bóng lưng Lam Tiểu Chính rời đi, Dương Bằng rốt cuộc không nhịn được “Cậu nói đi, cậu và cái vị tổng giám đốc này của cậu rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Quan hệ gì đâu, ảnh chính là tổng giám đốc của công ty chúng tôi mà” Ánh mắt Lâm Hoa có chút lay động, Dương Bằng này chắc không phải nhìn ra chuyện gì chứ?

“Nào có đơn giản như vậy!” Dương Bằng có chút bất mãn liếc Lâm Hoa một cái “Không khí giữa hai người chính là không bình thường!”

“Có cái gì không bình thường, cậu nghĩ nhiều quá!” Lâm Hoa gân cổ tranh cãi với Dương Bằng.

“Cậu là người như thế nào tôi không biết? Thậm chí trò chuyện với một giáo viên, cậu cũng run lấy bầy. Tôi thấy nha, cậu đối với vị tổng giám đốc của cậu thì không phải như vậy, một chút cũng không khách sáo” Dương Bằng có chút khinh thường nhìn Lâm Hoa, cái thằng nhóc thấy lãnh đạo và giáo viên, thì lá gan liền bé xiu vâng vâng dạ dạ.

“Nào có?” Lâm Hoa lớn tiếng phản bác, mình có nhát gan như thế đâu?

“Vậy cậu nói, bữa cơm này là cậu mời hay anh ta mời?”

“Tôi... Anh...” Lâm Hoa bị nghẹn họng.

“Anh ta mời? Tôi đoán là không sai mà, tôi mặc kệ, cậu còn phải mời tôi ăn một bữa nữa!”

“Dựa vào cái gì?” Lâm Hoa có chút không vui.

“Lẽ nào cậu không cần mời tôi một bữa cơm?”

Lúc Lam Tiểu Chính trở lại, thì thấy Lâm Hoa và Dương Bằng bá vai bá cổ, rất khí thế tranh chấp gì đó với nhau. Điều này làm trong lòng Lam Tiểu Chính càng thêm khó chịu, mình mới đi một lúc như thế, Lâm Hoa này liền náo loạn với thằng con trai khác thành một đoàn.

Rất bình tĩnh trở về chỗ ngồi, Lam Tiểu Chính bắt đầu ăn, vẫn thật sự đói bụng.

Nhận ra được Lam Tiểu Chính đã quay về, Lâm Hoa và Dương Bằng cũng không tiếp tục náo loạn nữa, bắt đầu ăn.

“Đúng rồi, còn có một việc đã quên nói với cậu” Ăn được phân nửa, Dương Bằng mở miệng nói với Lâm Hoa.

“Ái giê?” (cái gì) Miệng Lâm Hoa ngậm đầy bắp xào với hạt thông, phát âm có hơi không rõ ràng.

“Trương Đình Đình sắp kết hôn rồi”

“Kết hôn?” Lâm Hoa tròn to hai mắt nhìn, làm thế nào lại có người sắp kết hôn nữa?

“Đúng vậy. Đây chính là hoa khôi của lớp chúng ta, hơn phân nửa nam sinh trong lớp đã từng thầm mến cô nàng” Ngành khoa học kỹ thuật, trong lớp thật ra cũng chỉ có sáu nữ sinh.

“Nhưng cô ấy không mời tôi” Trong lòng Lâm Hoa vẫn là có một tia thầm than, ngàn vạn lần đừng mời mình, mình không có tiền mừng cưới đâu.

“Sao mà không mời, tôi nói tôi ở gần chỗ cậu, cứ liền đưa tấm thiệp mời cậu cho tôi!”

Về mặt Lâm Hoa lúc này có chút đau thương, cháu của mình sắp làm tiệc đầy tháng, bây giờ lại có bạn cùng lớp kết hôn, chuyện này bảo cậu phải sống thế nào.

Nỗi đau thương này ở trong mắt Lam Tiểu Chính nhìn thấy liền thay đổi ý nghĩa. Trương Đình Đình này là ai? Nghe nói cô nàng sắp kết hôn, phải lộ ra biểu tình khổ sở như thế sao? Hay là Lâm Hoa thích cái cô nàng gọi là Trương Đình Đình này? Cái suy nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu Lam Tiểu Chính, thấy biểu tình của Lâm Hoa, trong lòng càng bức bối, nhưng mà về mặt lại rất bình tĩnh.

Thế nhưng Lâm Hoa không nghĩ nhiều như vậy, cũng không thể nào chú ý tới suy nghĩ trong đầu Lam Tiểu Chính.

“Cổ kết hôn, mời tôi đúng không?” Lâm Hoa có chút oán hận nói.

Lẽ nào cô nàng biết em thầm mến nàng ta, mà nàng ta vẫn là muốn mời, cho nên em có chút oán hận? Lam Tiểu Chính nghĩ.

“Trước bữa tối hôm đó, tôi nhất định sẽ nhịn đói cả ngày!” Lâm Hoa nghĩ nhất định phải ở bữa tiệc ăn cho đủ vốn lại, đây cũng đều là tiền mà!

Đây là muốn tuyệt thực gây rối? Yêu mến cô nàng kia như thế à? Lam Tiểu Chính nghĩ.

“Cô ấy tại sao phải mời tôi? Tại sao phải mời tôi?” Tuy nói là học chung bốn năm đại học, thế nhưng Lâm Hoa lại không quen với cô ta, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng chưa có nói qua mấy câu.

Là vì cô nàng sắp kết hôn, em có chút phát điên? Lam Tiểu Chính nghĩ.

“Cậu không phải hẹp hòi như thế chứ?” Đây là Dương Bằng nói. Y cũng biết, hai năm gần đây bạn học kết hôn rất nhiều, cũng đều mời mấy bạn học cùng lớp. Biết tình trạng kinh tế của Lâm Hoa, cậu cũng từng oán giận qua với y chuyện bỏ bao lì xì. Y lúc đó liền cười nhạo Lâm Hoa, bảo cậu cũng kết hôn đi, rồi kiểm tiền trở về lại.

Chẳng lẽ giữa bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì đó, Lâm Hoa bị cô nàng này đá, cho nên Dương Bằng mới nói Lâm Hoa hẹp hòi, không muốn tham gia hôn lễ của cô nàng? Lam Tiểu Chính nghĩ.

Suy đi nghĩ lại, Lam Tiểu Chính mất hết khẩu vị, để đĩa xuống, không muốn ăn nữa.

Lâm Hoa đang ở đây đau lòng nhức óc vì mất một món tiền mừng cưới đáng kể, ngón từng ngậm từng ngậm thức ăn giống như là ăn cho hả giận. Ngẩng đầu, thì thấy Lam Tiểu Chính ngồi ở đối diện buồn đũa xuống, không ăn nữa.

“Tổng giám đốc, sao anh không ăn?”

“Không muốn ăn. Cậu ăn nhanh lên một chút, ăn xong chúng ta đi ngay!” Lam Tiểu Chính lạnh lùng nói.

Lâm Hoa có chút không hiểu giọng điệu đột nhiên trở nên lãnh đạm của Lam Tiểu Chính, mình cũng đâu có làm chuyện gì sai!

Dương Bằng ngược lại không để ý gì hết, vẫn tiếp tục ăn. Lâm Hoa hơi buồn buồn ăn tiếp, mình còn chưa ăn no. Nhưng mà, thấy Lam Tiểu Chính chỉ uống trà, không hề ăn đồ ăn, cũng không có hứng thú ăn cái gì nữa.

Lúc Lam Tiểu Chính tính tiền, vẫn đấu tranh với Dương Bằng một chút. Cuối cùng vẫn là Lam Tiểu Chính thanh toán, nhưng được giảm giá mười phần trăm.

Khi Lâm Hoa đi theo Lam Tiểu Chính, Dương Bằng còn cố ý dặn dò ngày kết hôn của hoa khôi lớp, muốn cậu cùng đi với mình.

Nghe thấy Dương Bằng nói chuyện này với Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính gia tăng bước chân liền đi ra khỏi nhà hàng, không chờ đợi Lâm Hoa đang bị Dương Bằng lừa nhai.

End chap 23

24. Chương 24: Điều Bất Ngờ

Editor: Tiểu Hách

Chờ đến khi Lâm Hoa cũng lên xe, Lam Tiểu Chính đã ở trên xe đợi một lúc lâu.

“Sao anh đi nhanh vậy? Đồ ăn cũng còn chưa có đóng gói đã đi!” Lâm Hoa đóng cửa xe liền bắt đầu lái nhai nói với Lam Tiểu Chính, hẳn đi quá nhanh, cậu muốn đóng gói thức ăn cũng không kịp.

Lam Tiểu Chính nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm Hoa, ánh mắt có chút lãnh đạm “Bây giờ em vẫn có

thể quay trở lại đóng gói!”

“Thôi, bỏ đi” Thấy Lam Tiểu Chính hình như rất tức giận, Lâm Hoa có chút ngượng ngùng nói ra.

“Anh xảy ra chuyện gì? Sao nổi giận vậy?” Lâm Hoa cảm thấy bầu không khí lúc này có chút im ắng.

Lam Tiểu Chính ở trong xe chần chừ không lái xe, vẫn cứ ngồi yên như thế.

“Em và cái cậu Dương Bằng kia thân lắm hả?”

“Hử? Sao tự nhiên hỏi chuyện này?” Lâm Hoa gãi đầu một cái, chuyện đó có liên quan gì đến Dương Bằng? Chẳng lẽ là mình và Dương Bằng làm cho anh ta tức giận?

“Dương Bằng là bạn học chung thời đại học của em, cũng là bạn cùng phòng bốn năm” Lâm Hoa cẩn thận trả lời “Anh còn chưa nói cho em biết vì sao anh lại không vui?”

“Tôi tức giận à?”

“Ừm” Lâm Hoa dùng sức gật đầu.

Lam Tiểu Chính đột nhiên nhích người tiến đến, nhìn chằm chằm Lâm Hoa đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cả người giống như là đè lên trên người cậu.

“Tiểu... Tiểu Chính, anh làm sao vậy?” Tâm trạng Lâm Hoa căng thẳng, không biết rõ Lam Tiểu Chính bị cái quái gì.

Mặt của Lam Tiểu Chính kề sát vào mặt Lâm Hoa, cậu cũng có thể cảm nhận được có hơi thở nóng bỏng phun ở trên mặt, cái cảm giác ngứa ngứa nhột nhột, làm cho mặt Lâm Hoa hơi ửng hồng.

Lâm Hoa đột nhiên nghĩ đến Lam Tiểu Chính mới vừa rồi hỏi chuyện của Dương Bằng, chẳng lẽ là ghen tị sao? Hẳn vì khó hiểu mình và Dương Bằng có quan hệ gì? Chuyện này thực sự cần phải giải thích một chút rồi.

“Tiểu...” Lâm Hoa mới vừa nói ra khỏi miệng một chữ, hô hấp lại đột nhiên bị ngưng đọng. Đôi môi ẩm áp của Lam Tiểu Chính kề ở trên môi cậu.

Cảm giác được Lam Tiểu Chính là đang hôn cậu, mặt của Lâm Hoa nháy mắt đỏ toàn tập, nhưng mà cái nụ hôn này cậu chờ mong đã lâu.

Lâm Hoa nhắm mắt lại, Lam Tiểu Chính chỉ là kẻ sát môi cậu, nhẹ nhàng tô lại bờ môi. (đại khái chỗ này môi Lam ca khê lướt nhẹ trên môi Hoa Hoa, giống như hành động tô son)

Cho dù chỉ là như vậy, Lâm Hoa cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, đây coi như là lần đầu tiên Lam Tiểu Chính chính thức hôn cậu.

“Anh có thể đi cùng với em đến một lễ cưới không?” Lam Tiểu Chính không lâu lắm liền thả ra Lâm Hoa, cậu muốn giữ lại, nhưng cuối cùng từ bỏ. Lam Tiểu Chính vẫn còn đè lên trên người mình, Lâm Hoa khê hỏi.

Ánh mắt Lam Tiểu Chính liền lạnh trong chớp mắt “Tại sao? Chẳng lẽ đó là đám cưới bạn gái cũ của em?”

“Không... Không phải” Nhận thấy được Lam Tiểu Chính thay đổi tâm tình, Lâm Hoa có chút khẩn trương.

“Đó là gì?”

“Đi chung với em, chúng ta cùng nhau chia đều tiền mừng cưới nha!” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng, mình là nghĩ cách xoay chuyển những thứ nhỏ nhặt này để tiết kiệm tiền.

“Cái gì?” Lam Tiểu Chính có chút kinh ngạc, chuyện đó và số tiền mừng cưới có quan hệ gì?

“Cho dù anh không ra, thì một mình em chi ra” Dù sao cũng đã nói ra miệng, Lâm Hoa liền thẳng thắn tự nhiên nói ra “Anh cùng đi với em, ăn chục một bữa thiệt đã, dù sao cũng là em bỏ tiền!”

“Em vừa rồi là vì phải bỏ ra tiền mừng cưới, cho nên mới cảm thấy đau khổ như vậy?” Lam Tiểu Chính nhìn Lâm Hoa, có chút dễ khóc dễ cười.

“Đúng vậy!” Vừa nói đến cái này Lâm Hoa cũng hơi kích động “Bốn năm đại học em cũng không nói qua mấy câu với cái cô gọi là Trương Đình Đình gì đó, vậy mà kết hôn lại nhớ đến em. Ai kết hôn cũng gọi em, sinh con cũng gọi em, lúc có thể nhận quà cáp cũng gọi em, lúc chia tiền sao không thấy gọi em chứ?”

Lam Tiểu Chính im lặng nhìn Lâm Hoa, cảm thấy bản thân lúc này thể hiện giống như thằng đàn, mình và bộ não của Lâm Hoa căn bản cũng không ở cùng một chỗ.

Bị Lam Tiểu Chính lại đột ngột hôn lên, Lâm Hoa có chút phản ứng không kịp. Ngay khi mình tức giận nói ra mấy câu kia, môi của hắn lại áp chế tiếp tục. Lúc này không chỉ là kẻ sát môi Lâm Hoa nữa, đầu lưỡi lướt qua hàm răng cậu, lại cạy ra một cái khe hở, Lâm Hoa giật mình một cái, không dám nhúc nhích chút nào.

Từ trước đến giờ chưa từng đón nhận nụ hôn, Lâm Hoa cũng nín thở thuận theo, lại không nỡ rời khỏi Lam Tiểu Chính. Đến khi Lam Tiểu Chính buông cậu ra, Lâm Hoa chỉ còn thở hổn hển từng hơi một.

Tiếng cười khúc khích của Lam Tiểu Chính truyền đến, khiến cho vết tích ửng hồng của Lâm Hoa biến mất, nhưng lại biến thành đỏ thắm.

Đây nhất định là cười nhạo.

“Anh... Rốt cuộc anh có đi không?” Lâm Hoa có chút không vui, cậu còn chưa nhận được câu trả lời đó!

“Đi, sao mà không đi, số tiền em đưa ra đều lấy trở về!”

“Vậy anh muốn chia đều với em?”

“Tôi chi ra hết!”

“Thực sự?” Hai mắt Lâm Hoa nhìn Lam Tiểu Chính, phóng xuất ra tia sáng hy vọng.

“Ừm” Lam Tiểu Chính gật đầu.

Suy nghĩ lại, Lâm Hoa lắc đầu “Nhưng thật ra cũng không cần phải bỏ ra hết, nếu hỏi đến, cổ dù sao cũng là bạn học của em đâu phải của anh, mỗi người một nửa được rồi!”

“Vậy tại sao em không bỏ ra hết?” Đối với logic của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính cảm thấy thật đúng là không phải người bình thường có thể lý giải được.

“Sao anh có thể ăn uống chùa?” Liếc Lam Tiểu Chính một cái, biểu đạt sự xem thường của mình. Còn nói bỏ ra toàn bộ mà, sao bây giờ cũng đổ hết lên trên đầu cậu.

Lâm Hoa đổi lấy lại là tiếng cười khúc khích của Lam Tiểu Chính.

Lúc sắp đến cửa viện nhà Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính liền dừng xe lại.

“Còn chưa tới mà” Lâm Hoa nhìn bên ngoài, bình thường Lam Tiểu Chính đều đưa mình lên phía trước nữa.

“Cái công việc kia, em còn muốn tiếp tục làm nữa không?” Lam Tiểu Chính hỏi là công việc phục vụ ở nhà hàng.

“Em cũng không biết nữa” Lâm Hoa cũng nhún mày một cái, cái công việc phục vụ ở nhà hàng cũng mệt mỏi lắm, mỗi ngày đều phải làm việc đến khuya lắc khuya lơ. Thế nhưng Lâm Hoa lại muốn Lam Tiểu Chính đều có thể đưa tiền mình mỗi tối.

“Vậy em ở buổi làm có thể tự mình quay về không?”

“Sẽ buồn ngủ” Lâm Hoa thành thật trả lời.

“Thế liều mạng kiếm tiền làm cái quái gì? Em cũng chưa nói với tôi!”

“Chuyện đó... Chuyện đó...” Lâm Hoa có chút ấp a ấp úng nói ra “Để dành vốn cưới vợ!”

“Gi?” Lam Tiểu Chính nhướn cao lông mày, nghĩ mình đang nghe nhầm.

“Dành tiền cưới anh” Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính giống như là đang muốn chế nhạo mình, hết sức nghiêm túc nói ra những lời này.

Lúc này đổi lại Lam Tiểu Chính nói không ra lời.

Lâm Hoa nhất định là cố ý.

“Từ chức cái công việc kia!” Lam Tiểu Chính nói với giọng điệu không cho phép từ chối.

“Biết rồi”

Lâm Hoa thì thầm đáp, có chút không cam lòng không tình nguyện “Nhưng mà em muốn anh có thể đưa đón em mỗi tối!”

Lâm Hoa có chút thấp thỏm chờ Lam Tiểu Chính trả lời, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời.

“À... em đùa giỡn, anh chớ coi là thật!”

“Cái phòng trọ nhỏ của em còn thuê không?”

Lâm Hoa chớp mắt mấy cái, cho dù Lam Tiểu Chính không trả lời mình, sao lại nhảy đến một vấn đề khác?

“Ừ, đương nhiên là thuê, phòng trọ đó quả thực là chỗ tiện nghi nhất ở gần đây!”

“Tôi cho em thuê một phòng”

“Ồi? Anh còn có nhà khác à?”

“Tôi cho em thuê phòng khách”

“ ... ”

Đối với chuyện Lam Tiểu Chính nói muốn đem phòng khách cho Lâm Hoa thuê, cậu hiện tại đều cảm thấy lằng lằng bay bổng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua căn phòng, so với căn phòng ngũ tạng câu toàn bề bộn của mình thì sạch sẽ ngăn nắp hơn nhiều, bởi vì cũng chỉ có một cái giường cùng với một cái tủ treo quần áo, và một phòng vệ sinh riêng.

Đối với việc mình làm sao lại đến nhà Lam Tiểu Chính đêm nay, Lâm Hoa cũng có chút không nói rõ được. Việc này là do chủ phòng trọ nói để cho mình trước tiên xem xét phòng trọ, thấy hợp rồi quyết định có thuê hay không, còn có thể ngủ thử trước một đêm.

Cho nên, tối hôm nay Lâm Hoa là tới ở thử.

Nằm ở trên giường, đôi mắt hạt châu của Lâm Hoa đảo tới đảo lui. Đối với thái độ của Lam Tiểu Chính, cậu cũng chưa từng hiểu rõ.

Lam Tiểu Chính có đôi khi coi cậu như một đứa bé mà chăm sóc, có thể một chút ý tứ của phương diện kia hẳn cũng không có. Có đôi khi, Lâm Hoa lại cảm thấy Lam Tiểu Chính đối với mình rất quan tâm, chính là quan tâm ở phương diện kia, cậu cảm thấy nhận thức của mình không có sai.

Càng ngày càng rối bời, Lâm Hoa buồn bực cào cào tóc.

Haizzz, nói yêu nhau là giày vò người ta như thế sao?

Đối với cái kết quả ở thử lần này, Lâm Hoa vẫn không có một đầu mối, cậu nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ việc này giống như là sống chung.

Sống chung? Cái từ này mọc lên làm cho Lâm Hoa ngạc nhiên nhiều lần, cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Sáng hôm sau Lam Tiểu Chính ngược lại không hỏi ý kiến của Lâm Hoa, việc này làm cho Lâm Hoa đã chuẩn bị một đồng lớn giải thích, và ý tưởng giả bộ từ chối cũng không triển khai ra. Điều đó khiến cho Lâm Hoa rất là buồn bực.

“Em đi về” Lâm Hoa làm điểm tâm cho Lam Tiểu Chính, hai người cùng ăn. Cậu ở trước mặt hẳn lúc ăn lúc hiện, lau sàn nhà, lau ban công, tưới chậu hoa. Còn thiếu nằm úp sấp trong khoảng không lau cửa kính, thế nhưng Lam Tiểu Chính vẫn là cái gì cũng chưa nói.

Lam Tiểu Chính gật đầu.

“Em đi thiệt đó!”

“Còn muốn tôi tiễn em sao?” Lam Tiểu Chính nhú mồm một cái, không muốn đi ra ngoài.

“Anh...” Lâm Hoa triệt đề là không có lời nào, lẽ nào hắn đã quên những gì đã nói đêm qua rồi?

“Quên đi, em đi!”

“Ừ, ngày mai nhớ đi làm!”

“Biết rồi mà!” Lâm Hoa có chút oán hận từ trong kẽ răng bật ra ba từ.

Haizzz, trong lòng của nhân viên nhỏ dấy lên chua xót, ai có thể hiểu được?

Lâm Hoa gọi điện nói chuyện với Dương Bằng, nói là mình không đi làm, việc này cũng làm cho cậu bị Dương Bằng giảng đạo một hồi thật lâu. Nhưng Lâm Hoa nhớ mãi không quên, lại là tiền lương của mình, Dương Bằng khinh bỉ ai đó một phen.

Thứ hai, lúc thức dậy, Lâm Hoa vẫn còn không biết rõ, tình hình hôm nay là thứ mấy.

Đến khi Lâm Hoa vội vã quẹt thẻ vàng ở những phút cuối cùng, toàn bộ thế giới đều có loại cảm giác thư thái, một trăm đồng này là khen thưởng toàn bộ chuyên cần đó!

Một lệnh thuyền chuyển rơi xuống trong tay Lâm Hoa, trong lòng Lâm Hoa ngũ vị tạp trần. Cái chức tổ trưởng bộ phận kỹ thuật này, cậu ngồi cũng còn chưa nóng hổi, lại điều động cậu quay về. Người sinh viên thay thế cậu lúc trước lại ngồi vào vị trí của cậu, thì ra người ta vốn chính là kỹ thuật viên tài giỏi.

Haizzzz, đây rốt cuộc là cái chuyện treó ngoe oái oăm gì đây?

Suy nghĩ lại thoảng cái xoay chuyển, Lam Tiểu Chính làm việc này chính là vì có thể để cho mình đi Đài Loan sao?

Lâm Hoa bỗng nhiên vui vẻ lắm! Cả người đều bay bổng. Cậu nghĩ lát nữa còn phải kiến nghị với Lam Tiểu Chính một chút, tiền lương kia cũng đừng giảm xuống. tình trạng chung của một số bé thụ được voi đòi ma mút (˘O˘)

End chap 24

25. Chương 25: Thuê Hay Không Thuê

Editor: Tiểu Hách

Lúc đến chỗ chị Trần báo cáo, gương mặt chị Trần vẫn là suy sụp vô cùng, sắc mặt có hơi ửng đỏ nhìn Lâm Hoa.

Lâm Hoa cười thầm trong lòng, cậu không biết bà chị Trần này rốt cuộc là nghĩ thế nào, thế nhưng Lâm Hoa đặc biệt hiểu rõ: Đây là một tình địch, một tình địch ăn mặc trang điểm diêm dúa.

“Tôi không biết rõ tổng giám đốc vì sao điều cậu trở về, nhưng tôi dám chắc là cậu đã làm sai đâu đó, mới có thể giáng chức của cậu” Chị Trần ngồi trên ghế làm việc, ngược cằm, hai tay khoanh lại, nhìn Lâm Hoa cúi đầu đứng trước mặt.

“Em biết” Lâm Hoa nhỏ giọng lên tiếng.

“Cậu đã bị điều trở về lại, thì cậu ngồi ở chức vị này làm việc thật tốt cho tôi, cậu cũng không muốn bị giáng chức nữa?”

“Dạ” Lâm Hoa gật đầu trả lời.

“Được rồi, cậu đi làm việc đi, đừng để cho tôi phát hiện cậu lười biếng” Ngón tay thẳng tắp chỉ vào Lâm Hoa, nghiêm nghị nói.

“Đã biết” Lâm Hoa âm thầm bĩu môi, bản thân tức giận cũng đừng giận chó đánh mèo người khác.

Từ phòng làm việc chị Trần đi ra, Lâm Hoa cứ mắc cười. Không biết có phải sống bên cạnh Lam Tiểu Chính một thời gian dài, cậu cảm thấy lá gan của mình càng ngày càng lớn, cái này là theo chân Lam Tiểu Chính luyện ra được.

“Vào đi” Lâm Hoa gõ cửa phòng Lam Tiểu Chính một cái, nghe thấy hân đáp lời với mình, mới mở cửa đi vào.

“Tổng giám đốc” Lâm Hoa mang nụ cười trên mặt, thật là vui vẻ cười với Lam Tiểu Chính.

“Chuyện gì mà vui vẻ như thế?” Thấy là Lâm Hoa đi vào, Lam Tiểu Chính từ trên ghế làm việc đứng lên, ngồi vào ghế sofa, ý bảo Lâm Hoa cũng ngồi xuống.

“Anh điều em trở về rồi” Lâm Hoa ngồi vào bên cạnh Lam Tiểu Chính, mím chặt môi nói.

“Em không muốn quay về lại? Nhưng mà với trình độ của em, sao có thể làm tổ trưởng phòng kỹ thuật” Lam Tiểu Chính tiện tay rót hai ly trà cho hai người, đưa cho Lâm Hoa.

Lâm Hoa có chút ngưng ngừng tiếp nhận ly trà, cầm trong tay “Em vô dụng như thế à?”

“Chứ em nghĩ sao?” Lam Tiểu Chính nhú mày nhìn Lâm Hoa.

Cúi đầu uống một hớp trà, Lâm Hoa lựa chọn không trả lời vấn đề này.

“Chuyện thuê phòng, em suy tính thế nào rồi?” Ngay lúc Lâm Hoa vừa uống một hớp trà, Lam Tiểu Chính nói.

“Khụ” Lâm Hoa bị sặc nước, nước trà văng đầy bàn.

“Uống một hớp trà cũng có thể sặc?” Lam Tiểu Chính vỗ sau lưng Lâm Hoa, làm cho cậu thuận khí.

Được Lam Tiểu Chính giúp thuận khí trở lại, Lâm Hoa mới chậm rãi trả lời “Chuyện đó... Em vẫn chưa nghĩ xong...”

“Vậy em cứ tiếp tục suy nghĩ đi!” Lam Tiểu Chính thả tay của mình ở sau lưng Lâm Hoa xuống.

“Anh!”

“Sao nào?”

“...” Lâm Hoa nói không ra lời, chẳng lẽ vừa mới nói còn đang suy tính, ngay lập tức liền đồng ý với hắn?

“Được rồi.” Thấy Lâm Hoa xấu hổ ngồi im lặng ở đó, Lam Tiểu Chính cảm thấy buồn cười “Em cứ thuê căn phòng nhỏ kia đi, lúc rảnh rồi thì đi giúp tôi dọn dẹp nhà một chút, vừa vặn từ chức cái công việc bán thời gian kia!”

Nói xong, Lam Tiểu Chính ném một cái chìa khóa cho Lâm Hoa.

“Tiểu.. Tiểu Chính” Tiếp nhận cái chìa khóa, Lâm Hoa có chút không dám tin mở to hai mắt nhìn “Anh đây là muốn mượn em làm công việc bán thời gian sao?”

“Không muốn thì trả lại cho tôi!” Lam Tiểu Chính nói xong đưa tay ra, chuẩn bị cầm lấy cái chìa khóa trên tay Lâm Hoa.

“Sao mà hồng muốn!” Lâm Hoa vội vàng cất cái chìa khóa vào trong túi “Đã đưa đồ ra ngoài sao có thể lấy trở về!”

Từ phòng tổng giám đốc đi ra, nụ cười trên mặt Lâm Hoa cũng chưa từng biến mất. Chờ đã! Lâm Hoa nhớ lại một chuyện quan trọng còn chưa có nói với Lam Tiểu Chính.

“Tiểu Chính!” Lâm Hoa xoay người lại đẩy ra một cái khe cửa, thò đầu vào trong, thiết nịnh hót gọi Lam Tiểu Chính.

“Chuyện gì?”

“Chuyện là...” Lâm Hoa thành thật mở cửa đi vào, đứng ở trước mặt Lam Tiểu Chính.

“Tiền lương kia có thể dùng điều chỉnh được không?”

“...”

Vì có cái chìa khoá nhà của Lam Tiểu Chính, những lúc Lâm Hoa rảnh rỗi, sẽ chạy đến nhà hắn, quét tước và dọn dẹp nhà cho hắn, không thì làm một chút cơm cho hắn.

Lam Tiểu Chính hầu như mỗi ngày đều sẽ tăng ca đến rất khuya. Lúc trước Lâm Hoa làm việc ở nhà hàng, Lam Tiểu Chính thỉnh thoảng đưa đón cậu, cũng không phải cố ý làm vậy.

Bây giờ Lâm Hoa không làm việc ở nhà hàng nữa, mỗi ngày đều đúng giờ tan ca. Sau khi tan ca, Lâm Hoa đi ngay đến nhà Lam Tiểu Chính nấu cơm tối cho hắn, rồi mới dùng cà men giữ nhiệt bới cơm cho hắn.

“Tiểu Chính” Trong công ty lại chỉ còn mỗi mình Lam Tiểu Chính, ngoại trừ phòng tổng giám đốc, khắp nơi đều đen thui một vùng, Lâm Hoa trực tiếp đẩy ra cửa phòng làm việc của hắn.

“Em đến rồi” Lam Tiểu Chính vươn vai duỗi thắt lưng, xoa xoa khóe mắt.

“Anh làm gì mà ngày nào cũng tăng ca trễ thế, hồng có ai liều mạng bằng anh” Lâm Hoa để cà men giữ nhiệt xuống, mở ra, cầm từng tảng đồ ăn để ra bên ngoài.

“Bây giờ lớn gan rồi, dạy đời cả tôi?” Lam Tiểu Chính ngồi trên ghế sofa, nhìn cơm nước Lâm Hoa làm. Món ăn rất ngon, đương nhiên mùi vị cũng khá. Mấy ngày nay, cảm giác thèm ăn của Lam Tiểu Chính điều bị Lâm Hoa khơi dậy.

“Nào có?” Lâm Hoa thề lười. Ở bên cạnh Lam Tiểu Chính thời gian dài, mới biết được, ngoại trừ cười nhạo người ta, hẳn chính là không có thừa biểu tình gì hết.

Hai người ở chung cũng càng ngày càng tự nhiên hơn, Lâm Hoa không còn nhút nhát nữa, Lam Tiểu Chính thỉnh thoảng cũng sẽ chọc ghẹo Lâm Hoa vài câu. Nhưng mà, những câu này cậu nghe đến, lại cảm thấy dễ nghe khác thường.

“Đúng rồi, tuần này bạn học chung lớp của em kết hôn, anh đã nói đi với em!” Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính cùng nhau ăn cơm, vẫn là cậu đến nhà Lam Tiểu Chính nấu cơm tối cho hắn, sau đó cả hai người cùng nhau ăn.

“Thứ mấy?”

“Thứ bảy”

“Em chọn quà xong chưa?” Lam Tiểu Chính gấp một miếng cánh gà, Lâm Hoa làm cơm là càng ngày càng ăn ngon.

“Còn phải chọn quà tặng? Bộ không phải tặng lì xì là được à?” Lâm Hoa thực sự không hiểu, nếu mà tặng quà, vẫn còn phải tặng tiền mừng cưới nữa sao?

Nếu như vừa phải đưa lì xì vừa phải tặng quà, đây chẳng phải là rất thiệt thòi?

Yên lặng liếc mắt nhìn Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính không nói gì

“Muốn tặng quà thiệt hả? Em chưa từng tặng quà” Thấy Lam Tiểu Chính im lặng, Lâm Hoa lại không biết làm sao chọc đến hắn, dù có chuyện gì đi nữa chỉ cần Lam Tiểu Chính mất hứng, thì sẽ không nói lời nào. Cậu và não bộ của hắn không ở chung một chỗ, Lâm Hoa cũng là nhận thức như thế.

“Không tiền thì nói không tiền đi, một hồi tôi đưa cho em hai ngàn đồng, góp (hùn) tiền!”

“Hai ngàn đồng? Còn không bằng anh để dành cho em!” Lâm Hoa có chút kích động.

“Hử? Thiếu?”

“Anh nói gì? Anh là cái thứ phá của hay là bị đàn hả? Em với cô ta đâu có thân, tặng nhiều như vậy để

làm chi? Tiệc đầy tháng của cháu em phải tính làm sao? Lẽ nào em phải tặng năm ngàn à? Nhiều nhất chỉ đưa sáu trăm thôi!”

“Em nói cái gì?”

“Em nói gì, anh không nghe được hả? Không.. Nghe.. Rõ.. ôi” Thanh âm dần dần thấp xuống, lấp bấp, chờ đến khi ý thức được mình nói gì, mọi chuyện hết thấy đều đã quá muộn.

“Cái đó, Tiểu Chính...” Ánh mắt của Lâm Hoa liếc trái liếc phải, là không nhìn thẳng vào Lam Tiểu Chính.

Đến lúc nghe được tiếng cười của Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa mới dám đem ánh mắt nhìn về phía hắn.

“Tôi rất vui” Lam Tiểu Chính nói.

Lâm Hoa có chút bối rối, lẽ nào còn có người thích bị quở trách?

“Lúc thấy em nói chuyện với cậu quản lý nhà hàng kia, tôi đã suy nghĩ, đến khi nào em có thể đối với tôi như đối với cậu ta”

“Anh và cậu ta không giống nhau!”

“Hửm? Sao mà không giống nhau? Em và cậu ta có thể trò chuyện như thế, cũng có thể náo loạn như vậy, ở trước mặt tôi, thì cái gì cũng không nói. Tôi có đáng sợ thế không?”

“Anh không giống với cậu ta, cậu ta là bạn học, anh là... anh là... Dù sao ngay ngay từ đầu, anh cũng là rất đáng sợ!”

“Cái gì?” Lam Tiểu Chính xích lại gần Lâm Hoa, muốn nhìn thấy cậu cúi đầu, bộ dạng đỏ mặt nói chuyện.

Lâm Hoa ngẩng đầu lên liền thấy gương mặt phóng lớn của Lam Tiểu Chính, ánh mắt sáng ngời ngăm nhìn mình. Chợt một cái, mặt Lâm Hoa càng đỏ hơn.

Lam Tiểu Chính dán môi mình lên môi Lâm Hoa, nhẹ nhàng chạm vào. Lâm Hoa nhắm mắt lại, tay duỗi ra ôm bên hông của hắn. Đầu ngón tay của Lam Tiểu Chính xoa vuốt lưng của cậu.

Bầu không khí ấm áp nhàn nhạt từ trên người cả hai lan tỏa ra, Lam Tiểu Chính như vậy, khiến cho Lâm Hoa trầm mê không dứt.

Không biết qua bao lâu, Lam Tiểu Chính buông ra Lâm Hoa, dùng chóp mũi cọ nhẹ chóp mũi của cậu.

“Ăn”

“Hả?” Lâm Hoa còn chìm đắm trong sự ôn nhu của Lam Tiểu Chính, không có nghe rõ hắn nói.

Đến lúc nghe thấy có tiếng cười, Lâm Hoa mới phản ứng được. Hắn lại đang chọc ghẹo mình.

“Thức ăn nguội, ăn mau đi!” Chịu không nổi Lam Tiểu Chính cười nhạo, Lâm Hoa có chút giận dữ nói.

Cúi đầu mỉm cười hai tiếng, Lam Tiểu Chính ngừng lại vẫn là cho Lâm Hoa mặt mũi, tiếp tục ăn cơm tối của cậu làm.

“Đúng rồi, em mới vừa nói gì? Tiệc đầy tháng cháu trai?” Lam Tiểu Chính hình như vừa nghe được tin tức này.

“Ừm, con của anh em mới sinh, mẹ em nói phải làm tiệc đầy tháng, bảo em trở về. Hơn nữa, lần trước mua lon trà ở Đài Loan, cũng muốn mang về cho ba em!”

“Khi nào?”

“Còn tới hai tuần lễ lận, sớm mà. Làm sao vậy?”

“Không có gì” Lam Tiểu Chính rũ xuống mí mắt, gấp một cọng rau.

Hơi lạnh.

Chờ tới khi hai người ăn xong cơm tối, Lam Tiểu Chính làm xong công việc, lúc hai người đi ra, bóng đêm có hơi âm u.

Đã sắp vào đông sắc trời vốn rất mau tối, hiện tại vào giờ này, bên ngoài càng tối. Lúc từ trong cao ốc đi ra, Lâm Hoa rõ ràng cảm giác được một trận gió lạnh thổi đến.

“Ở đây mùa đông thật là lạnh” Lam Tiểu Chính nhìn Lâm Hoa rút cái cổ, cảm thán lên.

“Anh không quen hở? Đài Loan một năm bốn mùa đều ấm áp” Lâm Hoa chà chà tay, còn hà một hơi vào trong.

“Có gì mà không quen, lúc tôi học ở Canada, cũng như vậy.” Lam Tiểu Chính mỉm cười, rõ ràng bản thân lạnh gần chết, còn muốn lo lắng cho người khác.

“Anh từng du học ở Canada?” Lâm Hoa có chút hâm mộ nhìn Lam Tiểu Chính, cậu cả đời này cũng không biết có cơ hội xuất ngoại hay không.

“Chuyện mấy năm về trước rồi” Ánh mắt Lam Tiểu Chính có hơi ảm đạm “Đi thôi, tôi đi lái xe.” Lam Tiểu Chính không muốn nói thêm gì về vấn đề này nữa. Lâm Hoa muốn mở miệng hỏi chuyện này, cũng bị đè nén lại.

Thật ra, Lâm Hoa đối với Lam Tiểu Chính hoàn toàn không biết gì cả.

Lâm Hoa cũng muốn biết rõ mọi chuyện quá khứ của Lam Tiểu Chính, cũng muốn biết rõ hắn có một gia đình như thế nào, cũng muốn biết hắn có giới thiệu mình với người trong nhà của hắn không. Càng muốn biết, Lam Tiểu Chính rút cuộc nghĩ như thế nào.

Cậu muốn hỏi, nhưng không biết Lam Tiểu Chính có trả lời không. Quan trọng là cậu không biết nên hỏi thế nào.

Tình cảm mơ hồ ràng buộc hai người, luôn luôn ít như thế.

Xe dừng ở bên cạnh chân Lâm Hoa, mỉm cười, mở cửa xe, nhìn Lam Tiểu Chính ở bên trong lái xe.

Chỉ cần hắn ở bên cạnh là tốt rồi.

End chap 25

26. Chương 26: Hôn Lễ (1)

Editor: Tiểu Hách

Một ngày nữa đã trôi qua, buổi tối sau một ngày làm việc, Lâm Hoa chào đón một cái cuối tuần khác nữa.

Gõ cửa phòng Lam Tiểu Chính một cái, Lâm Hoa không đợi đáp lại liền đi vào.

“Tiểu Chính!”

“Tan ca?” Lam Tiểu Chính ngược nhìn lên, liền trông thấy đôi mắt Lâm Hoa, phát sáng lấp lánh nhìn mình.

“Ừ” Lâm Hoa gật đầu “Hôm nay là thứ sáu, anh vẫn phải tăng ca ư?”

“Không tăng ca” Lam Tiểu Chính đặt tất cả văn kiện trên bàn làm việc sang một bên, văn kiện quan trọng cất vào trong ngăn kéo.

Lúc Lam Tiểu Chính kéo ra ngăn kéo tủ, Lâm Hoa liếc mắt nhìn thấy cái điện thoại mình để cho hắn.

“Tiểu Chính!” Lâm Hoa có chút kích động gọi hắn.

“Sao thế?” Tay Lam Tiểu Chính dừng lại động tác đóng ngăn tủ.

“Cho em cái điện thoại!”

Vui sướng cầm cái điện thoại, Lâm Hoa lật tới lật lui ngắm nghía.

“Anh biết không, em toàn dùng điện thoại hàng nhái, loại hàng chính hãng như thế này, em chưa từng xài qua!” Tay cầm điện thoại nhấn nhá ở trước mắt Lam Tiểu Chính, còn rất thích thú khoe khoang.

Lam Tiểu Chính lựa chọn không tiếp thu câu chuyện của Lâm Hoa.

“Cho em cái điện thoại này được không? Lúc em mua nó, trái tim đều đang nhỏ máu, anh biết không?” Lâm Hoa tội nghiệp nói.

“Nếu như tôi cho em biết cái điện thoại trước đó của tôi cũng là hàng nhái thì sao?” Lam Tiểu Chính nhàu lông mày nhìn cái bộ dạng keo kiệt của Lâm Hoa.

Ánh mắt bất thiện liếc Lam Tiểu Chính một cái “Nếu như cái kia của anh là hàng nhái, em sẽ dùng cái điện thoại này đập chết anh!”

“Vậy thì em liền mất cả chì lẫn chài!” => ý Lam ca là “nhân tài lưỡng không” gần nghĩa với câu “mất cả chì lẫn chài”: ảnh mà chết thì Hoa Hoa vừa mất người vừa mất tiền

“Anh!”

“Đi!” Lam Tiểu Chính nhìn Lâm Hoa vì có một cái điện thoại mới, cười đến hai mắt híp thành một đường chỉ, có chút bất đắc dĩ cười cười. Nhưng mà, trong nụ cười càng nhiều hơn chính là sự trêu mếu nhé.

Hai người cũng khá muộn mới ra khỏi công ty, nhân viên gần như đều đã tan ca. Chạng vạng có chút ánh nắng chiều, tuy rằng không ầm ập, nhưng mà cái màu sắc vàng óng này, lại làm cho người ta cảm thấy ầm ập.

“Đi chợ, em muốn đi mua một cái bao lì xì!” Lâm Hoa chỉ huy Lam Tiểu Chính lái xe.

“Mua bao lì xì?”

“Đúng vậy! Ngày mai là đám cưới bạn học em, em vẫn chưa có mua bao lì xì nữa. Cũng đi mua một ít thức ăn ở gần đây, nhà anh hết đồ ăn rồi!”

“Ngày mai là đám cưới sao?” Lam Tiểu Chính cũng hơi quên, đã đáp ứng Lâm Hoa đi cùng với cậu, vả lại hần cũng phải bỏ tiền, này mà không đi thật đúng là quá thiệt thòi.

Bị Lâm Hoa lây nhiễm quá nặng.

“Đúng vậy, anh đã đồng ý đi cùng với em đó. Ở ha, lát nữa mua ít thức ăn, nấu ít vài món, lót dạ là được rồi, sáng sớm ngày mai cũng phải ăn ít một chút” Hai câu đầu là nói với Lam Tiểu Chính, mấy câu phía sau đơn thuần là lẩm bẩm thành tiếng.

Nhìn vẻ mặt và bộ dạng tính toán của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính quyết định tối hôm nay và sáng ngày mai phải ăn cho no.

“Cái này mua một cân thôi!” Lâm Hoa xách theo túi ny lon, gọi Lam Tiểu Chính đang đi vào trong đóng gói cà chua, Lam Tiểu Chính vẫn bon bon đi vào trong lấy, Lâm Hoa có chút nóng nảy.

“Tôi thích ăn cái này!” Lam Tiểu Chính nói như vậy.

Lâm Hoa chớp mắt mấy cái, bỏ đi, nếu thích thì mua nhiều một chút.

“Cái kia mua một cái là đủ rồi!”

“Tôi thích ăn cái này!”

“Cái này mua nhiều không để lâu được”

“Tôi thích ăn cái này!”

“Cái này ăn ít thôi, ăn nhiều ngược lại không tốt!”

“Tôi thích ăn cái này!”

Do Lam Tiểu Chính nói thích ăn sáu bảy loại rau củ, ba bốn loại thịt, mấy loại hoa quả, đến lúc còn muốn đi mua hải sản, Lâm Hoa không nhận được.

“Anh là cố ý sao?” Xách theo một đồng túi lớn, hai tay Lâm Hoa đầy thức ăn, nói thế nào cũng không chịu đi đến khu hải sản ở đó.

“Em không thích ăn à?” Lam Tiểu Chính tốt bụng đỡ lấy một cái túi trong tay Lâm Hoa, một cân hành tây và hai ba loại rau thơm.

“Anh không thể cầm nhiều hơn chút sao?”

“Quần áo của tôi rất đắt tiền!”

“ ... ”

Một thân tây trang của Lam Tiểu Chính cho dù xách theo một cái bóp tiền, cũng thật không hợp. Bản thân muốn làm đơ quần áo của hắn, Lâm Hoa âm thầm hạ quyết tâm.

“A!” Lâm Hoa trượt chân, liền ngã lên trên người Lam Tiểu Chính, một đồng túi lớn trên tay thì để ở trước ngực, cứ hướng trên người hắn cọ sát.

Lam Tiểu Chính thì thuận lợi đỡ lấy được Lâm Hoa, bảo hộ ở trong lòng.

Đến lúc trong lòng truyền đến tiếng cười khúc khích nham hiểm của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính nhất thời liền đen mặt. Đỡ cậu đứng dậy ngay ngắn, tiện thể vớt lại cái túi duy nhất trên tay mình cho cậu.

Thỏa hiệp mua mấy cân cua và hào, khi đi bộ đến xe, Lâm Hoa ở phía sau hung hãn nhìn chằm chằm Lam Tiểu Chính với hai tay thành thoi.

Cũng là chưa từng phát hiện Lam Tiểu Chính là một người nhàm chán như thế này, bắt chẹt người khác, vừa hẹp hòi tính lại hèn mạt. Nhưng mà, Lâm Hoa đột nhiên cảm thấy mình hình như kiếm được rồi.

“Tối nay ăn ba món một canh, còn thêm món hàu hấp” Lâm Hoa vừa lên xe liền nói với Lam Tiểu Chính.

“Không phải ăn ít một chút sao?” Lam Tiểu Chính nheo mắt liếc nhìn Lâm Hoa.

“Anh làm việc khổ cực như thế, phải tắm rửa tốt một chút” Lâm Hoa nói vô cùng nghiêm túc.

“ ... ”

Buổi tối ăn rất no, Lâm Hoa hoàn toàn vứt cái suy nghĩ ăn ít một chút ra khỏi đầu.

“Trả thù lao!” Thu dọn xong chén đĩa, Lâm Hoa liền chìa tay đến trước mặt Lam Tiểu Chính.

“Đồ ăn đều là tôi mua!”

“Em biết, em nói là phần tiền hùn, anh vẫn chưa cho em” Lâm Hoa bĩu môi, hồng phải em làm, anh có thể ăn được à?

Lấy bóp ra, Lam Tiểu Chính trực tiếp quăng cho Lâm Hoa một cái thẻ “Ở trong này là mười ngàn đồng, em tự rút đi!”

“Em hồng cần” Lâm Hoa vội vàng nhét thẻ trở về trên tay Lam Tiểu Chính.

“Sao hồng cần? Nhìn cái bộ dạng ki bo của em, có tiền mà hồng cần hử?”

Lâm Hoa cắn cắn môi, nhìn chằm chằm Lam Tiểu Chính “Em hồng cần tiền của anh!”

Lam Tiểu Chính sững sốt, biết hấn đường như đã nói sai.

“Xin lỗi, tôi không phải ý đó” Lam Tiểu Chính đứng dậy ôm lấy Lâm Hoa, tay xoa xoa đầu cậu.

“Em biết” Lâm Hoa tựa đầu trên vai hấn “Em tự biết bản thân em rất vô dụng, cũng không có tiền, cũng không cao, cũng không đẹp!”

“Ai nói?” Lam Tiểu Chính nâng đầu Lâm Hoa dậy, vành mắt đều đỏ hoe “Chỉ ít em làm cơm rất ngon!”

Xí, Lâm Hoa liền mỉm cười “Không cần an ủi người ta như vậy đâu”

Khẽ cười hai tiếng “Tôi nói là lời thật lòng”

“Được rồi, cho dù là như vậy, anh cũng đừng nghĩ y lại vào ba trăm đồng kia. Số tiền anh để ở trong tủ giày, em lấy ra dùng để mua thức ăn, anh cũng phải mỗi tháng để tiền cố định vào trong đó, em cũng ra một nửa tiền, đừng nghĩ ăn uống chùa”

“Vậy em đưa cho tôi tiền thuê phòng!”

“Biết rồi!” Lâm Hoa tức giận quát.

Lam Tiểu Chính cho cậu ba trăm đồng, Lâm Hoa cũng móc ra ba trăm đồng, lấy ra bao lì xì lúc này mua ở khu chợ, cẩn thận xếp tiền lại, nhét vào.

“Sau này đám cưới của em có muốn nhận tiền lì xì không?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa nghiêm túc gói tiền lì xì, buột miệng hỏi.

“Anh muốn gả cho em à?” Lâm Hoa ngẩng đầu, nhìn về phía Lam Tiểu Chính mỉm cười.

“Em không cưới một...” cô gái? Lam Tiểu Chính kịp thời ngậm miệng lại, thấy đôi mắt đen nhánh của Lâm Hoa phát sáng nhìn hắn, khiến trái tim hắn đau xót.

Hắn là quan tâm Lâm Hoa, thậm chí còn vượt qua mức độ quan tâm. Lam Tiểu Chính có hơi giật mình, không biết đang suy nghĩ cái gì, cũng không biết nên nghĩ cái gì.

Mặt từ từ kè sát, Lam Tiểu Chính tự nhiên hôn lên Lâm Hoa. Đôi mắt đen nhánh kia của cậu, khiến cho hắn nhìn không được bị hấp dẫn, rơi vào.

Rơi vào rồi, cũng không muốn trở ra.

Chúng ta cho tới bây giờ cũng không biết mình sẽ si mê quan tâm một người như thế, giống như quan tâm mạng sống của mình.

Buổi tối ngủ ở phòng khách nhà Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa ở trên giường không ngừng lăn qua lăn lại. Ngày mai lại phải đi tham dự một hôn lễ, nhưng không biết mình lúc nào mới kết hôn.

Nghĩ đến kết hôn, Lâm Hoa liền từ trên giường bò dậy, lấy ra cái điện thoại đã sạc pin mới vừa lấy về từ chỗ Lam Tiểu Chính.

Điện thoại chính hãng đúng là có khác. Lâm Hoa tìm kiếm rất nhiều quốc gia có thể cho phép đồng tính kết hôn, thấy những cặp đôi đó hạnh phúc, Lâm Hoa cực kỳ hâm mộ.

Cái từ kết hôn này thật là xa xôi, Lâm Hoa chỉ sợ là mãi mãi cũng đợi không được đến ngày đó rồi. Không kết hôn cũng được, chỉ cần có thể luôn luôn ở chung một chỗ bên nhau là được rồi. Nghĩ tới Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa liền cảm thấy thật ấm áp, cái loại ấm áp này từ trong lòng lan tỏa ra.

Không nhận được lại lăn lộn ở trên giường, Lâm Hoa với tinh thần phơi phới đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Hoa liền gọi điện thoại cho Dương Bằng, nói muốn đi tham dự lễ cưới của hoa khôi lớp.

“Đẹp chứ!” Lâm Hoa vuốt vuốt áo sơ mi trên người mình. Đây là bộ đồ vía từ đám cưới người bạn học đầu tiên, liền mua âu phục hưu nhân, mỗi lần tham gia một đám tiệc nào đó, sẽ mặc một bộ đồ này, bình thường cũng không lấy ra mặc thường xuyên, bây giờ lại đúng dịp mặc vào.

Lam Tiểu Chính nhú mày, không cho bất kỳ đánh giá nào. Lam Tiểu Chính cũng mặc âu phục hưu nhân, bộ quần áo ở trên người hắn, tôn lên vóc dáng cân đối của hắn, dáng người cao lớn, còn có ngũ quan anh tuấn. Ở bên cạnh hắn, Lâm Hoa giống như người qua đường giáp, còn là một cây mầm đậu xanh rất dễ bị người khác quên lãng.

Phát hiện vấn đề này, Lâm Hoa hơi ầm ỨC nhe răng nhếch mép.

Đến chỗ nhà hàng tiệc cưới của hoa khôi lớp, đúng lúc gặp được Dương Bằng đang chờ cậu ở cửa.

“Cậu tới sớm thật nha!” Lâm Hoa chào hỏi với Dương Bằng.

“Tôi cũng mới đến” Dương Bằng xua xua tay “Ủa? Lam tiên sinh?” Lam Tiểu Chính cũng tới tham dự hôn lễ, thật ngoài dự liệu của Dương Bằng.

“Xin chào!” Lam Tiểu Chính lịch sự vươn tay bắt tay với Dương Bằng.

“À, xin chào” Dương Bằng cũng vội vã đưa tay ra bắt tay với Lam Tiểu Chính.

“Chúng ta đi vào thôi!” Lâm Hoa duỗi tay đẩy hai người đang chào hỏi một cái.

Dương Bằng cũng chưa kịp hỏi tới tại sao Lam Tiểu Chính ở nơi này.

Chú rể và cô dâu ở cửa nhà hàng tiếp đãi khách khứa. Lâm Hoa đi đến chỗ bàn viết lễ tặng tiền lì xì, và hàn huyên vài câu với cô dâu.

“Chúc mừng kết hôn, trăm năm hạnh phúc!”

“Cảm ơn, chắc đây là Lâm Hoa? Diện mạo càng ngày càng trẻ ha!” Hoa khôi lớp cười khanh khách, nhìn ra được đó là một cô gái hạnh phúc trong ngày cưới.

Lâm Hoa trợn mắt nhìn chằm chằm, cái gì gọi là càng ngày càng trẻ?

Lam Tiểu Chính khẽ cười vài tiếng, lời này rất thích hợp.

“Vị này chính là?” Cô dâu sớm đã chú ý tới người đàn ông rất đẹp trai này, chỉ là không biết vị khách này

là ai, hay là bạn bè của chú rể?

“Xin chào, tôi là bạn của Lâm Hoa, cô không ngại tôi đến cộ bữa cơm chứ?” Lam Tiểu Chính mỉm cười, vừa lịch sự chào hỏi lại không mất sự hài hước.

“Sao lại thế? Là bạn của Lâm Hoa cũng là bạn của tôi mà!” Con gái Tứ Xuyên chính là hào phóng “Diện mạo ngài đẹp trai như vậy, đến nơi này chính là vinh hạnh của chúng tôi đấy!”

“Này này này, anh còn ở bên cạnh nhá!” Chú rể bên cạnh có chút không vui.

Trong lúc đám đông đùa giỡn, bọn người Lâm Hoa đã đi đến nội đường.

End chap 26

27. Chương 27: Hôn Lễ (2)

Editor: Tiểu Hách

Khách khứa rất nhiều, phần đông cũng đã ngồi đầy chỗ.

Đám người Lâm Hoa ngồi vào bàn, đa số đều là bạn học thời đại học của bọn họ.

“Từ trước đến nay em cũng chưa từng biết anh còn có thể nói năng như thế?” Sau khi Lâm Hoa cùng với Lam Tiểu Chính và Dương Bằng ngồi vào chỗ, cậu liền không nhịn được oán trách Lam Tiểu Chính.

“Tôi nói chuyện như thế nào?”

“Ngay cả lên tiếng chào hỏi anh cũng sẽ không có cái loại (hài hước) đó, nhiều nhất chính là gật đầu ra hiệu một chút, nào có nhiều lời muốn nói như thế đâu!” Lâm Hoa liếc mắt xem thường Lam Tiểu Chính, người này lãnh đạm như vậy, ngay cả nói chuyện cũng đều là lạnh nhạt.

“Tôi đến cùng với em, và đó là bạn của em!” Lam Tiểu Chính làm như không để ý tới nói ra.

Lâm Hoa nhìn Lam Tiểu Chính, có chút cảm động đến rồi.

“Đừng khóc!” Lam Tiểu Chính tốt bụng nhắc nhở, ở trong ấn tượng của hắn, Lâm Hoa chính là cái loại người động một tí là mít ướt.

“Anh!” Mới vừa cảm động chút xíu, đã bị dội nước lạnh tan biến mất.

Đến lúc tiến hành hôn lễ, Lâm Hoa nhàm chán ngồi ở đó dọc dọc đôi đũa, bây giờ thức ăn sắp lên đầy bàn, cũng không thể động đũa, thật là mệt mỏi quá.

Cũng tại Lam Tiểu Chính, đêm qua coi như Lâm Hoa ăn no quá xá. Sáng sớm hôm nay, Lâm Hoa cũng nấu một nồi cháo lớn, hai người cũng là ăn rất no mới tới.

Haizzz, lỗ vốn rồi.

Nhìn cơm nước đầy bàn, Lâm Hoa âm thầm nuốt nước bọt.

Đang lúc Lâm Hoa đang buồn chán, Lam Tiểu Chính lại đột nhiên đứng lên.

“Sao thế?” Lâm Hoa hỏi.

“Tôi nhìn thấy Trương Mạc, em cứ ngồi ở đây!” Lam Tiểu Chính lên tiếng nói với Lâm Hoa, liền đi ngay.

Trương Mạc? Nói tới Trương Mạc, cơn giận này của Lâm Hoa liền vùn vụt bốc lên. Hai người bọn họ thân thiết như thế, bạn chí cốt nhiều năm, còn có cái hôm đi dạo phố ở Đài Bắc lần trước, Lâm Hoa vẫn oán hận đến tận bây giờ.

Lam Tiểu Chính đi khỏi, nhưng mà hắn vừa đi, cái bàn của Lâm Hoa liền náo nhiệt.

“Nè, Lâm Hoa!” Một cô gái A gọi Lâm Hoa một tiếng.

“Chuyện gì?” Lâm Hoa cảm hận chọc chọc chiết đũa, giọng nói có chút không vui.

“Cái anh chàng đẹp zai là ai thế? Tôi thấy quan hệ các người không bình thường nhá?”

“Thì là bạn của tôi” Lâm Hoa bĩu môi, Lam Tiểu Chính đã được hoan nghênh như thế?

“Bạn bè? Chớ không phải là bạn trai hử?” Nói xong, toàn bộ con gái trên bàn liền bật cười, còn không quên gật đầu tán thành.

“Mấy cậu nói gì thế?” Mặt Lâm Hoa liền ửng đỏ một chút.

Mấy cô nữ sinh trong lớp chính là như vậy, Lâm Hoa còn nghĩ mấy cô nàng đó cũng không thể nào bình

thường.

“Cậu xem, cậu cũng đỏ mặt kìa” Một cô gái B nói.

“Không đâu không đâu!” Dương Bằng đứng lên “Tôi có thể làm chứng, người đó chính là bạn của Lâm Hoa, hơn nữa còn là sếp của cậu ta, hình như là tổng giám đốc gì đó của công ty bọn họ!”

“À ” Lời này nói chưa dứt câu, vừa nói ra một đám con gái bắt đầu bàn tán.

“Đây là nhân viên nhỏ ngạch tập tổng giám đốc sao?”

“Sai, đây là kẻ nghèo khổ xấu xí chống lại người giàu có đập zai!”

“Sai sai, mấy cậu đều quá tầm thường, đây là cô bé lọ lem thời hiện đại phiên bản nam”

“ ... ”

“Đủ rồi!” Lâm Hoa hét lớn một tiếng, thành công làm mọi người kinh hãi, tất cả mọi người nhìn chăm chăm Lâm Hoa, chờ cậu nói tiếp.

Lâm Hoa chớp chớp mắt, thấy mọi người đều nhìn chăm chăm mình, yếu ớt hỏi ra một câu “Mấy cậu không đói bụng hử?”

Mây đen trên không trung nhất thời kéo đến, cùng với mấy tiếng quạ kêu, mọi người nên thảo luận thì tiếp tục thảo luận.

Lâm Hoa buồn bực ngồi ở đó, im lặng.

“Lâm Hoa!” Có một cô gái kêu Lâm Hoa.

“Gì vậy?” Lâm Hoa buồn bực ngược nhìn.

“Nếu anh chàng kia không phải bạn trai cậu, vậy anh có bạn gái không?”

“Cậu hỏi chuyện này để làm chi?” Thần kinh Lâm Hoa căng thẳng tột độ, so với hỏi Lâm Tiểu Chính có phải là bạn trai cậu hay không còn khẩn trương hơn.

“Thì hỏi chút mà! Cậu thấy đó, anh vừa nhìn chính là cái loại vừa có tiền lại đẹp zai, mấy đứa con gái độc

thân như bọn tớ còn có hội không hở?” Một cô gái khác nói quanh co.

Lâm Hoa từ từ phát hỏa, bỗng chốc liền đứng lên “Cô không có cơ hội đâu nhá”

Thấy Lâm Hoa phản ứng mạnh như thế, mọi người đều có chút kỳ lạ nhìn cậu, lẽ nào hồi nãy trêu đùa đùa là thật?

“Không phải...Chuyện đó..” Lâm Hoa gãi đầu một cái, kích động quá rồi “Ý của tôi là ảnh có bạn gái!”

Có chút ngượng ngùng ngồi xuống, dưới cái nhìn soi mói của mọi người, cúi đầu tiếp tục ngắm nghía đôi đũa.

Lúc Lam Tiểu Chính thấy Trương Mạc, chú rể đang ở bên cạnh Trương Mạc nói gì đó với y.

“Trương Mạc!”

“Tiểu Chính? Sao cậu tới đây?” Trương Mạc đứng ở đó nhìn Lam Tiểu Chính, vẫn là rất kinh ngạc.

“Đi cùng với bạn, còn cậu?”

“Nhân viên công ty chúng tôi kết hôn” Trương Mạc vừa nói vừa đẩy chú rể đứng ở bên cạnh một cái.

“Thì ra là bạn của Trương tổng, xin chào!” Chú rể đưa tay bắt tay với Lam Tiểu Chính, lúc ở cửa, bởi vì là bạn của cô dâu, chú rể cũng chưa có chính thức chào hỏi.

“Xin chào, chúc mừng!” Lam Tiểu Chính lịch sự đáp lại.

Lam Tiểu Chính liền ngồi vào một bàn với Trương Mạc.

Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính nửa ngày chưa có trở về, xoay đi xoay lại nhìn xung quanh, rốt cuộc ở một cái bàn khác tìm được bóng dáng Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính và Trương Mạc đang nói gì đó, hơn nữa bộ dạng rất hòa hợp. Lâm Hoa tức giận trợn mắt nhìn, đây là hấn quăng mình đi, đến bên cạnh Trương Mạc?

Lâm Hoa cứ như thế nhìn Lam Tiểu Chính, hấn lại nửa điểm phản ứng cũng không có, vẫn là trò chuyện với Trương Mạc, còn có thể thấy hấn thỉnh thoảng cười vài tiếng thế kia.

Dùng sức chọc chiếc đĩa, Lâm Hoa có chút tức giận.

“Cậu làm gì thế hả?” Dương Bằng thấy động tác của Lâm Hoa “Cái đĩa này có thù oán với cậu? Nó cũng sắp bị chọc thủng rồi đó”

Xoay đầu lại, Lâm Hoa liếc Dương Bằng một cái “Thủng chỗ nào, đây không phải vẫn còn nguyên vẹn sao?” Khẩu khí thật là không tốt.

“Cậu...” Dương Bằng còn muốn nói gì nữa “Tôi đi toilet” Lâm Hoa xẹt một cái đứng lên.

Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính đứng lên, cậu nghĩ chắc là hần muốn đi toilet.

Bịch bịch bịch, Lâm Hoa cũng nhanh chân chạy đi đến toilet. Dựa theo hướng đi của Lam Tiểu Chính, cậu có thể khẳng định hần chính là đi đến toilet, cho nên cậu mới đến sớm hơn hần vài phút thế này.

Lâm Hoa nằm úp sấp trên cánh cửa phòng vệ sinh, nhìn xung quanh bên ngoài xem Lam Tiểu Chính có tới không.

Đột nhiên, Lâm Hoa cảm giác được có người vỗ lưng mình.

Lại càng hoảng sợ, cậu quay đầu lại nhìn người nọ.

“Học trưởng?” Thấy người nọ là ai, Lâm Hoa càng kinh ngạc.

“Lâm Hoa!”

“Sao anh tới đây?” Lâm Hoa lui về phía sau, duy trì khoảng cách nhất định với cái người gọi là học trưởng Triệu Hằng.

“Trương Đình Đình kết hôn, mời tôi, tôi không thể tới à?” Triệu Hằng khẽ cười một tiếng.

“Không có”

Đối với vị học trưởng Triệu Hằng này, sở dĩ Lâm Hoa khắc sâu ký ức, vì đây là đàn anh cùng ngành lớn hơn bọn họ một khóa. Lúc đó bọn họ là tân sinh nhập học, chính vị học trưởng Triệu Hằng này tiếp đón. Nhưng đó cũng không phải ký ức sâu sắc nhất của Lâm Hoa, ký ức sâu sắc nhất chính là vị học trưởng này thỉnh thoảng hay nói lời bóng gió.

Còn nhớ lúc đó Lâm Hoa mới vừa vào học, giống y như một học sinh trung học, gương mặt mãi cũng chưa

trưởng thành. Cho nên cậu nhận được rất nhiều sự giúp đỡ của vị học trưởng Triệu Hằng, mà vị học trưởng này cũng rất là ân cần.

Nhiều lần hẹn hò Lâm Hoa ra ngoài, nếu không phải đi dạo thao trường, thì thỉnh thoảng mời cậu uống nước. Lúc đó Lâm Hoa cũng không hiểu tình yêu giữa những người cùng giới là gì, cứ thoải mái tiếp nhận sự chiều cố của học trưởng. Thế nhưng thỉnh thoảng, động tác của vị học trưởng càng ngày càng kỳ quái, lúc nào cũng như có như không đụng chạm vào cậu, còn luôn luôn làm ra những động tác vô cùng thân mật, điều này làm cho Lâm Hoa không quen lắm.

Cũng không biết sau đó chuyện gì đã xảy ra, Lâm Hoa liền dần dần xa lánh Triệu Hằng, cậu cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Đã nhiều năm không gặp, cũng không thấy em cao lớn bao nhiêu” Triệu Hằng cười cười, Lâm Hoa trước mắt vẫn giống như thời đi học, có chút nhút nhát, vụng về đáng yêu.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp học trưởng!” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng mỉm cười, nhớ tới chuyện năm đó, cậu cảm giác mặt cũng hơi đỏ.

“Em có khỏe không?” Triệu Hằng thấy Lâm Hoa luôn luôn như có như không lùi về sau, liền tiến lên phía trước vài bước, đến thẳng ngay trước mặt Lâm Hoa.

“Rất khỏe” Lâm Hoa có chút không thoải mái lùi về phía sau vài bước, đến sát vách tường.

“Thật không?” Triệu Hằng nhếch nhếch khóe miệng, cười cười, đột nhiên liền lần đến gần Lâm Hoa “Tôi cảm giác được em thay đổi, có phải là cái dạng giống như tôi không nhỉ?” Gần như là đến nói bên tai Lâm Hoa, có hơi nóng phả vào lỗ tai, làm cho Lâm Hoa khó chịu xê dịch cơ thể.

“Học trưởng, anh đang nói gì thế?” Lâm Hoa muốn đẩy Triệu Hằng ra, nhưng lại không có đẩy mạnh.

“Đúng không? Sao tôi cảm thấy em càng ngày càng đáng yêu thế? Nghe không hiểu tôi đang nói gì hở?” Vì bị Lâm Hoa đẩy, Triệu Hằng càng tiến gần sát Lâm Hoa hơn nữa, gương mặt gần như dán lên mặt cậu.

“Học trưởng” Lâm Hoa có chút gấp gáp, dùng sức đẩy Triệu Hằng.

“Mấy người đang làm chuyện gì thế?” Giọng nói của Lam Tiểu Chính, nhất thời khiến cho Lâm Hoa sợ run cả người.

“Tiểu... Tiểu Chính...” Lâm Hoa cố gắng đẩy Triệu Hằng.

Lam Tiểu Chính lôi Triệu Hằng đang chặn Lâm Hoa ra, kéo cậu về sau lưng mình.

“Anh làm cái gì vậy?” Triệu Hằng bị Lam Tiểu Chính đẩy một cái nên lão đảo, suýt nữa té ngã, hơi điên tiết lên gào thét với Lam Tiểu Chính.

“Cậu hỏi tôi muốn làm gì hả?” Sắc mặt Lam Tiểu Chính càng thêm bất thiện.

“Tôi biết anh à? Tôi và học đệ nói chút chuyện tình cảm mắc mớ gì đến anh?” Triệu Hằng thấy sắc mặt Lam Tiểu Chính càng ngày càng lạnh, nuốt một ngụm nước bọt, nhưng trong chớp mắt lại nghĩ, mình sợ cái gì? Mạnh mẽ đối địch với Lam Tiểu Chính.

Chỉ nghe bộp một tiếng, Lam Tiểu Chính liền nện một đấm lên trên mặt Triệu Hằng.

“Tiểu Chính!” Lâm Hoa ở bên cạnh có chút sợ hãi hô lên.

“Anh dám đánh tôi?” Triệu Hằng bị Lam Tiểu Chính nện một đấm có hơi choáng váng, cũng vung lên nắm đấm muốn giáng vào mặt Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính một tay bắt lại cổ tay của Triệu Hằng, dùng sức vặn một cái.

“A!” Triệu Hằng kêu thảm một tiếng, đau đến nín thở.

Quăng tay Triệu Hằng xuống, Lam Tiểu Chính lại giơ tay lên bổ thêm mấy quyền lên người Triệu Hằng.

“Tiểu Chính! Đủ rồi!” Lâm Hoa ở bên cạnh nhìn Lam Tiểu Chính ra tay tàn nhẫn, vội vàng ngăn cản hẳn, việc này cứ tiếp tục sẽ gây ra chuyện, nhất định sẽ đánh người thành trọng thương.

Thoáng nhìn qua Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính dừng tay, hung hãn đạp Triệu Hằng một cước “Cút”

Triệu Hằng hừ hừ vài tiếng, nhìn đến gương mặt lãnh đạm của Lam Tiểu Chính, che cái mặt bị đánh sưng lên, vẻ mặt không cam lòng nhưng cũng không dám nhiều lời, hậm hực tức giận đi ra khỏi toilet.

End chap 27

28. Chương 28: Hôn Lễ (3)

Editor: Tiểu Hách

“Chuyện hồi nãy..” Từ lúc Triệu Hằng đi ra ngoài, Lâm Hoa liền cảm thấy không thoải mái một lúc, chần

chừ túm góc áo, Lâm Hoa kêu gọi Lam Tiểu Chính với vẻ mặt vẫn chưa hạ hỏa.

“Hắn là ai?” Lam Tiểu Chính rốt cuộc đã mở miệng.

“Học trưởng lúc em học đại học!”

“Các người có quan hệ gì?”

“Cái gì... quan hệ gì chứ?” Lâm Hoa cả kinh “Em và anh ta không có quan hệ, thiệt mà! Em đã không liên lạc với anh ta trong nhiều năm rồi!”

“Vậy chính là có liên lạc lúc quan hệ thân thiết?”

“Đó là cái logic gì vậy anh?”

“Chẳng lẽ cái logic của em hay lắm à?” Lam Tiểu Chính nhú mày.

“Anh...” Lâm Hoa lại siết chặt góc áo của Lam Tiểu Chính, người này sao lại nói quá như vậy?

“Tôi sao?” Lúc này đổi lại là Lam Tiểu Chính ép sát Lâm Hoa đến vách tường, hắn cao ngạo nhìn Lâm Hoa, còn hất cằm lên.

“Vậy anh và Trương Mạc ngồi cùng nhau, sao không nói với em một tiếng?” Lâm Hoa bỗng chốc rút ngắn vài xentimét, cố gắng thu mình nhỏ xíu lại.

“Trương Mạc?” Lam Tiểu Chính nhú nhú mày, chuyện này lại có quan hệ gì với Trương Mạc?

“Ồ kìa!” Lâm Hoa đẩy Lam Tiểu Chính một cái “Không nói với anh nữa, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!”

“Em rốt cuộc đang nghĩ cái gì?” Lam Tiểu Chính kéo lại Lâm Hoa đang muốn đào tẩu.

“Em có nghĩ gì đâu? Chúng ta đi nhanh đi!”

Chặn lại Lâm Hoa đang tiếp tục thúc đẩy hắn đi ra ngoài, Lam Tiểu Chính liền mở ra vách ngăn WC rồi đẩy Lâm Hoa vào.

“Tiểu Chính, anh làm gì vậy?” Lâm Hoa có chút không hiểu rõ tình huống.

Lam Tiểu Chính đóng cửa vách ngăn, lại lôi Lâm Hoa ở bên trong đè lên trên cánh cửa. Nụ hôn bất ngờ liền rơi xuống.

“Tiểu...” Lâm Hoa còn đang thử đàm phán với Lam Tiểu Chính, nhưng mà cũng không nói ra được lời nào.

Lam Tiểu Chính ra sức chế trụ vai Lâm Hoa, đầu lưỡi lướt qua hàm răng cậu, làm cả cơ thể của cậu đều run lên. Nụ hôn có hơi hấp tấp và vội vàng.

Tay vô thức vây quanh hông Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa nỗ lực đáp lại.

Lam Tiểu Chính dùng răng cắn môi Lâm Hoa, đến lúc hắt buông cậu ra, Lâm Hoa không chỉ có thở hổn hển, ngay cả môi cũng vừa đỏ vừa sưng. Lam Tiểu Chính thấy cậu như thế, hài lòng cười cười.

“Đi thôi!”

Lâm Hoa sờ sờ lên miệng, cái này bảo cậu giải thích thế nào với mấy người ngồi cùng bàn đây.

“Anh là cố ý!” Lâm Hoa túm chặt góc áo Lam Tiểu Chính, vẫn còn đủ hơi sức để nói.

“Đúng là cố ý, thì làm sao? Em có ý kiến gì không?” Lam Tiểu Chính hất hất cằm “Em có đi hay không? Không đi tôi đi!”

“Anh lượn nhanh đi!” Lâm Hoa có chút cắn răng nghiêng lợi, làm thế nào có thể cùng hắn đi ra ngoài được?

Lam Tiểu Chính mở rộng cửa, rửa tay, liền đi thẳng ra ngoài.

Lâm Hoa đứng ở trước bồn rửa tay, nhìn mình trong gương, cái miệng này đỏ quá trời.

Haizzz. Thở dài một hơi, Lâm Hoa ra khỏi toilet.

Liếc mắt nhìn xung quanh xem có người nào không, Lâm Hoa cẩn thận về tới chỗ ngồi.

“Sao giờ mới xuất hiện? Cậu là đang làm cái trò gì thế?” Dương Bằng thấy Lâm Hoa lén lén lút lút trở về, còn dùng một khoảng thời gian dài như thế kia.

“Hong có gì” Lâm Hoa lấy tay che miệng, có chút ngượng ngùng lắc lắc tay kia.

“Miệng của cậu bị sao vậy?” Làm thế nào mà cứ lấy tay che.

“Không có gì đâu? Không có, không có gì mà!”

Dương Bằng liền thò tay túm lấy tay của Lâm Hoa, rồi kéo xuống dưới.

“Aigooo, cái này là cậu ăn vụng như thế nào? Miệng đều sưng lên!”

Lúc này Dương Bằng vừa hô lên, lại thành công thu hút sự chú ý đầy bàn.

“Lâm Hoa, cậu đây là xảy ra chuyện gì?”

“Dập đầu lên cửa, dập đầu lên cửa” Lâm Hoa ấp úng giải thích, còn không quên cho Dương Bằng một cái liếc mắt.

“Cái dập đầu này có nhiều kỹ năng nha!” Một cô gái kêu lên.

Lâm Hoa nhìn chằm chằm cô gái kia, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

“Tôi nghĩ trong chuyện này ắt có gian – tình!” Có phải bởi vì Lam Tiểu Chính – anh bạn lúc nãy vừa mới nói của Lâm Hoa hay không, một cô gái kêu lên.

“Cái gì? Cái gì?” Một bàn con gái bắt đầu bàn bạc sôi nổi.

“...” Lâm Hoa thì ở bên cạnh nhìn, chỉ là nhìn.

“Đúng rồi, Lam tiên sinh đâu? Sao vẫn không thấy anh ta?” Dương Bằng thấy chỗ trống bên cạnh Lâm Hoa, từ lúc Lam Tiểu Chính rời khỏi, thì cũng không thấy trở về nữa.

“Đúng đó, anh bạn trai kia của cậu đâu?” Mọi người cũng liền chú ý tới chuyện Lam Tiểu Chính cũng chưa có trở về.

“Nói cái gì thế?” Đối với cái chữ “bạn trai” quan trọng này, Lâm Hoa nghe thấy vẫn là không nhin được đồ mặt kích động “Ảnh gặp một người bạn, ngồi chung bàn với bạn của ảnh, nên không ngồi chung bàn với chúng ta”

“Vậy là đá cậu à?”

“Đâu có!”

“Đâu có đâu có!” Cô gái lúc này liền vội vàng xua tay “Xem cậu quýnh đít kìa”

Một trận cười vang lên.

Lâm Hoa quyết định ở trên bàn tiệc này, không nên nói lời nào nữa.

Hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, cũng giống như chạy chương trình vậy, chú rể và cô dâu hoàn thành trao đổi nhẫn. Hôn lễ vốn chính là một thủ tục, cái thủ tục có cũng được không có cũng được.

Lâm Hoa có chút hâm mộ ngắm nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt hoa khôi lớp, niềm hạnh phúc này có thể kiên trì bao lâu, cũng không ai biết được.

Bởi vì cách sân khấu không xa, chú rể tung bao lì xì, Lâm Hoa đoạt được mấy cái.

Có chút vui mừng cầm tiền lì xì, Lâm Hoa liền cất bọn chúng vào trong túi.

“Chỉ là mấy cái bao lì xì thôi mà, cũng có thể vui mừng đến như vậy?” Dương Bằng cực kỳ khinh bỉ, từ lúc đi học khinh bỉ đến bây giờ.

“Thì sao nào! Cậu không đoạt được cũng không cho phép người khác đoạt hở?” Lâm Hoa bĩu môi, đây là điển hình của sự đố kị.

“Đợi lát nữa sẽ ném hoa cưới, cậu đi bắt lấy bó hoa đi!”

“Bắt thì bắt, bắt lấy bó hoa đem về nhà cắm trong bình cũng đẹp mắt mà!”

Dương Bằng là triệt để nói không ra lời nào nữa.

Đang lúc trò chuyện, chợt nghe MC nói cô dâu xoay người sang chỗ khác, muốn ném bó hoa.

Lâm Hoa lăn xăn đứng lên, đi đến gần sân khấu hơn.

Trong lúc cố gắng đến gần sân khấu, cô dâu liền ném bó hoa đi. Lâm Hoa đi tới nửa đường, hai chân cố gắng nhảy lên, tay duỗi một cái, liền ôm bó hoa bảo hộ vào trong lòng.

Dương Bằng quan sát toàn bộ quá trình, vậy... Vậy cũng có thể được?

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay và tiếng cười phụ họa.

“Lâm Hoa, cậu bắt được!” Cô dâu xoay lại, liền thấy động tác hai tay của Lâm Hoa bắt lấy bó hoa ôm vào lòng.

“Chàng trai trẻ này rất may mắn, bắt được bó hoa của cô dâu chúng ta. Chúng ta hãy lắng nghe chàng trai này đã sẵn sàng kết hôn chưa nhé?” MC ở bên cạnh nói với gương mặt tươi cười.

Tiếng ồn xung quanh vang lên càng lớn.

Lâm Hoa đã bị mọi người đẩy tới giữa sân khấu, MC còn đưa qua cho cậu micro.

Cầm micro, Lâm Hoa có chút sững sờ nhìn về phía cô dâu đang đứng kế bên.

“Nhìn cái gì mà nhìn, nói vài câu đi!” Cô dâu thúc giục.

“Chuyện đó, tôi vẫn chưa có ý định kết hôn đâu!”

Mọi người cười ầm lên.

“Tôi không có bạn gái”

Lại tiếp tục cười.

“À, chúc hai người tân hôn vui vẻ!” Lâm Hoa thật sự là không biết nên nói những gì.

Mọi người vẫn tiếp tục cười vang.

“Vậy là không được” MC đứng ra nói chuyện “Cậu này đã bắt được bó hoa, sẽ là người kết hôn kế tiếp đó. Ở đây có khách nữ nào còn độc thân không ha, nhìn chàng trai này đi, diện mạo xinh đẹp biết bao, mọi người mau mau giúp một tay!”

Tiếng cười cũng chưa từng dừng lại.

Lâm Hoa ửng đỏ cả mặt, bây giờ mặt mũi xem như là hoàn toàn mất hết rồi.

Lam Tiểu Chính cũng thực sự nhẹn không được, cúi đầu cười khúc khích.

“Người đó, là Lâm Hoa của công ty cậu?” Trương Mạc nghe thấy tiếng cười của Lam Tiểu Chính, lại cố tình nhìn kỹ Lâm Hoa đang đứng trên sân khấu, quả thực rất quen mặt.

“Ừ” Lam Tiểu Chính gật đầu.

“Sao cậu ta cũng ở đây?”

“Tôi theo chân cậu ấy tới đây!”

“Hả?” Trương Mạc nghĩ mình nghe lầm “Cậu theo chân cậu ta tới?”

“Đúng vậy!”

“Tôi đã cảm thấy quan hệ của các người không bình thường rồi! Hãy nhìn xem, người ta tới tham gia lễ cưới, cậu cũng phải đi theo đến!”

“Cậu ấy chỉ là muốn tôi đến để hùn tiền mừng cưới” Lam Tiểu Chính rất bình tĩnh giải thích.

Trương Mạc thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước trà.

Lúc Lâm Hoa đi xuống sân khấu, cũng không biết mình nói gì, tóm lại nghe thấy tiếng cười vẫn chưa từng dừng lại.

“Woa, vậy mà có thể cướp được bó hoa.” Dương Bằng vỗ vỗ vai Lâm Hoa vừa mới ngồi xuống, Lâm Hoa hiển nhiên còn ở trong trạng thái mất hồn.

“Này! Lâm Hoa, định khi nào kết hôn thế?” Một bàn người cũng bắt đầu ồn ào.

“Có muốn chị gái tôi giới thiệu bạn gái cho cậu không hở?”

“Thích con gái kiểu nào?”

“Sai, phải hỏi Lâm Hoa rốt cuộc thích nam hay nữ trước đã!”

“Cái người vừa rồi đi cùng với Lâm Hoa cũng không tệ mà!”

“Cô bé lọ lem?”

“Anh chàng lọ lem!”

“Đáng tiếc cái anh đẹp trai kia, sao đi tìm người khác chứ?”

“Sao lại đáng tiếc?”

“ ... ”

Lâm Hoa lựa chọn không đếm xỉa một đám con gái đang thảo luận sục sôi ngất trời, cúi đầu mãnh liệt cào cào cái chén, cái mặt này xem như hôm nay rớt mất trong cái nhà hàng này rồi.

Đến khi cô dâu và chú rể đến bàn Lâm Hoa mời rượu, cô dâu vẫn không quên trêu chọc Lâm Hoa thêm vài câu nữa, chọc cho cả bàn lại cười ồ lên lần nữa.

Chờ cô dâu và chú rể mời rượu xong, Lâm Hoa liền vội vàng muốn cáo từ.

“Tiểu Chính” Lâm Hoa mò tới chỗ Lam Tiểu Chính ở bàn kia, giựt giựt góc áo của hắn.

“Sao vậy?” Lam Tiểu Chính không có ăn cái gì hết, phần lớn thời gian đều là trò chuyện với Trương Mạc, lúc Lâm Hoa gọi hắn, Trương Mạc vẫn đang chỉ chớ nói chuyện gì đó với Lam Tiểu Chính.

“Em muốn đi về!”

“Đi thôi!” Lam Tiểu Chính cũng không phải rất thích những nơi như thế này, nhất là khi gần như chẳng biết ai là ai.

“Sao thế? Giờ muốn về à?” Trương Mạc đại khái nghe rõ cuộc đối thoại của hai người đã cố hạ thấp giọng.

“Cậu ở lại chơi vui, tụi tôi đi trước!” Lam Tiểu Chính vỗ vỗ vai Trương Mạc, liền đứng lên.

“Không phải chứ? Tiểu Chính!” Trương Mạc còn muốn giữ hắn ở lại một chút nữa.

“Tôi đi trước!”

Lúc đến cửa nhà hàng, đôi tân hôn mới vừa mới đưa tiễn xong một đôi tân khách.

“Lâm Hoa, bây giờ muốn đi à?” Cô dâu thấy bộ dạng Lâm Hoa như vậy, chắc là muốn về.

Lâm Hoa gật đầu “Ừ, chúc hai người tân hôn vui vẻ! Chúng tôi đi trước!”

“Sớm như thế đã đi, đợi lát nữa còn có tụ họp cậu không đi? Cái này ngoại trừ chúng tôi, tất cả toàn là độc thân, cậu không đi tìm một người hử? Cậu bắt được bó hoa của tôi, không đi tìm một cô bạn gái thì không phải là uống phí sao?” Cô dâu nói xong, liền bật cười ha ha.

Sắc mặt Lâm Hoa nhất thời không kiềm chế được nữa.

“Được rồi được rồi, không làm khó cậu nữa, cảm ơn hai người đã tới dự!” Cô dâu khoác tay một cái, Lâm Hoa này đúng là không chịu nổi mấy lời phê bình.

“Tân hôn vui vẻ” Đây là Lam Tiểu Chính nói.

Chờ hai người đi ra, lúc ngồi trên xe, Lâm Hoa thực sự không nhịn được, liền kêu la oang oang một trận.

End chap 28

29. Chương 29: Quá Khứ (thượng)

Editor: Tiểu Hách

“Thiệt là mất mặt quá đi mà!” Lâm Hoa búng búng bó hoa trong tay, may là bó hoa vẫn luôn cầm trên tay, đây cũng là một thu hoạch lớn.

“Em định kết hôn rồi hử?” Lam Tiểu Chính nhìn thoáng qua bó hoa trong tay Lâm Hoa, cả bó là buộc theo kiểu hình cầu, tất cả đều là hoa bách hợp.

“Anh gả cho em, em liền kết hôn” Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính đang nhìn bó hoa trên tay mình, giờ giờ lên ở trước mặt hắn, có hương hoa bách hợp thơm ngát.

“Em gả cho tôi thì đúng hơn!” Lam Tiểu Chính khẽ nở nụ cười.

“Vậy anh muốn cưới em sao?”

Toàn bộ trong xe một mảnh yên lặng, Lam Tiểu Chính không trả lời ngay câu hỏi của Lâm Hoa.

“Muốn đi về nhà của tôi không?” Sau một lúc im lặng rất lâu, Lam Tiểu Chính khởi động xe, hỏi.

“Được” Lâm Hoa gật đầu, trong giọng nói không che giấu được sự mất mát.

Trên đường đi, hai người cũng im lặng, giữa sự yên lặng tỏa ra một mùi hương hoa. Lâm Hoa tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt giả vờ ngủ say, là sợ mở mắt sẽ có nước mắt chảy ra.

Sau lễ cưới, Lâm Hoa cầm bó hoa trong bình pha lê, đặt trên tủ ti vi của Lam Tiểu Chính.

Lâm Hoa còn đem tiền lì xì mình cướp được khoe mẽ với Lam Tiểu Chính một lúc, bên trong mỗi cái đều có mười hai đồng, Lâm Hoa tổng cộng cướp được năm cái, vậy là sáu mươi đồng! Hai ngày sinh hoạt phí. Nhưng mà Lâm Hoa vừa nghĩ đến số tiền lì xì mừng cưới, chút tiền này giống như mưa bụi.

Đi tham gia lễ cưới xong, Lâm Hoa lại bắt đầu buồn rầu tiệc rượu đầy tháng của cháu mình, tiền lương tháng này còn chưa có phát!

Ngày chủ nhật, gần đến trưa Lâm Hoa mới yếu ớt trở mình tỉnh giấc. Ra sức chớp chớp mắt nhìn, Lâm Hoa mới nhìn rõ mình đang ở nơi nào.

Đối với Lâm Hoa mà nói, chỉ cần cuối tuần tỉnh lại vào giữa trưa, đây là kỳ tích.

Ra khỏi phòng, Lâm Hoa đi tìm nơi có bóng dáng của Lam Tiểu Chính. Phòng ngủ, thư phòng, phòng bếp, ngay cả buồng vệ sinh đều tìm một vòng, vẫn không tìm được Lam Tiểu Chính.

“Anh ở đâu thế?” Lâm Hoa gọi điện thoại cho Lam Tiểu Chính, người này sáng sớm sao đã đi ra ngoài. Nhưng mà, bây giờ đã là mười một giờ trưa.

“Em dậy rồi? Công ty có chút việc, tôi đang ở công ty!”

“Vậy anh có trở về ăn cơm trưa không?” Lâm Hoa ngược nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, đã trễ như vậy.

“Không về, tôi ăn ở công ty, em tự mình ăn đi!”

“Vậy không cần em mang cơm cho anh hử?”

“Ừ” Liên cúp điện thoại.

Lâm Hoa bĩu môi, nếu như anh kêu em đưa, em chắc chắn sẽ đưa.

Duỗi người một cái, Lâm Hoa đến phòng bếp tìm một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy một chút gì đó để ăn có thể lấp đầy cái bụng.

Ngậm bịch sữa, Lâm Hoa an vị ở phòng khách xem ti vi.

Vì trong phòng trọ không có ti vi, chỉ có máy vi tính, cho nên Lâm Hoa đã thật lâu không xem được truyền hình.

Cuối tuần chính là cứ lẩn lộn với quá khứ như thế.

Ngay lúc Lâm Hoa lại buồn ngủ, một trận chuông cửa thành công làm cho nước bọt của Lâm Hoa sắp chảy ra tới miệng lại rút trở về.

“Tiểu Chính!” Lâm Hoa có chút ngạc nhiên chạy tới mở rộng cửa. Giờ này còn trưa đến giữa trưa, Lâm Tiểu Chính đã trở về rồi.

Trong nháy mắt mở cửa, mặt của Trương Mạc và Lâm Hoa đồng thời ở trong tình trạng đại ra.

Đôi mắt nhỏ của cả hai mở to nhìn chăm chăm nhau, ai cũng không có nhúc nhích.

“Lâm Hoa?” Qua một hồi lâu, Trương Mạc mới mở miệng.

“Trương... Trương Mạc... Anh mau vào!” Lâm Hoa gãi đầu một cái, nhanh chóng lách người, để cho Trương Mạc đi vào trong.

Thật sự Lâm Hoa chưa từng nghĩ tới sẽ có người khác đến nhà Lâm Tiểu Chính, cũng chưa bao giờ chuẩn bị tốt khi có người khác đến.

Trương Mạc ngồi trên ghế sofa, Lâm Hoa rót cho y ly nước. Có hơi thấp thỏm đặt ly nước trong suốt lên trên khay trà bằng thủy tinh, Lâm Hoa thuận thế ngồi trên ghế sofa đơn bên cạnh.

Lại yên lặng một hồi, hai người cũng không biết nên mở miệng thế nào.

“Lâm Tiểu Chính đâu?” Trương Mạc bưng lên ly nước Lâm Hoa rót cho y, cũng là ly thủy tinh trong suốt, mặt nước trong veo ở bên trong cứ xao động.

“Công ty có chút việc, anh đi đến công ty!” Lâm Hoa cũng bưng lên ly nước trước mặt mình. Cứ cảm như thế, nhưng không uống.

Lại một trận yên lặng quỷ dị.

“Sao cậu ở nhà của Tiểu Chính thế?”

“Chuyện đó.. Tôi...” Lâm Hoa có chút ngập ngừng nói không nên lời.

“Cậu và Tiểu Chính rốt cuộc là quan hệ gì?” Trương Mạc đặt cái ly ở trên bàn trà, tiếng thủy tinh va chạm vào nhau cứ lạnh lạnh bên màng nhĩ.

“Ừm... Anh nghĩ thế nào?”

“Tiểu Chính từ nhỏ đã ở Đài Loan, sau đó thì ra nước ngoài du học, số lần đến Đại Lục căn bản cũng không quá ba lần, đừng có nói với tôi các người là quan hệ bạn bè thân thiết, bạn cũ vãn... vãn”

“Các người mới là bạn thân” Lâm Hoa nhỏ giọng phản bác.

“Cái gì?”

“Hong có gì!” Nhanh chóng lớn tiếng trả lời.

“Cậu tới đây lúc nào?”

“Gì?” Lâm Hoa có chút nghe không hiểu.

“Tôi hỏi cậu là đến nhà Tiểu Chính khi nào?”

“Hôm qua. Sau lễ cưới!”

“Vậy chính là ở cả đêm?”

“Không chỉ một đêm đâu” Lâm Hoa nói câu này với thanh âm lí nhí như muỗi, căn bản là để cho người ta nghe không hiểu cậu rốt cuộc đang nói gì.

“Gì?”

“Hong có gì!” Nhanh chóng lớn tiếng trả lời.

Trương Mạc muốn trợn trắng, nói chuyện với Lâm Hoa sao mà khó khăn thế này, bên trong đối thoại còn có nghi ngờ chồng chất.

“Cậu đang sống ở nhà Tiểu Chính?”

Lâm Hoa gật đầu.

Trương Mạc cẩn thận nhìn Lâm Hoa, đột nhiên liền mạnh dạn có một suy đoán, cái suy đoán này khiến cho y có hơi hoang mang.

“Cậu và Tiểu Chính là ở chung một chỗ à?”

Lâm Hoa ngược nhìn Trương Mạc “Đó là ý gì?”

“Tôi biết cậu nghe hiểu được, có phải các người đang ở cùng một chỗ đúng không?”

Cẩn cẩn môi, Lâm Hoa gật đầu.

“Làm sao cậu ta chịu đón nhận cậu?” Trương Mạc hơi lớn tiếng hét lên.

Lâm Hoa lại càng hoảng sợ, chuyện này là thế nào?

“Sao không thể chứ?” Lâm Hoa có chút sợ hãi phản bác.

“Từ lúc tôi quen biết Tiểu Chính đến bây giờ, tôi không nhìn ra điểm nào của cậu ấy là người đồng tính luyến ái” Trương Mạc cười khẩy thành tiếng.

Lâm Hoa muốn nói gì đó, nhin một chút, cuối cùng không nói ra.

“Nếu như cậu ấy có thể tiếp nhận cậu, vậy thì lúc trước vì cái quái gì không đón nhận Đình Chính. Mặc dù là anh em ruột, nhưng mà, loại chuyện này chẳng lẽ còn phải tính đến phương diện anh em ư?”

“Ý anh là gì? Đình Chính là ai?” Lâm Hoa không chỉ nghe được cái tên Đình Chính này một lần, cậu trước sau cũng không biết người đó rốt cuộc là ai, Lâm Tiểu Chính và cậu Đình Chính này rốt cuộc là quan hệ gì.

“Lâm Đình Chính, cậu chưa nghe nói qua cũng là chuyện bình thường, em ấy cũng đã chết tám năm rồi” Trương Mạc nhìn dáng vẻ của Lâm Hoa, liền nhin không được nhớ đến dáng vẻ của Đình Chính. Hai con người khác biệt, nhưng bởi vì cùng một người, lại có mối tương quan với nhau. (ý của Mạc ca là Hoa Hoa và Đình Chính tuy xa lạ nhưng vì Lâm ca mà có mối liên hệ với nhau)

Lâm Đình Chính, Lâm Tiểu Chính? Anh em ruột? Không chấp nhận cậu ta? Đầu Lâm Hoa hơi quay mòng mòng không dừng lại, đây rốt cuộc là chuyện như thế nào?

“Cậu thích Tiểu Chính?” Trương Mạc cắt đứt mạch suy nghĩ của Lâm Hoa.

“Ừa” Lâm Hoa kiên định gật đầu.

“Vậy cậu ta thích cậu không?”

Lâm Hoa yên lặng, Lam Tiểu Chính thích cậu không? Hẳn là thích? Thế nhưng có đôi khi vì sao lại phân vân?

“Thấy cậu như vậy, giống y như Đình Chính năm đó” Trương Mạc hơi cười cười tự giễu.

“Tất cả mọi người cảm giác được Đình Chính thích Tiểu Chính, thế nhưng Tiểu Chính lại chưa từng đáp lại Đình Chính”

“Đình Chính, rốt cuộc là ai?” Lâm Hoa lại hỏi vấn đề này, Trương Mạc lúc nào cũng nói chuyện mơ hồ lấp lửng.

Lam Đình Chính, Lâm Hoa chưa từng gặp qua người, cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy cậu ta.

Trương Mạc kể lại rất nhiều, Lâm Hoa nghe hết sức chăm chú.

Lam Tiểu Chính lớn hơn Lam Đình Chính sáu tuổi, bọn họ còn có người anh trai là Lam Dữ Chính, Lam Tiểu Chính rất thương yêu đứa em này.

Lam Đình Chính từ tiểu học đến cấp hai, luôn luôn là Lam Tiểu Chính chăm sóc đứa em này. Nghe theo Trương Mạc kể lại, Lâm Hoa cũng biết Lam Đình Chính và cậu hao hao giống nhau, một cái mặt búp bê, và tính tình nhút nhát như nhau. Trương Mạc còn tặng thêm một câu, Lam Đình Chính xinh đẹp hơn Lâm Hoa. Lâm Hoa cảm thấy bị đả kích.

Vì Lam Tiểu Chính luôn luôn chăm sóc đứa em này, cho nên Lam Đình Chính rất đeo bám Lam Tiểu Chính, hầu như là Lam Tiểu Chính đi nơi nào, Lam Đình Chính cũng theo tới chỗ đó. Khi ấy, Trương Mạc còn hay cười nhạo Lam Đình Chính là cái đuôi nhỏ của Lam Tiểu Chính.

Lúc vào năm cuối tiểu học, Lam Tiểu Chính cũng đang chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp ba. Vì trường học cách nhà rất xa, Lam Tiểu Chính đều đưa đón Lam Đình Chính tan học.

Thế nhưng có một ngày Lam Tiểu Chính đi trễ, không có đón được Lam Đình Chính.

Đợi đến khi người của Lam gia tìm được Lam Đình Chính, đã là ba ngày sau, thằng bé đang ở trong một nhà xe cũ nát.

Lam Đình Chính vì đợi mãi không thấy được anh trai tới đón cậu, chỉ có thể một mình đi trở về nhà, giữa

đường đã bị người ta bắt cóc.

Là cái bọn buôn người chuyên bán trẻ con đến các khu vực hẻo lánh, bọn họ vốn bắt mấy đứa trẻ nhỏ tuổi hơn một chút, thế nhưng về ngoài của Lam Đình Chính còn nhỏ hơn tuổi thật của thằng bé vài tuổi.

Vốn là đứa trẻ không lớn.

Vì Lam Đình Chính phản kháng kịch liệt hơn mấy đứa trẻ khác, cho nên trong số đám trẻ ở trong nhà xe lúc đó, thằng bé bị thương nặng nhất.

Trên cơ bản mặt bị đánh sưng không nhìn ra nguyên dạng, khắp người cũng đều là vết tích bị đánh.

Khi đó, Lam Tiểu Chính chạy ào vào nhà xe, thì thấy một mình Lam Đình Chính nằm sấp trong góc tường, không nhúc nhích chút nào, bên cạnh thật nhiều đứa trẻ bần thủ đều sợ hãi lần tránh hẳn thật xa.

Lúc đi đến gần, đại thể toàn bộ não của Lam Tiểu Chính đều đã chết, không biết tình trạng của Lam Đình Chính như thế nào, càng không biết cậu rốt cuộc sống hay chết.

Lúc sờ tới thân thể ấm áp của Lam Đình Chính, bộ não của Lam Tiểu Chính mới sống trở lại.

Như là có năng lực cảm giác được anh trai tới, một khắc kia trông thấy Lam Tiểu Chính, Lam Đình Chính liền nằm ở trong lòng Lam Tiểu Chính khóc nức nở, giống như là muốn đem ba ngày tủ thân đều trút ra hết.

Vì chuyện ngoài ý muốn lần này, Lam Tiểu Chính đối với Lam Đình Chính lại càng quan tâm hơn. Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Đình Chính, Lam Tiểu Chính nhất định sẽ tự thân làm không cần ai nhúng tay vào, giống như là phải chăm sóc đứa em này thật cẩn thận.

Cũng chính là vì sự cố lần đó, Lam Đình Chính thì càng dính vào Lam Tiểu Chính hơn nữa. Lam Tiểu Chính cũng sẵn sàng dẫn thằng em này theo bên cạnh.

Thậm chí là lúc đi hẹn hò với bạn gái.

Thế nhưng Lam Đình Chính lại không thích bạn gái của anh trai.

End chap 29

30. Chương 30: Quá Khứ (hạ)

Editor: Tiểu Hách

Khi đã quen với sự ỷ lại, một chút xúy thay đổi, đều sẽ làm cho người ta không biết làm thế nào.

Lam Đình Chính là như thế, Lâm Hoa cũng là như vậy đó.

Tiếp tục chuyện của Lam Đình Chính và Lam Tiểu Chính.

Khi Lam Tiểu Chính đi hẹn hò uống nước với bạn gái, Lam Đình Chính sẽ hắt nước trái cây lên người cô gái. Lam Đình Chính sẽ xé nát lá thư tình của con gái viết cho Lam Tiểu Chính, sau đó ném vào cống thoát nước. Lam Đình Chính sẽ ngắt hết tất cả điện thoại trong nhà Lam Tiểu Chính. Lam Đình Chính sẽ quần lấy Lam Tiểu Chính để hấn giăng đề toán cho cậu, không cho hắn có cơ hội ra khỏi nhà.

Lúc Lam Đình Chính học trung học, Lam Tiểu Chính đã lên đại học. Bởi vì học chuyên ngành quản lý tài chính, hơn nữa công ty của Lam gia cũng cần đứa con thứ hai này tiếp nhận, Lam Tiểu Chính chuẩn bị xuất ngoại du học.

Khi Lam Tiểu Chính thực hiện cái quyết định này, Lam Đình Chính cái gì cũng không nói. Nhưng mà, sau đó cũng không thấy Lam Đình Chính nói với Lam Tiểu Chính câu nào.

Lam Đình Chính không cùng ăn chung điểm tâm, vì ở bữa sáng Lam Tiểu Chính sẽ rót một ly sữa cho cậu. Lam Đình Chính không có làm bài tập toán nữa, vì không cho Lam Tiểu Chính dạy cậu, cậu làm sai một số đề. Lam Đình Chính cũng không ngồi xe của Lam Tiểu Chính nữa, một mình cậu lặng lẽ đi về phía trước, Lam Tiểu Chính đành phải lái xe chậm rãi ở phía sau đuổi theo cậu. Lam Đình Chính lúc nào cũng sợ hãi nhìn Lam Tiểu Chính, cái gì cũng không nói, cũng chỉ là một mực trầm lặng.

Cuối cùng, Lam Tiểu Chính thỏa hiệp, đợi đến khi Lam Đình Chính tốt nghiệp cấp ba, sẽ cùng đi ra nước ngoài.

Nếu như chỉ là như vậy, thì Lâm Hoa đã không gặp được Lam Tiểu Chính rồi. Biết đâu, Lam Tiểu Chính và Lam Đình Chính cứ như vậy mà sống bên nhau.

Giống như tất cả các bộ phim truyền hình không thể nào thuận buồm xuôi gió, những thăng trầm trong đó mới làm cho người ta cảm thấy bất lực với cuộc sống.

Công ty Lam gia vì muốn hợp tác với công ty khác, để Lam Tiểu Chính đi thương lượng. Vì vấn đề xoay vòng vốn, hơn nữa đây cũng là một công ty lớn tầm cỡ quốc tế, xí nghiệp Lam thị phải cố gắng giành được đơn đặt hàng này.

Giống như tất cả phim truyền hình cầu huyết, Lam Tiểu Chính bắt đầu hẹn hò với con gái của tổng giám

độc công ty đối tác.

Lần đầu tiên, Lam Tiểu Chính vì Lam Đình Chính hắt nước trái cây lên bạn gái mà giáo huấn cậu, cũng vì không nhận được điện thoại của bạn gái mà bảo Lam Đình Chính tự suy nghĩ lỗi lầm không cho phép ra khỏi cửa.

Khi đó Lam Đình Chính thực ra đã sắp tốt nghiệp cấp ba, lòng cậu tràn đầy mong muốn chính là có thể xuất ngoại với Lam Tiểu Chính. Đó là lúc Lam Đình Chính mới vào cấp hai, Lam Tiểu Chính đã từng hứa với cậu. Thế nhưng giữa chừng chạy đi hẹn hò với bạn gái, khiến cho Lam Tiểu Chính hoàn toàn không còn bận tâm đến Lam Đình Chính nữa.

Lam Đình Chính rất tủi thân, cũng rất bất mãn với người anh này.

Sau đó dùng những chiêu bài như giải đề toán, sinh bệnh phát sốt vùn vùn, Lam Tiểu Chính vẫn là muốn đi ra ngoài với bạn gái.

Có một lần Lam Đình Chính hỏi Lam Tiểu Chính có thể đừng cưới cô gái kia không, Lam Tiểu Chính im lặng khiến cho Lam Đình Chính cũng không kiềm chế được nữa gào khóc lên.

Lam Tiểu Chính yêu thương em trai, thế nhưng cái nhà này cũng cần có người gánh vác, hơn nữa cô bé kia cũng là một người tốt, có gì không thể chứ?

Lại nói về Lam Đình Chính.

Vào thời điểm năm cuối cấp ba, Lam Đình Chính không còn để ý đến Lam Tiểu Chính nữa.

Lam Tiểu Chính chẳng qua cho là Đình Chính đang nổi giận, vì khi đó Lam Đình Chính đã mười tám tuổi. Mười tám tuổi, chính là một cái tuổi hẵn là hiểu chuyện, nhưng Lam Tiểu Chính cũng đã quên đây cũng là cái tuổi dễ bị tổn thương nhất.

Còn có mấy tháng, Lam Đình Chính tốt nghiệp cấp ba. Nhưng mà bây giờ Lam gia lại chỉ chuyên tâm bận rộn đến lễ đính hôn của Lam Tiểu Chính. Tuy rằng lúc đó hẵn chỉ vừa mới hai mươi bốn tuổi.

Nhìn vẻ mặt vui mừng hơn hở của Lam ba, sự bận rộn của anh cả, và biểu tình lúc nào cũng lãnh đạm của Lam Tiểu Chính, Lam Đình Chính cảm thấy cậu đã bị vứt bỏ đến một nơi rất xa.

Rõ ràng đã hứa chờ cậu tốt nghiệp cấp ba xong liền xuất ngoại, rõ ràng đã nói sẽ đối tốt với cậu cả đời. Nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Chính lại không quan tâm đến cậu, cũng không chăm sóc cậu giống như trước nữa.

Lễ đính hôn càng ngày càng gần. Mặc dù chỉ là đính hôn, nhưng Lam Đình Chính đã có loại cảm giác bị

người khác cướp đi Lam Tiểu Chính, cái cảm giác này khiến cho cậu cảm thấy toàn bộ trái tim đều bị bóp nát.

Lam Đình Chính chưa nói chuyện lại với Lam Tiểu Chính, vào ngày Lam Tiểu Chính đính hôn để lại mảnh giấy cho hắn.

Lam Đình Chính sẽ ở quán ăn vặt cậu thích nhất chờ Lam Tiểu Chính, mong muốn hắn sẽ đến. Đình Chính nói, cậu thực sự rất mong Lam Tiểu Chính sẽ đến, xem như là cậu van xin hắn.

Vào lúc tiệc đính hôn mới vừa bắt đầu, Lam Tiểu Chính vẫn bấp chập sự phản đối của gia đình, chạy đi tìm cái đứa nhỏ biệt nữ kia.

Lam Đình Chính ở quán ăn vặt đợi thật lâu, lâu đến mức ông chủ phải đuổi cái người khách cứ ngồi yên một chỗ này, lại không gọi món ăn.

Thất vọng đi ra quán ăn vặt, Lam Đình Chính đi về phía trước với đôi mắt mơ hồ, bên trong chứa đầy nước mắt.

Thoáng cái vỡ òa, cậu con trai vẫn với gương mặt non nớt, lại ở trên đường không hề cố kỵ khóc lớn thành tiếng.

Lam Đình Chính muốn mãi mãi không về nhà, cũng vĩnh viễn không muốn phải nhìn thấy Lam Tiểu Chính đứng bên cạnh người khác lại còn thân mật hơn mình. Cậu cần tìm một nơi, tự một mình lặng lẽ vượt qua, không có Lam Tiểu Chính, cũng không có Lam Tiểu Chính thân mật với bạn gái.

Đến khi Lam Tiểu Chính đến quán ăn vặt, Lam Đình Chính đã không còn ở nơi đó nữa.

Chạy đi chạy lại tìm kiếm ở xung quanh, cũng không thấy thân ảnh của đứa trẻ kia.

Ngay lúc xoay người, Lam Tiểu Chính liền thấy Lam Đình Chính ở giữa đường, di chuyển không mục đích.

Trong lòng Lam Tiểu Chính nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó gọi Lam Đình Chính một tiếng, thì thấy gương mặt của cậu đầy nước mắt, trong lòng Lam Tiểu Chính đau xót.

Trong nháy mắt Lam Đình Chính thấy Lam Tiểu Chính, trong đầu trống rỗng, sau đó chính là mừng như điên.

Nét mặt Lam Đình Chính nhanh chóng biến hóa thay đổi, khi nhìn rõ thật sự là Lam Tiểu Chính, nở một

nụ cười thật tươi.

Lớn tiếng gọi tên Lam Tiểu Chính, Lam Đình Chính liền hướng về phía Lam Tiểu Chính chạy thẳng tới.

Cố sự luôn luôn có một cái kết.

Một chiếc xe buýt lái qua, Lam Đình Chính không có đứng lên, cũng không đi đến bên cạnh Lam Tiểu Chính, vĩnh viễn cũng không đi đến bên cạnh Lam Tiểu Chính được.

Đến khi đưa đến bệnh viện cấp cứu, Lam Đình Chính đã sắp trút hơi thở cuối cùng.

Lam Đình Chính để lại với Lam Tiểu Chính một câu nói cuối cùng:

Em yêu anh, anh có biết không?

Lam Tiểu Chính lặng lẽ nói với Lam Đình Chính, hần biết.

Hần thực sự biết.

Sau khi Lam Đình Chính qua đời, Lam Tiểu Chính liền cắt đứt lui tới với cô gái kia, cũng cắt đứt lui tới với toàn bộ các cô gái khác.

Lam Tiểu Chính cũng bắt đầu trở nên trầm lặng, cũng rất ít cười nữa.

Bởi vì cái đứa em khiến cho mình cười đã không thấy.

Năm sau, Lam Tiểu Chính đi ngay đến Canada du học, năm năm cũng chưa từng trở về.

Lâm Hoa hít sâu một hơi, cậu không biết mình muốn nói gì, cũng không biết có thể nói những gì.

“Cậu thực sự muốn ở chung một chỗ với Lam Tiểu Chính à?” Trương Mạc nhìn Lâm Hoa đang trầm lặng. Thật ra y kể thật ngắn gọn ít ỏi, nhưng mà tình tiết ở bên trong, Lâm Hoa chỉ cần nghĩ có thể tưởng tượng ra.

“Anh ấy thật sự thích tôi sao?” Lâm Hoa ngược nhìn về phía Trương Mạc, ánh mắt của y có chút né tránh, việc này càng làm cho cậu nghĩ đã nhận được một câu trả lời xác định của Trương Mạc.

“Chuyện này không phải cậu đã hiểu rõ nhất ư?” Trương Mạc mỉm cười vô vị.

Lâm Hoa nhìn nụ cười này càng giống như là đang cười nhạo.

Lại yên lặng một hồi, Lâm Hoa không biết nên trả lời thế nào.

“Tôi và Lam Đình Chính rất giống... rất giống nhau à?”

“Các người là hai người (khác biệt), cả hai đều là cái mặt búp bê mà thôi!”

Hai người tiếp tục trầm lặng, giữa lúc yên lặng trong đôi mắt Lâm Hoa vô thức chứa đầy nước mắt.

“Lâm Hoa.” Thanh âm của Lam Tiểu Chính phá vỡ bầu không khí yên lặng giữa hai người, tiếp theo chính là một loạt âm thanh huyền ảo của tiếng đóng cửa và thay giày.

“Tôi về rồi đây” Lam Tiểu Chính vừa nói, vừa đi đến huyền quan.

Lâm Hoa ngẩng đầu nhìn về phía Lam Tiểu Chính, nước mắt cũng không nhận được nữa, liền tuôn rơi ào ạt.

Lam Tiểu Chính vừa đến phòng khách thì thấy một cảnh tượng như thế này, Lâm Hoa nhìn hẩn khóc như mưa, đôi mắt hạt châu của Trương Mạc nhìn hẩn chăm chăm không chớp.

“Sao cậu ở nơi này thế? Cậu bắt nạt em ấy?” Sao Trương Mạc chạy đến nhà hẩn, còn có Lâm Hoa khóc thảm thiết như thế là xảy ra chuyện gì?

Lam Tiểu Chính thuận thế ngồi xuống bên cạnh Lâm Hoa, đưa tay lau nước mắt trên mặt cậu, kết quả nước mắt Lâm Hoa lại càng chảy càng nhiều, hoàn toàn không có khuynh hướng dừng lại.

“Cậu bắt nạt em ấy?” Lúc này Lam Tiểu Chính là nâng cao thanh lượng hỏi Trương Mạc, sắc mặt cũng có chút bất thiện.

“Oan cho tôi mà!” Trương Mạc này đúng là thực sự bị oan.

Ánh mắt bất thiện lướt qua Trương Mạc, Lam Tiểu Chính tiếp tục lau nước mắt trên mặt Lâm Hoa.

“Được rồi, đừng khóc, lớn già đầu như vậy, sao mà khóc thảm thiết thế này?”

Lâm Hoa cảm giác được hai người đều nhìn cậu, cũng thấy sự bối rối trên mặt họ. Muốn nói mấy lời gì đó giải thích một chút, hay là che giấu quá khứ, nhưng Lâm Hoa căn bản là không phát ra được một chữ. Vụt một cái đứng lên, chạy đến phòng ngủ, liền đóng cửa lại.

“Sao cậu bắt nạt em ấy?” Chờ Lâm Hoa đi vào phòng ngủ một lúc lâu, Lam Tiểu Chính mới mở miệng hỏi tới Trương Mạc.

“Thật sự tôi không có bắt nạt cậu ấy mà!” Trương Mạc thoáng cái cũng quýnh đít lên “Sao cậu chắc chắn là tôi bắt nạt cậu ấy thế hả?”

“Vậy em ấy xảy ra chuyện gì?”

“Sao tôi biết chứ!” Trương Mạc có chút chột dạ, nhưng vẫn là lớn tiếng trả lời.

Lam Tiểu Chính lãnh đạm nhìn y một cái, nhưng không tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa.

“Cậu và cậu ta là quan hệ gì?” Thấy Lam Tiểu Chính không tiếp tục hỏi nữa, Trương Mạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hỏi tới vấn đề này, vẫn là muốn lấy được chứng thực từ trong miệng Lam Tiểu Chính.

“Thì là như cậu nghĩ” Lam Tiểu Chính vô tư mở lỏng nút buộc tây trang một chút.

“Sao mà cậu biết tôi là nghĩ như thế nào?”

“Chẳng lẽ cậu không phải nghĩ như thế à?” Lam Tiểu Chính hỏi ngược lại.

“Cậu là nghiêm túc? Nghiêm túc muốn cùng với cậu Lâm Hoa này ở chung một chỗ?”

“Ừ” Qua một hồi, Lam Tiểu Chính mới hờ hững gạt đầu trả lời. Có thể là ở mặt nào đó xác định cũng rất rõ ràng.

“Vậy được rồi. Tôi cũng không quản cậu, tùy cậu vậy!” Trương Mạc nhún vai.

“Tại sao cậu quản tôi?” Lam Tiểu Chính nheo mắt liếc nhìn Trương Mạc, người này, thật sự coi bản thân là gì chứ.

“Sao thế? Bạn bè quan tâm cậu một tí cũng không được hở?” Trương Mạc chính là chịu không nổi cái bộ dạng châm chọc nhàn nhạt của Lam Tiểu Chính, lực sát thương rất mạnh.

“Cậu tới đây làm chi?” Lam Tiểu Chính cũng không tiếp tục thảo luận cái đề tài này nữa.

“Đâu có gì, cứ nghĩ cuối tuần đến nhà cậu ngồi chơi một chút, nhân tiện ăn một bữa cơm. Nhưng mà, bây giờ cậu chắc chắn là không chào đón tôi rồi!”

Lam Tiểu Chính im lặng ngẫm thừa nhận, cầm lấy ly nước Lâm Hoa vừa uống, liền cho mình một ngụm nước lớn.

“Được rồi được rồi! Không quấy rầy cậu nữa, tôi đi về được chưa?”

“Đi thông thả!” quá phũ:))))

“ ... ”

Trương Mạc có chút hậm hực rời khỏi.

Chờ Trương Mạc vừa đi khỏi, Lam Tiểu Chính liền đứng lên, gõ cửa phòng ngủ Lâm Hoa một cái.

End chap 30

31. Chương 31: Vai Chính Trong Phim

Editor: Tiểu Hách

“Lâm Hoa” Lam Tiểu Chính gõ cửa phòng Lâm Hoa một cái, không ai trả lời.

Lam Tiểu Chính liền tiếp tục gõ vài cái nữa, Lâm Hoa mới mở rộng cửa cho Lam Tiểu Chính.

Ánh mắt của Lâm Hoa hồng hồng, nhưng không có nước mắt rơi xuống nữa, cả người thoạt nhìn vừa nhỏ bé vừa mỏng manh.

“Em sao vậy?” Lam Tiểu Chính đẩy ra cái khe cửa của Lâm Hoa chỉ mở hé hé.

“Hong có gì” Giọng nói của Lâm Hoa có chút khàn khàn.

“Em hong có gì vậy sao khóc thương tâm như thế?”

“Vừa mới xem một bộ phim truyền hình rất là bi kịch!”

“Phim truyền hình?”

“Đúng vậy! Chuyện là nữ chính và nam chính rất yêu nhau, đáng tiếc cái nam chính kia lại qua đời, cuối cùng cái nữ chính kia cũng tự sát” Lâm Hoa nói xong, lại là một bộ dạng sắp khóc nữa.

“Chính là vì cái này?” Lam Tiểu Chính không nói gì chỉ nhìn Lâm Hoa “Trương Mạc không có nói gì với em à?”

“Anh ta phải nói chuyện gì với em?” Lâm Hoa ngược nhìn Lam Tiểu Chính thăm dò.

“Không có gì. Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm!” Lam Tiểu Chính đuổi tay ra kéo Lâm Hoa, lại bị Lâm Hoa lách người tránh khỏi.

Lam Tiểu Chính có hơi sững sốt nhìn về phía Lâm Hoa, tay đưa ra cứ để lơ lửng trong khoảng không như vậy.

“Em muốn về nhà một chuyến” Lâm Hoa cúi đầu, không có nhìn Lam Tiểu Chính nghiêm mặt đứng tại chỗ, thanh âm sợ hãi và áp chế rất thấp.

“Em rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lam Tiểu Chính có chút bức mình, biểu hiện của Lâm Hoa hơi quá khác thường.

“Em hồng sao, chỉ muốn trở lại lấy ít đồ” Lâm Hoa từ từ lui về phía sau.

“Vậy thì theo ý em, tôi đưa em đi!” Lam Tiểu Chính thở dài.

“Thôi khỏi, em tự trở về là được rồi, dù sao cũng không xa lắm” Lâm Hoa khoát tay một cái, liền xoay người thu dọn vốn vẹn mấy món đồ ít ỏi trong phòng.

Tay của Lam Tiểu Chính nắm thật chặt, lại thả ra, không có nói gì nữa, thuận theo Lâm Hoa.

Trước khi ra khỏi cửa, Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính ngồi trên ghế sofa không có nhìn cậu, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

Do dự một hồi, Lâm Hoa vẫn là mở rộng cửa chạy đi.

Lam Tiểu Chính buồn bực ném cái remote trên tay, phim truyền hình cầu huyết cái gì, rõ ràng là hai người rất yêu nhau, lại vì nguyên nhân thế này thế kia không thể tiến đến với nhau, tại sao cứ nhất thiết phải quanh quẩn nhiều khúc mắc như thế?

Lâm Hoa đã đi một lúc lâu, trời bên ngoài cũng tối hù. Vốn định ra ngoài ăn cơm, nhưng mà bây giờ Lam Tiểu Chính nơi nào cũng không muốn đi.

Có thể thực sự là được Lâm Hoa chăm sóc quá tốt, Lam Tiểu Chính nhìn gì đó trong tủ lạnh, không biết rốt cuộc nên làm gì, ăn gì. Bỏ đi, dù sao bản thân cũng chẳng muốn ăn gì mấy.

Lam Tiểu Chính đột nhiên liền muốn hút thuốc lá, từ sau khi Lam Đình Chính qua đời, Lam Tiểu Chính thỉnh thoảng muốn hút thuốc. Thật chỉ là thỉnh thoảng muốn hút, một tháng cũng không hút đến một gói.

Lâm Hoa trở lại căn phòng của mình đã rất lâu không có hơi người, có chút lạnh lẽo.

Phương Nam không có khí ấm, căn phòng của Lâm Hoa vì không ai ở, lại càng cảm thấy lạnh nhiều hơn.

Lâm Hoa cảm thấy mình cần phải yên tĩnh một chút, yên tĩnh ở dưới tình huống không có Lam Tiểu Chính. Nhưng mà cái yên tĩnh này, không khỏi khiến cho cậu lạnh run cả người.

Lục tung mọi thứ tìm ra một máy sưởi ấm mặt trời nhỏ mua vào mùa đông năm ngoái, sau khi cắm điện nó phát ra ánh sáng màu vàng kim, làm cho Lâm Hoa cảm thấy cả người lại có tri giác.

Cuộn tròn ở trong chăn, trong chăn kỳ thực cũng không có bao nhiêu hơi ấm, máy sưởi ấm không xoay liên tục theo Lâm Hoa.

Nhìn căn phòng lạnh lẽo vắng lặng, Lâm Hoa có chút không thích ứng, mùa đông hàng năm mình không phải cũng đều trải qua như thế sao? Vì sao năm nay lại có vẻ đặc biệt lạnh.

An tĩnh lại một lúc, đầu Lâm Hoa liền nghĩ tới những lời Trương Mạc nói với cậu hôm nay, nghĩ đến tình cảm Lam Tiểu Chính và Lam Đình Chính trong lúc đó. Nghĩ đến mình mỗi lần đùa giỡn nói kết hôn với Lam Tiểu Chính, hẳn thường yên lặng.

Cố gắng nhớ lại quá trình gặp gỡ Lam Tiểu Chính, hình như vẫn luôn là cậu nỗ lực theo đuổi Lam Tiểu Chính, muốn cho Lam Tiểu Chính tiếp nhận mình, muốn hẳn có thể thích mình.

Hiện tại xuất hiện một người đã khuất, Lâm Hoa liền luống cuống. Cậu bắt đầu hoài nghi nguyên nhân Lam Tiểu Chính chấp nhận mình.

Cậu nên suy xét chuyện này như thế nào, Lâm Hoa có chút buồn bực. Chẳng lẽ phải vì một người đã khuất mà mình uất ức sao? Nếu như Lam Tiểu Chính thật sự không quan tâm cậu, cậu là phải mặt dày mày dạn bám theo hắn, hay là nên đi xa thật xa chứ?

Nghĩ không ra một nguyên do, được sưởi ấm một chút, Lâm Hoa có chút buồn ngủ rồi.

Hôm sau, lúc Lâm Hoa tỉnh giấc, mới sáu giờ sáng, bên ngoài trời cũng chưa sáng. Bởi vì buổi tối nghĩ quá nhiều chuyện, hơn nữa không có ăn cơm chiều, Lâm Hoa ngủ cũng không an ổn lắm.

Máy sưởi ấm còn mở, giường chiếu ấm, chăn đơn cũng có cảm giác được sưởi ấm.

Thứ hai, Lâm Hoa phải đi làm.

Dùng sức vỗ vỗ mặt, Lâm Hoa cố gắng để cho mình phần chấn lại. Rất ít người đứng chờ xe buýt ở ven đường, mặc dù là sáng thứ hai, nhưng trên đường lớn lại vẫn thừa thớt vắng ngắt.

Có chút nhớ nhưng cuộc sống không cần phải chen lấn trên xe buýt, mỗi ngày đều có Lam Tiểu Chính đưa đi. Người xưa thường nói: Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan. Những lời này phóng tới chỗ nào, cũng thật sự là chân lý.

Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan: ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có mà chuyển về cuộc sống giản dị thì khá khó khăn.

Cái quầy điểm tâm bên cạnh công ty, nếu như sáng sớm Lâm Hoa có thời gian, sẽ đến nơi này uống sữa đậu nành, ăn cái bánh quẩy.

Vì ở nhà Lam Tiểu Chính, mỗi buổi sáng Lâm Hoa sẽ thức dậy sớm để làm điểm tâm cho hai người, đã bao lâu rồi không có ăn điểm tâm sáng ở đây nhỉ?

Cái bụng có gì đó lấp vào, Lâm Hoa liền nhin không được nghĩ Lam Tiểu Chính có ăn điểm tâm chưa. Đêm qua, Lam Tiểu Chính nói muốn dẫn cậu đi ăn cơm tối, thế nhưng lúc Lâm Hoa đi, hắn cũng không có ra cửa, đêm qua hắn có ăn cơm tối rồi chưa? Sao có thể không ăn điểm tâm? Lam Tiểu Chính lại là người cuồng công việc, vậy sáng nay, hắn phải kiên trì thế nào?

Lâm Hoa hoàn toàn không nghĩ nữa, trước đó cậu không có làm điểm tâm cho Lam Tiểu Chính, hắn làm sao chịu đối được.

Trước khi rời khỏi quầy điểm tâm, Lâm Hoa có mua một cốc giấy sữa đậu nành, và mấy cái bánh rán nhân đậu.

Lâm Hoa rất thích ăn.

Cậu nghĩ, Lam Tiểu Chính cũng thích ăn những thứ này.

Lam Tiểu Chính thức dậy, vẫn theo thói quen nhìn nhìn trên bàn ăn, xem Lâm Hoa làm điểm tâm gì. Khi trông thấy bàn ăn trống trơn, hắn có chút ngây ngẩn cả người. Nhớ tới Lâm Hoa đi trở về căn phòng nhỏ của mình, trong lòng không biết làm sao cũng có chút vắng vẻ.

Hôm qua không có ăn cơm tối, sáng sớm Lâm Hoa không có làm điểm tâm, Lam Tiểu Chính cũng không

biết muốn ăn gì nữa. Cũng không biết, quãng thời gian trước đây không có Lâm Hoa sống chung, hẳn làm thế nào trải qua.

Ngồi ở bàn làm việc, Lâm Hoa đứng ngồi không yên liên tục rướn cổ lên nhìn phía trước.

Lam Tiểu Chính vẫn chưa có đến.

Đến khi Lam Tiểu Chính xuất hiện ở chỗ rẽ hành lang, Lâm Hoa xẹt một cái liềm đứng lên, rớt cuộc trong thấy người này rồi.

Lúc ý thức được mình phản ứng quá khích, cậu có chút ngượng ngùng ngồi xuống, chờ Lam Tiểu Chính đi về phía trước.

Khi Lam Tiểu Chính đi ngang qua Lâm Hoa, hẳn không có cho Lâm Hoa một giây ánh mắt, trực tiếp đi thẳng qua, đến phòng làm việc của mình.

Nhìn bóng lưng Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa không biết nên phản ứng thế nào.

Có chút ảo não nắm tóc, Lam Tiểu Chính căn bản cũng không có để ý đến cậu bao nhiêu. Nói không chừng, Lam Tiểu Chính luôn xem cậu như người xa lạ. Vậy mà Lâm Hoa vẫn ngây ngốc nghĩ rằng Lam Tiểu Chính là thích cậu, quan tâm cậu, đó thật sự là cậu, mà không phải người khác.

Tuy rằng Lam Tiểu Chính không để ý tới Lâm Hoa, nhưng cậu cảm thấy điểm tâm cũng không nên phí phạm, đi hỏi hẳn có ăn hay không cũng được mà.

“Tổng giám đốc.” Lâm Hoa ở bên ngoài gõ cửa phòng Lam Tiểu Chính.

“Vào đi!”

Trong tay Lâm Hoa mang theo sữa đậu nành và bánh rán mua hồi sáng, liền đứng trước mặt Lam Tiểu Chính.

Đang lúc Lam Tiểu Chính nhìn chăm chăm, Lâm Hoa có chút khó chịu thả đồ ăn sáng trong tay xuống.

“Anh ăn điểm tâm chưa? Em mua cho anh sữa đậu nành và bánh rán, anh muốn ăn không?” Cúi đầu, Lâm Hoa nói ra với giọng nói khe khẽ.

“Tại sao đem qua không về?” Lam Tiểu Chính cũng không liếc mắt nhìn đồ ăn sáng dính đầy dầu mỡ trên bàn, chỉ nhìn chăm chăm vào Lâm Hoa.

“Trễ như thế, em ở đó ngủ!”

Lam Tiểu Chính không có trả lời, hai người đều là yên lặng một hồi.

“Em không muốn đóng hai phần tiền mướn phòng nữa, em...” Lâm Hoa vẫn chưa nói hết, Lam Tiểu Chính liền ngắt lời cậu.

“Vậy thì em trả cái phòng ổ chuột kia liền đi!”

“Em!” Lâm Hoa ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lam Tiểu Chính đứng trước mặt mình, lại cao hơn mình cao thật là nhiều, bị hấn chẹn họng.

Đôi mắt đen lay láy của Lâm Hoa thẳng tắp nhìn Lam Tiểu Chính, có thể là ngày hôm qua khóc có chút kịch liệt, mắt hơi sưng và ửng ửng, cũng là đáng vẽ tủi thân.

Lam Tiểu Chính cúi thấp đầu, môi liền chạm lên môi Lâm Hoa, hai tay bao bọc quanh cậu, nụ hôn này càng sâu thêm. Cái cảm giác trống rỗng của Lâm Hoa một khắc kia liền dịch chuyển, bởi vì sự ấm áp trong lòng lúc này, đã quét sạch sẽ.

Bị Lam Tiểu Chính đột nhiên khê hôn lên làm Lâm Hoa bối rối, cứ như vậy đứng ngơ ngác, miệng khê hé ra, lại làm cho Lam Tiểu Chính càng thêm thuận lợi hôn Lâm Hoa sâu thêm.

Cảm giác được trên mặt một mảnh ấm áp, Lam Tiểu Chính buông ra Lâm Hoa, trên mặt cậu tất cả đều là vệt nước mắt.

“Em rốt cuộc là bị làm sao, từ đêm qua liền bắt đầu không được bình thường rồi!” Lam Tiểu Chính có chút vụng về lau nước mắt cho Lâm Hoa, thế nhưng nước mắt vẫn là tí tách rơi xuống.

“Được rồi, đừng khóc!” Lam Tiểu Chính ôm Lâm Hoa vào trong lòng, luống cuống một phen.

Dựa vào Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa như là tìm được chỗ dựa, nức nở khóc ra tiếng, giống như muốn khóc lên tất cả uất ức mình đã chịu đựng sáng nay.

Vừa nghẹn ngào khóc thút thít ra tiếng, còn vừa dứt quãng trách mắng:

“Tại sao đêm qua anh không đưa em về.. Anh không đưa em về.. Em làm thế nào quay lại.. Đã trễ như vậy.. Anh bảo em một mình quay lại...”

“Tôi sai rồi” Vừa giúp Lâm Hoa lau nước mắt, vừa nói.

“Căn phòng kia của em... Anh biết căn phòng đó lạnh cỡ nào không?... Một mình em... Một mình... Đã lâu không có người ở... Cả đêm em lạnh lắm.. Anh biết lạnh cỡ nào không?”

“Tôi sai rồi”

“Sáng nay anh không đi đón em... Anh không đi đón em... Để cho em phải đợi xe buýt... Anh biết đứng ở trên đường... Đứng ở trên đường lạnh bao nhiêu không?... Lạnh thế nào...”

“Tôi sai rồi!”

“Suốt đêm em đều ngủ không ngon giấc... Ngủ không ngon... Em sáng sớm còn nghĩ... nghĩ muốn mua điểm tâm cho anh!”

Khóc thút thít nghẹn ngào, Lâm Hoa nói cả một đồng chuyện, khóc lớn tiếng, trách móc cũng rất lớn tiếng. Lam Tiểu Chính vừa dỗ dành cậu, vừa ôm cậu vào lòng, lại phải lau nước mắt cho cậu. Đến khi Lâm Hoa rốt cuộc im lặng, quần áo của Lam Tiểu Chính đã thấm ướt một mảng lớn.

Liếc mắt nhìn trộm Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa liền cúi đầu.

“Xin... Xin lỗi!” Thanh âm vẫn còn có chút đứt quãng, còn đang nhỏ giọng lấy hơi.

“Là tôi sai, nhưng em có lời xin lỗi nào nói với tôi?”

“...” Có chút lắp bắp.

“Khóc đủ rồi?”

Nghe được Lam Tiểu Chính nói như thế, Lâm Hoa nhất thời lúng túng đứng hình tại chỗ. Cậu rốt cuộc đã làm gì?

End chap 31

32. Chương 32: Thư Phòng

Editor: Tiểu Hách

Lam Tiểu Chính kéo Lâm Hoa đến ngồi trên ghế sofa, lại đem đồ ăn sáng Lâm Hoa mua cho hắn để trên

bàn trà.

“Bây giờ nói cho tôi biết tại sao khóc?” Lam Tiểu Chính thấy tâm trạng của Lâm Hoa đã ổn định, liền mở miệng dò hỏi.

Lâm Hoa vùi đầu lặng yên một lúc lâu, mới nhẹ nhàng phun ra ba chữ “Lam Đình Chính”

“Trương Mạc nói cho em biết sao?” Lam Tiểu Chính hít sâu một hơi, sớm nên nghĩ tới, Trương Mạc thì có chuyện gì, có thể làm cho Lâm Hoa đau lòng thành cái bộ dạng kia.

“Ừm” Lâm Hoa gật đầu “Anh không quên được cậu ấy à?”

“Đình Chính là em trai của tôi!” Lam Tiểu Chính ngả về phía sau, có chút mệt mỏi dựa vào trên lưng sofa.

“Còn gì nữa không?” Lâm Hoa ngược mắt nhìn thoáng qua Lam Tiểu Chính, dáng vẻ của hắn thực sự khiến người ta đau lòng vô cùng, nhưng mà trong lòng mình càng không dễ chịu.

“Đình Chính đã mất” Lam Tiểu Chính nhẹ giọng nói.

“Xin lỗi, thế nhưng em...” Lâm Hoa có chút khẩn thiết, nhưng không biết phải biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình như thế nào.

“Tôi biết em đang nghĩ cái gì!” Lam Tiểu Chính ngắt lời Lâm Hoa, tay đưa ra xoa xoa đầu cậu.

“Em là em, Đình Chính là Đình Chính. Tôi chưa từng xem em thành em ấy, Đình Chính là em trai của tôi, em là... người yêu của tôi!” Lam Tiểu Chính cười cười.

“Là người yêu!”

“Đúng” Lam Tiểu Chính ngồi thẳng lưng, có chút buồn cười nhìn Lâm Hoa, rõ là một người so đo từng li từng tí.

“Vậy anh... yêu cậu ấy không?” Có chút thấp thỏm hỏi ra những lời này.

“Anh yêu Đình Chính” Lam Tiểu Chính gật đầu thừa nhận.

Giả vờ mạnh mẽ và cố giữ bình tĩnh nhìn Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa không biết mình nên phản ứng thế nào.

“Tại sao em không hỏi tôi yêu em không?” Lam Tiểu Chính khẽ sát Lâm Hoa, ôm cậu vào trong lòng.

“Em không biết, từ trước đến giờ anh cũng không có nói đến!” Lâm Hoa ôm chặt Lam Tiểu Chính, cố gắng dựa sát người mình lên người hắn, giống như sợ hắn sẽ tan biến mất.

“Vậy em yêu tôi không?” Cảm giác được Lâm Hoa lo lắng không yên, Lam Tiểu Chính siết chặt cánh tay.

“Có. Em yêu anh, rất yêu rất yêu!”

“Anh cũng yêu em” Lam Tiểu Chính mỉm cười nói, nhẹ nhàng vỗ lưng Lâm Hoa, lại giống như một loại dỗ dành.

“Có thật không?” Lâm Hoa từ trong lòng Lam Tiểu Chính ngược nhìn lên, cùng với hắn bốn mắt nhìn nhau. Ở trong ánh mắt Lam Tiểu Chính, có thể thấy rõ cái bóng của mình, trong ánh mắt của hắn chỉ có mình.

“Tại sao em không thể khẳng định, em không tin tưởng anh như thế ư?” Lam Tiểu Chính xoa xoa tóc Lâm Hoa, nói chuyện cũng dịu dàng khác thường.

Trong đôi mắt của Lâm Hoa lại muốn tích trữ thêm một tầng hơi nước rồi.

“Em đừng khóc, từ hôm qua đến giờ đã khóc bao nhiêu lần rồi”

“Anh!” Xúc động vừa rồi của Lâm Hoa tan nát, giọt lệ trong mắt, chính là bị nén trở về.

“Được rồi, tối nay đi đến thư phòng của anh, anh nói hết tất cả mọi chuyện cho em biết, chịu chưa?”

“Ừm!” Lâm Hoa dùng sức gật đầu, mình xoắn xuýt chuyện này cả đêm, bị Lam Tiểu Chính nói mấy câu liền khiến cho mình đem cái hố này lấp đi, đêm qua chịu lạnh cả đêm không phải uống phở à?

“Sữa đậu nành cũng lạnh rồi, em đi hâm lại cho anh!” Lâm Hoa nghĩ sáng tỏ thông suốt thoáng cái thật giống như có sức sống, sờ sờ sữa đậu nành mua cho Lam Tiểu Chính, cũng gần như lạnh đi.

“Không cần, anh uống cà phê là được rồi!”

“Sao được, phí phạm. Em đi hâm nóng cho anh, cũng hâm nóng bánh rán này cho anh một chút!”

Lâm Hoa hãy còn đang nói, nhưng đã xuất phát, mang theo cái túi, liền xông ra ngoài, Lam Tiểu Chính vẫn không kịp ngăn cản cậu.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Hoa liền cầm điểm tâm sáng còn đang bốc hơi quay lại, Lam Tiểu Chính bưng lên một ly cà phê mới vừa pha xong.

“Anh uống cái này!” Lâm Hoa lấy cà phê trong tay Lam Tiểu Chính, đổ sữa đậu nành vào trong ly, đưa cho hắn.

“Lãng phí cà phê” Lam Tiểu Chính cầm sữa đậu nành, mắt vẫn nhìn cà phê trong tay Lâm Hoa.

“Em uống” Nói xong, đổ một ngụm lớn vào trong miệng mình.

“Sao anh không uống sữa đậu nành của mình đi?” Lâm Hoa liếm liếm môi, thật sự là không lãng phí.

“Anh không thích uống sữa đậu nành?”

“Không có”

Không nói gì nữa, Lam Tiểu Chính yên lặng nhấp môi một hớp sữa đậu nành, quá ngọt.

“Còn có món này!” Lâm Hoa đưa lên bánh bột dính đầy dầu mỡ, ngay cả túi nilon cũng dính đầy mỡ.

“Anh không ăn cái này!” Lam Tiểu Chính khoát tay một cái, cái bánh bột này thoát nhìn giống như đang muốn nhiều mỡ xuống.

“Ăn ngon lắm, em còn mua là bánh nhân đậu đỏ” Lâm Hoa liếc mắt biểu cảm như muốn nói “anh không biết phân biệt hàng tốt xấu”.

“Em tự ăn mình đi!” Lam Tiểu Chính ghét bỏ nhìn thoáng qua cái bánh bột kia, thoát nhìn không thấy nó ăn ngon bao nhiêu.

“Hổng ăn thì thôi” Lâm Hoa hừ một tiếng, tự mình ôm lấy bánh bột liền nhấm nháp, còn uống hai hớp cà phê.

Lam Tiểu Chính bưng sữa đậu nành, ở bên cạnh hơi im lặng nhìn Lâm Hoa.

“Anh muốn ăn ư?” Cảm giác Lam Tiểu Chính đang nhìn mình ăn, giống như là thèm muốn cái bánh bột trên tay cậu, Lâm Hoa rất hiểu biết liền đưa cái bánh đã gặm một nửa tới bên mép Lam Tiểu Chính.

Nhân đậu trong bánh rán cũng rất nhiều, cũng rất ngọt. Bánh bột mới vừa chiên xong lấy ra ngoài thì rất giòn, bây giờ có hơi ỉu đi, nhưng mà, cũng không gây trở ngại Lâm Hoa, vẫn đang ăn ngon lành.

Liếc mắt nhìn chăm chăm bánh bột đích thực đang ở trước mắt, lại nhìn thấy sự khẩn thiết tràn đầy trong mắt Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính liền cắn một miếng bánh trong tay Lâm Hoa.

“Tổng giám đốc!” Chị Trần đẩy cửa đi vào.

Liền nhìn thấy cảnh này, Lam Tiểu Chính cúi đầu cắn bánh bột trong tay Lâm Hoa, hai người đều ngồi trên ghế sofa, sát rất gần nhau, còn có một cái ly của nhân viên.

Chị Trần há hốc mồm, đây rốt cuộc là quan hệ như thế nào, mới có thể có cảnh tượng như vậy?

Nghe được có người đi vào, Lam Tiểu Chính bình tĩnh cắn cái bánh bột một miếng, Lâm Hoa thì có chút không phản ứng kịp liền cứng đờ lại.

Chờ nuốt xuống miếng bánh bột, Lam Tiểu Chính mới mở miệng “Cô có chuyện gì? Sao không gõ cửa?”

“Xin... Xin lỗi... Tổng giám đốc...Tôi...” Thật ra chị Trần còn khẩn trương hơn Lâm Hoa.

“VẬY... tổng giám đốc, tôi đi trước!” Lâm Hoa vụt một cái đứng lên, không khí bây giờ có chút kỳ quái, cậu quyết định chính là rời đi trước tốt hơn.

“Được, rửa cái ly này!” Lam Tiểu Chính đưa lên cái ly trong tay, sữa đậu nành thực sự ngọt quá rồi “Pha thêm cho anh ly cà phê nữa!”

“Đã biết” Lâm Hoa nhận lấy cái ly, liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lâm Hoa chạy đi, không có nghe Lam Tiểu Chính và chị Trần nói gì, nhưng mà Lâm Hoa cũng chẳng có tâm tình nghĩ đến chuyện đó, cậu bây giờ nghĩ chính là chị Trần này rốt cuộc có biết rõ mối quan hệ giữa mình và Lam Tiểu Chính không.

Lâm Hoa vẫn không có quên đây là cũng là một tình địch, còn có chút thâm vui mừng. Nhưng mà, chuyện này có thể quá kinh hoàng không?

Loại chuyện này, đặt ai khác vào lúc ấy, chắc cũng cảm thấy sốc lắm?

Ngay lúc Lâm Hoa vẫn đang ngổn ngang suy nghĩ, liền thấy chị Trần và Lam Tiểu Chính vội vàng đi ra.

Hắn là công ty đã xảy ra chuyện gì thì phải? Nhưng mà, những thứ này cũng không có thể làm Lâm Hoa quan tâm, việc đó chỉ cần để cho chị Trần và Lam Tiểu Chính chiến đấu là được rồi.

Chao ôi, tóm lại điều Lâm Hoa lo lắng có phải là cái công ty này không hả?

Chuyện đó cũng không phải mối quan tâm của Lâm Hoa, dù sao Lam Tiểu Chính tài giỏi như vậy, chuyện của công ty đều có thể giải quyết.

Lại đang suy nghĩ lộn xộn, Lâm Hoa lắc lắc đầu, không phải vấn đề mà mình cần quan tâm, không phải vấn đề mình cần quan tâm mà! = =

Xoay qua xoay lại hết một ngày, Lâm Hoa liền ngẩng đầu nhìn Lam Tiểu Chính và những người khác trong công ty đang bận túi bụi, những người đó đi ngang qua mặt cậu đến phòng của Lam Tiểu Chính, rồi lại đi ra ngoài.

Mỗi người đều có chuyện làm, Lâm Hoa hất tóc một cái, này là muốn tan ca. Xếp văn kiện rời rạc trên bàn thành một xấp, vẫn là dùng một cái bìa hồ sơ kẹp lại, công tác ngày hôm nay lại kết thúc.

Lam Tiểu Chính lại phải tăng ca nữa à? Tối nay muốn làm gì thế?

“Lâm Hoa!” Đang lúc Lâm Hoa vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, từ trong phòng làm việc Lam Tiểu Chính phát ra một tiếng gọi cậu.

“Sao thế?”

“Em chờ anh một lát, một hồi nữa cùng về!”

“Đã biết!”

Ở bàn làm việc, Lâm Hoa lấy di động ra, bắt đầu chăm chú chơi game. Lâm Hoa lại nhin không được cảm thán, điện thoại di động này chính là khác biệt, ngay cả trò chơi cũng nhiều hơn, không bao giờ quanh quẩn game Tetris (xếp gạch/ xếp hình) và mặt chược mà thôi.

Cái điện thoại hàng nhái thực sự rất nhiều di chứng về sau.

“Đi!” Đến lúc Lam Tiểu Chính gọi Lâm Hoa, cậu vẫn đang ra sức chọt màn hình.

“Nhanh thế?” Lâm Hoa mau chóng thu thập một chút đồ đạc của mình.

“Cũng đã tan ca một tiếng rồi!”

“Ôi! Đúng rồi, em quên quẹt thẻ!” Lâm Hoa hét to một tiếng, cái công ty này, đi làm và tan ca đều phải

quẹt thẻ.

“Khỏi quẹt, đi!”

“Hổng được! Đây là phần thưởng toàn bộ chuyên cần của em!” Lâm Hoa có chút ai oán nhìn Lam Tiểu Chính, đây chính là một trăm đồng tiền đó.

“Anh trực tiếp cho em, còn không cần phải nộp thuế” Lam Tiểu Chính nhú mày, một trăm đồng, thật sự là một con số nhiều nét.

“Thiệt chứ! Sao em không nghĩ tới ha!” Lâm Hoa vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Chính “Vậy thì anh cũng trực tiếp phát tiền lương cho em đi, cũng khỏi phải nộp thuế!”

“ ... ”

Cuối cùng Lâm Hoa vẫn là lấy một trăm đồng tiền thưởng chuyên cần mỗi tháng từ Lam Tiểu Chính.

Hai người ở nhà Lam Tiểu Chính ăn xong cơm tối, Lâm Hoa lặng lẽ thu thập chén đĩa. Sau đó, thì ngồi ở trên ghế sofa, phát ngốc.

“Qua đây!” Lam Tiểu Chính đứng ở cửa thư phòng, vẫy vẫy tay với Lâm Hoa.

Do dự một hồi, Lâm Hoa vẫn đứng lên.

Thư phòng của Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa đã từng đi đến, là đi vào cái lần lấy văn kiện cho hắn, sau này thì không có vào. Lần trước là cả ở phòng ngủ của hắn, cũng không có thời gian ngấm trộm thư phòng.

Thư phòng rất rộng, một cái giá sách thật lớn, một bàn làm việc và một cái sofa, tất cả những đồ vật lớn là ở trong phòng này.

Lam Tiểu Chính dẫn Lâm Hoa đến đứng trước cái giá sách lớn, từ sâu bên trong lấy ra mấy quyển album cũ kỹ.

Hai người cùng nhau ngồi ở dưới đất trước giá sách.

“Chắc đã xem qua ảnh chụp của anh trong phòng ngủ?” Lam Tiểu Chính đặt album ở trên đùi Lâm Hoa, nhưng là mở miệng hỏi vấn đề này.

“Gi... Ảnh chụp nào vậy?” Lâm Hoa có chút chột dạ hỏi ngược lại.

“Chưa xem qua hả?” Lam Tiểu Chính gạt đầu, lời nói có mùi vị châm chọc “Đưa cái di động lúc trước của em cho anh!”

“Điện thoại di động? Muốn di động của em để làm gì?”

“Xem coi em có đổi hình nền không?”

“Anh! Sao anh biết?” Lâm Hoa có chút ngạc nhiên nhìn hắn, cái điện thoại trước đây Lâm Hoa không còn dùng thường xuyên, nhưng mà cậu vẫn sạc điện đầy đủ mỗi ngày, thỉnh thoảng dùng một chút, hiện tại thường dùng chính là điện thoại chính hãng bồi thường cho Lam Tiểu Chính.

“Sao lại không biết chứ? Tấm hình đó là anh để ở trong phòng ngủ!”

Lâm Hoa có chút ngượng ngùng cười cười.

“Ở trong đó có ảnh chụp gia đình” Lam Tiểu Chính còn nói thêm.

“Ừ, em có thấy. Nhưng mà, trong hình chỉ có anh, anh trai chị dâu của anh, và ba ba của anh thì phải?”
Lam Đình Chính đầu?

“Đúng rồi” Lam Tiểu Chính chỉ chỉ album trên đùi Lâm Hoa “Đình Chính, đều ở trong này!”

End chap 32

33. Chương 33: Ảnh Người Xưa

Editor: Tiểu Hách

Lâm Hoa chậm rãi lật từng trang album cũ.

Lam Tiểu Chính tới nơi này làm việc, đều mang album của Lam Đình Chính theo, thực sự giải thích rõ hắn yêu Lam Đình Chính vô cùng. Thế nhưng, hà tất gì phải đi tị nạn với người đã khuất nhiều năm như thế chứ?

Ảnh chụp bắt đầu từ lúc mới sinh, tấm ảnh với màu sắc mờ nhạt, đứa bé mũm mĩm dễ thương.

Mãi cho đến Lam Đình Chính lên tiểu học, cấp hai, cấp ba. Trong đó có rất nhiều ảnh chụp chung cùng

với Lam Tiểu Chính.

Lam Đình Chính có một gương mặt búp bê rất đáng yêu, cái diện mạo này thực sự xinh đẹp vô cùng, có năm sáu phần hao hao giống hệt Lam Tiểu Chính.

Nhìn bức ảnh, dựa vào Lam Tiểu Chính, vẻ mặt thiếu niên cười rạng rỡ, trong lòng Lâm Hoa có hơi chua xót.

“Đình Chính khi còn bé rất ngoan, rất lém lỉnh!” Lam Tiểu Chính khẽ vuốt ve tấm ảnh Lâm Hoa đang xem, trong ánh mắt đều là nỗi nhớ nhung tràn ngập.

“Bởi vì lúc đó anh cả bận ôn thi đại học, luôn là anh chăm sóc cho Đình Chính!”

“... Vậy mẹ của các anh đâu?” Lâm Hoa hỏi lí nhí, cũng không biết có nên hỏi vấn đề này không.

“Mẹ của anh và anh cả đã qua đời lúc bọn anh còn rất nhỏ, mẹ của Đình Chính là người vợ ba anh cưới về sau này. Sinh ra Đình Chính, thì bà qua đời” Lam Tiểu Chính cười cười, xoa xoa đầu Lâm Hoa.

Lâm Hoa cúi đầu, không biết nên nói gì nữa, chỉ tiếp tục lật ảnh chụp trong tay.

“Đây là Đình Chính lúc mới vào tiểu học, nín thở cánh cửa, là không muốn đến trường, cuối cùng anh phải bế nó đi, nó mới chịu đi” Ảnh chụp đứa bé bám víu vào khung cửa, một đôi mắt tràn đầy ủy khuất, ướm ắt sắp khóc. Lam Tiểu Chính mỉm cười kể lại.

“Đây là Đình Chính bị một cô bé cưỡng hôn, trở về khóc lóc với anh, khóc lóc kêu là mình bị tổn thương” Lam Tiểu Chính thiếu chút nữa bật cười ha ha, nhưng Lâm Hoa nghe được bên trong cũng tràn đầy bi thương.

“Tấm này là anh lôi kéo Đình Chính đi chụp lúc nó tốt nghiệp cấp hai, nó luôn chê cái mũ kia xấu xí” Đó là cái mũ để học sĩ mới tốt nghiệp đội lên, ở một góc có một nhúm tua cờ màu vàng.

Lam Tiểu Chính chỉ vào mỗi tấm ảnh có chuyện xưa, nói với Lâm Hoa rất nhiều, có Lam Đình Chính vui vẻ, đau lòng, trưởng thành, gây chuyện. Còn có tâm tình Lam Tiểu Chính biến hóa thay đổi theo theo Lam Đình Chính.

Lam Đình Chính là một người rất hạnh phúc, có người cảm thụ cuộc sống của cậu từng giờ từng phút, ngoài ra còn có những kỷ niệm ấm áp.

Lâm Hoa không biết là cậu là nên hâm mộ, đố kị hay là vui mừng. Chắc là vui mừng nhỉ, nếu như Lam Đình Chính vẫn còn, cậu còn có thể thích Lam Tiểu Chính không? Hay là cậu có thể gặp được Lam Tiểu Chính không?

Thế nhưng cuộc sống chính là như thế, không có nếu như.

“Đây cũng là Đình Chính khi còn sống, lưu lại tấm ảnh cuối cùng” Lam Tiểu Chính có chút tự giấu cười, trong hình, là một cô gái khoác cánh tay của Lam Tiểu Chính, những người khác chính là thành viên trong gia đình Lam Tiểu Chính. Tất cả mọi người đều cười, ngoại trừ Lam Tiểu Chính và Lam Đình Chính.

Đóng album lại, trong lòng Lâm Hoa có chút rối bời. Quả nhiên người sống mãi mãi không thể nào thắng được người đã khuất.

Đưa cho Lam Tiểu Chính mấy quyển album trong tay, Lâm Hoa từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn.

Cẩn thận cất xong album, Lam Tiểu Chính lại đem bốn chiếc để vào tận bên trong cùng của giá sách.

Nhìn động tác cẩn thận và biểu tình quý trọng của Lam Tiểu Chính, trong lòng Lâm Hoa càng rối loạn.

Sáng nay, Lam Tiểu Chính và lời nói của hắn, Lâm Hoa còn nhớ rõ mồn một. Hắn nói, Lam Đình Chính chỉ là em trai của hắn, còn cậu là người yêu của hắn.

Lam Tiểu Chính còn nói, hắn yêu cậu.

Những lời này giống như những lời mà Lam Tiểu Chính đáp ứng với Lâm Hoa lúc trước, là buột miệng nói ra sao? Ngay cả suy nghĩ, cũng không có thời gian chuẩn bị.

“Em đi ngủ trước!” Lâm Hoa bỗng chốc liền từ dưới đất đứng lên, vội vàng liền muốn từ thư phòng đi ra ngoài.

“Em chạy cái gì?”

Lam Tiểu Chính cũng đứng lên, thấy Lâm Hoa nôn nóng đào tẩu, liền kéo cậu lại.

“Tối qua em ngủ không ngon, nên mệt mỏi, em đi ngủ trước!” Lâm Hoa gạt tay Lam Tiểu Chính ra, lại muốn xoay người rời đi.

“Anh không biết em đang khó chịu chuyện gì?” Lam Tiểu Chính đột nhiên từ phía sau ôm lấy Lâm Hoa, cầm để ở trên đỉnh đầu của cậu, giọng nói có chút buồn buồn truyền đến bên tai Lâm Hoa.

“Sáng nay không phải đã nói rõ rồi ư? Sao em vẫn còn cái bộ dạng này?”

“Có phải em mãi mãi không có cách nào thay thế vị trí của Lam Đình Chính trong lòng anh?” Lâm Hoa cố nén nước mắt, gần đây mình thực sự khóc quá nhiều.

“Em và Đình Chính không giống nhau!”

“Anh nói anh yêu em, thế nhưng anh cũng thương cậu ấy, thậm chí thương cậu ấy hơn” Giọng nói của Lâm Hoa có chút nghẹn ngào.

“Anh thương Đình Chính vì nó là em trai của anh. Anh yêu em, lại là tình yêu. Tại sao em không tin anh?” Cánh tay của Lam Tiểu Chính lại siết thật chặt, lực độ thiếu chút nữa làm cho Lâm Hoa thở không nổi.

“Anh đối với cậu ấy thực sự không có một chút tình yêu nào sao?” Lâm Hoa muốn thoát khỏi cái ôm áp của Lam Tiểu Chính, lại giấy giữa không được, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ để an tĩnh lại.

Nửa ngày không có nghe được Lam Tiểu Chính trả lời, Lâm Hoa có chút bối rối không biết làm sao, yên lặng là ngầm thừa nhận ư?

Lâm Hoa vừa muốn dùng sức, vùng vẫy để thoát cái ôm áp của Lam Tiểu Chính, lại cảm giác được Lam Tiểu Chính bỗng nhiên dùng sức, liền bế bổng cả người Lâm Hoa lên.

“Lam Tiểu Chính!” Lâm Hoa càng luống cuống, đây là hắn muốn đá mình sao?

Lam Tiểu Chính bế Lâm Hoa, đi qua phòng khách, đến thẳng phòng ngủ của mình ở đối diện thư phòng.

Chân ngược lại đá vào trên cửa, bịch một tiếng, cửa phòng ngủ liền đóng lại. Lam Tiểu Chính cũng ném Lâm Hoa lên trên giường.

Lâm Hoa vừa muốn ngồi dậy, cả người Lam Tiểu Chính liền đè lên trên người Lâm Hoa, có chút nặng nề.

“Tiểu Chính?” Lâm Hoa muốn đẩy Lam Tiểu Chính ra.

Cảm giác được Lâm Hoa kháng cự, Lam Tiểu Chính bỗng chốc cảm thấy phát hỏa.

Có chút thô bạo hôn lên môi Lâm Hoa, còn gặm nhấm, đầu lưỡi cũng ở trong miệng Lâm Hoa khuấy đảo tới lui. Môi và lưỡi dây dưa với nhau.

Lúc cảm giác được tay của Lam Tiểu Chính xoa vuốt trên vùng da ở thắt lưng, cả người Lâm Hoa đều cứng lại rồi, cũng đã quên đẩy Lam Tiểu Chính ra.

Tay của Lam Tiểu Chính có chút lạnh lạnh, chạm vào làn da ấm áp của Lâm Hoa, làm cho hắn càng quyến luyến nhiệt độ ấm áp của người này.

Bàn tay xoa vuốt đi lên, vén lên góc áo của Lâm Hoa. Diện tích tiếp xúc càng lớn hơn lại có chút không khí lạnh buốt, cả thân thể cậu run lên một cái. Cảm giác được Lâm Hoa hơi lạnh, Lam Tiểu Chính dùng tay kia phủ lên vùng da thịt lộ ra trong không khí của cậu, cũng đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên Lâm Hoa.

Kéo hai tay Lâm Hoa lên cao, Lam Tiểu Chính liền cởi áo của cậu ra. Chống đỡ thân thể, Lam Tiểu Chính cúi đầu nhìn thân thể dưới thân mình.

Cậu hiền nhân vẫn còn đang ở trạng thái ngốc lảng, cứ như thế nhìn chăm chăm vào Lam Tiểu Chính.

“Lâm Hoa!” Lam Tiểu Chính hôn một cái lên mặt của cậu, cũng thành công lôi thần trí của cậu trở lại.

Vẫn còn đang ngẩn ra.

“Đình Chính là em trai của anh, anh thương nó, thế nhưng anh yêu em hơn. Em không nên so đo với một người đã khuất, cũng không được rời khỏi anh!” Thanh âm của Lam Tiểu Chính thật nhỏ, trầm lắng nhưng lại rung động lòng người.

“Anh không biết tại sao em không tự tin, nhưng mà anh yêu em. Đó là mệnh lực của em, em thực sự rất đáng yêu, cũng rất mê hoặc người. Em không nên không tin anh, cũng không nên không tin bản thân em!” Những lời này càng giống như lời cầu khẩn, làm cho vành mắt của Lâm Hoa trong nháy mắt liền đỏ au.

Tuy rằng trong mắt ngấn lệ, nhưng Lâm Hoa lại mỉm cười. Như trút được gánh nặng, nụ cười vừa mừng rỡ và cảm động, đưa tay choàng lên cổ của Lam Tiểu Chính. Kéo hắn đến gần, đôi môi mềm mại dịu dàng chạm vào môi Lam Tiểu Chính, chứa đầy lưu luyến.

Cảm nhận được niềm vui mừng của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính mỉm cười, đoạt lại chủ động hôn đáp lại Lâm Hoa.

Nhẹ nhàng kéo xuống cái quần ngủ vốn rộng thùng thình, tay Lam Tiểu Chính xoa nắn cặp mông mướt mà.

Lâm Hoa cảm giác được tay của Lam Tiểu Chính lướt qua nơi mà lúc bình thường mình cũng không đụng vào, cảm thấy thẹn thùng đỏ mặt.

Ngước nhìn lên thấy Lam Tiểu Chính vẫn mặc quần áo trắng thối trên người, mà mình gần như *** toàn bộ, điều này làm cho Lâm Hoa lại cảm thấy xấu hổ thêm một tầng. Lâm Hoa khởi động thân thể, cởi ngay quần áo của Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại vô thức mỉm cười, càng áp sát Lâm Hoa. Bàn tay dịu dàng

vuốt ve cơ thể cậu, quyến luyến lặp đi lặp lại. Cả người Lâm Hoa đều nóng lên, hơi hơi ửng hồng, trong cổ họng vô thức tràn ra tiếng rên hừ hừ, bên tai tất cả đều là tiếng thở phì phò của Lam Tiểu Chính.

Nhưng Lam Tiểu Chính đột nhiên chống đỡ ngồi dậy, trước ngực rời đi một mảnh ẩm áp, trong lòng Lâm Hoa có chút thất vọng.

Lam Tiểu Chính xoay người đi xuống giường, Lâm Hoa níu tay hắn lại.

“Anh đi đâu vậy?” Trong thanh âm có chút sợ hãi, sợ Lam Tiểu Chính vứt bỏ mình.

“Ngoan” Lam Tiểu Chính cúi người hôn Lâm Hoa một cái “Anh đi lấy ít đồ, em chờ anh một lát!”

Trong nhà không có dầu bôi trơn đặc biệt, Lam Tiểu Chính liền lấy sữa rửa mặt.(OO)

Lúc cảm giác được ngón tay lạnh buốt lướt trên bắp đùi của mình, Lâm Hoa vô thức khép chặt hai chân.

“Ngoan nào, em thả lỏng chút” Lam Tiểu Chính dỗ dành hôn Lâm Hoa một cái. Lúc Lam Tiểu Chính xâm nhập vào Lâm Hoa, cậu đau đến toát mồ hôi lạnh, một câu cũng không nói được, tay bấu vào lưng Lam Tiểu Chính. Lam Tiểu Chính không ngừng hôn cậu, không ngừng dỗ dành cậu. Chờ đến khi Lâm Hoa đã thích ứng, Lam Tiểu Chính bắt đầu tấn công như thiên quân vạn mã lao đến.

Lâm Hoa nâng tay che mắt lại, cậu có thể cảm nhận rõ nhịp đập của Lam Tiểu Chính, mình và hắn đều có niềm vui mừng vô hạn ở trong lòng.

Trái tim và trái tim trong nháy mắt liền tiếp xúc mọi nơi, cậu không thể chống lại sự an bài của ông trời, cũng không thể chống lại trái tim của mình. Mặc kệ Lam Tiểu Chính đã từng yêu ai, cũng không quan tâm hắn đã từng ở bên cạnh người nào, chỉ cần bây giờ hắn ở bên cạnh mình là đủ rồi.

Chỉ cần mình cảm thấy hạnh phúc là được rồi, cần gì phải quan tâm cái nhìn của người khác?

Lâm Hoa ôm chặt Lam Tiểu Chính, cảm giác được sự hiện hữu của hắn, cũng cảm giác được hắn là thuộc về mình. Chỉ cần ở bên cạnh là được rồi, hà cớ gì đi quản những chuyện của người đã mất. Lâm Hoa bám vào Lam Tiểu Chính, khiến cho hai người càng thêm gắn liền chặt chẽ.

Sau khi tất cả mọi chuyện an ổn lại, Lam Tiểu Chính cùng với Lâm Hoa lặng lẽ hôn môi nhau, động tác dịu dàng và yêu thương. Tựa như là đối đãi với một món vật bảo cả đời của mình, muốn nắm giữ kỹ càng trong tay, chưa từng buông ra, cũng không thể buông ra.

Lâm Hoa mệt mỏi mỗi một chữ cũng nói không nên lời, ánh mắt cũng có chút mơ màng nhìn Lam Tiểu Chính. Thân thể vừa mệt nhừ vừa đau buốt, nhất là phía sau, càng cảm thấy khó chịu hơn.

Tùy ý để Lam Tiểu Chính bế mình, Lâm Hoa kiệt sức nằm trong lòng hắn. Chờ sau khi thoải mái ngâm mình trong nước nóng, cậu thở dài một hơi, có chút mệt mỏi buồn ngủ.

Sau đó, cậu thực sự ngủ thiếp đi.

End chap 33

34. Chương 34: Mời Khách

Editor: Tiểu Hách

Sáng hôm sau, Lâm Hoa lại bị đồng hồ reo đánh thức, nhưng mà hôm nay đồng hồ reo sao thay đổi tiếng chuông rồi?

Mơ mơ màng màng lần theo âm thanh khởi nguồn đi tìm điện thoại di động, tay vừa mới duỗi ra ngoài, đã bị một cái tay khác kéo lại nhét vào trong chăn.

Lâm Hoa đột nhiên cả kinh, nhất thời thanh tỉnh hơn phân nửa. Khóa thân dựa lưng vào một ***g ngực ấm áp, trên hông còn quần một cánh tay. Hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, mặt của Lâm Hoa nhất thời liền ửng đỏ.

“Hôm nay cho em nghỉ!” Giọng nói của Lam Tiểu Chính mơ hồ truyền đến từ phía sau.

“Nhưng mà...” Lâm Hoa xoay người lại một cái, đối mặt với Lam Tiểu Chính, cả người đau nhức âm ỉ một trận, cậu đau đến hít một hơi khí lạnh.

“Nhưng nhị cái gì?” Thấy Lâm Hoa đau nhức thành như vậy, Lam Tiểu Chính có chút đau lòng xoa xoa thắt lưng cho cậu.

“Là tiền thưởng toàn bộ chuyên cần của em!” Được Lam Tiểu Chính xoa thắt lưng, Lâm Hoa có chút dễ chịu lẩm bẩm nói. Nhưng mà, vẫn còn có vấn đề quan trọng hơn muốn hỏi.

“Anh nhớ ngày hôm qua tan sở em không có quẹt thẻ thì phải?” Giờ phút này lại còn nhớ mong tiền thưởng chuyên cần của mình?

“...” Lâm Hoa trừng mắt Lam Tiểu Chính, cái này là phải trách ai hở?

Hai người nhìn nhau, sắc mặt của Lâm Hoa dần dần ửng đỏ, vừa muốn mở miệng, mặt của Lam Tiểu Chính

liền áp sát cậu. Gân gữa chạm vào nhau, lại một buổi sáng tốt đẹp, thức dậy còn nằm bên cạnh người yêu của mình.

Cuối cùng, Lâm Hoa vẫn là không đứng dậy đi làm. Đầu có chút nặng nặng, hơi sốt nhẹ, còn toàn thân thì đều đau nhức.

Thấy Lam Tiểu Chính mặc quần áo đang hoang, trong lòng Lâm Hoa vẫn còn có chút oán hận.

Lam Tiểu Chính thấy ánh mắt sáng rực của Lâm Hoa, hẳn cảm thấy cậu lúc này đáng yêu vô cùng.

Chợt, Lam Tiểu Chính hôn gương mặt ửng đỏ của Lâm Hoa một cái “Anh đi ra ngoài mua cho em ít thuốc, không đi làm, ngày hôm nay đều nghỉ!”

“Anh không đi làm hở?” Lâm Hoa hơi ngạc nhiên nhìn Lam Tiểu Chính.

“Ừ.” Mím cười xoa xoa đầu Lâm Hoa.

“Vậy tiền thưởng chuyên cần của anh thì sao?”

“...” em cũng sa mạc lời như ca:)))

Lam Tiểu Chính mua thuốc cho Lâm Hoa, cũng mua điểm tâm, là mua cháo thịt nạc và trứng bắc thảo mà cậu thích ăn.

Nếu như Lam Tiểu Chính biết nguyên nhân Lâm Hoa thích ăn món cháo đó, không biết hẳn sẽ có suy nghĩ gì.

“Đúng rồi, ngày mai Trương Mạc mời chúng ta đi ăn!” Lam Tiểu Chính ngồi trên thảm trải ở phòng ngủ, đang cầm laptop làm việc, thuận tiện chăm sóc Lâm Hoa.

“Vì cái gì?” Thật ra Lâm Hoa không muốn gặp cái tên Trương Mạc này lắm, thật sự là chỗ nào cũng có mặt y.

“Anh bảo cậu ta đền cho em!” Lam Tiểu Chính nhú nhú mày, rõ là Trương Mạc không được ưa thích lắm.

“Anh ta đền em cái gì?” Lâm Hoa có chút ngạc nhiên hỏi lại.

“Thì coi như cậu ta nhận lỗi vì hại em khóc lóc thê thảm thế kia!”

“Anh!” Nói đến chuyện này, Lâm Hoa cũng có chút ngượng ngùng, na hồ bất khai đề na hồ, chuyện này thực sự rất mất mặt.

Na hồ bất khai đề na hồ: Nghĩa đen là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Nghĩa bóng: ví von giữa người và người không nên nhắc đến vấn đề riêng tư hay thiếu sót của người khác, cái nào nên nói thì nói, không nên nói thì đừng nói. Hiện tại dùng nhiều nhất trong trường hợp: là trong lúc vô ý bị người khác nhắc tới vấn đề đáng xấu hổ mà mình muốn lãng tránh như Lâm Hoa. Credit: baidu

“Sao thế? Không muốn đi ăn chùa một bữa à? Cậu ta mời đó”

“Xí! Chẳng lẽ em rất thích đi ăn cơm chùa của người khác?”

Lam Tiểu Chính nhìn cậu, không có phát biểu bất cứ lời nào. Lâm Hoa bị nhìn mặt càng đỏ hơn.

“Ày dà, đừng nói là em tính toán chi li nha! Có thể tiết kiệm được chút nào hay chút đó mà!” Lâm Hoa có hơi xấu hổ kêu la.

“Ừ, em nói đúng!” Lam Tiểu Chính gật đầu “Ngày mai để Trương Mạc mời khách, em chọn món đắt tiền, ăn nhiều một chút!”

“ ... ”

Hầu như là nằm trên giường cả ngày, Lâm Hoa cảm thấy nằm càng nhiều thì trong người càng mệt mỏi. Buổi tối hai người đi ra ngoài ăn một bữa cơm tối rất đơn giản.

Khí trời có chút lạnh, Lam Tiểu Chính nắm tay Lâm Hoa ung dung đi trong tiểu khu vắng vẻ không có đèn đường. Cảm giác trên tay thật ấm áp, cả người cũng cảm thấy ấm hơn.

Buổi tối, Lâm Hoa nằm trong lòng Lam Tiểu Chính, ngủ rất an ổn.

Ngày hôm sau như thường lệ phải thức dậy đi làm.

Thân thể Lâm Hoa vẫn còn hơi khó chịu, ý của Lam Tiểu Chính không đồng ý cho Lâm Hoa đi làm. Nhưng mà, Lâm Hoa rất chấp nhất với chuyện lương bổng, một chút tiền cũng không thể khấu trừ, có thể được tiền thưởng thì phải lấy được, ví dụ như tiền thưởng chuyên cần đầy đủ.

“Anh trực tiếp bao dưỡng em, còn làm cái gì?” Lam Tiểu Chính đang lái xe trên đường đến công ty, nói với Lâm Hoa.

“Anh thật muốn bao dưỡng em hở?”

“Đây không phải là nguyện vọng của em à?”

“Anh! Hừ, vậy mỗi tháng em muốn ba ngàn!” Lâm Hoa trừng mắt Lam Tiểu Chính, hẳn không thể quên cái chuyện này à? (cái câu muốn bao dưỡng ấy)

“Ha ha ha!” Lam Tiểu Chính nhin không được bật cười “Sợ rằng tìm không được người tình nhân bao dưỡng nào tuyệt vời như em, anh còn nghĩ em muốn ba mươi ngàn mỗi tháng đó chứ!”

“Vậy anh rốt cuộc có cho không?” Lâm Hoa có chút tức tối, sao hẳn có thể nắm được giá cả thị trường ở phương diện này rõ ràng thế nhỉ?

“Cho, năm ngàn anh cũng cho!” Lam Tiểu Chính khẳng định gật đầu.

“Ừ thêm, em mới không cần tiền của anh đâu!” Lâm Hoa có chút xem thường nói ra “Sau này em không trả tiền thuê nhà cho anh, cũng trả cái phòng ổ chuột kia không thuê nữa. Còn nữa tiền thuê nhà anh chi ra, phí sinh hoạt anh chi ra, đồ dùng trong nhà anh cũng chi ra. Chỉ ít anh vẫn có một vú em miễn phí nhé!” Lâm Hoa phát huy độ tính toán chi li của cậu.

“Tốt!” Lam Tiểu Chính cười nói.

Lâm Hoa chậm rì rì ngồi vào trước bàn làm việc của mình, Lam Tiểu Chính trực tiếp đi về phía trước, đến phòng làm việc của hắn.

Lúc chị Trần đi tới, thấy ánh mắt của Lâm Hoa trở nên là lạ, quan sát cậu hai ba lượt.

Lâm Hoa bị cô ta nhìn trộm cũng có chút ngượng ngùng.

“Bổ sung công việc của hôm qua đi!” Chị Trần chỉ dặn dò những lời này, rồi xoẹt xoẹt trở về phòng làm việc.

Tự đáy lòng tay âm thầm làm ra điệu bộ thắng lợi, xem ra cái bà chị này chắc sẽ không đi quyến rũ Lam Tiểu Chính nữa rồi, vì gương mặt trang điểm của chị ta rõ ràng không xinh đẹp như trước kia. Lâm Hoa là thông qua điểm này phán đoán.

Lâm Hoa không quên buổi tối phải đi cọ cơm của Trương Mặc, cho nên buổi trưa cũng không ăn bao nhiêu, thật ra là cậu ăn không vô.

Lam Tiểu Chính hỏi cậu có phải còn khó chịu hay không, Lâm Hoa có chút kiên cường trả lời, phải chờ

bụng cho bữa tối.

Rồi đến buổi tối, Lâm Hoa lại hoàn toàn cảm thấy hối hận một trận vì việc làm lúc trưa của mình.

Trương Mạc chọn một nhà hàng rất chính tông, cũng rất đắt, nổi tiếng với những món cay của Tứ Xuyên.

“Giới thiệu với cậu một chút!” Lam Tiểu Chính vỗ nhẹ Lâm Hoa một cái, mới đến từng bước nói với Trương Mạc.

“Đã biết nhau rồi, còn giới thiệu cái gì?” Trương Mạc liếc nhìn Lâm Hoa. Thật là càng nhìn, càng cảm thấy bé bỏng, giống y như trẻ con.

“Tôi chỉ là muốn nhấn mạnh thân phận của em ấy với cậu một chút!”

“Thân.. Thân phận... Khỏi đi mà, tất cả mọi người biết!” Trương Mạc có hơi ấp úng không biết nên mở miệng thế nào, chỉ sợ Lam Tiểu Chính trịnh trọng như thế nói với y chuyện của Lâm Hoa.

“Lâm Hoa, bạn trai của tôi. Đương nhiên, cậu cũng có thể hiểu là người yêu của tôi” Lam Tiểu Chính không để ý đến Trương Mạc có hơi không tự nhiên, cứ mở miệng nói ra.

Bầu không khí cứng ngắt khó tả, trong lúc nhất thời cả ba người đều im lặng. Lúng túng nhất thật ra thì phải thuộc về Lâm Hoa.

“Ừm...” Lâm Hoa phá vỡ bầu không khí có chút lạnh nhạt.

“Đói bụng?” Lam Tiểu Chính quay đầu hỏi Lâm Hoa.

Lâm Hoa không biết tại sao mỉm cười với Lam Tiểu Chính, sau đó lại đột nhiên cảm thấy mình rất ngớ ngẩn.

“Được rồi được rồi, hai người muốn ăn gì, mau chóng gọi đi!” Trương Mạc cảm thấy bầu không khí yên lặng như vậy, mình cũng cực kỳ không chịu được.

Nếu Lam Tiểu Chính đã nhận định Lâm Hoa rồi, sao y lại có ý kiến nữa, bối rối im lặng, cũng không sửa đổi được sự thật này, hà cớ gì phải thế chứ? Huống chi, Lâm Hoa này cũng có một chút thú vị, có đôi khi, cậu ta thực sự rất hài hước và buồn cười.

“Em muốn ăn món gì? Tự chọn, chọn món đắt nhất ấy!” Lam Tiểu Chính đẩy thực đơn tới trước mặt Lâm Hoa, còn không quên dặn một câu.

“Này, hai người các cậu!” Trương Mạc ở bên cạnh nghe nói như vậy rất là bất mãn, hơn nữa, từ lúc nào Lam Tiểu Chính lại nói chuyện như vậy, cũng biết tính toán những thứ này?

“Em... em muốn húp cháo!” Lâm Hoa thấy album thực đơn đều là tranh ảnh đồ rực, trên mặt thực sự là một cây ớt.

“Nè... Lâm Hoa, tuy rằng tôi rất bất mãn với hành vi của hai người. Thế nhưng, cậu cũng không cần tiết kiệm tiền như thế mà!” Nghe thấy trong miệng Lâm Hoa phun ra mấy chữ đó, Trương Mạc cảm thấy mình thật sự là có lỗi rồi, cậu cũng đâu cần lưu tâm đến ý kiến của mình như thế chứ?

Lam Tiểu Chính mở ra một quyển thực đơn khác, gọi nhân viên phục vụ đến, chọn mấy món rau cải xào đơn giản. Lúc lật tới một trang món chính, nhưng không có cháo.

“Ở đây có cháo không?”

“Xin lỗi, không có, chỉ có canh. Ngài có thể chọn một món canh!”

“Ăn canh được không?” Những lời này là nói với Lâm Hoa.

Thấy Lâm Hoa gật đầu, Lam Tiểu Chính lại gọi thêm hai món canh, mới đưa thực đơn cho Trương Mạc.

“Các người không cần phải như thế?” Trương Mạc tiếp nhận thực đơn, có chút khó hiểu lắc đầu.

Trương Mạc gọi vài món cay đặc sản của Tứ Xuyên, gọi thêm một phần canh cá lớn.

“Gọi nhiều như thế ăn hết không?” Lâm Hoa không tán thành nói, là chủ tư bản thì không biết tiết kiệm sao?

“Đóng gói” Lam Tiểu Chính nói.

“Lần trước anh cũng nói đóng gói một lần, rốt cuộc chạy còn nhanh hơn người ta!” Lâm Hoa có chút bất mãn trách mắng.

“Bây giờ em không đặt đũa xuống, thì anh sẽ ăn sạch!”

“Anh nói nha!”

“Là anh nói”

Nghe đối thoại của hai người, Trương Mạc hơi giật mình nhìn Lam Tiểu Chính, hẳn thật sự là thay đổi. Tâm tình Trương Mạc có chút khó hiểu, Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa ở chung một chỗ, thực sự rất hài hòa, cũng rất đẹp đôi. Y cũng có thể cảm giác được, niềm hạnh phúc lơ mơ vây quanh hai người.

Trương Mạc đột nhiên cảm thấy, không phải là mình cũng nên tìm một người à?

“Nói thế nào bữa này cũng là tôi mời nhỉ?” Trương Mạc lên tiếng cắt đứt đối thoại của hai người.

“Cho nên?” Lam Tiểu Chính nhú mày hỏi.

“Cho nên muốn đóng gói cũng là tôi đóng gói ha!”

Nhìn chằm chằm Trương Mạc vài giây “Thôi, nhường cho cậu vậy!” Lam Tiểu Chính có chút tiếc hận nói.

Trương Mạc há hốc miệng, lại không phát ra được một chữ. Việc này khiến cho y cảm thấy mình giống như là chiếm được một tiện nghi thật là lớn?

Lam Tiểu Chính theo Lâm Hoa học xấu, đây là kết luận của Trương Mạc ở bữa cơm này, một cảm nhận rất sâu sắc.

Cuối cùng đóng gói hay không đóng gói, ai mang về, cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm là hai ngày nay Lâm Hoa không có ăn được, có chút oán giận rất sâu.

Lam Tiểu Chính mỉm cười an ủi cậu, sau này thì tốt hơn.

Lâm Hoa liền gơ chân đá Lam Tiểu Chính.

Trả lại căn phòng nhỏ đã thuê hơn ba năm, Lâm Hoa chính thức dời đến nhà Lam Tiểu Chính, bắt đầu cuộc sống được “bao dưỡng”.

Thấy một đồng lớn đồ vật tạp nham của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính vẫn là không nói nên lời.

“Cái này cũng muốn lấy?” Lam Tiểu Chính chỉ chỉ máy sưởi ấm năng lượng mặt trời nhỏ.

“Tất nhiên rồi, năm ngoái em đã mua với giá rất cao, rất ấm đó!”

“Trong nhà có điều hòa mà!”

“Điều hòa tốn nhiều điện, cái này thực tế hơn, nhất định phải lấy!”

“Được rồi, lấy thì lấy đi. Nhưng mà, có thể không mang cái bàn này?” Bàn học của Lâm Hoa, đừng có nói cũng là gỗ nguyên chất định chế giá cao.

“Không được, em muốn đặt cái này ở phòng ngủ, anh phải làm việc, em cũng phải làm việc!”

“Cái này thực sự đừng dời đi” Lam Tiểu Chính ngăn cản Lâm Hoa muốn dời cái tủ quần áo kia, món đồ này thật sự khó dời đi.

“Em đâu có muốn cái tủ này đâu!” Lâm Hoa liếc Lam Tiểu Chính một cái “Em đã thỏa thuận xong giá cả với lão Vương sát vách, bán rẻ với giá một trăm đồng”

“ ... ”

Trong lúc chờ Lâm Hoa muốn dọn gì đó thì dọn, Lam Tiểu Chính thì đột nhiên cảm thấy căn nhà của mình lúc trước là có quá nhiều khoảng không?

“Từ giờ trở đi, em có thể để dành tiền rồi!” Đến lúc sắp xếp tất cả mọi thứ xong xuôi, Lâm Hoa thở phào một cái.

“Chuyện này (dọn nhà) và để dành tiền có quan hệ gì?”

“Bắt đầu từ bây giờ, tiền lương em kiếm được rồi cuộc có thể để dành rồi!”

“Ý là em làm công ba năm nay, không có đến một đồng để dành?”

“ ... ”

“Đúng rồi, tháng sau em muốn về quê!” Lâm Hoa ngồi trên ghế sofa đọc sách nói với Lam Tiểu Chính đang ngồi đối diện.

“Trở về đi, anh duyệt ngày phép cho anh!”

“Ừm, biết rồi!” Lâm Hoa chậm rãi cúi đầu.

“Không thì, anh trở về với em?”

“Thực sự?” Mắt lấp lánh, trái tim khẽ động nhìn Lam Tiểu Chính.

“Thật”

End chap 34

35. Chương 35: Về Quê (1)

Editor: Tiểu Hách

Lúc Lâm Hoa nghe được Lam Tiểu Chính khẳng định trả lời, có chút kích động cho Lam Tiểu Chính một cái ôm thật lớn.

Một hồi sau, Lâm Hoa lại ý thức được gì đó, túm lấy cổ áo Lam Tiểu Chính “Chẳng lẽ anh lại là kích động nói ra ư?”

Mắt mở thật to, còn có ý tứ hàm xúc tức giận ở bên trong.

“Cho dù là nhất thời kích động, cũng sẽ thực hiện!” Lam Tiểu Chính không nhìn đến ánh mắt đe dọa của Lâm Hoa, hai cánh tay trực tiếp áp sát lại, bế bổng Lâm Hoa ôm ấp yêu thương.

“Anh làm gì thế?” Lâm Hoa theo phản xạ lấy hai tay choàng lên cổ Lam Tiểu Chính.

“Không làm gì cả” Lam Tiểu Chính rất bình tĩnh trực tiếp bế Lâm Hoa vào phòng ngủ.

“Tiểu Chính, cái kia...” Lâm Hoa không dám nhìn thẳng ánh mắt của Lam Tiểu Chính, chỉ từ lần trước, sau đó Lâm Hoa cũng chỉ nằm trong lòng hắn ngủ. Thân thể đã tốt hơn nhiều, chí ít sẽ không cảm thấy đau nhức nữa.

Không chờ Lâm Hoa nói tiếp, Lam Tiểu Chính trực tiếp đặt Lâm Hoa lên giường, cả người cũng dè lên.

Đương lúc môi lưỡi quấn vào nhau, khiến cho Lâm Hoa trong nháy mắt liền xụi lơ thành một đồng, có chút mơ màng hừ hừ vài tiếng.

Khi đầu ngón tay lạnh lạnh của Lam Tiểu Chính chạm đến khe hở bắp đùi của mình, cậu vẫn vô thức co rúm lại một chút.

“Ngoan” Lam Tiểu Chính hôn lên Lâm Hoa, một lần lại một lần “Anh yêu em”

“Em cũng yêu anh” Hai tay Lâm Hoa gắt gao vịn vào vai Lam Tiểu Chính, nhỏ giọng biểu đạt tình cảm của mình.

Thanh âm của Lâm Hoa lí nhí, y như móng vuốt mèo cào cào trái tim của Lam Tiểu Chính. Hắn tăng nhanh động tác, Lâm Hoa vô thức dùng hai chân kẹp lấy hông của hắn.

Đợi đến khi Lâm Hoa lắc đầu, một lần lại một lần nói bỏ cuộc, Lam Tiểu Chính mới buông tha cho cậu

Tắm rửa xong, lúc thoải mái nằm trên giường, Lâm Hoa gối đầu lên trên cánh tay của Lam Tiểu Chính. Có chút vui vẻ mỉm cười, cậu lại dùng đầu cọ cọ ở trên cánh tay hắn.

“Em đã lâu cũng chưa có trở về nhà, thật sự là rất muốn trở về đó!” Lâm Hoa vừa nghĩ tới Lam Tiểu Chính đáp ứng mình muốn cùng nhau trở về, khóe miệng lại câu dẫn ra nụ cười.

“Thế à? Đã bao lâu rồi?” Lam Tiểu Chính chậm rãi nói với Lâm Hoa, thỉnh thoảng hôn Lâm Hoa một cái, vừa mới tắm nên tóc có mang mùi thơm dầu gội đầu.

“Chỉ có lễ mừng năm mới em mới trở về một chuyến, ngày mừng một tháng năm và mừng một tháng mười cũng không về. Thật ra nhà em rất gần Thành Đô, ngồi xe buýt thì chỉ cần ba giờ thôi!” Thật ra không quay về, còn có một nguyên do là vì tiết kiệm tiền. Mỗi một lần về quê, đều phải mang về cho họ hàng thân cận vài món quà, đây cũng là một con số chi tiêu rất lớn, còn có ba mẹ, vợ chồng anh trai, bây giờ lại thêm một đứa cháu nhỏ.

Mùng1/5: quốc tế lao động | Mùng1/10: quốc khánh của Trung Quốc

“Ba giờ ư?”

“Đúng vậy!”

“Gần lắm à?”

“Không gần...”

Lâm Hoa có chút im lìm chui vào trong lòng Lam Tiểu Chính, thật ra ba giờ đã gần lắm rồi, một ngày một đêm cũng có thể đi đi về về.

“Đúng rồi, em tự mình đi xin nghỉ!” Lam Tiểu Chính đè lại Lâm Hoa đang lộn xộn, cố định đầu cậu trên cánh tay mình.

“Tự em xin nghỉ?” Đây là ý gì chứ?

“Em đi xin nghỉ với chị Trần, cô ta đồng ý, lại để cho phòng nhân sự báo cáo lên, anh duyệt cho em!”

“... Vậy nếu như chị Trần không đồng ý thì sao?” Lâm Hoa cảm thấy Lam Tiểu Chính chính là cố ý, hẳn nói trực tiếp một tiếng với phòng nhân sự, không phải có thể duyệt à? Còn phải phiền phức như thế, đi tìm chị Trần, chị ta chắc chắn không ưa mình.

“Để cho cô ta duyệt!”

“ ... ”

Thật ra lễ mừng năm mới sắp tới rồi, bây giờ đã vào tháng chạp, khiến cho người lao động trong mong đến ngày nghỉ tết.

Lâm Hoa quyết định lần này trở về quê, lễ mừng năm mới sẽ không trở về. Ngày tết, nhìn thấy trẻ con cũng là một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Qua chừng mấy ngày, mắt thấy sắp đến tiệc đầy tháng cháu trai rồi, Lâm Hoa vẫn là xin nghỉ phép với chị Trần.

“Chị Trần” Lâm Hoa gõ cửa phòng chị Trần một cái, có chút thấp thỏm đứng ở cửa.

“Vào đi!” Thấy là Lâm Hoa, tầm nhìn của chị Trần dời ra từ trong máy vi tính.

“Chị Trần, em muốn xin nghỉ ngày thứ hai và thứ ba!” Văng mặt với khoảng thời gian này dường như cũng nhiều lắm.

“Cậu có chuyện gì không thể lo liệu vào ngày mai và ngày mốt à? Hôm nay đã là thứ sáu rồi” Chị Trần khoanh hai tay, ánh mắt có chút bất thiện nhìn Lâm Hoa.

“Ai bảo cháu em sinh sau hai ngày này chứ!” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng nhỏ giọng lầm bầm, mười cũng có thể nghe không rõ.

“Cậu nói gì?” Chị Trần chỉ nhìn thấy miệng Lâm Hoa lép nhép, nhưng không có nghe được cậu phát sinh một chữ.

“Hong có gì!” Lâm Hoa nhanh chóng đứng thẳng người, ngắt đầu cất giọng trả lời “Chị Trần, hai ngày đó quả thực em có chút chuyện, chị phê duyệt ngày phép cho em nhé!”

“Cậu có chuyện gì hả? Nói rõ ràng!”

“Em phải về quê một chuyến, cháu em đầy tháng rồi!”

“Cháu cậu đầy tháng cậu phải đi về? Cháu cậu quan trọng hay công tác quan trọng hả?”

“Cháu em!”

“...”

“Tại sao nhất định phải về?”

“Lúc nó chào đời em không có về, ba mẹ em nói tiệc đầy tháng muốn tổ chức hoành tráng, em phải về giúp một tay!” Lâm Hoa cúi đầu, có chút chậm chạp giải thích.

Chị Trần còn muốn nói thêm gì nữa, trong giây lát nhớ tới sáng nay lúc Lam Tiểu Chính giao phó công việc cho cô, nói thứ hai và thứ ba không đi làm.

Lẽ nào Lam tổng và Lâm Hoa cùng nhau về quê của cậu ta? Chị Trần nghĩ như vậy, tay vô thức run rẩy. Hai người bọn họ thật sự có quan hệ như thế ư?

Chị Trần cố gắng đè nén cảm xúc của mình, đây là sếp mình cùng với cấp dưới? Đồng tính luyện ái?

“Chị Trần, chị làm sao vậy?” Lâm Hoa nhận thấy được tâm trạng của chị Trần hình như có chút bất thường, cậu còn không biết câu nào của mình đụng đến chị ta, có thể làm cho chị ta kích động đến như vậy.

Lại ngẩng đầu nghiêm nghị nhìn thoáng qua Lâm Hoa, bây giờ lại tái hiện trước mắt cái cảnh tượng thấy được ở trong phòng làm việc của Lam Tiểu Chính vào buổi sáng hôm đó. Đã cố gắng nghĩ phải quên đi, nhưng lại đột nhiên xuất hiện ở trong đầu.

Lúc trước chỉ là suy đoán quan hệ giữa Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính có chút không bình thường, Lam Tiểu Chính chăm sóc cho Lâm Hoa, thật sự có hơi quá mức, lần trước đi công tác ở Đài Loan chính là một ví dụ điển hình nhất. Hiện tại, chị Trần càng khẳng định suy đoán của mình.

“Tôi không sao, cậu đi ra ngoài trước đi, viết đơn xin nghỉ, tôi duyệt cho cậu!” Chị Trần ôm đầu, có chút mệt mỏi phát phát tay với Lâm Hoa.

Hỗn loạn quá.

“Chị Trần, chị thực sự không có chuyện gì chứ?” Lâm Hoa cẩn thận nhìn chị Trần, sao thấy chị ta không giống như là không có chuyện gì.

“Tôi không sao, cậu ra ngoài trước đi!” Chị Trần có hơi bực bội, âm lượng cũng vô thức lớn tiếng rất nhiều.

“Đã biết!” Lâm Hoa nhanh chóng chạy trốn bà cô sắp nổi điên.

Ở ngoài khe cửa thở dài một hơi, Lâm Hoa cảm thấy phụ nữ đều rất khó hiểu, cũng rất khó đối phó. May mắn, cả đời mình cũng không thể nào có bạn gái?

Cậu xác định đây là điều may mắn? Chỉ cần mình cảm thấy may, kỳ thực là rất may mắn.

Lâm Hoa quyết định ngày mai sẽ về quê, ở lại quê được hai ngày, có thể ở bên Lâm mẹ thêm vài ngày. Ba mẹ hai người một mình sống ở nông thôn, bọn họ không nói, Lâm Hoa cũng biết, thật ra bọn họ muốn đi khắp nơi, hoặc là có thể ở bên cạnh hai đứa con. Anh trai ở thị trấn trong nội thành, cũng không thể nào về quê, tuy rằng từ nông thôn đến thị trấn chỉ cần hai mươi phút đường xe. Bây giờ anh cả sinh con trai, Lâm mẹ và Lâm ba mới đến thị trấn chăm sóc cháu trai nhỏ.

Vừa hết giờ làm, Lâm Hoa liền có chút vui mừng, đây coi như là kỳ nghỉ bốn ngày ư? Hối thúc Lam Tiểu Chính mau chóng tan ca.

“Làm gì nôn nóng dữ vậy?” Lam Tiểu Chính từ từ sắp xếp lại văn kiện.

“Em còn chưa có mua đồ cho cháu em, cũng chưa mua đồ cho ba mẹ em nữa! Còn có anh em chị dâu em, ông Hai, ông Ba, ông Út, bà dì Năm, còn có mấy đứa nhỏ nhà anh Quân, mấy đứa nhỏ nhà anh Liên...” Bô lô ba la, Lâm Hoa gần như đem họ hàng thân cận trong gia đình đếm hết một lần.

“Mỗi lần năm mới em đều về nhà, mấy người họ hàng trong gia đình, em đều phải biếu quà!” Lâm Hoa thấy Lam Tiểu Chính tròn mắt hết mức nhìn mình chăm chăm, nghiêm túc giải thích.

“Anh biết vì sao em không để dành dụm tiền rồi! ” Lam Tiểu Chính bắt đầu xoa xoa cái trán.

“Đâu có nghiêm trọng như thế!” Lâm Hoa không tán thành bĩu môi “Em chỉ mua kẹo nè, bột hạt đào nè, bột táo đỏ nè, bột proterin nè, mấy đứa nhỏ thì mua chút đồ ăn vặt, cho ít tiền là được rồi!”

“Bột hạt đào? Bột táo đỏ? Bột proterin?” Đối với mấy ông cụ bà cụ ở nông thôn mà biếu mấy món quà này, Lam Tiểu Chính thật sự cảm thấy vạn phần không hiểu, biếu quà cấp là biếu cái này ư?

Cuối cùng Lâm Hoa vẫn là mua bao lớn bao nhỏ thật là nhiều thứ, làm giống như là vinh quy về quê nhà. Đắt tiền nhất phải kể tới chiếc xe đẩy em bé mà Lam Tiểu Chính chọn, Lâm Hoa nói mấy người ở quê không ai mua món đồ cao cấp thế này đâu, chỉ bông mà thôi, còn phải mua cái xe này để làm chi. Lúc Lam

Tiểu Chính hỏi lại cậu mua cái gì cho cháu nhỏ, Lâm Hoa gặm nhấm nửa ngày, quần áo em bé? Tã giấy? Hay cứ mua sữa bột.

Do Lam Tiểu Chính cường ép bắt buộc, Lâm Hoa liền đẩy xe em bé đi.

“Dù là anh trả tiền nhưng cũng không thể hoang phí như thế mà!” Lâm Hoa có chút bất mãn lắm bầm.

“Em có thể đừng keo kiệt hay không, đó không phải là cháu ruột em sao?” Lam Tiểu Chính có chút buồn cười nhìn Lâm Hoa.

“Ai keo kiệt?” Lâm Hoa liền ném xe em bé cái vèo.

“Không có, là anh keo kiệt!” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa bon bon đi ra ngoài, vội vàng đẩy xe em bé đuổi theo.

Cho nên, ở trong trung tâm mua sắm, mọi người liền thấy một cảnh tượng quỷ dị như thế này. Một người đàn ông đẹp trai mặc tây trang giày da, đẩy một chiếc xe em bé, đuổi theo một cậu trai trẻ đang đi phía trước. Cuối cùng hai người cùng nhau đẩy chiếc xe em bé đó, thế giới này hỗn loạn hết rồi ().

Hôm sau, Lâm Hoa dậy thật sớm, hối thúc Lam Tiểu Chính thức dậy về quê.

“Sớm vậy à?” Lam Tiểu Chính nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới bảy giờ. Lâm Hoa mỗi lần đến cuối tuần, chưa đến giữa trưa, là căn bản không dậy nổi.

“Không còn sớm, em còn phải đi mua vé nữa, lát nữa đông người lắm, vậy thì mua không được chỗ tốt!”

“Lái xe đi!” Lam Tiểu Chính giải quyết dứt khoát.

“Anh biết đường?”

“Chẳng lẽ em không biết ư?” Lúc này đổi lại Lam Tiểu Chính có chút kinh ngạc, lẽ nào người này còn không biết đường về nhà?

“Hắn là biết đi” Lâm Hoa gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng. Cậu mỗi lần về nhà, đều là ngồi xe buýt, vừa lên xa đã ngủ. Bây giờ cụ thể phải đi đường nào, cậu chắc là biết, nhưng mà hắn chỉ là sơ sơ thôi.

“Rốt cuộc em có biết hay không?” Lam Tiểu Chính đoán cái “hắn là” chưa chắc này của Lâm Hoa, rốt cuộc là biết hay không biết?

“Biết mà!” Lâm Hoa trả lời chắc như đinh đóng cột.

Sự thực chứng minh, Lâm Hoa nói có đôi khi là không thể tin.

End chap 35

36. Chương 36: Về Quê (2)

Editor: Tiểu Hách

Mặc dù là mùa đông, thế nhưng cảnh ruộng vườn trên đường đi vẫn đẹp.

Cây hoa cải dầu (hình bên) đã cao lớn, một mảnh xanh biếc, khiến cho mùa đông giá rét trở nên ấm áp. Trời cũng rất xanh, còn có mấy đám mây trắng lay động theo gió, ở nông thôn vẫn là đẹp hơn!

Lâm Hoa có chút cảm thán nhìn bên ngoài cửa xe. Trên đường xe rất ít, có thể qua nửa giờ như thế, mới có thể nhìn thấy một chiếc xe đi qua.

“Nông thôn rất đẹp?” Lâm Hoa nhìn bên ngoài, vô cùng đặc ý nói với Lam Tiểu Chính.

“Ừm, rất đẹp!” Lam Tiểu Chính vừa lái xe, ở bên cạnh gạt đầu phụ họa.

“Đợi sang tháng hai tháng ba vào năm sau thì đẹp hơn, lúc hoa cải dầu đều nở rộ, đứng ở trên sườn núi nhìn xuống, tất cả một vùng đều là màu vàng!”

“Thiệt không?” Thấy Lâm Hoa tự hào, Lam Tiểu Chính cười cười. Nhưng mà, cái cảnh vật đó thực sự rất mê người.

“Đó là đương nhiên!”

“Phải đi con đường nào?” Thấy đằng trước có ngã ba, Lam Tiểu Chính thả chậm tốc độ xe, hỏi Lâm Hoa vẫn còn đang nhìn bên ngoài.

“Gi?” Xoay đầu lại, Lâm Hoa nhìn đằng trước một chút “Cái đó... Bên trái!”

“Em chắc chắn?” Tuy rằng hỏi như vậy, Lam Tiểu Chính vẫn lái xe rẽ trái.

“Chắc chứ, em nhớ phải queo hướng này có nhà ở bên đó. Xem đi, bên trái có một căn nhà!”

Lam Tiểu Chính gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

“Queo hướng nào?” Lại gặp phải một lối rẽ, Lam Tiểu Chính gõ tay lái hỏi.

“Thật ra thì.. Em cũng không rõ lắm!” Lâm Hoa gãi đầu một cái, có cái lối rẽ này ư? Sao không quen thể nào ấy?

Lam Tiểu Chính quay đầu nhìn Lâm Hoa, trong mắt đều viết hai chữ không ngờ.

“Ấy, anh đừng nhìn em như thế! Tại em lại không lái xe, cũng không nhớ đường. Từ Thành Đô đến huyện của em, con đường dài như thế, lại có thật nhiều đồng ruộng và quốc lộ, em làm sao có thể nhớ rõ nhiều vậy chứ!” Lâm Hoa gân cổ tranh cãi, chuyện này thực sự không thể trách cậu.

Thở dài một hơi, Lam Tiểu Chính bình tĩnh trở lại “Vậy em nói đi bên nào?”

“Cái đó... Đi bên phải đi!” Nhìn hai bên, bên phải dường như đáng tin hơn.

Hắn là chạy lòng vòng gần nửa giờ, Lâm Hoa cố gắng nhìn cảnh vật hai bên, muốn gợi lại ký ức gì đó liên quan với con đường này. Nhưng mà, cậu càng nhìn càng thấy xa lạ.

“Tiểu Chính! Em nghĩ chúng ta hình như đi nhầm rồi” Lâm Hoa có chút sợ hãi giựt giựt vạt áo của Lam Tiểu Chính.

Dừng xe lại, Lam Tiểu Chính nhìn Lâm Hoa đang cúi đầu, một bộ dạng làm chuyện sai trái, thật không biết nên nói cái gì cho đúng.

“Vậy em có nhớ con đường này không?”

“Hổng nhớ, chắc là từ trước đến giờ cũng chưa có đi qua con đường này!”

“ ... ”

Hai người lang thang trên đường hồi lâu, rốt cuộc thấy được mấy gia đình, hỏi rõ đường.

Loáng một cái, đến lúc Lâm Hoa rốt cuộc nhận biết đường, cũng đã đến thị trấn.

Chín giờ sáng bọn họ ra khỏi cửa, đợi đến lúc đến nhà anh trai Lâm Hoa, đã là ba giờ chiều rồi.

Khi sắp đến dưới lầu nhà anh trai, vừa đúng lúc Lâm mẹ gọi điện thoại cho cậu, đợi Lâm Hoa nhìn thấy Lâm mẹ, thiếu chút nữa xúc động rơi nước mắt.

“Mẹ!” Lâm Hoa thấy Lâm mẹ đứng ở tầng trệt (ngay cửa khu ra vào chung cư), khi xe ổn định dừng lại, liền kích động mở rộng cửa bước xuống đường.

“Hoa Nhi, sao giờ mới đến?” Lâm mẹ quan sát thật kỹ Lâm Hoa từ trên xuống dưới một phen.

“Tụi con hồng tìm được đường, thiếu chút nữa thì không về được!” Lâm Hoa cũng đánh giá mẹ, tóc bạc trên đầu lại thêm chút ít.

“Sao lại ốm nhom thế này, không có ăn cơm thật ngon sao?”

“Con thấy mập mờ!” Lâm Hoa có chút nghi ngờ liếc mắt nhìn chính mình.

“Cái thằng bé này!”

Đến khi Lâm mẹ rút cuộc chú ý tới Lam Tiểu Chính đã dừng xe xong đứng ở bên cạnh, bà đã nói với Lâm Hoa cả một đồng chuyện.

“Vị này chính là?” Lâm mẹ có chút kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Chính, nếu như nhớ không lầm, lúc này Lâm Hoa là ngồi xe riêng trở về. Điều này làm sao có thể xảy ra? Vì nhìn thấy Lâm Hoa, nên điều này thiếu chút nữa quên rồi.

“Đây là tổng... công ty của tụi con... Không phải, đây là bạn đồng nghiệp của con ở công ty, đúng lúc anh ấy cũng đang muốn đến nông thôn nhìn một chút, liền trở về cùng với con!”

Lâm Hoa nói xong, Lam Tiểu Chính liếc mắt nhìn cậu, chẳng nói đúng sai chỉ hừ nhẹ ra. Lâm Hoa lặng lẽ thề lưỡi với hắn.

“Chào cháu, chào cháu!” Lâm mẹ dùng tiếng địa phương chào hỏi với Lam Tiểu Chính. Vừa nhìn thấy người này đã thấy không đơn giản, cũng không cùng cấp bậc với con trai mình.

“Chào bác gái!” Lam Tiểu Chính chỉ mỉm cười và gật đầu với Lâm mẹ, xem như là chào hỏi.

“Đứng hết ở đó làm gì! Mau lên lầu!” Lâm mẹ kêu gọi mọi người.

Nhà Lâm Húc ở lâu ba, còn là nhà ở rất mới, nhìn ra được, là vì y kết hôn mới chuẩn bị nhà ở.

Em bé của Lâm Húc, chính là cháu nhỏ của Lâm Hoa, béo ú mũm mĩm, cựa quậy với cái chân nhỏ trong lòng mẹ nó, cứ ngo nguậy lung tung. Lâm Hoa rất thích đứa trẻ này, từ lúc nhìn thấy nó, liền liên tục đùa giỡn với nó.

“Nếu như thích em bé, em hãy mau đi tìm một cô bạn gái, tự mình sinh một đứa đi!” Chị dâu bế em bé, chế nhạo Lâm Hoa.

Trong nháy mắt mặt Lâm Hoa có chút xấu hổ, nhìn về phía Lam Tiểu Chính từ lúc vừa vào cửa đã bị mẹ mình lôi kéo trò chuyện.

Lam Tiểu Chính cũng đúng lúc nhìn về phía cậu, một hồi lại dời đi ánh mắt, Lâm Hoa có chút ngượng ngùng cười cười.

“Em vẫn chưa tìm được bạn gái” Lâm Hoa vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu trai, một đứa bé sơ sinh cũng không tiện nuôi dưỡng nhé, mình cũng vẫn còn con nít, cần người khác tới chăm sóc. Mặt khác, nuôi đứa bé, phải phí mất bao nhiêu sinh lực và tiền tài?

Thật đúng là một người keo kiệt.

“Em sao có thể...” Chị dâu còn chưa nói hết lời, cũng cảm giác được em bé ở trong lòng đang lộn xộn có chút bất an “Nó ị rồi!”

Chị dâu vội vàng gọi Lâm mẹ đến, hai người loay hoay ôm em bé chạy đi.

Lâm Hoa đi tới, ngồi trên ghế sofa cùng với Lam Tiểu Chính.

“Tiểu Chính” Lâm Hoa hơi hạ giọng gọi.

“Sao nào?” Lam Tiểu Chính buông ra ly trà nóng mà Lâm mẹ rót cho hắn, trà rất ấm áp, bên ngoài nhà và trong nhà hầu như lạnh như nhau, khiến cho Lam Tiểu Chính có chút lạnh lẽo.

“Hong có gì” Nhìn mẹ chồng và nàng dâu vẫn còn đang loay hoay với em bé ở đằng kia, Lâm Hoa cảm thấy bây giờ nói có chút không thích hợp.

Tiệc rượu đầy tháng cháu trai Lâm Hoa làm có chút phức tạp.

Ở trong thị trấn, thì người nhà Lâm Hoa đi đặt trước quán ăn, mời thân thích ở thị trấn trong nội thành ăn một bữa. Rồi sau đó mới về quê, gia đình bày hơn mười bàn tiệc rượu, mời gần như người của toàn thôn

đều đến ăn một bữa, còn muốn thỉnh thầy tướng số, xem nên nhận người nào làm cha mẹ đỡ đầu.

Cho nên, Lâm Hoa mới xin thời hạn nghỉ phép có hơi lâu.

Nhà của Lâm Húc tương đối nhỏ với ba phòng ngủ một phòng khách, có một phòng rất nhỏ, cực kỳ miễn cưỡng lấy làm phòng ngủ. Lâm Húc thấy người bạn này của Lâm Hoa, ý tứ là tìm một cái khách sạn tốt một chút, để Lam Tiểu Chính ở.

Nhưng Lam Tiểu Chính nói ở cùng với Lâm Hoa một gian phòng là được rồi, cho nên vào buổi tối, Lâm Hoa cùng với Lam Tiểu Chính đang chen lấn trong căn phòng rất nhỏ.

“Anh...” Hai người nằm co lại ở trên giường, cả người Lâm Hoa đều chui vào lòng Lam Tiểu Chính, có chút muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Anh có thích con nít không?” Lâm Hoa nhỏ giọng hỏi.

“Thích chứ!” Lam Tiểu Chính xoa xoa tóc của Lâm Hoa.

Lâm Hoa im lặng núp trong lòng Lam Tiểu Chính, có chút không biết làm sao.

“Chẳng lẽ em không phải là một đứa bé?” Lam Tiểu Chính cảm giác được Lâm Hoa bất an, có chút buồn cười vỗ vỗ lưng cậu.

“Anh!” Lâm Hoa có chút tức giận ngẩng đầu, có loại cảm giác mình bị trêu chọc.

“Vậy còn em?” Lam Tiểu Chính rất nghiêm túc hỏi Lâm Hoa, hần nhìn ra được, Lâm Hoa rất thích cái đứa cháu nhỏ của cậu.

“Em chính là đứa trẻ, em thích chính em” Lâm Hoa cười đáp, hai con mắt cũng cong cong híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

“May là chúng ta đều có anh trai!” Lâm Hoa ôm chặt Lam Tiểu Chính, cảm thán nói “Bọn họ cũng đều có em bé!”

“Đúng vậy” Lam Tiểu Chính lười kéo chăn, đắp kín cả hai “Mau ngủ đi!”

“Ừm”

Giữa trưa hôm sau, cả một đoàn người đến quán ăn ăn trưa. Thân thích tới không ích, cũng ngồi gần hết ba bàn. Thật ra Lâm Hoa cũng không biết vài người.

Lam Tiểu Chính ngồi bên cạnh Lâm Hoa, nhìn ra một bàn này đều là thân thích của cậu. Lam Tiểu Chính có chút lúng túng, muốn ngồi một bàn khác, Lâm Hoa chết sống nín giữ không cho đi.

“Tiểu Chính nè, cháu cứ ngồi bên cạnh Hoa nhi đi!” Lâm mẹ rất thích Lam Tiểu Chính, cũng rất lấy lòng hắn, mong muốn hắn có thể ở trong thành phố chăm sóc con trai của mình nhiều hơn một chút. Bà không biết là, Lam Tiểu Chính thực sự rất quan tâm con trai của bà, hơn nữa lại chăm sóc quá mức phải nghi ngờ.

Buổi chiều, lúc cả nhà Lâm Hoa đang bàn bạc hồi hương, lại xảy ra một vài vấn đề.

Xe Lam Tiểu Chính có thể ngồi ba người, bỏ đi Lam Tiểu Chính lái xe, ngồi chật một chút có thể ngồi được bốn người. Lâm mẹ, Lâm ba, một nhà ba người của Lâm Húc (thật ra em bé được bồng trên tay nên coi như chỉ còn hai), vừa đủ dồn lại, thế nhưng Lâm Hoa phải tính thế nào đây?

“Con đi quá giang xe đi!” Lâm mẹ đẩy Lâm Hoa một cái.

“Nhưng mờ!” Lâm Hoa có chút buồn bã liếc Lam Tiểu Chính “Sao xe của anh không rộng ra chút xíu nữa chứ!”

“Cái đứa nhỏ chết bầm này, sao ăn nói với Tiểu Chính như thế hả?” Lâm mẹ vỗ đầu Lâm Hoa một cái.

“Mẹ...” Lâm Hoa có chút tủi thân xoa xoa đầu.

“Anh biết lái xe không?” Lam Tiểu Chính hỏi là Lâm Húc.

“Biết chứ, tôi cũng thi một bằng lái xe rồi” Lâm Húc gỡ đầu một cái, bằng lái này chính là có trước khi kết hôn, lúc học ở trường dạy nghề, tranh thủ đi thi.

Hai anh em nhà này, nói chuyện cũng y như nhau.

“Vậy anh lái đi!” Lam Tiểu Chính thở dài “Tôi và Lâm Hoa quá giang xe!”

“Cái này có được không đó!” Lâm Hoa trái lại nhảy ra nói chuyện.

“Cứ như vậy đi, anh thấy trên đường xe cũng không nhiều lắm!” Lam Tiểu Chính đưa cái chìa khóa cho Lâm Húc, cứ quyết định như vậy.

“Nhưng mà...” Lâm Húc có hơi không tự tin tiếp nhận chìa khóa, số lần y lái xe nhiều hơn Lâm Hoa mấy lần, nhưng ... mà ... không quen nha!

“Thôi đi, tôi đi nhờ xe, các người lái xe đi!” Lâm Húc lại trả lại cái chìa khóa cho Lam Tiểu Chính, y sao dám lấy sự an toàn của vợ con lớn nhỏ ra đùa giỡn.

Cuối cùng, Lâm Hoa ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, cảm thấy hơi có lỗi với anh trai.

Đường quốc lộ thẳng tuốt đến quê nhà, nhưng càng đi vào bên trong là những con đường đất, xe không thể nào lái vào được, liền dừng xe ở ven đường.

Trên đường đi, Lâm Hoa có chút hưng phấn kể chuyện lúc nhỏ của mình với Lam Tiểu Chính. Trèo lên sườn núi nào, từ trên cây nào ngã xuống, từng đào khoai lang chỗ nào, đã trộm quả óc chó nhà ai.

Lam Tiểu Chính ở bên cạnh lắng lắng nghe, thấy vào mùa đông mà cây trồng vẫn xanh tươi, tâm tình cũng rất thoải mái.

Tiệc đầy tháng của cháu nhỏ, Lam Tiểu Chính vẫn là gặp lại cảnh tượng bàn ăn hoành tráng như thế. Tất cả người trong làng đều đến, không chỉ bày bàn ở vỉa hè, ngay cả lối đi trên bờ ruộng rộng rãi của gia đình, cũng bày biện vài bàn.

Đối với quà cáp bọn họ đưa tặng, Lam Tiểu Chính cũng rất là hiếu kỳ. Chén? Phích nước nóng? Chậu rửa mặt?

Ngày thứ hai về quê, một nhà Lâm Hoa đều tỏ ra vô cùng bận rộn. Hai cái bếp đồng thời nấu thức ăn, một đồng người giúp đỡ mang thức ăn lên phân chia mỗi bàn, gà vịt thịt cá rất phong phú.

Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính không có ngồi vào bàn, cũng không có phụ giúp =.=. Vì Lâm Hoa dẫn Lam Tiểu Chính đi lên trên sườn núi.

End chap 36

37. Chương 37: Về Quê (3)

Editor: Tiểu Hách

Có cơn gió thổi qua, thổi chiếc lá trên cây lung lay sắp rơi. Phong cảnh có chút đìu hiu, nhưng vì màu xanh của cây mà có sức sống.

“Đây là ông nội và bà nội của em!” Lâm Hoa đứng trước hai phần mộ nằm cạnh nhau, giới thiệu với Lam Tiểu Chính.

Lam Tiểu Chính im lặng xoa xoa đầu Lâm Hoa. Lâm Hoa cười cười với Lam Tiểu Chính “Lúc ông bà nội còn sống, rất yêu thương em, vì em là đứa trẻ tốn tiền!”

“Sao nói thế?” Đứa nhỏ này có gì mà tốn tiền?

“Anh biết cái kế hoạch hoá gia đình chứ? Em chính là cái đứa trẻ sinh thừa, bị phạt mấy ngàn đấy!” Lâm Hoa hận hận siết quả đấm một cái, nhưng mấy ngàn ở thời điểm đó, đổi lại bây giờ, không chừng có thể trị giá biết bao nhiêu tiền! Đáng tiếc, Lâm Hoa đã quên, nếu không có tốn mấy ngàn kia, sẽ không có cậu.

Lam Tiểu Chính cười khúc khích vài tiếng, thì ra tốn tiền chính là cái này?

“Anh biết vì sao em gọi là Lâm Hoa không?” Lâm Hoa lại nhớ lại một chuyện làm mình rất tức giận.

“Vì sao?”

“Mọi người đều gọi em là Phật Khoản Nhi, sau đó gọi em là Hoa Nhi luôn!”

Đổi lấy lại là tiếng cười của Lam Tiểu Chính.

Dừng chân ở trước mộ ông bà nội Lâm Hoa hồi lâu, hai người mới rời khỏi. Vừa rồi Lâm Hoa ở trong lòng liên tục nói chuyện với ông bà nội, nói về Lam Tiểu Chính, nói về công việc của mình, nói mình rất tin vào hạnh phúc, mong muốn bọn họ có thể ở thiên đường chúc phúc cho hai người. Lâm Hoa biết, ông bà nội rất yêu thương mình.

“Tết anh có về nhà không?” Lâm Hoa đứng ở trên sườn núi thật cao, nhìn đám người chen lấn ở nhà mình và mảnh ruộng trải dài ở xa xa, phía trên sân nhà mình, màu trắng của khói bếp bay lơ lửng.

“Đài Loan? Không về!” Lam Tiểu Chính cũng nhìn xa xăm, đã lâu cũng chưa có ngắm quang cảnh như thế này.

“Vậy anh muốn ở lại Thành Đô luôn à?”

“Cả đời?” Lam Tiểu Chính quay mặt lại, chăm chú nhìn Lâm Hoa.

“Không phải!” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng đối diện với Lam Tiểu Chính, làm giống như mình muốn ràng buộc hẳn cả đời, mặc dù cậu chính là nghĩ như thế “Vậy anh muốn ở lại Thành Đô bao lâu lận?”

“Sao vậy? Không nỡ bỏ anh à?”

“Anh cứ nói đi!” Lâm Hoa có chút tức giận trợn to hai mắt với Lam Tiểu Chính.

Đối mặt với Lâm Hoa thẳng thắn bộc trực, Lam Tiểu Chính nở nụ cười.

“Em có thể cùng anh quay về Đài Loan không?”

“Em...” Lâm Hoa không biết nên trả lời như thế nào.

“Em không cần phải gấp gáp trả lời anh, kế hoạch ở công ty Đại Lục của anh khoảng ba năm. Nhưng mà, anh muốn em đi theo anh!” Lam Tiểu Chính tới gần Lâm Hoa, từ từ ôm cậu vào trong lòng.

“Anh muốn em cả đời đều theo anh, ở lại bên cạnh anh!” Hơi thở của Lam Tiểu Chính phả vào trong lỗ tai Lâm Hoa, có chút ấm áp và ngứa ngáy.

Tay Lâm Hoa vây quanh ôm chặt Lam Tiểu Chính, gương mặt có chút lạnh cóng của cậu vùi trong ***g ngực ấm áp của hắn, khẽ gật đầu một cái.

“Tết là em phải về quê à?” Lúc này đổi lại là Lam Tiểu Chính hỏi Lâm Hoa.

“Không về nữa đâu!” Lâm Hoa lắc đầu “Bình thường em cũng chỉ có lễ mừng năm mới trở về, năm nay vì cháu nhỏ đã trở về nhiều ngày rồi, cũng đến thăm viếng ông bà nội, tết thì ở lại Thành Đô thôi!”

Lam Tiểu Chính cười khúc khích vài tiếng, sau đó mới hỏi ra miệng “Là vì tết trở về, lại phải đưa biếu quà cho mấy ông, mấy chú, mấy bác à?”

Bầu không khí ấm áp vừa rồi, bị mấy câu nói đó của Lam Tiểu Chính, dội đi sạch sẽ, cũng chỉ còn lại tiếng gió lạnh thổi vù vù bên tai.

Lâm Hoa đứng hình một chỗ, buồn bực nói “Anh không thể nói chuyện ngọt ngào một chút ư?”

“Anh sai rồi” Lam Tiểu Chính nhin không được, liền cười ha ha ra tiếng.

Hai người dọc theo đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trên sườn núi đi xuống dưới.

“Trên sườn núi này, bình thường đều không có người à?” Lam Tiểu Chính nhìn quanh bốn phía một hồi, cũng không có người nào.

“Bây giờ không phải là thời gian vụ mùa, vào vụ mùa bận rộn, trên sườn núi đều là người. Ngày thường cũng có mấy người làm việc, nhưng hôm nay nhà của em mời người của toàn thôn ăn tiệc, những nơi khác đâu còn thấy bóng người!”

“Ồ đây mọi người đãi tiệc mời khách, phải mời toàn thôn sao?” Lam Tiểu Chính nhin không được giật mình một cái, vậy mỗi lần phải đãi bao nhiêu bàn?

“Đúng vậy! Nếu như trong thôn có người muốn kết hôn, thì đãi càng nhiều, thôn láng giềng cũng sẽ chạy đến cùng chúc mừng. Cho dù là ma chay, cũng phải mời toàn thôn. Hơn nữa, giống như tiệc cưới cũng phải ăn ba ngày, cứ mời cả thôn ăn ba ngày, tang sự cũng phải mời hai ngày!”

“Phong tục này được lắm!” Lam Tiểu Chính gật đầu, việc này thực sự chính là tiệc cơ động nha!

“Phí của giờ!” Lâm Hoa bĩu môi khinh thường, mấy thứ tiệc tùng này chính là hoang phí tiền bạc.

“ ... ”

Đến lúc hai người quay về, khách khứa đã ăn gần xong, đều ngồi tại bàn nói chuyện phiếm.

Hai người vừa vào sân, liền nghe được thật nhiều tiếng trò chuyện.

“Đây không phải là Phật Khoản Nhi à? Nãy giờ sao không gặp cháu nhỉ?” Một bà bác quan sát Lam Tiểu Chính ở bên cạnh Lâm Hoa từ trên xuống dưới.

“Vừa ra ngoài à!” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng trả lời, cái tên “Phật Khoản Nhi” này chắc chắn sẽ theo mình suốt cả đời luôn rồi.

“Sinh viên đại học đã trở về!” Lại một ông bác tiếp lời, cũng quan sát từ trên xuống dưới... Lam Tiểu Chính.

Một tiếng sinh viên đáng ghét này cũng là người trong thôn gọi Lâm Hoa, cậu lặng lẽ ở trong lòng lau nước mắt.

“Phật Khoản Nhi, bên cạnh cháu đấy là ai vậy?”

“Đây là một người bạn của cháu!” Lâm Hoa đẩy Lam Tiểu Chính một cái, bảo hắn đi vào trong “Mọi người chơi vui vẻ! Cháu đi vào trước” Lâm Hoa thật sự không muốn nghe mấy bà thím mấy ông bác này tán dóc. Bọn họ chính là thích nói chuyện phiếm vô vị, nói một chút phía đông dài phía tây ngắn.

“Ồ kìa, sinh viên chậm một chút đi!” Không biết là cái ông bác đó làm mai mối, chộc cho một đám người cười hùa theo “Phật Khoản Nhi cháu chưa có bạn gái hẹn hò hả? Cháu gái của bác cũng đẹp người, cháu

có muốn suy nghĩ một chút không?”

“Dạ thôi ạ!” Lâm Hoa đẩy Lam Tiểu Chính liền vội vàng đi vào cửa. Cháu gái của ông bác vừa nói chuyện chưa tốt nghiệp cấp hai, cứ ở nhà làm việc đồng áng, bộ dạng thì giống y như bà cụ già.

Nghe phía sau còn thỉnh thoảng truyền đến thanh âm bàn tán của mấy ông bác, còn kèm theo thật nhiều tiếng cười.

Phù, Lâm Hoa thở phào một cái. Lam Tiểu Chính rất khổ sở nín cười nghệt thở.

“Sao hai đứa tụi con ở chỗ này?” Lâm mẹ mặc tạp dề, vừa nhìn chính là mới vừa từ phòng bếp đi ra ngoài “Hoa Nhi, con chạy loạn nơi nào? Cũng không tới giúp đỡ!” Lâm mẹ có chút bất mãn liếc nhìn Lâm Hoa, mình bận trước vội sau, vậy mà con trai cũng không tới phụ một tay.

“Xin lỗi mà!” Lâm Hoa chạy đến, lắc lắc cánh tay của Lâm mẹ.

“Được rồi được rồi.” Lâm mẹ gạt tay Lâm Hoa đang lôi kéo bà “Tiểu Chính à, bác có thừa đồ ăn cho riêng cháu, để ở phòng bếp đó, bảo Lâm Hoa bưng ra cho cháu!” Lâm mẹ vẫy tay với Lam Tiểu Chính, cười với vẻ mặt hiền hậu. Đứa nhỏ này đẹp trai khác lạ, hơn nữa vừa nhìn đứa nhỏ này còn đặc biệt giỏi giang.

Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa ở bên cạnh mở to hai mắt nhìn Lâm mẹ bất mãn, nở nụ cười với Lâm mẹ “Cảm ơn bác gái!”

“Mẹ! Vậy của con đâu?”

“Ăn đồ ăn còn dư trên bàn!” Lâm mẹ liếc Lâm Hoa, lại xoay người vội vàng đi.

Miệng há hốc, Lâm Hoa muốn nói gì đó với Lam Tiểu Chính, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Cuối cùng hai người cùng nhau ăn cơm và thức ăn của Lâm mẹ thừa lại.

Vào giờ cơm tối, gia đình Lâm Hoa vẫn còn mời khách, Lâm Hoa đi đi lại lại giúp đỡ.

Chờ đến lúc chỉ còn lại gia đình của Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính, sắc trời đã khuya lắm rồi.

Lâm Hoa nói với Lâm ba và Lâm mẹ chuyện năm mới sẽ không quay về với ông bà, rước lấy một trận giáo huấn của Lâm mẹ. Lâm mẹ cuối cùng quyết định, Lâm Hoa không về thì không về, bà và Lâm ba sẽ đi đến Thành Đô thăm cậu.

Điều này làm cho Lâm Hoa có chút hoảng sợ, cuống quýt không cho hai ông bà đi.

“Lễ mừng năm mới bác trai và bác gái cứ đến Thành Đô đi!” Ngược lại Lam Tiểu Chính ở bên cạnh luôn im lặng đã mở miệng.

Lâm Hoa có chút kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Chính, không biết nói gì cho đúng.

“Hiện tại Lâm Hoa đang thuê phòng ở nhà cháu!” Lam Tiểu Chính liếc nhìn Lâm Hoa đang trở mắt nhìn hắn “Nhà của cháu cũng rộng lắm, hai bác có thể đi cùng!”

“Ấy.. Cái này không được đâu?” Lâm mẹ chà chà tay, tới nhà người khác trong năm mới, vừa nghe cũng biết là chuyện này không được rồi.

“Không sao, dù sao cháu cũng ở một mình, đông người thì cũng náo nhiệt hơn!”

“Ba mẹ cháu đâu?” Lâm mẹ có chút kinh ngạc nhìn Lam Tiểu Chính, lễ mừng năm mới cũng không ở cùng với ba mẹ ư?

“Cháu là người Đài Loan, ba cháu ở Đài Loan ạ!” Lam Tiểu Chính mỉm cười, đối với cái lễ mừng năm mới đó, hắn cũng không có khái niệm gì.

“Là thế à!” Lâm mẹ gật đầu “Một mình thật đúng là quá quạnh quẽ nhỉ, không thì chúng ta đến mừng năm mới với con?” Lâm mẹ có chút yêu thương đứa nhỏ này rồi, lễ tết cũng không thể ở bên ba mẹ, hơn nữa lại một thân một mình ở bên ngoài.

Lúc ánh mắt của Lâm mẹ dừng lại hỏi Lâm ba, Lâm ba cũng gật đầu. Đứa nhỏ này đón tết thật đúng là quạnh quẽ.

Buổi tối, Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính cùng nhau nằm trong phòng cũ nhỏ. Đây là phòng ngủ của Lâm Hoa, với giường và tủ quần áo cũ kỹ, còn có một cái bàn học rõ ràng tự làm bằng tay.

Lâm Hoa bày ra với Lam Tiểu Chính mấy vật quý mình cất kỹ nhiều năm, một chồng lớn đậu phụ khô làm bằng giấy, thẻ huy hiệu, viên bi.... Chọc cho Lam Tiểu Chính liên tục hắc tuyến.

“Tại sao mời ba mẹ em đến Thành Đô đón năm mới vậy?” Lâm Hoa nhích lại gần dựa vào lòng Lam Tiểu Chính, nơi này ấm áp lắm.

“Dù sao cũng chỉ có hai chúng ta, gọi ba mẹ em lên cũng vui mà!”

“Ngộ nhỡ...” Lâm Hoa không biết mở miệng như thế nào.

“Chẳng lẽ em tính giấu diếm ba mẹ em cả đời à? Hay là sau này em còn định tìm một cô gái để kết hôn?”

“Không có!” Lâm Hoa có chút kích động reo lên.

“Anh biết em không có!” Tay Lam Tiểu Chính ôm Lâm Hoa thật chặt “Cứ từ từ đi, mời ba mẹ đến đón năm mới. Sống chung lâu ngày, bọn họ cũng không thể nào không phát hiện được. Chờ qua ba bốn năm nữa, em cứ cùng đi Đài Loan với anh, nếu như bọn họ bằng lòng, cũng có thể đón bọn họ qua đó, nếu như không muốn, chúng ta cũng có thể thường xuyên trở lại thăm họ!”

Lâm Hoa ở trong ***g ngực hần im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng cất giọng “Cám ơn anh, Tiểu Chính!” Lâm Hoa cảm động, hốc mắt cũng hơi đỏ.

“Đừng quá cảm động!”

“ ... ”

Rạng sáng hôm sau, hai người chào từ biệt. Lâm mẹ không ngừng giữ lại bằng mọi cách, nhưng hai người bọn họ vẫn phải đi, công việc cũng không thể trễ nải quá lâu.

Đưa Lâm ba, Lâm mẹ và một nhà Lâm Húc về thị trấn, hai người mới lái xe quay về Thành Đô.

Trên đường đi, Lâm Hoa thì thưởng thức cảnh thật vui vẻ và ngủ, vì cậu biết, Lam Tiểu Chính nhất định là biết đường, mặc dù chỉ đi một lần.

Trở lại Thành Đô, lúc thấy xe tấp nập trên đường phố, Lam Tiểu Chính mới cảm giác được bọn họ thực sự đã trở về.

End chap 37

38. Chương 38: May Mà Có Anh

Editor: Tiểu Hách

Trong hành trình cuộc sống, dù sao chúng ta sẽ gặp một người như thế này, hần sẽ thật lòng quan tâm bạn, bảo vệ bạn, nhưng cũng còn tùy bạn có phát hiện hay không, có tiếp nhận hay không.

Trong radio truyền đến giọng nữ dịu dàng, Lâm Hoa yên lặng lắng nghe. Bên ngoài cửa xe là không khí rét lạnh với làn gió hiu hiu, còn có màu vàng của ánh dương quang, chỉ có ánh dương quang xuyên qua cửa sổ

chiếu vào trên gò má của Lâm Hoa.

“Nói thiệt nha, may là em gặp được anh!” Lâm Hoa nhìn Lam Tiểu Chính cảm thán nói, ở dưới ánh nắng gò má của hắn càng tôn lên, cũng hiện ra một vị đạo ấm áp.

“Là anh gặp được em!” Khóe miệng Lam Tiểu Chính nhàn nhạt vẽ ra một vòng cung, đặc biệt chạy thẳng vào trong đáy mắt của Lâm Hoa rõ ràng.

Lâm Hoa nhìn chằm chằm gò má của Lam Tiểu Chính, nhất cử nhất động của người này, thậm chí chỉ là một khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm, cũng khiến cho người ta mê muội như thế này. Lâm Hoa chống tay nhướn người, hôn một cái lên gò má của Lam Tiểu Chính.

Nhanh chóng lùi lại, trên mặt Lâm Hoa có chút ửng đỏ, sau khi xấu hổ hôn trộm lại vui vẻ mỉm cười.

Lam Tiểu Chính chuyển hướng lái và phanh đột ngột, dừng lại ngay trên lề đường.

“Sao vậy?” Lâm Hoa nhìn bên ngoài, đâu có tình huống đặc biệt gì đâu?

Lam Tiểu Chính cởi dây nịt an toàn ra, hai tay liền đưa tới kéo Lâm Hoa vào trong lòng, đôi môi kiên định dán trên môi Lâm Hoa. Cậu có chút ngạc nhiên do dự ôm lại Lam Tiểu Chính, nhẹ nhàng hé môi, môi lưỡi hai người quấn lấy nhau. Lúc bấy giờ, trong xe ngoại trừ giọng nói ngọt ngào của người chủ trì trong radio truyền ra, cũng chỉ còn lại là tiếng thở dốc và âm thanh trao đổi nước bọt của cả hai.

Nụ hôn nhẹ nhàng lặng lẽ kết thúc, gương mặt Lâm Hoa càng đỏ ửng hơn, hơi vội vàng hít hơi. Trán hai người chồng lên nhau, mũi cọ mũi, sự gần gũi và ấm áp tràn ngập cả xe.

“Không... Không đi sao?” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng và ngập ngừng nói.

“Đi!” Lam Tiểu Chính buông ra Lâm Hoa, thả cậu trên ghế phó lái, lại nịt chặt dây an toàn, mới lái xe lên đường.

Lúc hai người về đến nhà, đã là giữa trưa. Vì trong nhà ba ngày không ai ở, có chút vắng lặng và lạnh lẽo.

Lâm Hoa mở máy điều hòa, chờ qua một lúc lâu, trong phòng mới ấm áp lên. Vì trong tủ lạnh không có đồ ăn gì, hai người liền đi ra ngoài tùy tiện tìm một quán ăn.

Lúc làm việc vào hôm sau, Lâm Hoa vẫn có chút nhớ nhung bốn ngày nghỉ làm, thực sự là khiến cho người ta hạnh phúc mà! Nhưng mà, chưa từng nghe qua câu nói kia sao? Hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi. Thế nhưng, ngay tức khắc sẽ nghỉ Tết Dương lịch nhé!

Kỳ nghỉ này, miễn là bạn muốn, nó luôn luôn sẽ nghỉ. câu này mình cũng hem hiểu lắm

Lâm Hoa vừa đến công ty, liền nghe được tin tức chị Trần muốn đổi đi nơi khác.

Không biết vì sao, chị Trần không muốn làm công việc hiện tại, Lâm Hoa luôn cảm thấy mình phải chiếm giữ một phần lớn nguyên nhân. Không biết Lam Tiểu Chính có phê duyệt cho chị Trần không?

Nói thật lòng, Lâm Hoa cảm thấy năng lực làm việc của chị Trần rất giỏi, làm việc lúc nào cũng gọn gàng có trình tự, tất cả mọi chuyện đều sắp xếp tốt, cho dù thỉnh thoảng hay đùn đẩy công việc cho mình làm.

Nếu như quả thật nguyên nhân là bởi vì mình, không làm công việc này, Lâm Hoa luôn cảm thấy có lỗi với chị Trần.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Lâm Hoa còn đặc biệt hỏi Lam Tiểu Chính vấn đề này.

“Chị Trần không muốn làm ở đây nữa sao?” Lâm Hoa dường như tùy tiện gấp một miếng thịt.

“Ừ, hôm nay cô ta nộp bản báo cáo cho anh” Lam Tiểu Chính gạt đầu, đều đem thịt chất chồng trước mặt Lâm Hoa.

“Tại sao?” Lâm Hoa cắn cắn chiếc đũa, thật ra mình cũng không phải thích ăn thịt lắm.

“Cổ nói mình không thích hợp với cái chức vụ này, làm không tốt!”

“Nhưng mà chị ta làm rất tốt mà!” Lâm Hoa bĩu môi “Rốt cuộc vì sao mà chị ta không làm?”

“Sao thế, luyến tiếc ư?” Lam Tiểu Chính nhíu nhíu mày, sao quan tâm dữ vậy?

“Hong có!” Lâm Hoa lập tức bác bỏ “Anh nói chị ta.. chị ta có phải là vì em, cho nên mới nghỉ làm?”

“Tại sao là vì em hả?”

“Hay là chị ta phát hiện chúng ta... Chúng ta... Sau đó, chị ta làm không nổi nữa!” Lâm Hoa buông đũa xuống, ăn không vô.

“Thế sao? Cho dù cô ta biết chúng ta có gì với nhau, tại sao không muốn làm nữa?” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa khúm núm, xoa xoa tóc của cậu, gần đây hẳn càng ngày càng thích xoa tóc của Lâm Hoa.

“Chẳng lẽ chị ta không cảm thấy... cảm thấy...” Lâm Hoa liếc nhìn ánh mắt của Lam Tiểu Chính có chút trở nên lạnh đậm, sợ hãi nuốt ngụm nước bọt.

“Cảm thấy gì?”

“Hổng có gì!” Lâm Hoa suýt nữa thì nhảy dựng lên, tiến tới ôm Lam Tiểu Chính một cái. Quả chuyện người khác có cảm thấy buồn nôn hay không, mình hạnh phúc là được rồi. Lâm Hoa có chút áy náy ôm lấy Lam Tiểu Chính, vùi đầu vào lòng hắn, không biết phải nói lời gì hay.

“Được rồi!” Lam Tiểu Chính đỡ Lâm Hoa ngồi dậy, đứng lên đi đến điện thoại trên bàn làm việc bấm số.

Lam Tiểu Chính dường như hạ thấp giọng dặn dò vài câu, không biết hắn rốt cuộc là gọi cho ai.

“Gọi cho ai vậy?” Lam Tiểu Chính ngồi xuống, Lâm Hoa liền mở miệng hỏi.

“Không có ai” Hắn nhét chiếc đũa vào tay Lâm Hoa, ý bảo cậu tiếp tục ăn.

Không đợi Lâm Hoa ăn được mấy đũa, đã có người tới gõ cửa phòng. Lam Tiểu Chính trả lời người nọ, Lâm Hoa hơi lúng ta lúng túng, cậu có phải tránh mặt một lúc hay không, hay là đi ra ngoài?

“Ngồi xuống!” Lâm Hoa mới vừa đứng lên, Lam Tiểu Chính liền nắm tay cậu, kéo cậu ngồi xuống.

Đến lúc chị Trần vừa đi vào phòng làm việc, lại thấy là một cảnh tượng quỷ dị. Tại sao cô luôn luôn xui xẻo như thế, được rồi, thật ra lúc này Lam Tiểu Chính là cố ý.

“Tổng giám đốc!” Chị Trần có chút lúng túng đứng ở cửa, không biết tổng giám đốc đột nhiên tìm cô qua đây là vì chuyện gì.

“Tiểu Trần tới đây, ngồi xuống đi!” Lam Tiểu Chính tỏ ý chỉ cái sofa trống đối diện với hắn.

“Cái ấy.. Hay là tôi chờ hai người ăn cơm xong rồi trở lại nhé!”

“Không cần, tìm cô đến, chỉ là muốn tâm sự với cô một lát, ngồi xuống đi!”

“Được!”

Lâm Hoa và chị Trần lúng túng, đều đồng loạt nhìn Lam Tiểu Chính, chờ hắn lên tiếng.

“Mau ăn, đợi lát nữa nguội hết!” Lam Tiểu Chính chỉ là thúc giục Lâm Hoa ăn, mình cũng từ từ ăn.

Lâm Hoa và chị Trần càng lúng túng hơn nữa. Lâm Hoa chần chừ gấp thức ăn, nhìn cái này, nhìn sang cái kia.

“Vì sao muốn đổi công tác, cô biết việc này không dễ xử lý mà?” Qua một hồi lâu, mới nghe Lam Tiểu Chính chậm rãi hỏi chị Trần.

“Tôi nghĩ là tôi không quá thích hợp với chức vụ này, sợ làm lỡ việc của tổng giám đốc!” Chị Trần có chút không thoải mái vắt chéo đôi chân.

“Lâm Hoa cảm thấy cô làm rất tốt, tôi cũng cảm thấy cô làm tốt vô cùng!”

Chị Trần liếc mắt nhìn Lâm Hoa, cậu nhanh chóng cúi đầu, bộ dạng giả vờ chăm chú ăn.

“Tổng giám đốc nói đùa, tôi còn có nhiều mặt cũng chưa làm tốt” Chị Trần khoác tay.

“Bây giờ cũng không có ai thích hợp với vị trí của cô, cô tính xử lý như thế nào? Còn nữa, nếu như cô muốn đi, cũng phải đề cử một người thích hợp đến đây đi!”

“Tổng giám đốc, tôi đề cử Tiểu Dương – phó trợ lý. Cô ấy cũng tới công ty chúng ta năm năm rồi, năng lực làm việc rất giỏi, cũng rất chăm chỉ. Nếu như không có hợp với chức vị của tôi, vậy trước cứ duyệt cho tôi nghỉ một khoảng thời gian nhé. Tôi cũng đã lâu chưa nghỉ phép, hẳn là tích lũy rất nhiều (ngày phép) nhỉ? Bây giờ muốn đi ra ngoài giải khuây một chút, tổng giám đốc chắc sẽ đồng ý? Cũng sẽ không sa thải tôi chứ?” Chị Trần mỉm cười, nói rõ ràng lại rành mạch.

“Đã không muốn ở bên cạnh tôi đến thế ư?” Lam Tiểu Chính cũng cười cười, nhìn chị Trần, có loại cường thế của người lãnh đạo.

“Không phải” Chị Trần cúi thấp đầu.

“Tiểu Chính” Lâm Hoa kéo tay áo Lam Tiểu Chính.

“Sao vậy?” Thanh âm của Lam Tiểu Chính mềm mỏng lại, nhìn Lâm Hoa, xoa xoa đầu của cậu.

Lâm Hoa có chút lúng túng liếc nhìn chị Trần, cậu vừa rồi không nên gọi Lam Tiểu Chính là “Tiểu Chính”, phải gọi tổng giám đốc mới đúng.

“Em ăn no rồi, đi trước!” Lâm Hoa không muốn nán lại trong bầu không khí này nữa, cậu cảm thấy thật là quái dị không gì sánh được, mình ở bên cạnh thật là có hơi dư thừa.

“Được” Lam Tiểu Chính nhìn trong chén Lâm Hoa một chút, quả thực ăn xong, liền thả cậu đi.

“Anh không ăn nữa hả? Em thu dọn luôn” Thấy Lam Tiểu Chính gật đầu, Lâm Hoa nhanh chóng thu dọn thức ăn trên bàn, vội vàng thối lui ra khỏi phòng làm việc của hắn.

Thở dài một hơi, Lâm Hoa ngồi ở bàn làm việc của cậu. Tuy nói là không muốn nán lại trong phòng làm việc của Lam Tiểu Chính, nhưng mà Lâm Hoa vẫn rất tò mò hẳn rốt cuộc nói chuyện gì với chị Trần. Bám vào trên cửa cũng nghe không rõ.

Bên trái thở dài một hơi, bên phải thở dài một hơi, chị Trần cuối cùng từ phòng làm việc của Lam Tiểu Chính đi ra.

Lúc chị Trần đi ngang qua bàn làm việc của Lâm Hoa, cậu vụt một cái liền đứng lên, muốn hỏi gì đó, nhưng cũng không biết muốn nói gì nữa, chỉ ngượng ngùng cười gượng với chị Trần.

“Làm việc cho tốt đi!” Chị Trần ý bảo Lâm Hoa ngồi xuống “Đưa cho tôi bản báo cáo tuần trước của cậu. Ngoài ra tư liệu cuộc họp hàng năm, sắp xếp kế hoạch lịch trình, làm xong trong tuần này, trước cuối tuần nộp cho tôi!”

Thấy bóng lưng chị Trần ung dung rời đi, Lâm Hoa có chút kinh ngạc, lại nhú mày một cái, bây giờ lại có việc phải làm rồi!

Sau đó chị Trần cũng không có chuyển đi, Lâm Hoa hỏi Lam Tiểu Chính đã nói gì với chị ta, hắn nói ậm à ậm ừ mấy câu, cậu cũng không có nghe rõ.

Nhưng mà, về sau chị Trần thay đổi thái độ với cậu, rõ ràng có chút đổi mới. Bưng trà đưa nước đặt cơm trưa, photo tài liệu đánh văn kiện, không giao hết lên người Lâm Hoa như thế nữa. Bảng báo cáo để cho cậu làm, tuyệt đối không tự mình làm, bảng kế hoạch trình bày lợi nhuận, để cho Lâm Hoa trước tiên dự thảo xong, tuyệt đối không tự mình đánh bản thảo.

Lâm Hoa than vãn còn cực khổ hơn lúc trước.

Cuộc sống bình yên luôn luôn trôi qua rất nhanh, Lâm Hoa bây giờ đang mong ngày mong đêm, ngóng trông đến lễ giáng sinh. Tuy rằng là ngày lễ của người ngoại quốc, nhưng mà, có nghĩa là Tết Dương lịch cũng không xa lắm, vậy càng có nghĩa, lại được nghỉ phép mấy ngày nữa.

Khuya môi múa mép nửa ngày với Lam Tiểu Chính, hắn mới miễn cưỡng đáp ứng mình ra ngoài dạo chơi. Mùa đông lớn thật sự cũng không nơi nào đẹp để đi, thế nhưng Lâm Hoa có niềm nhiệt huyết dâng cao, cậu muốn đi leo núi. Muốn leo đến đỉnh núi Nga Mi nơi mà cả một vùng đều là tuyết trắng mênh mông, muốn ngắm nhìn một chút cảnh mùa đông trên núi Thiên Sơn.

Chuyện không ngờ, thường hay phát sinh ở những lúc khiến cho người ta không tưởng được.

Khi Lâm Hoa đang hào hứng chuẩn bị đi ra ngoài dạo chơi, trong nhà liền nhận được một cuộc điện thoại cấp bách.

“Mẹ? Xảy ra chuyện gì? Mẹ đừng khóc mà!” Lúc Lâm Hoa tiếp nhận điện thoại của Lâm mẹ, bà ở đầu dây bên kia khóc bù lu bù loa, gần như không nghe rõ bà rốt cuộc đang nói gì.

“Ba làm sao? Mẹ đừng có quỳnh dít từ từ nói, con lập tức trở về liền!” Lâm Hoa không có nghe rõ lắm, vì bị đứt quãng chỉ có thể nghe rõ là Lâm ba đã xảy ra chuyện.

An ủi Lâm mẹ xong, Lâm Hoa mới vội vàng gọi cho Lâm Húc. Lâm Húc bảo cậu đừng trở lại, Lâm ba đi đường bị tai nạn giao thông, muốn tới Thành Đô trị liệu.

Vừa nghe tai nạn giao thông, Lâm Hoa cũng có chút choáng váng.

End chap 38

39. Chương 39: Tai Nạn Giao Thông

Editor: Tiểu Hách

Từ lúc Lâm Hoa ở nhà nhận được tin tức Lâm ba bị tai nạn giao thông, cả người đều choáng váng. Từ nhỏ đến lớn, trong nhà cũng chưa từng xảy ra chuyện gì to tát, cả gia đình đều bình an vô sự, ngay cả sinh bệnh cũng rất ít.

Vừa để điện thoại xuống, Lâm Hoa liền từ nhà chạy đến công ty. Không ai ở bên cạnh cậu, cậu đột nhiên cảm thấy bản thân rất sợ.

Vì đến cuối năm, việc của công ty tương đối nhiều, cho dù là cuối tuần, Lam Tiểu Chính cũng sẽ đến công ty.

Đến cửa phòng làm việc của Lam Tiểu Chính có chút thở dốc, Lâm Hoa vội vàng gõ cửa.

Nghe được Lam Tiểu Chính trả lời, Lâm Hoa mới đẩy cửa đi vào. Đúng lúc chị Trần đang bàn bạc công việc cuối năm với Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa ở bên cạnh yên lặng chờ đợi.

Chị Trần thấy Lâm Hoa thở hổn hển đi vào, nhanh chóng thông báo mấy việc, liền lui ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì, sao vội vàng như thế?” Chờ đến khi chị Trần đóng cửa xong, Lam Tiểu Chính với vẻ

mắt sốt ruột liền mở miệng hỏi Lâm Hoa.

“Tiểu Chính!” Lại mang theo giọng nói nghẹn ngào, biểu cảm trên mặt Lâm Hoa, cũng là một bộ dạng mếu máo.

“Sao thế?” Lam Tiểu Chính thấy cái bộ dạng này của Lâm Hoa, từ trên ghế làm việc đứng lên, đi tới bên cạnh cậu.

“Ba em bị tai nạn giao thông!” Nói xong, rốt cuộc thực sự khóc lên, phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào, rất thương tâm.

“Tai nạn giao thông?” Lam Tiểu Chính cũng là cả kinh, mới vừa gặp người cách đây không lâu, làm sao bị tai nạn giao thông?

Đưa tay ôm Lâm Hoa đang khóc thương tâm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cậu.

“Trước đừng khóc, nói cho anh biết chuyện cụ thể đi!” Thấy Lâm Hoa bình tĩnh trở lại, Lam Tiểu Chính kéo cậu từ trong lòng mình ra ngoài, để cho cậu ngồi ở trên ghế sofa, lại rót cho cậu ly nước.

“Tình huống cụ thể em cũng không rõ!” Lâm Hoa cầm cái ly, xoay tới xoay lui, biểu thị trong lòng bất an “Em chỉ nghe anh trai nói là ba bị tai nạn giao thông, muốn đưa đến Thành Đô chữa trị!”

“Khi nào chuyển đến đây? Khi nào chúng ta có thể đến đón, đã sắp xếp bệnh viện chưa, còn nữa, bị thương có nặng không?” Lam Tiểu Chính bỗng chốc hỏi đến nhiều vấn đề như thế, Lâm Hoa có chút ngẩn ngơ nhìn hắn.

“Lại làm sao nữa?”

“Em không biết” Lâm Hoa có hơi chột dạ cúi đầu, kỳ thực cậu chưa hỏi cái gì rõ ràng, lúc nghe tới tai nạn giao thông, cả người đều sốt ruột, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra để hỏi.

Lam Tiểu Chính khẽ thở dài một cái “Đưa cho anh số điện thoại của anh trai em, anh sắp xếp bệnh viện cho mọi người!”

“Dạ” Lâm Hoa lại lục lọi túi áo tìm di động, kết quả cũng không moi ra được cái gì “Em quên mang theo di động rồi!”

“...”

Lam Tiểu Chính đối với Lâm Hoa thật sự cái gì cũng không nói ra được.

Cuối cùng Lam Tiểu Chính gọi điện thoại cho Lâm Húc, hỏi thăm tình hình cụ thể của Lâm ba, khi đó cả nhà Lâm Hoa đang trên đường đến đây.

Vì Lâm ba muốn về quê lấy đồ, liền từ thị trấn ngồi xe trở về. Đúng lúc gặp được đồng hương cũng muốn từ thị trấn trở về, người đồng hương kia có một chiếc xe tải, Lâm ba liền ngồi một chuyến đi xe nhờ trở về. Khi đó trời vẫn còn rất sớm, sương mù trên đường lại có chút dày đặc, lúc rẽ ngoặt, không chú ý tới xe chạy trước mặt, khi ý thức được thì đã muộn. Cả chiếc xe liền lật xuống đường bên dưới, đây là một sườn núi không tính là cao, nhưng cũng không coi là thấp.

Chờ xe cảnh sát và xe cứu thương chạy đến, cả người đồng hương kia và Lâm ba đều đầy máu. Sau khi được xử lý đơn giản, đưa hai người đi đến nội thành.

Hỏi rõ muốn đưa đến bệnh viện nào, Lam Tiểu Chính liền chở Lâm Hoa đến nơi đó.

Chân trước hai người vừa đến, xe cứu thương liền vào đến bệnh viện. Lúc Lâm Hoa thấy Lâm ba nằm trên băng ca đưa vào phòng cấp cứu, cả người đều mềm nhũn, nếu không có Lam Tiểu Chính đỡ dậy, sợ rằng cậu đã ngất đi.

“Anh, không nghiêm trọng chứ? Không nghiêm trọng chứ?” Khi Lâm Hoa chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật, vẫn lo sợ bất an hỏi Lâm Húc.

Vì vợ Lâm Húc phải chăm sóc em bé, nên không theo tới, chỉ có Lâm mẹ và Lâm Húc đến.

Lâm Hoa một tay nắm chặt tay Lâm mẹ vẫn đang lau nước mắt, một tay khác thì nắm chặt tay Lam Tiểu Chính, vẫn không ngừng sốt ruột hỏi Lâm Húc ở bên cạnh.

“Em trước không cần lo lắng” Lam Tiểu Chính nhẹ nhàng đỡ lưng Lâm Hoa, an ủi cậu “Đừng suy nghĩ nhiều quá, anh đi lo liệu thủ tục trước, xem xem còn cần làm gì nữa” Lam Tiểu Chính cười cười với Lâm Hoa, tay khẽ vỗ đầu cậu.

Lâm Hoa cảm kích nhìn Lam Tiểu Chính, may là hắn ở bên cạnh giúp đỡ mình, không thì cậu nhất định sẽ luống cuống đến cái gì cũng không làm được.

“Tôi đi cho!” Lâm Húc ở bên cạnh đứng lên, để cho người khác thay người nhà mình chạy đi chạy lại, dường như có hơi áy náy.

“Anh đừng đi, để tôi đi. Anh ở nơi này trông coi bác gái và Lâm Hoa!” Lam Tiểu Chính vỗ vai Lâm Húc, bảo y ngồi xuống. Thật ra, Lâm Húc bắt quá cũng chỉ lớn hơn Lâm Hoa không đến hai tuổi. Ý muốn nói Lâm ca lớn hơn Húc ca, nhưng xưng anh cho lịch sự

Thủ tục làm rất nhanh, đương nhiên tiền cũng là do Lam Tiểu Chính chi ra hết.

Chờ đến khi Lâm ba được đẩy ra ngoài, lúc đó mọi người mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nhưng mà, trái tim cũng đã bị treo ngược lên cao.

“Tình trạng của ba tôi thế nào?” Lâm Húc liền xông tới, Lâm mẹ và Lâm Hoa theo sát phía sau, hỏi thăm vị bác sĩ đi ra ngoài đầu tiên.

“Bệnh nhân không có gì đáng ngại!” Bác sĩ mỉm cười nói với mọi người đang lo lắng “Không có vết thương gì lớn, não chấn động nhẹ, tay trái bị gãy xương!”

“Thế sao?” Lâm Húc hiển nhiên có chút không tin “Vậy sao cả người ba tôi đều đầy máu!” Lúc Lâm Húc vừa nhìn thấy bộ dạng của Lâm ba, thật là sợ hãi.

“Hai người đều có chút sát thương, nhưng chỉ là bị thương ngoài da, không nghiêm trọng, chảy nhiều máu, chắc là mấy con gà trên xe lúc đó!”

Lâm Hoa chớp mắt nhìn, thở phào một cái, không có thương tật gì lớn là được rồi. Ở trong ấn tượng của Lâm Hoa, bị tai nạn giao thông thì nhất định sẽ đứt tay gãy chân, hơn nữa có thể tàn tật cả đời, còn có thể thành người người thực vật hoặc là tử vong.

“Tại sao không phải là cầu...?”

Cả nhà cũng khó hiểu nhìn Lâm Hoa, sao cậu bỗng nhiên nói những lời này.

“Nhiều cầu huyết”

“ ... ”

“Con đứa nhỏ chết dâm này! Đó là ba của con!” Lâm mẹ nhảy dựng lên vỗ đầu Lâm Hoa một cái.

Hai mắt Lâm Hoa rưng rưng nước mắt nhìn mẹ mình.

Người đồng hương kia cũng không xảy ra chuyện gì lớn, cho dù xe bị đụng có chút nghiêm trọng.

Lúc đoàn người đến phòng bệnh, Lâm ba đã tỉnh.

“Khóc cái gì, tôi không có vấn đề gì nghiêm trọng mà” Lâm ba thấy đôi mắt Lâm mẹ đỏ hoe, bộ dạng vừa nhìn cũng biết là khóc rất lâu.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Lâm mẹ sờ sờ băng vải quấn cánh tay và cái trán Lâm ba, chỉ

cần người còn ở đây là tốt rồi, xe không có xảy ra chuyện gì lớn là được. Thấy bộ dạng của Lâm ba, Lâm mẹ suýt nữa lại bật khóc lên.

“Ba, ba thực sự không có sao chứ? Có khó chịu chỗ nào không?” Lâm Hoa cẩn thận nhìn ba một chút, ngoại trừ cái trán và cánh tay quần băng, những nơi khác hình như đều lành lặn.

“Không sao, không sao, con không biết lúc đó tình huống kia thiệt nguy hiểm nha! Đúng rồi, ông Lý có sao không vậy?” Ông Lý chính là cái người đồng hương đi chung với Lâm ba.

“Bác ấy cũng không có gì nghiêm trọng!” Lâm Húc đáp lời của Lâm ba.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!” Lâm ba cảm thấy vẫn còn có chút may mắn, lúc xe ngã xuống sườn núi, khi đó trong lòng ông đã nghĩ mình đi đời nhà ma rồi.

“Chuyện nhỏ như thế này, sao con còn làm phiền Tiểu Chính người ta!” Lâm ba chú ý tới Lam Tiểu Chính cũng đứng ở bên cạnh. Hắn cho Lâm ba ấn tượng tốt vô cùng, một người thành phố, chiều cổ con của mình thế kia, bây giờ lại thêm chiều cổ mình nhiều như vậy.

“Không sao ạ” Lam Tiểu Chính tiến lên một bước, càng gần giường bệnh hơn “Bác trai, người nghỉ ngơi thật tốt. Đã đói chưa? Cháu đi mua cơm cho mọi người!”

“Tôi đi cho, sao còn không biết ngại làm phiền anh!” Lâm Húc vội vàng đứng lên, chuyện lần này, Lam Tiểu Chính đã bận rộn giúp đỡ quá nhiều.

“Không sao đâu, để Lâm Hoa theo phụ tôi là được rồi, tôi lái xe đi, nhanh lắm!” Lam Tiểu Chính cười cười, vỗ vai Lâm Hoa.

“Ba mẹ, tụi con đi mua cơm. Ba, ba nghỉ ngơi thật tốt nha!”

“Được rồi, con đi nhanh đi!” Lâm ba vẫy vẫy cái tay không có quần băng vải, đuổi người.

Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính ngồi trong xe, Lâm Hoa mới chân chính yên lòng, thở phào.

“Tiểu Chính, cảm ơn anh!” Lâm Hoa nhìn chằm chằm ánh mắt Lam Tiểu Chính, cực kỳ nghiêm túc nói cảm ơn với hắn.

“Đứa ngốc, chúng ta là người một nhà, anh hắn là nên giúp em!” Lam Tiểu Chính sờ sờ mái tóc mềm mại của Lâm Hoa, hai cái đầu càng áp sát gần nhau.

Lam Tiểu Chính dịu dàng hôn Lâm Hoa, nói cho cậu biết, mình giúp cậu, ở bên cạnh cậu.

“Đi... Đi mua cơm!” Lâm Hoa đỏ mặt đẩy Lam Tiểu Chính ra, cậu vẫn không quên bọn họ đi ra ngoài là muốn giải quyết chuyện cơm nước.

Cúi đầu cười hai tiếng, Lam Tiểu Chính khởi động xe “Tuân lệnh!”

Trong lòng Lâm Húc không mấy thoải mái.

Hai người mới vừa đi, Lâm mẹ bảo Lâm Húc đi ra đưa tiễn bọn họ, dặn dò Lâm Hoa mang chút đồ ăn thanh đạm gì đó, còn có mua thêm một bình nước ấm trở về.

Thấy hai người lên xe, Lâm Húc có hơi vội vàng nghĩ muốn đuổi kịp bọn họ. Nhưng mà, đến gần hơn một chút, lúc này có thể thấy rõ tình cảnh trong xe, bước chân của y cũng bất động dịch chuyển.

Trong xe hai người kia lặng lẽ hôn môi nhau, trong lòng Lâm Húc lại như nước đun sôi, bọt nước sôi sùng sục mạnh mẽ.

“Trở về rồi. Nói với Hoa Nhi chưa?” Lâm mẹ thấy Lâm Húc đi đến, liền hỏi.

“Hả?” Đầu óc Lâm Húc còn chưa trở về được, ngay người nhìn mẹ của mình, nhưng trong đầu vẫn là hình ảnh thân mật của hai người kia.

“Con xảy ra chuyện gì? Sao đi ra ngoài một chuyến, liền ngây người thế?”

“Mẹ...” Lâm Húc do dự gọi mẹ.

“Chuyện gì?”

“Mẹ... Hoa Nhi... Mẹ mới vừa nói cái gì?”

“Mẹ hỏi con có đuổi kịp hai đứa nó không, còn nữa có dặn bọn chúng mua cái gì đó chưa?” Thấy rõ Lâm Húc có chút thất thần, Lâm mẹ có hơi bất mãn nhíu mày một cái.

“À, chuyện đó hả! Con không đuổi kịp bọn họ!” Lâm Húc cúi thấp đầu, nhưng làm sao cũng không xóa bỏ được hình ảnh của Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính.

“Sao kêu con làm một chút chuyện như thế cũng làm không xong” Lâm Húc không có nghe Lâm mẹ lải nhải trách móc, cả đầu đều loạn xì ngầu, không biết đang suy nghĩ những gì.

Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa trở về rất nhanh, mang theo thật nhiều đồ ăn.

Lâm Húc thấy thân ảnh của Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính, đầu óc càng rối loạn hơn.

“Con đi ra ngoài một chút” Lâm Húc vụt một cái, từ trên ghế đứng lên.

“Ăn cơm đi đã!” Lâm mẹ vẫn cảm thấy Lâm Húc không ổn lắm, từ sau khi kêu y đưa tiễn hai người kia quay lại, thì không bình thường, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Con ăn không vô, mọi người ăn trước đi!” Lâm Húc liền vội vàng đi ra khỏi phòng bệnh, thực sự muốn để cho đầu óc của mình thanh tỉnh tốt một chút, cũng có nghĩ ngợi lung tung.

Lâm ba ở bệnh viện vài tuần lễ, Lam Tiểu Chính đều dành thời gian đến thăm ông mỗi ngày, mang đến thật nhiều đồ dinh dưỡng, khi rảnh rỗi hẳn còn mang cơm cho cả nhà Lâm Hoa. Tiền nằm viện và thuốc men này nọ, tất cả đều là Lam Tiểu Chính chi ra.

Bởi vì Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính ở cùng một công ty, nên bình thường hai người cũng cùng nhau đi đến bệnh viện. Vì bệnh viện chỉ cho phép mỗi người một giường, Lam Tiểu Chính bảo Lâm Húc ở nhà mình. Nhưng mà, Lâm Húc chết sống không đồng ý, muốn một mình ở ngoài tìm khách sạn ở. Lâm mẹ với hành động quái đản của Lâm Húc, lắc nhai mắng y mấy câu.

Lâm Húc ở trong lòng than thở, mẹ mình thật sự xem Lam Tiểu Chính là người một nhà sao? Bây giờ y ngay cả liếc mắt nhìn họ một cái cũng không có can đảm, huống chi là ở nhà Lam Tiểu Chính? Thấy hẳn tận tâm tận lực chăm sóc cả nhà bọn họ, trong lòng Lâm Húc lại càng không thoải mái.

Lam Tiểu Chính này vừa nhìn chính là người có tiền, hơn nữa diện mạo cũng đẹp trai, lại còn là tổng giám đốc của công ty, sao có thể xem trọng Lâm Hoa nhà y chứ?

Đây cũng không phải là Lâm Húc hạ thấp em trai mình, chuyện này đều là sự thật mà! Nhìn thân ảnh hai người ăn ý, Lâm Húc dường như cũng có thể lờ mờ cảm giác được bầu không khí ấm áp hài hòa giữa hai người.

Lâm Húc không biết giải quyết thế nào, không thể làm gì khác hơn là giữ yên lặng, lẳng lặng nhìn Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa. Kỳ thực, hai người có phải cũng rất xứng đôi không?

Bị ý niệm đột nhiên mọc ra trong đầu làm giật mình, Lâm Húc liền vỗ lên mặt mình chát một tiếng.

“Húc Nhi, con rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lâm mẹ nhìn thấy sự khác thường của Lâm Húc, có chút lo lắng hỏi, đứa nhỏ này chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì ư?

“Con không sao, không có gì đâu” Lâm Húc có chút ngượng ngùng cười cười.

Lâm mẹ và mọi người sắp xếp chuyện xuất viện, vết thương của Lâm ba cũng gần như hồi phục, chỉ là băng

bột thạch cao trên tay.

Trong vòng nửa tháng vẫn không thể gỡ xuống, liền thương lượng về thị trấn trước. Cả nhà đều đồng ý.

Tiến cả nhà lên xe, Lâm Hoa mới phàn nàn với Lam Tiểu Chính: “Tết Dương lịch này đã bị nhỡ rồi. Em cũng không đi được núi Nga Mi!”

“Chỉ cần ba em không có việc gì là được” Lam Tiểu Chính vỗ đầu Lâm Hoa một cái, bây giờ là lúc nào rồi, còn nghĩ đến chuyện này chứ! “Lần sau chúng ta đi thì được rồi!”

“Thật hả?”

“Thật” Lam Tiểu Chính khẳng định gật đầu. Lâm Hoa ngay tức khắc liền nở nụ cười.

“Anh nói xem, bọn họ có thể phát hiện không?” Qua một hồi lâu, Lâm Hoa mới khe khẽ hỏi.

“Em sợ?”

“Không có” Lâm Hoa kiên định trả lời.

“Biết thì sẽ biết thôi”

“Ừm” Lâm Hoa dùng sức gật đầu, nắm tay của Lam Tiểu Chính, chắc chắn là không bao giờ muốn buông ra.

End chap 39

40. Chương 40: Chuẩn Bị Đón Năm Mới

Editor: Tiểu Hách

“Ba, cẩn thận tay của ba, đừng để bị gãy nữa!” Lâm Húc cẩn thận lấy tay của Lâm ba đang chống trên cửa sổ, treo ở trước ngực ông.

“Không sao, ba chỉ muốn dựa vào một chút!” Lâm ba lắc lắc cánh tay bằng bột thạch cao, vì gãy xương, bên trong còn lót tấm nẹp.

“Ba, ba đừng lắ!” Lâm Húc có chút lo lắng đỡ tay của Lâm ba.

“Ông cứ nghe lời con trai ông đi!” Lâm mẹ ở bên cạnh lên tiếng. Ba người đang ngồi trong xe thuê riêng của Lam Tiểu Chính, đi về thị trấn.

“Lần này ở Thành Đô, làm phiền thằng bé Lam Tiểu Chính này quá. Không biết nó có đúng là ba mươi hay không, thoát nhìn rất trẻ, cũng không biết kết hôn chưa?” Lâm mẹ sờ sờ cằm, chép miệng.

“Thế nào? Bà còn muốn giới thiệu bạn gái cho nó à? Bà giới thiệu chắc chắn người ta không thích, tôi thấy bà vẫn là lo lắng cho con trai chúng ta trước đi!” Lâm ba liếc xéo Lâm mẹ.

“Tôi vẫn quan tâm đến nó mà!” Lâm mẹ cũng bất mãn liếc Lâm ba, nói vài câu cũng không cho.

“Ba mẹ!” Lâm Húc ở bên cạnh nhỏ giọng xen miệng vào.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hai người nghĩ Lam tiên sinh và Hoa Nhi là mối quan hệ gì?”

“Cái gì?” Lâm mẹ rõ ràng lộ vẻ sửng sốt “Chẳng lẽ tụi nó không phải là bạn bè sao? Là Hoa Nhi đã nói mà”

“Tại sao Lam tiên sinh lại đối đãi tốt với Hoa Nhi nhiều thế? Con thấy chúng ta đối với Hoa Nhi cũng chưa tốt như vậy” Lâm Húc liếc mắt nhìn biểu cảm của ba mẹ, vẫn quyết định từ từ thăm dò thái độ của bọn họ một chút.

“Tại sao Tiểu Chính không thể đối xử tốt với Hoa Nhi?” Lâm mẹ có hơi ầm ục phản bác lại Lâm Húc, con trai của mình thoát nhìn là bé bỏng ốm yếu, cần người bảo vệ, có người che chở không phải rất tốt à?

“Vậy anh ta có ý đồ gì? Đối tốt với Hoa Nhi thì có lợi gì cho anh ta, gia đình chúng ta lại không có địa vị gì tốt có thể toan tính, hơn nữa ba mẹ suy nghĩ một chút về tình trạng của Lam tiên sinh” Lâm Húc cũng có chút hậm hực lớn tiếng nói, bây giờ mọi người hời hợt như thế, nào có người không màng cái gì liền vô duyên vô cớ chăm sóc một người? Lâm mẹ sẽ nghĩ không ra điểm này.

“Đúng đó! Tôi cũng cảm thấy Tiểu Chính đối với chúng ta thật sự rất tốt!” Không chờ Lâm mẹ trả lời, Lâm ba liền lên tiếng nói phụ họa. Mấy ngày nay Lam Tiểu Chính chăm sóc cho bọn họ, bọn họ cũng để ở trong mắt.

Lâm mẹ nhìn sang Lâm ba, lại nhìn con trai mình, không biết phải phản bác thế nào “Vậy hai người giải thích, giữa Hoa Nhi và Lam Tiểu Chính rốt cuộc có quan hệ gì?” Không phải là bạn bè sao? Chăm sóc lẫn nhau thì có gì không đúng. Nếu như Lâm Húc không nói, ai trong bọn họ cũng không nghĩ đến sâu xa. Mà Lâm Húc nói ra được nguyên nhân, đơn thuần là y biết nguyên do trong đó, cho nên nhìn thấy Lam Tiểu

Chính chăm sóc cả nhà bọn họ, thì có loại cảm giác không thoải mái.

“Hai người không cảm thấy... Không cảm thấy...” Lâm Húc có hơi ấp úng không nói ra được.

“Cảm thấy cái gì?”

“Không cảm thấy, không cảm thấy quan hệ của bọn họ... Quan hệ...” Lâm Húc vẫn là ấp úng không nói ra được.

“Quan hệ gì? Có thể nói rõ một chút hay không?” Lâm mẹ hơi sốt ruột rồi.

“Rất đặc biệt!” Lâm Húc nghĩ tới một chữ thích hợp, có chút chờ mong nhìn ba mẹ, mong muốn bọn họ cho một câu trả lời rõ ràng.

Thế nhưng Lâm Húc thấy hai người họ đều ngẩn người nhìn y. Rất đặc biệt? Là rất đặc biệt, tất cả mọi người đều nhìn ra mà.

Thấy ba mẹ của mình không nói gì, Lâm Húc có chút lúng túng gãi đầu, nói rõ ràng như vậy mà cũng không hiểu? Thế nhưng, về điểm này y đã nói rất rõ ràng?

“Mẹ, Lam tiên sinh không có bạn gái, mẹ cũng đừng giới thiệu bạn gái cho anh ta, cũng đừng giới thiệu bạn gái cho Hoa Nhi!” Lâm Húc không biết nên nói gì nữa, chỉ đành phải chốt lại câu này.

“Tại sao?” Nghe được câu tổng kết khó hiểu của Lâm Húc, Lâm mẹ nhất định muốn hỏi đến cùng.

“Không vì sao cả, mẹ cứ nghe con là được rồi!” Lâm Húc trả lời rõ ràng, sau đó liền nhắm mắt lại dựa vào ghế trên xe, làm ra bộ dạng không muốn nói thêm.

“Con...” Lâm mẹ còn muốn nói thêm gì đó, thấy bộ dạng giả vờ ngủ của Lâm Húc, liếc ngang liếc dọc.

Lâm mẹ và Lâm ba thoáng nhìn lẫn nhau, trong mắt đối phương đều có điểm gì đó mơ hồ.

Nhất thời trong xe liền rơi vào yên lặng, tất cả mọi người đang suy tư gì đó, ai cũng không đánh vỡ được cái bầu không khí yên ắng này.

Tuy rằng Tết Dương lịch bị nhỡ, thế nhưng Tết Âm lịch lại muốn đến rồi. Chính là lúc này đón tiếp một cái lễ khác, đều luôn luôn trong mong ngày nghỉ.

Cho nên Lâm Hoa lại có chuyện có thể làm rồi.

Hào hứng lật cẩm nang du lịch Tứ Xuyên trong tay nghiên cứu, Lâm Hoa muốn chọn một nơi thật tốt.

“Chẳng lẽ em không nghĩ tới muốn đi nơi khác?” Lâm Tiểu Chính ở bên cạnh không nhịn được, Lâm Hoa nếu muốn đi du lịch lúc nào cũng nhắm vào mấy địa phương trong tỉnh. Hơn nữa, đã được cậu lơ đãng kể qua, hẳn mới biết trở về Đài Loan lại chính là lần đầu tiên hẳn ra khỏi tỉnh! Lâm Tiểu Chính thật sự không biết một mình sống ở đây, có thể ngây ngô lâu như thế.

“Đi nơi nào? Em nghĩ Tứ Xuyên đẹp vô cùng nha!” Lâm Hoa không đồng ý quan điểm của Lâm Tiểu Chính. Tứ Xuyên rất đẹp, muốn núi có núi, muốn sông có sông, hơn nữa phong cảnh du lịch rất nhiều, có thể đi mỗi chỗ một chút. Quan trọng là, không cần ra khỏi tỉnh, bao gần nhé! Còn tiết kiệm tiền lộ phí gì đó, nói chung có lợi rất nhiều.

Lâm Tiểu Chính nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Hoa, thầm thở dài một hơi.

“Ba em qua một khoảng thời gian nữa phải tháo nẹp!” Lâm Tiểu Chính nhắc nhở Lâm Hoa nói “Gỡ bỏ hết nẹp cũng còn băng vải, thế nào cũng phải lăn qua lăn lại hai tháng!”

“Vậy ý của anh là?” Lâm Hoa tròn to hai mắt nhìn Lâm Tiểu Chính, thế này là ý nói mình phải dẹp bỏ kế hoạch xuất hành à?

“Ở lại Thành Đô đối với bọn họ cũng tốt, có thể chăm sóc lẫn nhau. Hơn nữa không phải đã nói mời ba mẹ em tới đây ăn tết à?”

“Vì em nghĩ bọn họ nói chơi” Lâm Hoa trề trề môi, rõ là hẳn quan tâm ba mẹ cậu còn hơn người làm con trai như cậu, thật là làm cho cậu xấu hổ.

Tuy nói là không thể đi chơi khắp nơi, nhưng mà cái tết này cũng cần phải vượt qua. Lúc không có Lâm Tiểu Chính, từ trước đến giờ Lâm Hoa cũng không nghĩ tới muốn đi ra ngoài du lịch, chỉ cần một mình yên ổn ở nhà, không xài tiền bậy bạ thì được rồi. Hiện tại, có Lâm Tiểu Chính, Lâm Hoa mới cảm thấy cuộc sống của mình thực sự có nhiều niềm vui hơn, sống càng giống như chính cậu nhiều hơn. Cho nên tính bướng bỉnh, tính trẻ con mà thường ngày Lâm Hoa giấu kỹ cẩn thận, đều hoàn toàn bày ra ở trước mặt Lâm Tiểu Chính. Mà Lâm Tiểu Chính luôn luôn nhìn cậu mỉm cười, điều này làm cho Lâm Hoa cảm thấy ấm áp mà trước giờ chưa từng có.

Lễ mừng năm mới mua cái gì cho Lâm Tiểu Chính đây? Lâm Hoa suy nghĩ có chút hao tâm tốn sức, mình cho tới bây giờ chưa có mua qua món đồ nào cho hẳn, mà hình như hẳn cũng không thiếu thứ gì cả.

Trong những ngày này, Lâm Hoa tính toán phải mua đồ tết nào, lúc thì phi nhanh đi mua đồ gì đó cho ba mẹ, anh trai và chị dâu. Cậu trang trí nhà của Lâm Tiểu Chính càng ngày càng có bầu không khí ngày tết, màu đỏ rực rỡ, một mảnh sắc ấm áp, còn dán lên trên cửa đôi liên. Ngay lúc Lâm Hoa còn muốn dán Thần giữ cửa, bị Lâm Tiểu Chính ngăn cản không cho phép dán. Dán Môn Thần trên cửa để phòng trộm, thật sự không có mấy nhà.

Môn thần – Thần giữ cửa: đây là một tín ngưỡng của dân gian Trung Quốc về vị thần linh giữ cửa, mọi người đem tranh của Môn Thần dán trên cánh cửa vào dịp lễ tết, để trừ tà quỷ, bảo vệ nhà cửa, duy trì bình an, phù hộ công danh lợi lộc, ban may mắn...

Cuộc sống vui vẻ, luôn luôn phải trải qua chấn động gì đó, mới càng lộ ra cái hạnh phúc bình thường đến càng thêm không dễ dàng.

Lúc Lam Tiểu Chính nhận được điện thoại của Lam Dữ Chính, Lâm Hoa đang cùng hắn tranh cãi phải mua hạt dưa vị nào.

Thấy Lam Tiểu Chính đi ra ban công nghe điện thoại, Lâm Hoa có chút buồn bực, điện thoại của ai mà không thể nói chuyện trước mặt cậu?

Trong điện thoại Lam Dữ Chính nói Lam ba bệnh nặng, muốn Lam Tiểu Chính quay về một chuyến, đúng lúc, cũng vì mừng lễ năm mới, mọi người ở chung một chỗ đón năm mới cũng tốt.

Lam Tiểu Chính có chút không tin nhủ nhủ này, làm sao ba của mình cũng xảy ra chuyện? Thật ra Lam Tiểu Chính hiện tại luôn là lạnh nhạt với người trong gia đình như vậy, ngoại trừ hắn làm việc ở công ty, làm sao hắn cũng không liên lạc với người nhà.

Có một số việc chung quy cũng không thể nào quên được.

Vì Lam Dữ Chính ở trong điện thoại nói rất nghiêm trọng, Lam Tiểu Chính cũng không khỏi không quyết định đến lúc phải về Đài Loan một chuyến.

Buổi tối, hai người nằm trên giường, Lam Tiểu Chính ôm Lâm Hoa. Vuốt ve làn da trơn truột của cậu, ở trong lòng hắn đang cân nhắc phải nói thế nào chuyện mình không đón năm mới cùng bọn họ.

“Lâm Hoa.” Lam Tiểu Chính áp sát bên tai Lâm Hoa, nói thật nhỏ.

“Sao vậy?” Lâm Hoa có chút mơ mơ màng màng đáp lại, nằm trong lòng ấm áp, cứ làm cho cậu buồn ngủ.

“Anh phải về Đài Loan một chuyến.”

“Cái gì?” Lâm Hoa trong nháy mắt cũng có chút thanh tỉnh “Khi nào, sao lại đột nhiên quyết định thế?”

“Hôm nay anh nhận được điện thoại của anh trai, nói ba anh lâm bệnh nặng!” Lam Tiểu Chính xoa đầu Lâm Hoa, nhẹ nhàng nói.

“Bệnh nặng?” Lâm Hoa khê hô một tiếng “Có nghiêm trọng không? Có nguy hiểm hay không? Anh mau

trở về đi!”

Tuy rằng luyến tiếc Lam Tiểu Chính quay về Đài Loan, nhưng mà vẫn là người cha quan trọng hơn, ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì hết.

“Không cần lo lắng, cũng không nghiêm trọng, anh chuẩn bị ngày mốt trở về thăm hỏi, cũng sắp nghỉ rồi.” Dừng một chút, Lam Tiểu Chính mới tiếp tục nói “Đã hứa đón năm mới cùng với em, lại không thể rồi” Hắn có chút áy náy cười cười.

“Không có gì mà, gia đình quan trọng hơn, quay về thăm hỏi cũng tốt. Cần em đi không?”

“Không cần, anh trở về một mình là được, em ở đây chăm sóc bác trai. Đón người nhà của em đến nhà chúng ta mừng năm mới đi, dù sao cũng mua nhiều đồ như thế, không ăn thì uống lắm!” Lam Tiểu Chính có chút đau lòng ôm chặt Lâm Hoa.

“Ừ, em biết rồi” Lâm Hoa cũng ôm lấy Lam Tiểu Chính, trong mắt còn ngấn lệ.

Người này, chuyện gì cũng đều suy nghĩ cho mình.

Hai người dán sát vào nhau, biết Lam Tiểu Chính phải đi, Lâm Hoa tiến đến là có vẻ phá lệ chủ động. Triền miên một đêm, làm hô hấp khó nhọc và tiếng rên rỉ lúc cao lúc thấp, tràn đầy tình cảm nồng nàn.

Vào ngày Lam Tiểu Chính đi, Lâm Hoa liền bắt đầu vì hắn sắp xếp hành lý, chuẩn bị một đồng lớn gì đó. Như là ít quần áo, đồ ăn, găng tay giữ ấm, một đồng đồ lặt vặt vân vân... Thẳng đến khi Lam Tiểu Chính nhắc nhở cậu cái va li không chứa nổi nữa, Lâm Hoa mới thôi.

Ngày Lam Tiểu Chính đi, cũng đúng lúc Lâm ba đến Thành Đô tháo nẹp.

Sau khi quyến luyến tiễn Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa lại ngựa không dừng vó, lái xe của Lam Tiểu Chính chạy đến nhà ga. Có xe cảm giác có chút khác, cậu hơi dè dặt, lại có chút đắc ý.

End chap 40

Một số tranh Môn Thần khác, Tết Âm lịch thì người ta thường dán mấy tranh màu đỏ như thế này nè

41. Chương 41: Đón Năm Mới

Editor: Tiểu Hách

“Ba mẹ, anh, mọi người cứ ngồi tự nhiên!” Lâm Hoa đã dẫn Lâm ba, Lâm mẹ và Lâm Húc về nhà, nhưng cả ba người đều có chút câu nệ đứng ở huyền quan, không đi vào trong.

“Đây là chỗ ở của con?” Lâm mẹ có chút nghi ngờ hỏi Lâm Hoa. Bà đã từng đến căn phòng nhỏ của cậu, so với nơi ở hiện tại thì sự khác biệt cũng quá lớn đi thôi? Tuy rằng bà biết Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính ở ghép chung với nhau, nhưng mà, cũng không biết có thể rộng lớn như thế này.

“Dạ, đúng vậy, đây là nhà của Lam Tiểu Chính” Lâm Hoa dẫn mọi người đến ghế sofa, còn rót nước.

“Ở đây phải trả bao nhiêu tiền thuê nhà hả?” Lâm mẹ cầm ly nước lọc, ngấm nhìn bài trí xung quanh trong phòng.

“Đây là Lam Tiểu Chính mua, con... con thuê của anh ấy!” Trong lòng Lâm Hoa âm thầm thề lười, mình không có đưa tiền thuê nhà, nhưng mà lo việc nhà.

“Mua à!” Lâm mẹ tám tấc khen ngợi, ở cái xã hội tắc đất tắc vàng này, có thể có một căn nhà cho riêng mình, thật là có nhiều tiền lắm đó! Bây giờ cảm giác của Lâm mẹ đối với Lam Tiểu Chính là ngày càng tốt, mấy đứa con gái kia xem ra thật sự không xứng với đứa nhỏ này mà! (là mấy cô nàng Lâm mẹ chăm, định làm mai cho Lam ca)

“Đúng rồi, ba mẹ!” Lâm Hoa dừng một chút, Lâm ba Lâm mẹ đều nhìn cậu, chờ cậu nói tiếp “Sắp đến lễ mừng năm mới rồi, Lam Tiểu Chính phải về Đài Loan, sẽ không ăn tết ở Tứ Xuyên, mọi người ở đây đón năm mới đi. Con và Tiểu Chính đã mua thật nhiều đồ tết, hơn nữa lúc đầu ba mẹ cũng nói muốn ăn tết ở Thành Đô cùng nhau mà”

“Tiểu Chính phải về Đài Loan?” Lâm mẹ hỏi.

“Dạ, ba của anh bệnh nặng”

“Bệnh nặng ư? Vậy phải về thăm hỏi một chút, người lớn tuổi đều mong muốn con của mình có thể ở bên cạnh mình vào dịp lễ tết” Lâm mẹ gật đầu đã hiểu “Được rồi, chúng ta đón năm mới ở đây đi, mẹ thấy con cũng không muốn về quê lắm”

“Nào có!” Lâm Hoa bị Lâm mẹ nói trúng tim đen, có chút quần bách phản bác.

“Thật ra mỗi lần con về quê, cũng đừng mua nhiều quà cho ba mẹ và mấy người họ hàng. Con cũng còn đang đi làm, cũng không có tiền cưới vợ. Mẹ phải nhanh chóng giới thiệu một người cho con, con cũng đã hai mươi sáu rồi, sang năm sau không đến bốn tháng, thì đã hai mươi bảy, đã lớn như thế mà còn chưa tìm được vợ, sau này thì không dễ kiếm đâu!” Lâm mẹ có chút nóng nảy nói, chuyện này đề cập với Lâm Hoa việc chung thân đại sự.

“Anh trai cũng đến hai mươi tám mới kết hôn. Hơn nữa, con không muốn kết hôn” Câu nói phía sau của

Lâm Hoa, nói nhỏ vô cùng, nếu không phải lỗi tai Lâm mẹ tốt, sợ rằng cũng không nghe được cậu rớt cuộc đang nói gì.

“Con nói cái gì? Con không muốn kết hôn ư?” Lâm mẹ nghe Lâm Hoa nói xong thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên “Sao con không muốn kết hôn hả, sao có thể không kết hôn chứ. Nếu không thì, ba mẹ vay tiền mua cho con một căn hộ ở Thành Đô này?” Lâm mẹ còn nhìn Lâm ba trưng cầu ý kiến, chung thân đại sự của đứa con này cần phải quan tâm mới được.

“Không cần!” Lâm Hoa khẳng định nói, trong lòng có chút hỗn loạn, không biết nên nói với ba mẹ thế nào, càng không biết bọn họ có chấp nhận hay không. Tuy rằng ba mẹ mình cũng không phải là loại người bảo thủ, thậm chí còn có thể nói chuyện tiến bộ hơn nữa còn rất chọc cười người khác. Thế nhưng, loại chuyện này, đối với các bậc cha mẹ chắc cũng không thể bình tâm tĩnh khí tiếp thu?

Mua nhà, Lâm Hoa cuối cùng cũng không lấy ra một cái có (từ chối) với người nhà.

Lâm mẹ muốn vay tiền trước là đặt cọc, sau đó thì thế chấp ngân hàng, nhưng Lâm Hoa cũng chết sống không đồng ý mua nhà.

Tại sao Lâm Hoa bướng bỉnh như thế, Lâm mẹ nghĩ mãi cũng không hiểu rõ. Nhưng mà, nếu Lâm Hoa không đồng ý, cũng không để cho mình an bài cho cậu xem mắt, Lâm mẹ cũng chỉ có thể thầm thở dài một hơi.

Còn có một tuần sẽ sang năm mới. Lam Tiểu Chính không ở đây, công ty vẫn là có vẻ bận rộn, cuộc họp thường niên và tổng kết vẫn làm theo thông lệ. Bởi vì chủ tịch và tổng giám đốc chính là Lam ba và Lam Dữ Chính, Lam Tiểu Chính cũng đúng lúc có thể trở về tham dự cuộc họp thường niên.

Mỗi ngày đều tính toán thời gian, thế nhưng tính tới tính lui, cũng nhiều nhất là mười ngày nghỉ, Lâm Hoa có chút than vãn. Đồng thời cũng lặng lẽ tính toán ngày Lam Tiểu Chính trở về, công ty bắt đầu đi làm, vậy Lam Tiểu Chính có trở về không?

Bầu không khí ngày tết càng ngày càng náo nhiệt, ba mẹ đã ở Thành Đô mấy ngày, Lâm Hoa lại cảm thấy có chút xiu vắng vẻ. Bởi vì không có cái người luôn sống chung một chỗ với mình, cho nên có vẻ khá vắng lặng đi.

Hôm nay là đêm ba mươi tết, Lâm Hoa và Lâm ba Lâm mẹ cùng nhau trở về nhà Lâm Húc. Một nhà sáu người, kể cả đứa bé còn chưa biết đi. Thấy mọi người đều có người bầu bạn, trong lòng Lâm Hoa bỗng nhiên không biết làm sao có hơi chua xót. Ngày tết hồi trước, sao không cảm thấy nhỉ?

Một mình chạy đến ban công gọi điện thoại cho Lam Tiểu Chính, giọng nói Lâm Hoa cũng có chút buồn bã.

“Tiểu Chính, anh ở Đài Loan có khỏe không?”

“Rất khỏe. Em ở bên đó lạnh lắm, em mặc dày một chút, không thì lại bị cảm!”

“Ừm, em biết!” Lâm Hoa hít mũi một cái, trên ban công thật là lạnh “Khi nào anh trở về vậy?”

“Không biết, bên này có nhiều công việc!”

“Xong việc thì anh có thể trở về không?” Lâm Hoa hỏi có chút mong đợi, công việc nhiều hơn cũng sẽ không đi nhiều nơi khác chứ?

“Chuyện này cũng không rõ lắm, nhưng anh sẽ gọi điện thoại cho em để trò chuyện!”

“Thật sự không về được à?” Giọng nói ai oán của Lâm Hoa vang lên “Bệnh của ba anh nặng lắm không?”

“Ông ấy không sao. Thế nào, đã nhớ anh đến thế ư?” Tiếng cười khúc khích của Lam Tiểu Chính từ trong ống nghe truyền đến rõ ràng.

“Ai nhớ anh, quý mới nhớ anh. Em cúp đây, đi ăn cơm!” Lâm Hoa liền vội vàng cúp điện thoại, nói chuyện tiếp với Lam Tiểu Chính nữa, mặt mình không biết có thể bị thiêu đốt thành bộ dạng gì.

“Anh!” Lúc Lâm Hoa xoay người xuống ban công, Lâm Húc đã đứng phía sau cậu, làm cậu giật cả mình.

“Anh. Anh... anh có chuyện gì sao?” Lâm Húc nhìn Lâm Hoa không nói lời nào, cậu có chút khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Ánh mắt Lâm Húc có chút phức tạp, nhìn Lâm Hoa còn có chút sợ sệt.

“Em gọi điện thoại cho ai?”

“À, cái đó! Một đồng nghiệp trong công ty, là đồng nghiệp!” Lâm Hoa có chút ngượng ngùng cười nói, tay cầm điện thoại bỏ vào túi cất.

“Chẳng lẽ không phải là Lam tiên sinh à?”

“Ặc... Đúng vậy, là Tiểu Chính, anh ấy cũng là đồng nghiệp của em mà!”

“Các người...” Lâm Húc muốn nói lại thôi.

“Bọn em làm sao?” Lẽ nào anh trai phát hiện chuyện gì rồi? Lâm Hoa có chút khẩn trương siết quả đấm.

“Em tính lúc nào nói cho ba mẹ biết?” Lâm Húc suy nghĩ một chút, vẫn hỏi thẳng ra.

“Biết gì?” Lâm Hoa trợn to hai mắt, trở ra nhìn Lâm Húc, tự mình giả ra một bộ dạng hết sức vô tội.

“Em biết anh đang nói gì mà. Ngày ba xảy ra tai nạn, hai người ở trong xe, anh nhìn thấy!”

Lâm Hoa nhìn chằm chằm anh trai của mình, cắn cắn môi “Sao anh nhìn thấy được? Lam Tiểu Chính rất giỏi, còn giỏi hơn mọi người nghĩ, em rất yêu rất thương anh ấy!” Lâm Hoa nói xong, giọt lệ đã lớn vồn ở trong mắt.

“Haizzz” Lâm Húc thở dài nặng nề “Em là em của anh, anh thương em, anh còn có thể nói thế nào? Anh thấy Lam tiên sinh cũng là một người tài giỏi, sao lại coi trọng em chứ?”

“Anh... Ý anh là gì?” Lâm Hoa kinh ngạc nhìn Lâm Húc, âm lượng cũng không tự chủ nâng cao “Em kém chỗ nào, Lam Tiểu Chính – anh ấy tốt chỗ nào?” Lâm Hoa là quên mất lời mình vừa nói.

Lâm Húc cũng bật cười lớn tiếng “Cái này rành rành ra đó!”

Tiếng cười của Lâm Húc truyền đến Lâm ba Lâm mẹ và vợ của mình.

“Anh cười gì vậy? Vui vẻ thế à” Vợ Lâm Húc ôm em bé, thỉnh thoảng vỗ về dỗ dành.

“Cười gì đâu” Lâm Húc đổi lại vẻ mặt nghiêm túc, thu đáng tươi cười, lại cho Lâm Hoa một ánh mắt “em tự xem rồi lo liệu”.

Lâm Hoa ở bên cạnh lúng túng cười phụ họa, cậu thực sự không biết phải nói chuyện này thế nào với ba mẹ mình.

Vừa nghĩ đến Lam Tiểu Chính có ăn cơm tất niên hay không, vừa nhìn gia đình mình liên hoan tiệc tối thế kia, Lâm Hoa cảm thấy mình và cả nhà hoà thuận vui vẻ, Lam Tiểu Chính và người nhà của hắn cũng sẽ vui vẻ hòa thuận chứ?

Cả buổi tối, Lâm Hoa đều nửa tỉnh nửa mê, không biết rốt cuộc là tỉnh rồi, hay là đang ngủ.

Ở qua đêm nhà Lâm Húc, mừng một tết, Lâm Hoa liền chạy về Thành Đô.

Lâm Hoa lái xe chở Lâm ba và Lâm mẹ.

“Có xe vẫn tiện thật!”

“Đúng đó! Không thì con cũng mua một chiếc nhé?” Lâm Hoa cũng hiểu được có chiếc xe thì thuận tiện

rất nhiều. Bởi vì thỉnh thoảng lái xe của Lam Tiểu Chính một lúc, kỹ thuật của cậu cũng luyện được, lúc lên đường, sẽ không hồi hộp căng thẳng nữa.

“Mua nhà trước, mua xe sau!” Chuyện này Lâm mẹ vẫn luôn giữ khư khư nguyên tắc, xe có thể bị mất giá, mà nhà ở thì không thể nào mất giá. Cho nên, có tiền, nhất định phải mua nhà trước, mua xe sau.

Lâm Hoa bĩu môi. Bỏ đi, dù sao đi làm cũng có Lam Tiểu Chính đưa rước, mình cũng không cần xe, không mua thì không mua thôi.

Bởi vì không cần thăm bà con, hiện tại Lâm Hoa mỗi ngày đều ở nhà lên móc. Lâm ba và Lâm mẹ thì đi dạo phố ngắm nhìn khắp nơi ở Thành Đô, cửa hàng nào có chương trình giảm giá, liền nhất định phải sắp đến.

Tay của Lâm ba rút cuộc cũng gần hồi phục, cũng có thể tự do vận động, chỉ là không nên cầm vật gì quá nặng là được.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, ngày đi làm càng ngày càng gần. Lam Tiểu Chính cũng không có gọi điện cho Lâm Hoa, điều này làm cho cậu rất là lo lắng, không biết lúc nào Lam Tiểu Chính mới có thể trở về.

“Ba mẹ, hai người đã về!” Lâm Hoa chạy tới mở rộng cửa, thì nhìn thấy Lâm ba Lâm mẹ mua một đồng bao lớn bao nhỏ gì đó.

“Mấy thứ này là gì vậy?” Lâm Hoa lật tới lật lui mấy món đồ hai người họ mua.

“Mua cho tụi con mỗi đứa một bộ quần áo, ngày lễ tết này, chính là thời điểm mua đồ tốt nhất” Lâm mẹ có hơi chút đắc ý lắc cái túi trong tay.

Nhìn cái áo len có in hình phim hoạt hình thiếu nhi trong tay mình, khóe mắt Lâm Hoa nheo lại “Mẹ, cái này chắc là không thích hợp với con?”

“Sao mà không hợp?” Lâm mẹ lấy lại cái áo, ướm thử lên người Lâm Hoa “Hợp quá, vẫn chưa tới năm mươi đồng!”

Yên lặng cầm lại cái áo ở trên người, Lâm Hoa quyết định không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Ngay lúc Lâm mẹ khoe khoang chiến lợi phẩm của mình, chuông cửa nhà lại vang lên.

Tiểu Chính! Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Lâm Hoa.

Vui vẻ chạy đi mở cửa “Tiểu Chính!”

Bộ dạng tươi cười trong nháy mắt cứng lại, tại sao mỗi lần mình đang mong đợi, luôn luôn gặp phải bản mặt của người này.

“Lâm Hoa.” Trương Mạc đứng ở cửa, chào hỏi với Lâm Hoa.

“Trương Mạc.” Lâm Hoa nghiêng người sang, để cho Trương Mạc tiến vào.

End chap 41

42. Chương 42: Bại Lộ

Editor: Tiểu Hách

“Đây là bạn của Lam Tiểu Chính” Lúc ánh mắt của Lâm ba Lâm mẹ di chuyển đến trên người Trương Mạc, Lâm Hoa hơi lộ ra lúng túng giới thiệu đến “Đây là ba mẹ của tôi!”

“Bác trai bác gái” Trương Mạc gật đầu chào hỏi với Lâm ba Lâm mẹ.

“Chào cháu” Lâm mẹ xoa xoa tay. Hiện tại Lâm Hoa sống trong nhà Lam Tiểu Chính, vì Lam Tiểu Chính đi vắng, liền đón ba mẹ mình đến nhà người ta đón năm mới? Còn gặp phải bạn bè đến chúc tết, bây giờ phải giải thích thế nào đây?

Thấy Lâm ba và Lâm mẹ ngồi trên sofa đều hơi lộ ra khấn trương, Trương Mạc sảng khoái mỉm cười “Bác trai bác gái, năm mới vui vẻ! Con đến hỏi Lâm Hoa vài chuyện, hai người không cần căng thẳng như thế”

“Hỏi tôi chuyện gì?” Trương Mạc có chuyện gì, có thể tới hỏi mình? Lâm Hoa có chút buồn bực.

“Tiểu Chính không phải đã quay về Đài Loan sao?”

“Ừm, đi rồi, bây giờ vẫn chưa về mà!”

“Vậy mà hôm qua chị tôi gọi điện cho tôi, nói Tiểu Chính sắp kết hôn rồi, sao tôi chưa nghe nói qua tin này” Trương Mạc có chút nghi ngờ nhú mày một cái, mình thật sự chưa nghe nói qua tin này.

“Cái gì!” Lâm Hoa trực tiếp ở trên sofa nhảy dựng lên “Anh nói cái gì? Tiểu Chính sắp kết hôn rồi? Sao có thể!!!”

“Cậu trước đừng kích động mà!” Thấy bộ dạng cuống cuồng của Lâm Hoa, Trương Mạc cũng không biết nên giải thích thế nào với cậu “Chị của tôi ở Đài Loan, hôm qua nói Tiểu Chính sắp kết hôn. Tôi không tin được! Mấy ngày nay cậu ta không có liên lạc với tôi, tôi tới hỏi cậu một chút, có biết sự tình này hay không?”

“Mấy ngày nay anh ấy cũng không có gọi điện cho tôi! Tôi còn đang suy nghĩ khi nào anh ấy trở về được? Sao anh ấy có thể kết hôn chứ?”

“Ày da, cậu trước đừng kích động mà! Lại không biết có phải thật hay không, cậu gọi điện thoại hỏi một chút trước đã, xem có đúng là cậu ta muốn đá cậu hay không?”

“Anh!” Lâm Hoa có chút tức tối nhìn Trương Mạc, y ở đây nói mấy chuyện nhằm nhí gì vậy?

Trương Mạc vô tội xòe hai tay (như hình bên ←←), biểu thị điều mình nói là sự thật.

Lâm ba Lâm mẹ ở bên cạnh nghe được có hơi sửng sốt, thật sự làm cho người ngoài như bọn họ không hiểu rõ lắm. Lâm Tiểu Chính kia kết hôn, Hoa Nhi nhà mình kích động làm chi? Còn nữa, cái gì gọi là Lâm Tiểu Chính bỏ rơi Hoa Nhi nhà mình???

Lúc Lâm Hoa lấy di động ra, ánh mắt ba người nhìn chăm chăm cậu, cậu cũng không lo được nhiều như vậy.

Lúc nghe được một loạt âm thanh tút tút ở đầu dây bên kia, biểu cảm trên mặt Lâm Hoa trong nháy mắt liền động lại.

“Không gọi được” Mặt lạnh cắt điện thoại, Lâm Hoa ngồi xuống, uống một hộp nước lớn, kêu ừng ực ừng ực vài tiếng, mới nuốt xuống.

“Lâm Hoa, cậu không sao chứ?” Trương Mạc thấy phản ứng của Lâm Hoa, đây không phải là bị kích động quá độ chứ?

“Tôi muốn đi Đài Bắc, anh có thể giúp tôi đặt một vé máy bay không? Càng nhanh càng tốt!”

“Đi Đài Bắc?” Trương Mạc có chút kinh ngạc nhìn Lâm Hoa “Cậu không phải là muốn đuổi theo chứ?”

“Không được à?” Ánh mắt Lâm Hoa chuyển lạnh, thẳng tắp nhìn Trương Mạc.

“Được! Bây giờ tôi đi đặt vé, tám giờ thì đi, trước mười hai giờ tới Đài Bắc. Đúng mười hai giờ, cậu đã có thể đến cửa nhà của cậu ta gõ cửa!”

“Được!”

Chờ Trương Mạc rời đi, Lâm ba Lâm mẹ còn đang ngăn người trong khiếp sợ, Lâm Hoa cũng đi thu dọn hành lý qua loa.

“Hoa Nhi! Chuyện này rốt cuộc là sao?” Lâm mẹ thấy Lâm Hoa ồ định ngừng tay, lúc ngồi xuống trở lại, cũng không nhìn được chất vấn.

“Con muốn đi tìm Lam Tiểu Chính, anh ấy không thể kết hôn với người khác” Lâm Hoa nhìn thẳng Lâm ba và Lâm mẹ, nói nghiêm túc.

“Tại sao nó không thể kết hôn với người khác?” Lâm ba ngạc nhiên nhìn Lâm Hoa, đầu óc đứa con trai này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Ảnh không thể kết hôn với người khác” Giọng nói gần như mang theo tiếng khóc nức nở nói “Anh ấy nếu muốn kết hôn, cũng chỉ có thể kết hôn với con!”

“Con nói cái gì?!” Hai người đều đồng thanh hỏi.

“Con thích Lam Tiểu Chính, cho nên ảnh không thể kết hôn với người khác” Lâm Hoa lại lập lại quan điểm của mình, nước mắt ở trong mắt lớn vồn, đọng lại không chảy xuống.

Một trận yên lặng, không ai phá tan bầu không khí yên lặng này, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc treo ở phòng khách.

“Thảo nào Húc Nhi nói quan hệ hai đứa không bình thường” Qua hồi lâu, Lâm mẹ mới lắp bắp mở miệng nói “Hóa ra hai đứa là quan hệ này sao?”

“Chúng ta về nhà!” Không đợi Lâm Hoa mở miệng, Lâm ba liền mở miệng, giọng nói thâm trầm, khiến cho người ta không thể cự tuyệt.

“Ba!”

“Chúng ta trở về, con cũng đã thu dọn đồ xong rồi, bây giờ hãy cùng về quê với ba mẹ!” Lâm ba đứng lên, xem chừng muốn đi thu dọn hành lý của mình.

“Con muốn đi Đài Loan!”

“Đâu cũng không được đi!” Lâm ba đang đưa lưng về phía Lâm Hoa, cơ thể bỗng nhiên quay lại, nghiêm khắc nói.

“Ba!” Lâm Hoa cũng bất chợt đứng lên, phịch một tiếng liền thẳng tắp quỳ trên mặt đất.

“Ba, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi! Nhưng mà con thực sự muốn đi tìm anh ấy, con muốn đi tìm anh!” Những giọt nước mắt buồn bã của Lâm Hoa trong nháy mắt liền rơi xuống.

“Con biết mình đang nói gì không? Con biết mình đang làm gì không?”

“Con biết, con đều biết! Chính vì con biết, nên con muốn đi tìm anh ấy, con không thể để cho mình hối hận cả đời!”

“Bây giờ con đi tìm nó, con sẽ phải hối hận cả đời!” Lâm ba có chút tức giận đi đến túm lấy Lâm Hoa còn đang quỳ trên mặt đất, chỉ vì một tên đàn ông để cho bản thân phải quỳ xuống sao?

“Ba!” Lâm Hoa liều chết quỳ trên mặt đất, nắm đôi chân Lâm ba, khóc càng lợi hại hơn “Ba, con thực sự rất yêu anh ấy, con muốn đi tìm anh ấy!” Vừa khóc nức nghẹn ngào vừa nói.

“Con đứng lên cho ba!” Hai tay Lâm ba kéo Lâm Hoa, nhưng không kéo cậu đứng dậy được.

“Ui za!” Nghe thấy tiếng xuyết xoa của Lâm ba, hai tay ông nhất thời vô lực buông Lâm Hoa.

“Ba! Tay ba!” Lâm Hoa vội vàng từ dưới đất bò dậy, đỡ Lâm ba ngồi xuống.

“Mau đi lấy thuốc cho ba mà đi!” Lâm mẹ này giờ ở bên cạnh im lặng, đỡ Lâm ba, quát lớn với Lâm Hoa.

“Ba, có bị thương hay không?” Lâm Hoa lấy ra thuốc mỡ làm tan máu bầm, vén tay áo Lâm ba lên.

“Mày bỏ ra đi!” Lâm ba hất cánh tay lên, gạt hai tay của Lâm Hoa đang cầm cánh tay mình.

“Ba.” Cố nén nước mắt, tủi thân nhìn Lâm ba.

“Được rồi!” Lâm mẹ ở bên cạnh lên tiếng “Con còn không mau thoa thuốc cho ba!”

Dùng chút sức nắm lấy cánh tay Lâm ba, Lâm Hoa chà xát làm nóng lòng bàn tay, rồi xoa bóp trên cánh tay Lâm ba.

Thấy động tác cẩn thận từng li từng tí của Lâm Hoa, trên gương mặt gầy nhỏ tràn đầy tủi thân, nhưng cũng một mảnh kiên định. Hốc mắt Lâm ba ẩm ướt, đau lòng dùng tay kia xoa xoa mái đầu Lâm Hoa “Trở về với ba mẹ đi, chúng ta tìm cho con một cô vợ đẹp người lại giỏi giang”

“Ba, con thực sự muốn đi tìm anh ấy” Lâm Hoa lắc đầu, đỉnh đầu cúi thấp, không dám nhìn thẳng vào ba mình.

“Con!” Cả người Lâm ba đều phát run lên.

Hai tay Lâm mẹ ôm Lâm ba, ổn định thân thể ông đang run lên.

“Hoa Nhi, con biết ba mẹ thương con nhất, con không thể làm cho chúng ta yên lòng một chút sao?” Hai mắt Lâm mẹ cũng ứa lệ, nhìn đứa con gầy teo óm nhóm của mình, vô cùng đau lòng.

Lâm Hoa nhẹ nhàng lau sạch hết thuốc mỡ trên tay Lâm ba, làm xong những việc này, Lâm Hoa buông cánh tay ba mình xuống. Đối diện với ba mẹ đang ngồi, cậu thẳng lưng quỳ xuống.

Dập đầu ba cái thật sâu sắc, Lâm Hoa mới chậm rãi nói “Ba mẹ, con biết ba mẹ muốn tốt cho con, nhưng con thực sự không thể rời khỏi anh ấy. Hai người cũng nhìn thấy, Lam Tiểu Chính là một người rất tốt, rất quan tâm con. Bây giờ con vẫn nghĩ có thể ở chung một chỗ với anh ấy là phúc phận kiếp trước con đã tu luyện được”

Nghe đến đó, Lâm ba hiển nhiên có chút tức giận, lại bị Lâm mẹ ấn xuống.

“Anh ấy là tổng giám đốc công ty của con, ảnh rất ưu tú, hai người cũng đã nhìn thấy. Con yêu anh ấy, là cái loại yêu đương muốn ở cùng một chỗ với anh ấy cả đời, anh ấy cũng đã nói muốn ở bên cạnh con cả đời này. Hai người cũng mong muốn có thể hạnh phúc mà, con ở bên cạnh anh ấy thật sự rất hạnh phúc, rất vui vẻ.”

Lâm Hoa nói xong, nở ra một nụ cười.

“Lần trước ba xảy ra tai nạn, cũng là Tiểu Chính ở bên cạnh giúp đỡ, giúp chúng ta sắp xếp rất nhiều thứ. Con nghĩ nếu như không có anh ấy, lúc đó con có thể hoảng sợ đến rối loạn. Mẹ, không phải mẹ rất thích Tiểu Chính sao? Mẹ thấy anh ấy tốt bao nhiêu, bây giờ anh ấy cũng là con trai của mẹ rồi!”

Lâm mẹ bối rối nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Hoa, không biết nên làm gì cho đúng.

Ba người lại căng thẳng một đoạn thời gian rất lâu, Lâm Hoa quỳ trên mặt đất, Lâm ba Lâm mẹ ngồi trên ghế sofa, không ai nhúc nhích.

Một tràng tiếng gõ cửa, phá vỡ cục diện căng thẳng. Lâm Hoa đứng lên mở rộng cửa, liền thấy Trương Mạc đứng ở ngoài cửa.

“Đi thôi, tôi đưa cậu ra sân bay!” Trương Mạc vừa đi vào vừa nói.

Chờ sau khi vào nhà, Trương Mạc đã cảm thấy bầu không khí một trận quái dị. Lâm ba và Lâm mẹ thì ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, hốc mắt Lâm Hoa cũng hồng hồng, vừa nhìn cũng đã biết là mới vừa khóc.

“Ba, mẹ.” Lâm Hoa đứng ở nơi đó, hai mắt cầu xin nhìn ba mẹ.

Lâm ba quay đầu sang chỗ khác, không nhìn Lâm Hoa nữa.

“Ba!” Lâm Hoa mím chặt môi.

“Con đi nhanh đi!” Lâm mẹ nói xong, liền nhắm hai mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi.

“Ba mẹ, xin lỗi!” Lâm Hoa đi vào phòng ngủ cầm lấy hành lý vừa rồi đã thu dọn đơn giản, đi theo Trương Mạc ra cửa.

“Đây là ngầm cho phép sao?” Nghe được tiếng đóng cửa, Lâm ba không dám tin hỏi lại.

“Còn làm thế nào được? Chẳng lẽ muốn bức bách Tiểu Hoa sao?” Lâm mẹ bất đắc dĩ thở dài, chuyện này sao cãi nhau thành thế này.

“Có phải bình thường bà cưng chiều nó không?”

“Chúng ta có giàu có gì có thể cưng chiều nó? Nhà chúng ta không tiền, không thế lực, so với mấy đứa nhỏ ở trong nội thành, Hoa Nhi xem như cực khổ rồi!” Lâm mẹ mỉm cười, đầu tựa lên vai Lâm ba.

“Bỏ đi, tùy theo nó thôi!” Lâm ba cũng có chút mệt mỏi tựa trên người Lâm mẹ “Chẳng lẽ chúng ta còn bắt nó khốn khổ ở nông thôn cả đời sao? Hay là chờ sau này chúng ta chết, nó vỗ tay ăn mừng?”

“Ông nói cái gì vậy? Hoa Nhi nhà chúng ta hiếu thảo như vậy, ông mới vỗ tay ăn mừng!”

“Tôi còn chưa nói gì mà, mà lời này chẳng lẽ không đúng sự thật sao?”

“Thật cái gì mà thật, tôi chỉ biết Hoa Nhi nhà chúng ta là sinh viên, đó là người có tư chất, sao lại vô tâm vô phế?”

“Tôi cũng là tốt nghiệp cấp ba!”

“Tôi cũng tốt nghiệp cấp ba mà! Tôi còn nhớ rõ ông thấp hơn tôi hai lớp, nhưng rốt cuộc chúng ta cùng nhau tốt nghiệp!”

“Chuyện đã qua bao nhiêu năm!”

Sau khi hai người cãi nhau, lại một trận yên lặng.

“Con cháu tự có phúc của con cháu, tôi cái gì cũng không muốn để ý tới!”

“Đúng vậy! Bọn chúng cảm thấy rất tốt, vậy thì tùy bọn chúng thôi!”

Một trận thở dài, kèm theo nước mắt của hai ông bà già với mái đầu cũng nhanh bạc đi hơn một nửa.

“Ba mẹ cậu không biết sao?” Ở trên xe, Trương Mạc hỏi chuyện Lâm Hoa. Nhìn thấy cái bầu không khí vừa rồi, chính là cái tình hình như thế.

“Ừ” Lâm Hoa nhẹ nhàng gật đầu không muốn nhiều lời gì thêm.

Trương Mạc liếc nhìn Lâm Hoa ở ghế phó lái nhắm mắt nghỉ ngơi, bỏ đi, chuyện gia đình nhà người ta, cũng không nên xía vào.

Lâm Hoa ngồi trên máy bay, đây là lần thứ ba ngồi máy bay, đã không còn cái nỗi sợ hãi và buồn nôn lúc ban đầu, trong lòng chỉ còn đầy đặc nỗi bất an.

End chap 42

43. Chương 43: Đuổi Đến Đài Loan

Editor: Tiểu Hách

Ban đêm trên máy bay, đen kịt như gió bão kéo đến. Lâm Hoa ngồi ở chỗ ngồi mệt mỏi buồn ngủ, bắt đầu đi vào suy tư.

Quyết định như thế này có quá sơ sài hay không? Điện thoại chỉ gọi một cuộc, liền như vậy, cứ đuổi theo sang đây, nếu như điện thoại Lam Tiểu Chính đúng lúc hết pin, hoặc là nợ cước phí thì sao? Nếu như Trương Mạc chỉ là hù dọa cậu? Lại không phải là Lam Tiểu Chính thật sự kết hôn, đều là người nhà của hắn sắp xếp?

Suy nghĩ một hồi, có quá nhiều khả năng, dù sao mình cũng đã ngồi trên máy bay, chẳng lẽ đến nhà Lam Tiểu Chính rồi, hắn còn muốn đuổi mình ra ngoài sao? Lâm Hoa suy nghĩ vẫn vơ, cứ như thế ngủ thiếp đi.

Thức dậy, máy bay đã chuẩn bị hạ cánh.

Thấy ánh sáng đèn sầm uất bên dưới, Lâm Hoa có loại ảo giác không biết mình đang ở chốn nào.

Xuống máy bay, một trận gió lạnh thổi qua, Lâm Hoa cảm thấy thật là ấm áp. Mùa đông ở nơi này, ngay cả buổi tối gió cũng ấm hơn nhiều so với ở Thành Đô.

Ngồi trên xe taxi, nói ra địa chỉ trong trí nhớ, Lâm Hoa nín chặt túi xách trên người, mấy ngón tay cũng trắng bệch.

Thấy căn nhà đen như mực, do dự nhiều lần, Lâm Hoa vẫn gõ cửa một cái, tay cũng có chút run rẩy.

Đợi nửa ngày, chính là không ai đáp lại. Lâm Hoa lại dùng sức gõ cửa, vẫn không có người nào trả lời.

“Lam Tiểu Chính!” Lâm Hoa vừa gõ cửa vừa kêu tên Lam Tiểu Chính.

Có phải là hắn ở lầu hai không, hoàn toàn là nghe không được mình ở dưới lầu gọi cửa? Lâm Hoa suy nghĩ, liền cách xa cửa một chút, hướng về ban công lầu hai, gọi tên Lam Tiểu Chính. Kêu hai tiếng, vẫn không có người nào trả lời, Lâm Hoa có chút chán nản trở về cửa.

Lẽ nào Lam Tiểu Chính không ở nhà? Vậy hắn ở nơi nào? Trong lòng Lâm Hoa có chút tủi thân và lo lắng, ngồi rụt cổ trước cửa nhà Lam Tiểu Chính.

Đã nhanh đến nửa đêm, cho dù là ấm áp, vào ban đêm cũng sẽ lạnh. Từ trong túi xách lục lọi một cái áo dày chút, Lâm Hoa liền dựa vào cửa nhà Lam Tiểu Chính ngủ thiếp đi.

Lam Tiểu Chính ngủ một đêm ở nhà Lam ba và anh trai, vì buổi tối thảo luận một chút với anh trai việc triển khai hoạt động vào sang năm của công ty. Lam ba dự định buông tay để cho hai anh em Lam gia quản lý công ty, cho nên hai người bọn họ liền đặc biệt thận trọng.

Đến sáng khi hắn về đến nhà, thì thấy một vật thể không rõ ràng cuộn tròn ở trước cửa nhà mình. Vừa đến gần nhìn, liền thấy gương mặt nhỏ nhắn lạnh cóng có chút đỏ ửng của Lâm Hoa.

Vừa mừng vừa sợ, tay Lam Tiểu Chính vuốt ve gương mặt ngủ say của cậu.

Được bàn tay ấm áp chạm vào, mặt Lâm Hoa vô thức cọ cọ trên bàn tay Lam Tiểu Chính.

Tốt, một cái gối đầu ấm áp!

Lam Tiểu Chính có hơi buồn cười nhéo nhéo mặt của Lâm Hoa, cái đứa ngốc này, sao ngủ ngay cửa cả đêm, tìm một khách sạn ngủ một đêm cũng được mà!

Trước tiên mở cửa, Lam Tiểu Chính mới bế Lâm Hoa từ dưới đất lên.

Cảm nhận được mình di chuyển, Lâm Hoa có chút bất an giật giật, lại phát hiện mình trở người không được. Mơ mơ màng màng mở mắt, thì thấy gương mặt đẹp trai quen thuộc của Lam Tiểu Chính xuất hiện.

“Tiểu Chính” Mơ màng gọi một tiếng, Lâm Hoa lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Thở dài một hơi, Lam Tiểu Chính bế Lâm Hoa đến phòng ngủ của mình, cẩn thận đắp kín chăn cho cậu.

Lúc Lâm Hoa hoàn toàn thanh tỉnh, ngẩn người nhìn chằm chằm trần nhà, mình đang ở nơi nào? Cậu còn nhớ sáng hôm qua lúc thức dậy, mẹ cậu còn gọi cậu ăn cơm trưa kia mà. Bữa trưa và bữa sáng gộp lại thành một, chính là tiết kiệm tiền đó!

Dò xét một vòng, Lâm Hoa cuối cùng nhớ ra mình đang ở chỗ nào.

“Tiểu Chính!” Vội vàng từ trên giường đứng lên, Lâm Hoa liền tìm Lam Tiểu Chính khắp nơi.

“Làm sao thế? Em chạy chậm chút!” Thấy Lâm Hoa từ trên lầu xông thẳng đến, Lam Tiểu Chính quả thật sợ cậu lăn thẳng từ trên cầu thang xuống.

“Tiểu Chính!” Lâm Hoa nhào vào lòng Lam Tiểu Chính, hai tay ôm hân thật chặt.

“Xảy ra chuyện gì, sao không nói với anh tiếng nào đã chạy đến đây?” Lam Tiểu Chính đau lòng xoa xoa đầu Lâm Hoa, cúi đầu trấn an.

Chờ đến lúc Lâm Hoa thuật lại hoàn chỉnh chuyện đã xảy ra, mặt của Lam Tiểu Chính cũng có chút đen.

“Trương Mạc nói gì thì chính là cái đó à? Sao em không suy nghĩ một chút, cứ như vậy liên mặc kệ mọi chuyện chạy đến đây?”

“Em chính là sốt ruột mà!” Lâm Hoa bất mãn nói, bắt đầu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ “Nếu như anh thật sự kết hôn với người khác thì làm sao? Phải đến lúc đó em mới tìm đến anh à? Còn nữa, tại sao mấy ngày nay anh không gọi điện thoại cho em? Sao lúc em gọi điện cho anh cũng không gọi được? Anh không biết em sẽ lo lắng cho anh à? Em đã chạy đến tìm anh, anh không cảm rất vui vẻ sao? Anh có gì bất mãn?”

Mấy câu hỏi liên tục này, ngay cả ngắt ngứ cũng không có một câu, Lâm Hoa nói mắt cũng không chớp một cái.

“Anh rất vui, anh sai rồi!” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa lý luận trách móc, rất thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình “Anh không nên không gọi điện thoại cho em, cũng không nên không sạc điện thoại và cước phí. Không nên nói em đừng đến!”

Một chuỗi “không nên” lúc này, khiến cho Lâm Hoa có chút choáng vàng, bĩu bĩu môi, hơi bất mãn nhìn Lam Tiểu Chính “Em đói bụng!”

“Lấy đồ ăn cho em”

Lam Tiểu Chính cũng là hiểu rõ, đối với Lâm Hoa có lúc là không biết nói thế nào.

“Chuyện anh muốn kết hôn là sao vậy?” Lâm Hoa vừa gặm bánh mì, vừa hỏi Lam Tiểu Chính ngồi ở bên cạnh nhìn cậu ăn.

“Em nói là chị Trương Mạc nói với Trương Mạc?”

“Dạ” Lâm Hoa gật đầu.

“Chắc cô ấy nghe nhầm! Nhã Nhi sắp kết hôn, đáng tiếc đối tượng không phải là anh!”

“Nhã Nhi là ai?” Sao lại mọc ra một Nhã Nhi nữa, tình nhân của Lam Tiểu Chính đúng là nhiều. Lâm Hoa nhú chân mày một cái, oán hận nghĩ đến.

“Là đối tượng mà người nhà luôn muốn tác hợp mà thôi!” Thấy vẻ mặt và bộ dạng ghen tuông của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính vui vẻ mỉm cười.

“Vậy à” Lâm Hoa gật đầu, gia đình giới thiệu thì không nói, ý đợi lát “Khoan đã! Cái gì gọi là đáng tiếc đối tượng không phải là anh? Anh rất tiếc à?”

Lam Tiểu Chính cũng không nhịn được nữa bật cười lớn, cái bộ dạng lúc này của Lâm Hoa thật là đáng yêu quá đi!”

“Không có tiếc cô ấy, cổ rất tốt, thật may là cô ấy lập gia đình rồi! Anh muốn kết hôn thì anh cưới em, sao đi tiếc cô gái của người khác!”

“Hừ! Cũng còn được!” Bị Lam Tiểu Chính cười trước đó, Lâm Hoa có chút đen mặt, lúc nghe Lam Tiểu Chính nói mấy câu phía sau, mới chuyển biến tốt một chút.

“Khi nào anh trở về?” Thu dọn xong thức ăn trên bàn, Lâm Hoa đến ngồi bên cạnh Lam Tiểu Chính, khẽ sát hần khẽ hỏi.

“Ồ hai ba ngày nữa đi. Bây giờ ba anh hiện tại muốn buông tay công ty, hơi bận chút!”

“Vậy anh cũng không làm ở công ty Đại Lục được lâu à?” Lâm Hoa có chút khẩn trương hỏi.

“Không” Lam Tiểu Chính xoa xoa đầu tóc ngắn của Lâm Hoa “Anh vẫn là trở về quản lý công ty Đại Lục, ở đây thì giao cho anh trai của anh rồi.”

“À” Lâm Hoa thả lỏng vai, lại tựa trên người Lam Tiểu Chính “Ba mẹ em biết chuyện chúng mình rồi, còn nữa anh trai em cũng sớm biết luôn!”

“Bọn họ... nói thế nào?” Lam Tiểu Chính có chút chần chờ hỏi.

“Anh em rất ủng hộ đó!” Lâm Hoa ở trong lòng lè lưỡi một cái, biểu hiện của Lâm Húc chính là rất ủng hộ mình mà “Ba mẹ em... Ba mẹ em chưa nói gì, xem như là ngầm chấp nhận đi!”

“Xin lỗi.” Lam Tiểu Chính ôm Lâm Hoa.

“Tại sao lại nói xin lỗi?” Lâm Hoa cười cười “Vì anh, cái gì cũng đáng giá nha!”

“Đứa ngốc.” Lam Tiểu Chính cười khẽ một tiếng, trong tiếng cười lại tràn đầy yêu thương “Tối nay về nhà anh ăn cơm đi!”

Cả người Lâm Hoa rõ ràng cứng ngắc.

“Đừng ngại, chỉ là đi ăn bữa cơm!” Lam Tiểu Chính vỗ lưng an ủi Lâm Hoa.

“Vậy bọn họ?”

“Em nghĩ anh giống như em là một đứa trẻ à?” Ánh mắt bất mãn của Lâm Hoa lia đến, Lam Tiểu Chính ho nhẹ một tiếng “Chuyện của chúng ta anh đã nói với người nhà, mặc kệ bọn họ có chấp nhận hay không, bọn ngầm chấp nhận thì càng tốt!” Lam Tiểu Chính vuốt ve mặt Lâm Hoa, trong mắt tràn ngập quyến luyến “Anh không bao giờ muốn giống như lần trước nữa, nghe theo người khác sắp xếp, bỏ lỡ sinh mệnh người quan trọng nhất”

“Tiểu Chính.” Thấy đau khổ trong mắt Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa càng ôm chặt hần hơn “Em vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi anh, cho nên anh cũng không rời khỏi em!”

“Anh bảo đảm!”

Thấy Lam Tiểu Chính bận bịu lục đục cả ngày, một xấp lại một xấp tài liệu và văn kiện, mắt hần cũng không chớp một cái, lật qua từng trang từng trang.

Lâm Hoa thì ở bên cạnh nhìn, thở dài một hơi.

“Em sao thế?” Nghe được Lâm Hoa thở dài, Lam Tiểu Chính từ trong văn kiện ngẩng đầu lên.

Lâm Hoa đang cầm cuốn tiểu thuyết võ hiệp, ngồi trên thảm trải sàn, tiếng oán than dậy đất “Em trở về phải cố gắng công tác, em muốn thăng chức tăng lương!”

“Hừm?” Lam Tiểu Chính không cho là như thế “Nếu như cuối tuần em có thể tám giờ rời giường, khi thức dậy làm và ăn điểm tâm sáng!”

“Trước đây em đều làm điểm tâm sáng cho anh! Bây giờ không thức dậy ăn điểm tâm, là bởi vì ai hả?” Ai đó nhắc đến đây, Lâm Hoa liền hơi tức giận.

“Thế à.” Lam Tiểu Chính ý vị thâm thường nhìn thoáng qua Lâm Hoa, khóe mắt đều là tiểu ý. Lâm Hoa bị hần nhìn mặt đỏ bừng một mảng trong nháy mắt.

“Anh mau làm việc đi!” Lâm Hoa vội vàng rống một tiếng, mặt vùi vào trong sách, đỏ ửng vẫn chưa tan biến.

Sau một khắc, Lâm Hoa đã bị Lam Tiểu Chính ôm ngang lấy, Lâm Hoa kinh hô một tiếng “Anh làm gì thế?” Hai tay lại ôm chặt cổ của Lam Tiểu Chính.

“Nếu sáng sớm không dậy nổi, vậy buổi chiều dậy” Lam Tiểu Chính hạ giọng nói ở bên tai Lâm Hoa “Dù sao em ở bên cạnh, anh cũng không chuyên tâm làm việc được, vậy làm chút chuyện có thể chuyện tâm đi!”

“Anh không biết xấu hổ!” Lâm Hoa trách móc, nhưng nụ cười trên mặt chuyện thế nào? =.=

“Anh rời đi bao lâu rồi? Từ năm trước sang năm nay đó” Lâm Hoa lại thấp giọng lầm bầm nói.

“Xin lỗi” Lam Tiểu Chính khẽ hôn gò má của Lâm Hoa.

Lâm Hoa mỉm cười ôm chặt Lam Tiểu Chính, không để lại một chút khe hở.

Lâm Hoa có chút mơ mơ màng màng nhớ tới, Lam Tiểu Chính nói buổi tối phải đến nhà hần ăn cơm.

Đã là năm giờ chiều, Lâm Hoa đẩy Lam Tiểu Chính còn đang ngủ bên cạnh cậu.

“Tiểu Chính, không phải nói đi ăn cơm tối sao?”

“Hả?” Lam Tiểu Chính xoa xoa mắt, ánh mắt liền tỉnh táo, nhớ tới chuyện mình nói với Lâm Hoa vào ban ngày “Ngày mai về!”

“Tại sao?” Lâm Hoa không hiểu ngồi dậy, ui, thắt lưng có chút đau.

Vẫn không chờ Lâm Hoa ngồi xuống, cánh tay Lam Tiểu Chính đưa ngang ra, liền đè cậu nằm xuống lại.

“Không gấp gấp” Lam Tiểu Chính xoay người liền đè trên người Lâm Hoa, hôn vành tai cậu, cậu bị nhột nhột cái cổ.

“Anh! Đừng mà” Tay Lâm Hoa đẩy bàn tay không an phận của Lam Tiểu Chính ra.

“Anh đã nói ngày mai đi!” Lam Tiểu Chính cầm ngược hai tay của Lâm Hoa, lại thành công khiến cho toàn thân cậu đều mềm nhũn không có sức lực.

Đợi được hai người cảm thấy đói bụng, muốn đứng dậy ăn cơm, đã nhanh đến chín giờ.

Buổi tối hôm sau, Lam Tiểu Chính vẫn dẫn Lâm Hoa đến Lam gia.

End chap 43

44. Chương 44: Lam Gia

Editor: Tiểu Hách

Ba của Lam Tiểu Chính và anh trai của hắn sống chung một chỗ, một căn biệt thự rộng lớn, khiến cho Lâm Hoa tấm tắc cảm thán, đây đúng là người giàu có mà.

Đối với lòng dạ hẹp hòi và tâm tình đố kỵ của Lâm Hoa, Lam Tiểu Chính thông thường chính là chọn không chú ý tới.

Thật ra trong lòng Lâm Hoa rất khâm trọng, đối mặt với gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng của Lam ba, ngay cả câu chào hỏi toàn vẹn suýt nữa cậu cũng không nói nên lời. Ngược lại Lam Tiểu Chính thản nhiên

đối mặt với sự dò xét của Lam ba và anh trai.

“Đều ở nơi này ngó ra làm gì thế? Cơm nước đã làm xong, ăn cơm thôi!” Vợ của Lam Dữ Chính đứng ra kêu gọi mọi người.

Trên bàn ăn, Lâm Hoa căng thẳng ngồi bên cạnh Lam Tiểu Chính, ánh mắt Lam ba tỉ mỉ quan sát cậu từ trên xuống dưới một lần. Hiện tại Lâm Hoa hận không thể cúi thấp đầu xuống tận đáy bàn.

“Sao cứ cúi đầu thấp như thế?” Lam ba có chút bất mãn mở miệng. Đối với con trai của mình, Lam ba bây giờ cũng không có sức quản cái gì nữa, người cũng đã hơn ba mươi tuổi, không còn có gì để nói cả. Còn đối với chuyện Đình Chính năm đó, tuy rằng Lam ba biết Lam Tiểu Chính chưa từng nói qua lời nào, nhưng từ biểu hiện của hắn nhìn thấy được, Đình Chính mãi mãi là nỗi đau tận đáy lòng của hắn. Đối với việc mình an bài năm đó, Lam Tiểu Chính nói không chừng cũng là oán hận lắm.

Biết Lam Tiểu Chính hiện tại cũng không chịu hèn hò với con gái, càng đừng nói đến chuyện kết hôn. Đối với chuyện Đình Chính trước kia, trong lòng Lam ba vẫn áy náy, mất đi con trai, trong lòng của ông cũng rất đau.

“Bác... Bác trai” Lâm Hoa ngẩng đầu lên, sợ hãi gọi một tiếng.

Gương mặt nhỏ nhắn gầy gò, quả thực giống y như Đình Chính. Lam ba và Lam Dữ Chính khi trông thấy dáng dấp của Lâm Hoa, trong lòng càng không thoải mái.

“Ăn cơm đi!” Thở dài, mình còn có thể nói cái gì nữa? Lam ba và Lam Dữ Chính liếc nhìn nhau, Lam ba giục mọi người động đũa.

“Lâm Hoa đúng không?” Giữa bữa cơm, Lam Dữ Chính nói với Lâm Hoa.

Lâm Hoa gật đầu, dè dặt chọc chọc cục thịt kho tàu trong chén.

“Nhiều tuổi rồi, làm việc gì?”

“Hai mươi sáu, đi làm ở công ty Thành Đô ạ” Lâm Hoa nhỏ giọng trả lời.

“Anh, anh là muốn điều tra hộ khẩu sao?” Đang lúc Lâm Hoa với vẻ mặt cẩn thận chậm rãi ăn cơm, Lam Tiểu Chính mỉm cười gượng gạo, gấp cho cậu một cục thịt lớn. Nhưng mà người này, ăn thế nào đi nữa, cũng là một bộ dạng óm nhom gầy gò.

“Tra hộ khẩu hồi nào? Anh chẳng qua mới hỏi hai vấn đề” Lam Dữ Chính có chút buồn cười nhìn Lam Tiểu Chính, một bộ dạng yêu thương Lâm Hoa, lại có chút ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác.

Bầu không khí hòa dịu một chút, nhưng mà trong lúc nhất thời không có ai nói chuyện, đều im lặng ăn cơm.

“Con dự định lúc nào quay về Đài Loan làm việc?” Lam ba nhìn mấy đứa con trên bàn cơm, có chút buồn ngủ, cho dù là người một nhà yên tĩnh ăn bữa cơm như thế này, vào mấy năm gần đây, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Qua vài năm nữa, bây giờ con không muốn trở về” Lam Tiểu Chính nhìn thoáng qua Lâm Hoa.

“Lâm Hoa cũng tới Đài Loan đi?” Lam ba thấy ánh mắt của Lam Tiểu Chính, cũng biết hắn đang nghĩ những gì.

Lại đột nhiên nhắc tới mình, Lâm Hoa mới ngẩng đầu nhìn Lam Tiểu Chính và Lam ba, những lúc này không thể gạt đầu.

“Gia đình cháu đều ở Thành Đô à?”

“Dạ, bọn họ đều ở quê!”

“Vậy bọn họ có đồng ý không?” Đối với Lam Tiểu Chính không cưới vợ, trong lòng Lam ba luôn luôn có một vướng mắc ở nơi nào đó, không thể nói rõ không thích Lâm Hoa. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của cậu, khiến cho Lam ba cố hạ quyết tâm không trách mắng đứa nhỏ này, huống chi, ông cũng là có hổ thẹn và đau lòng.

Lâm Hoa có chút lúng túng không biết nên trả lời thế nào.

“Ba không cần quan tâm, tự tiện con sẽ giải quyết!” Lam Tiểu Chính mở miệng, ngắt lời Lâm Hoa vừa muốn mở miệng.

“Cái gì gọi là không cần quan tâm! Rốt cuộc con có coi ba là ba của con hay không? Đối với chuyện của con, ba không muốn quản, cũng không quản được, nhưng con phải để cho ba biết con rốt cuộc đang làm những gì?” Mỗi lần đối với thái độ lãnh đạm của Lam Tiểu Chính, Lam ba đều cảm thấy không biết làm sao, người cha như ông, thật sự là không giống như một người cha.

“Con tự biết những gì con đang làm, ba cũng hiểu rõ con đang làm gì mà, con đâu cần giải thích cho ba những gì con làm!” Lam Tiểu Chính có chút cau mày mở miệng, không phải là thái độ lãnh đạm như thế nữa, là bản thân thật sự không còn cách nào cười rộ lên với Lam ba.

“Con!” Cả người Lam ba đều có chút phát run.

“Tiểu Chính!” Thanh âm của Lâm Hoa và Lam ba đồng thời vang lên.

Lam Tiểu Chính quay đầu lại nhìn về phía Lâm Hoa.

“Sao anh có thể nói chuyện như thế chứ?” Thái độ của Lam Tiểu Chính đối với Lam ba, Lâm Hoa thật sự là không chấp nhận, có đứa con nào nói chuyện với ba mình như vậy? Hơn nữa, Lam Tiểu Chính vẫn là rất quan tâm ba của hắn, bằng không, sao nghe Lam ba bệnh nặng, đã quay về chứ?

Lam Tiểu Chính nhú lông mày với Lâm Hoa.

“Anh ở đây làm gì em đều không rõ lắm, tại sao không nói rõ ràng với bác trai?” Lâm Hoa liền quay đầu nhìn về phía Lam ba “Bác trai, ba mẹ của cháu đối với hai người chúng cháu đều rất tốt, bác không cần lo lắng!” Lâm Hoa âm thầm tính toán, ba mẹ mình đối với Lam Tiểu Chính hẳn là tốt vô cùng? Lần đó về quê, thật sự là mẹ mình đối tốt với hắn còn hơn mình.

Lam ba thấy Lâm Hoa giải thích với ông như thế, có chút kinh ngạc.

“Sao em không biết anh đang làm những gì hả?” Lam Tiểu Chính còn chưa chờ Lam ba nói gì, cũng có chút mặc kệ.

“Sao mà em biết được anh ở đây làm gì? Mỗi ngày anh đều bận bịu như thế, cũng không gọi điện thoại cho em, gọi cho anh cũng không được, còn làm em hoảng sợ!”

“Còn nhớ hả?” Lam Tiểu Chính lại tươi cười nhìn vẻ mặt trách móc của Lâm Hoa, chuyện này, sợ là bị cậu nhắc mãi không thôi.

“Chuyện này mới xảy ra mà” Lâm Hoa rất nghiêm túc nói với Lam Tiểu Chính.

“... Được rồi.” Lam Tiểu Chính miễn cưỡng gật đầu, là hắn sai.

“Khụ” Lam ba ho nhẹ một tiếng, cắt đứt đối thoại của hai người. Lam ba lần thứ hai liếc mắt nhìn Lâm Hoa, cái đứa trẻ giống như học sinh này, sức ảnh hưởng đối với con trai mình thật không nhỏ.

Lâm Hoa có chút ngượng ngùng ngậm miệng, cậu dường như đã quên mình bây giờ đang ở chỗ nào, cứ như thể không cố kỵ gì trách mắng Lam Tiểu Chính.

Mà tiếng cười của Lam Dữ Chính càng làm cho bầu không khí trên bàn cơm dễ chịu hơn nhiều.

“Anh, anh không ăn cơm à?” Lam Tiểu Chính chậm rãi liếc mắt nhìn chằm chằm Lam Dữ Chính, Lam Dữ Chính nhin cười. Trong xã hội này, luôn là vô quýt dầy có móng tay nhọn.

“Con sẽ tham dự hôn lễ của Nhã Nhi chứ?” Chờ sau khi mọi người ăn cơm xong, Lam ba hỏi Lam Tiểu

Chính đang một bộ dạng muốn đi.

“Dạ” Lam Tiểu Chính gật đầu “Dự hôn lễ xong, con đi liền!”

“Lâm Hoa cũng đi chung đi!”

“Con sẽ dẫn em ấy đi” Lam Tiểu Chính dẫn Lâm Hoa đi đến huyện quan.

Lam ba bắt lực nhìn bóng lưng hai người rời đi.

“Tiểu Chính!” Lam Dữ Chính gọi to hai người đang muốn rời đi “Tối nay, hai đứa ở nhà ba đi!”

“Không được, bọn em đi về” Lam Tiểu Chính từ chối Lam Dữ Chính.

“Lâm Hoa.” Lam Dữ Chính đưa ánh mắt chuyển đến Lâm Hoa.

Lâm Hoa thấy dường như Lam ba đang nhìn về hướng khác, nhưng cậu cảm giác được sự mong đợi trong lòng ông ấy.

“Tiểu Chính.” Lâm Hoa túm tay của Lam Tiểu Chính đang muốn thay giày “Ở chỗ này một đêm có được không?” Mắt sáng lấp lánh nhìn Lam Tiểu Chính.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Lam Tiểu Chính lại nhìn ba và anh trai một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Thấy Lam Tiểu Chính gật đầu, Lam ba ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra ở một đêm tại Lam gia, cũng không phải nơi đặc biệt gì, Lâm Hoa không rõ tại sao quan hệ giữa Lam Tiểu Chính và gia đình lại bình đạm như thế.

Nằm trong căn phòng trước kia của Lam Tiểu Chính, trần nhà màu trắng, giống như căn nhà kia của Lam Tiểu Chính ở đây và căn nhà ở Thành Đô, gọn gàng sạch sẽ không có chút đồ vật dư thừa.

Ngay cả chăn cũng đều là màu trắng, Lâm Hoa cảm thấy trong mắt đều là màu trắng. Thật ra cậu thích loại vải cotton có bông hoa linh tinh, giống như một cô gái. Cho nên ở căn nhà Thành Đô, chăn đều bị Lâm Hoa đổi thành màu vàng nhạt kiểu hoa văn.

Lam Tiểu Chính đối với sở thích của Lâm Hoa không nêu ý kiến.

“Tại sao anh lãnh đạm với người nhà như thế?” Lâm Hoa ngửa mặt, nhìn chăm chăm ánh đèn màu cam nhạt của ngọn đèn ắp tường trên đầu giường.

“Lãnh đạm thế nào?” Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa nằm song song nhau, thật ra hẳn cũng không cố tình làm quan hệ gia đình lãnh đạm như vậy, chỉ là có đôi khi hẳn thật sự không muốn trở lại cái nhà này.

“Anh không có lãnh đạm à? Anh xem em đối với ba mẹ em ra sao?” Lâm Hoa kiêu ngạo giơ giơ quả đấm, thái độ biểu thị khinh thường với Lam Tiểu Chính.

“Để tiết kiệm tiền, tết đến mới trở về thăm hỏi bọn họ à?” Lam Tiểu Chính khẽ cười móc họng.

“Anh nói bậy!” Lâm Hoa lớn giọng hét lớn “Em đâu có! Em đối với ba mẹ em rất tốt mà!”

“Đúng đúng đúng, em đối với ba mẹ em tốt lắm” Lam Tiểu Chính thấy Lâm Hoa có chút tức giận đỏ mặt, vội vàng phụ họa nói.

“Thì đó!” Lâm Hoa bắt mắt liếc Lam Tiểu Chính.

“Nhưng mà em cảm thấy em có lỗi với ba mẹ, lúc em đi, còn cãi nhau một trận lớn với bọn họ.” Lâm Hoa hạ giọng, có chút buồn buồn.

“Đừng lo lắng, anh sẽ giúp em!” Lam Tiểu Chính ôm Lâm Hoa có hơi mất tinh thần.

“Sau này anh phải đối xử thật tốt với ba anh!” Lâm Hoa nói xong chuyện mình, lại bắt đầu nổi lên giáo dục Lam Tiểu Chính “Em nhìn thấy được, bác rất mong anh ở lại! Anh cùng ăn với bác ấy mấy bữa cơm, ở nhà nhiều thêm vài ngày thì xảy ra chuyện gì?”

“Anh sai rồi, sau này anh sẽ thường về được không?”

“Ừm”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Hoa thức dậy, có thể là vì ban ngày ngủ quá nhiều. = =

Lâm Hoa thức dậy thì thấy Lam ba cũng đã thức, đứng ở ban công lầu hai, nhìn xa xăm, không biết đang suy nghĩ những gì.

“Bác trai” Lâm Hoa thả nhẹ bước chân tới gần.

“Cháu đã thức?” Lam ba xoay đầu lại, liếc mắt nhìn Lâm Hoa.

“Dạ.” Lâm Hoa gật đầu.

Trong lúc nhất thời hai người im lặng nhìn phía trước, Lâm Hoa không biết muốn nói gì, Lam ba thì một bộ dạng thâm thúy sâu xa, Lâm Hoa cũng không biết ông rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu Chính rất thích cháu, cháu đối với nó thật tốt.” Qua thật lâu, Lam ba mới nhàn nhạt mở miệng.

Lâm Hoa sững sốt một chút, hốc mắt ẩm ướt có chút cảm động “Dạ” Nặng nề gật đầu.

“Đi thôi, xuống lầu ăn điểm tâm!”

Nhìn bóng lưng Lam ba rời đi, Lâm Hoa từ từ mỉm cười.

End chap 44

45. Chương 45: Kết Thúc

Editor: Tiểu Hách

Chúng ta đi loanh quơ trên thế giới này, có người sẽ mãi mãi không gặp được một người thích hợp, một nơi thích hợp, hoặc một tâm trạng thích hợp.

Em có thể gặp được anh, là may mắn lớn nhất đời này của em.

Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính cùng nhau trở về Thành Đô. Trước khi đi, Lâm Hoa mời Lam ba và gia đình của Lam Dữ Chính đến nhà Lam Tiểu Chính (nhà riêng ở Đài Loan), Lâm Hoa xuống bếp nấu một bữa cơm thịnh soạn đãi mọi người.

Trong mắt Lam ba lộ ra cảm động, cũng làm trong lòng Lam Tiểu Chính chấn động, có lẽ mình thật sự phải chăm sóc ba mình thật chu đáo.

Có gì có thể so với cả gia đình cùng chung một chỗ, cuộc sống đầy đủ đầm ấm khiến cho người khác phải hâm mộ?

Ngồi trên máy bay, hai tay đan vào nhau dưới tấm chăn.

“Cám ơn em!” Lam Tiểu Chính dựa vào chỗ ngồi, khẽ nói với Lâm Hoa.

“Anh không cần phải cảm ơn em!” Lâm Hoa đối mặt với Lam Tiểu Chính là một nụ cười thật tươi.

Đúng vậy! Sự thân thiết giữa hai người còn cần phải nói cảm ơn, cuộc sống sau này có hẳn cùng nhau trải qua, chính là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này.

“Còn cần phải giải quyết chuyện ba mẹ em” Xuống máy bay, lúc hai người trở về nhà, Lâm Hoa có chút thương cảm nói với Lam Tiểu Chính.

“Không sao!” Lam Tiểu Chính nắm chặt tay Lâm Hoa “Anh và em cùng nhau giải quyết!”

“Anh đương nhiên phải cùng với em rồi!”

Trong nhà rõ ràng vắng vẻ vì nhiều ngày không có ai ở, lạnh thật nhiều so với khí trời ở Đài Bắc, làm cho Lâm Hoa ở trong nhà cũng không khỏi nổi lên một trận da gà.

Lúc năm mới, Lâm mẹ mua cho Lâm Hoa một cái áo len còn lằng lằng để ở phòng ngủ, cậu nhìn ở trong mắt có chút chua xót. Lâm mẹ khi đó cũng mua đồ cho Lam Tiểu Chính, vì không biết mua cho hắn thứ gì, cũng ngại ngần sợ mua đồ rẻ, cho nên Lâm mẹ đan (sửa) lại áo len vốn là cho Lâm Hoa lớn hơn một size, trở thành kích thước của Lam Tiểu Chính.

Cái áo len này và cái áo len mua cho Lâm Hoa, tất cả đều để trên giường, Lam Tiểu Chính vuốt ve cái áo len đó, một cảm giác ấm áp từ trong trái tim di chuyển. Từ nhỏ cũng chưa từng nhìn thấy mẹ, mẹ kể đối với hắn cũng không mấy gần gũi, bây giờ lại đột nhiên có một loại cảm giác của người mẹ.

“Gọi điện cho ba mẹ em đi!” Lam Tiểu Chính khẽ nói với Lâm Hoa. Điều hòa đã làm cho gian nhà ấm lên rất nhiều, cũng làm cho cái nhà này có chút sinh khí hơn.

“Ừm” Lâm Hoa gật đầu.

“Mẹ” Kết nối được số của Lâm mẹ, hốc mắt Lâm Hoa đột nhiên cũng có chút ươn ướt.

“Hoa Nhi?” Giọng nói của Lâm mẹ có chút ngạc nhiên truyền đến.

“Mẹ.” Thanh âm của Lâm Hoa cũng có chút nghẹn ngào.

“Con đã trở về?”

“Dạ” Lâm Hoa dùng sức gật đầu, cũng không quản Lâm mẹ có nhìn thấy hay không.

“Con ở nhà chờ mẹ một lát, bây giờ ba mẹ qua đó ngay!” Tút một tiếng Lâm mẹ liền buông điện thoại xuống.

“Hả?” Lâm Hoa cầm điện thoại, ngẩn ngơ, chuyện này là sao đây?

“Mẹ em nói thế nào?” Lam Tiểu Chính ở bên cạnh hỏi.

“Cái gì cũng chưa nói, chỉ nói mẹ muốn đến đây!”

Lâm mẹ và Lâm ba ở trong thị trấn, lập tức đón xe đến Thành Đô, Lâm Húc cũng muốn đến tăng cường thanh thế, bị vợ của y cản lại “anh đi góp vui cái gì?” Lâm Húc có chút mất hứng mếu máo, dầu gì cũng là em trai của mình.

Thoáng cái đến Thành Đô, cũng đã là bốn giờ chiều.

Lúc gõ cửa cộc cộc nhà Lam Tiểu Chính, Lâm Hoa và hần đều có hơi buồn ngủ.

Chờ đến lúc Lâm Hoa mở cửa, thì thấy hai ông bà già đờ đờ sát khí, đứng ở cửa nhà mình, một bộ dạng muốn đánh trận với người khác.

“Ba, mẹ, hai người... Muốn làm gì?” Lâm Hoa có chút lắp bắp hỏi.

“Lam Tiểu Chính trở về chưa?” Lâm ba Lâm mẹ vừa vào cửa, liền hỏi tới Lam Tiểu Chính.

“Bác trai bác gái?” Lam Tiểu Chính đứng ở phòng khách, nhìn Lâm ba Lâm mẹ.

“Nghe nói cậu muốn kết hôn?” Lâm ba Lâm mẹ ngồi trên ghế sofa, một dáng vẻ hưng sư vấn tội. (phát động hay tập hợp một nhóm người đi đến nhà đối phương chất vấn, hỏi tội)

“Ba mẹ, là hiểu lầm, không phải Tiểu Chính sắp kết hôn!” Lâm Hoa vội vàng đứng ra giải thích dùm Lam Tiểu Chính.

“Chúng ta không hỏi con!” Lâm mẹ rất bất mãn thực cùi chỗ Lâm Hoa xích ra! Nhưng mà, bà dường như đã quên, đứa con trai nhà mình, đã bị người ta bắt cóc rồi.

“Bác trai bác gái, xin lỗi.” Lam Tiểu Chính hướng về phía hai vị lão nhân nóng lòng lo cho con lạy một cái thật sâu.

“Tiểu Chính!” Lâm Hoa ở bên cạnh gọi hần.

“Cậu...” Lâm mẹ Lâm ba muốn đưa tay đỡ Lam Tiểu Chính đứng dậy, nhưng lại nghĩ tới mình dường như là tới hỏi tội, lại có chút ngượng ngùng thu tay về. Rồi liếc ngang liếc dọc về mặt và bộ dáng lo lắng của Lâm Hoa.

“Bác trai bác gái, lâu như vậy, cũng chưa kịp nói với hai bác” Qua thật lâu Lam Tiểu Chính mới thẳng lưng lên “Con và Lâm Hoa đã sớm ở cùng một chỗ, bây giờ mới nói với hai người. Ít ngày trước con quay về Đài Loan, là bởi vì ba con bệnh nặng, không phải đi về kết hôn, bạn của con không nghe rõ đã đi nói với Lâm Hoa. Con thành thật xin lỗi” Lam Tiểu Chính nói rất thành khẩn, làm trong lòng Lâm mẹ rất không thoải mái.

“Lâm Hoa tốt lắm, chỉ là có chút tính trẻ con, lúc nào cũng một bộ dạng nhút nhát!”

“Này!” Lâm Hoa có chút bất mãn hô một tiếng.

Lam Tiểu Chính không có phản ứng với bất mãn của Lâm Hoa “Nhưng có đôi khi em ấy rất dũng cảm, em ấy rất đáng yêu, cháu thực sự rất thương em ấy. Lâm Hoa rất hay cáu kỉnh, cũng rất keo kiệt, thế nhưng em ấy luôn luôn suy nghĩ vì người khác.”

Lâm mẹ Lâm ba nhìn Lam Tiểu Chính rồi nhìn ánh mắt của con trai đang nhìn mình, thực sự không muốn đồng ý, nhưng lại thật sự bị cảm động rồi.

“Cháu nhất định sẽ chăm sóc em ấy cả đời, mong hai người tin tưởng cháu!” Lam Tiểu Chính lại cúi lạy Lâm ba Lâm mẹ một cái thật sâu.

Lâm ba Lâm mẹ không mở miệng, Lam Tiểu Chính liền không đứng dậy. Lâm Hoa ở bên cạnh cũng có chút sốt ruột.

“Ba, mẹ!” Lâm Hoa gọi ba mẹ mình còn đang chờ ra nhìn Lam Tiểu Chính.

“Khụ” Lâm ba ho nhẹ một tiếng “Cháu đứng dậy đi!”

Đến khi Lam Tiểu Chính đứng lên nhìn về phía hai ông bà, nhưng hai người đều đưa ánh mắt dời về hướng khác.

“Tiểu Chính à” Lâm mẹ vẫn có chút không tự nhiên nghiêng đầu qua “Lâm Hoa nhà bác giống như một đứa con nít, con không được bắt nạt nó!” Lâm mẹ kéo Lâm Hoa qua, cậu từ nhỏ đã gầy gò óm nhom như thể này, nhưng vẫn là một cái mặt con nít.

“Mẹ! Con đâu phải con nít, cũng không phải con gái!” Lâm Hoa meo máo hét lên, nhưng mà trong lòng lại cực kỳ vui vẻ, chỉ ít ba mẹ chấp nhận bọn họ rồi.

Lâm mẹ liếc Lâm Hoa, con trai nhà mình và Lam Tiểu Chính đứng chung một chỗ, chuyện này không phải liếc mắt qua thấy ngay à?

“Bây giờ mẹ giống như là đang gả con gái!” Lâm mẹ thở dài.

“Mẹ!” Lâm Hoa không phải cầu nhàu nữa, mà nhảy dựng lên bắt đầu lớn tiếng gào “Gả con gái nào? Gả con gái nào?”

“Không có, là anh gả cho em!” Lam Tiểu Chính vòng tay ôm Lâm Hoa, có chút buồn cười trấn an.

“Anh!” Lâm Hoa là hoàn toàn nói không ra lời, sao mình cứ tủi thân như thế chứ?

“Được rồi, chúng ta thật xa đến đây một chuyến, bây giờ đã mau chóng đến giờ cơm, con cũng không mời chúng ta đi ăn một bữa?” Lâm ba Lâm mẹ từ trên ghế sofa đứng lên, nhìn hai đứa nhỏ trước mặt, hạnh phúc là tốt rồi.

“Đi thôi, hôm nay đi ra ngoài ăn!” Lam Tiểu Chính mỉm cười lái xe chở cả gia đình, đi ra ngoài ăn một bữa cơm đầm ấm.

Sáng sớm hôm sau, Lâm ba Lâm mẹ muốn đi, Lâm Hoa và Lam Tiểu Chính làm thế nào cũng giữ không được, nói là em bé cần náo nhiệt và chăm sóc.

Thấy bóng lưng hai ông bà đón xe rời đi, Lâm Hoa ở trong lòng âm thầm cảm kích. Cảm kích ông trời ngoại trừ ban cho cậu một người yêu tốt như thế này, còn cho cậu một gia đình tốt như vậy.

“Chúng ta sẽ đối với bọn họ thật tốt” Lam Tiểu Chính nhìn theo ánh mắt của Lâm Hoa, biết cậu đang suy nghĩ cái gì.

“Ừm!” Lâm Hoa nặng nề gật đầu.

“Đúng rồi!” Ở trên đường trở về, Lâm Hoa lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện “Chúng ta hết ngày nghỉ chưa? Bắt đầu đi làm chưa?”

“Đã đi làm bốn ngày rồi!” Lam Tiểu Chính nhắc nhở.

“A! Tất cả chuyên cần của em!” Lâm Hoa ngửa mặt lên trời huýt sáo dài.

Mặc kệ cuộc sống luôn xảy ra những chuyện vô thường, em đều có thể ở bên cạnh anh. Chúng ta cần gì quan tâm ánh mắt của người khác, em chỉ muốn làm chính mình là được rồi, tại vì tốc độ của trái tim quá nhanh với lại không thể nào không làm theo tâm ý của mình.

Trên thế giới này, chúng ta nhỏ bé như vậy. Vì lòng khoan dung và nhân từ của anh, khiến cho em cảm thấy hạnh phúc thật xa xỉ.

Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa thỉnh thoảng sẽ về quê Lâm Hoa, ăn một bữa cơm của Lâm mẹ nấu, đến trên sườn núi thấp hóng gió và phơi nắng.

Lâm Hoa sẽ thỉnh thoảng lười biếng, vào giờ làm việc ngủ gà ngủ gật, ở sau lưng chị Trần, oán hận vò vò bản kế hoạch, sau đó ngoan ngoãn đi làm lại một bản mới. Lâm Hoa vẫn thỉnh thoảng nhận được thiệp mời đám cưới của bạn học cùng lớp ở Thành Đô, sau đó lôi kéo Lam Tiểu Chính cùng đi ăn một bữa no nê.

Lam Tiểu Chính cũng sẽ đi công tác ở Đài Loan, mỗi lần đều dẫn Lâm Hoa theo. Bọn họ cùng nhau đến Lam gia ăn cơm, Lâm Hoa sẽ thúc giục Lam Tiểu Chính nói mấy câu với Lam ba, bảo hắn kể về cuộc sống của mình hay là công việc. Lâm Hoa thì ở bên cạnh, cùng chị dâu của Lam Tiểu Chính vui vẻ vui đùa với cháu nhỏ của hắn, đáng yêu giống như cháu nhỏ của mình.

Mặc kệ sau này Lam Tiểu Chính và Lâm Hoa là ở Đài Loan hay là ở Thành Đô, hai người bọn họ vẫn luôn luôn chạy tới chạy lui hai nơi này. Bởi vì nơi nào cũng đều là gia đình của mình, nơi nào cũng là nhà của mình.

Mặt trời mọc nơi xa xăm, lại chính là một ngày tốt đẹp.

Lâm Hoa thức giấc nhìn người yêu của mình bên cạnh cũng đã thức, hai người nhìn nhau mỉm cười.

TOÀN VĂN HOÀN

02.05.2016 – 06.01.2017

Tiểu Hách: Cuối cùng thì mình cũng đi đến chương cuối cùng của bộ này, cảm ơn các bạn đã theo dõi chuyện tình của Hoa Hoa và Lam ca trong suốt nửa năm qua. Mặc dù chuyện mình khóa nhà, chắc là làm các bạn giận và buồn vì mất hứng, mình thành thật xin lỗi, tánh mình hơi nóng nảy, giận lên thì làm cho hả giận, qua rồi thì thôi... Mong rằng các bạn sẽ vẫn ủng hộ dùm mình các bộ truyện tiếp theo trong nhà, dù nhà mình chỉ edit những câu chuyện tình bình bình đậm đậm như thế này thôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-duong-em-di>